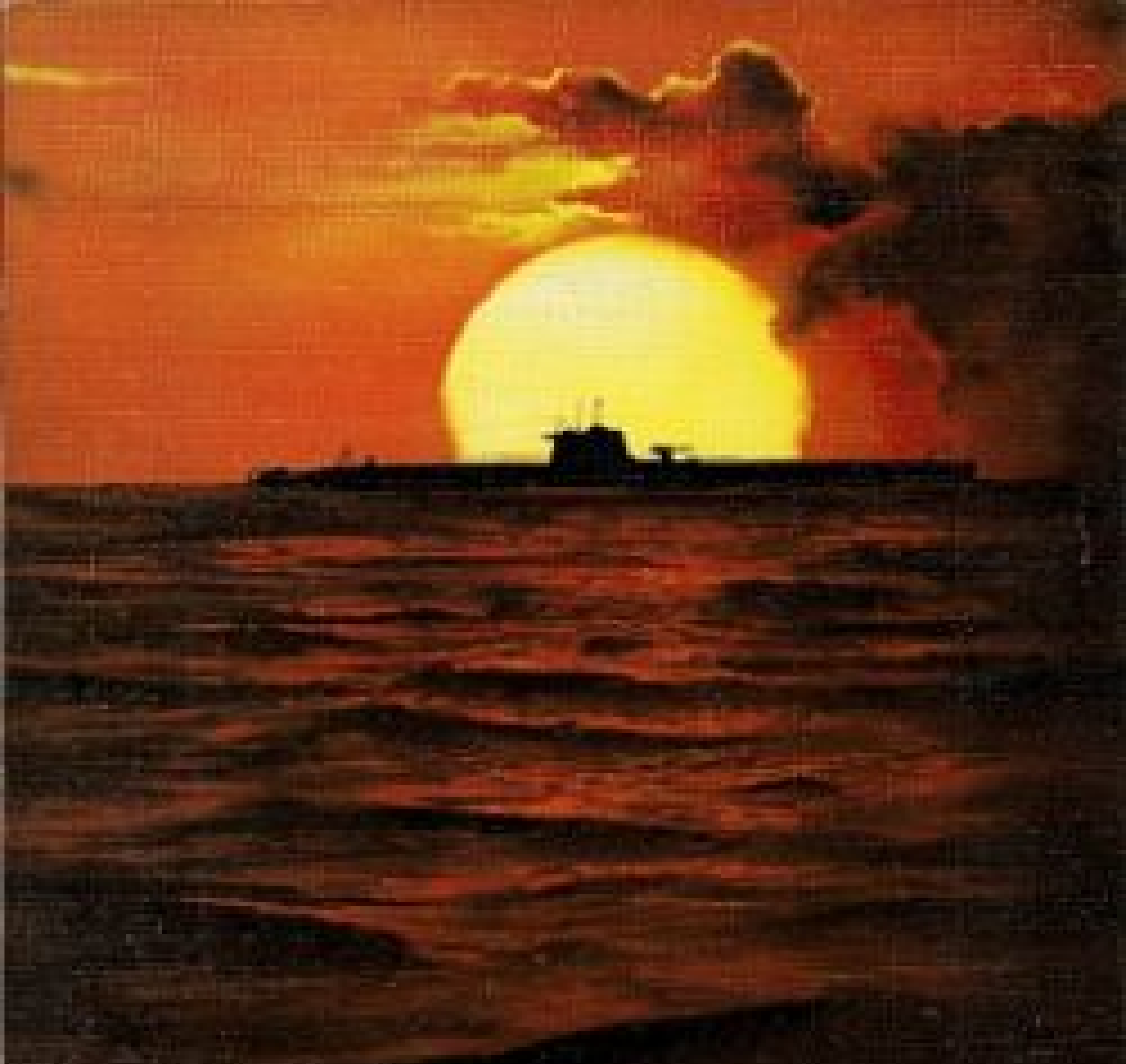

TOM CLANCY

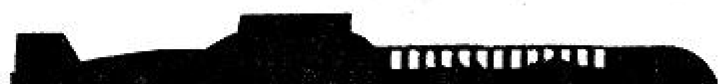
ALTIN KİTAPLAR

KIZIL EKİM

KIZIL EKİM

TOM CLANCY

KIZIL EKİM

TOM CLANCY

Kitabın Orijinal Adı THE HUNT FOR RED OCTOBER

Yayın Hakları (c) U.S NAVAL INSTITUTE KESİM AJANSI

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ

Kapak Resmi ŞAHİN KARAKOÇ

Kapak Düzenlemesi ORAL ORHON

Kapak Filmi KOMBİ GRAFİK

Dizgi ve Baski ALTIN KİTAPLAR BASIMEVİ 1. BASIM / 1989

Adres

Celâl Ferdi GÖkçay Sk. Nebioğlu İşhanı Cağaloğlu - İstanbul Tel: 522 40 45 526 80 12

TÜRKÇESİ :TEZER ÜLKÜ ATAM

Yazarın Yaymevimizden Çıkan Kitabı: KIZIL FIRTINA

BİRİNCİ GÜN

3 ARALIK CUMA

Polyamyy’deki Kuzey Filosuna bağlı denizaltı üssünde, Sovyet Deniz Kuvvetlerinden Kıdemli Albay Marko Ramius, Arktik denizinin buz gibi havasına göre giyinmişti. Üzerinde beş kat yün ve deri vardı. Pis görünüşlü bir liman römorkörü, komuta ettiği denizaltının pruvasını kanalın aşağısına, kuzeye doğru itiyordu.

Kızıl Ekim adlı denizaltıyı iki ay boyunca taşımış olan havuz, şimdi suyla dolu betondan büyük bir kutuya benziyordu. Bu havuz da, stratejik füze taşıyan denizaltıları korumak için özel olarak yapılmış pek çok benzerinden biriydi. Havuzun kenarında tersane işçilerinden bazıları ve birkaç denizci geminin gidişini seyrediyorlar ve gemiyi, el sallamadan ya da bağırmadan, Rus geleneklerine uygun olarak sessizce uğurlıyorlardı.

Albay Marko Ramius, «Her iki makine pek ağır yol ileri, Kamarov,» diye emir verdi. Römorkör, geminin rotası üzerinden çekildi; Ramius denizaltının bronz uskurlarının gücüyle kaynayan suları görmek için kıç tarafa doğru bir göz attı.

Römorkörün kaptanı el saiiadı, Ramius da selama karşılık verdi. Römorkör basit bir görevi çabucak ve iyi bir şekilde yerine getirmişti. Typhoon sınıfı bir denizaltı olan Kızıl Ekim kendi makinelerinin gücüyle Kola Fiyordundaki kanala doğru ilerledi.

Gregoriy Kamarov, «İşte Purga, komutan,» diyerek, denizaltıya açık denize kadar eşlik edecek buzkırıcı gemiyi gösterdi. Ramius başını sallayarak onayladı. Kanalı geçmek için gerekli olan iki saat, yalnız denizciliği için değil, dayanıklılığı için de bir sınav olacaktı. Dünyanın bu bölümüne hakim olan soğuk bir poyraz rüzgârı esiyordu. Sonbaharın son ayları, alışılandan daha yumuşak geçmiş ve pek az kar yağmıştı. Bir hafta önce ise büyük bir fırtına Murmansk sahillerini kasıp kavurmuş ve Arktik

buzulundan parçalar koparmıştı. Purga buz gemisi gece kanala girmiş olabilecek buz parçalarını da temizleyebilecek güçteydi. Sovyet Deniz Kuvvetlerinin en yeni güdümlü mermili denizaltısım bir buz parçasının hasara uğratmasına izin verilemezdi.

Fiyordun dalgalı suları denizaltının oval burnundan aşıp kumanda köprüsünün arkasındaki füze güvertesinde dağılıyordu. Yüzlerce geminin sintine kalıntılarından oluşan kalın bir yağ tabakası, fiyordun dev kayalıklarında kalın bir iz bırakmıştı. Tuhaf bir benzeyiş, diye düşündü Ramius; Sovyet devi de dünyada bıraktığı pisliklere pek aldırmıyordu zaten. Denizciliği nehirlerde balık tutan küçük bir çocukken öğrendiği için, doğayla uyum içinde olmanın ne anlama geldiğini biliyordu.

«Her iki makine ağır yol ileri,» diye emir verdi. Kamarov komutanın emrini köprüüstü telefonundan tekrarladı. Üsteğmen Kamarov geminin seyir subayıydı. Bundan önceki görevi, limana giriş çıkış yapan büyük savaş gemilerine kılavuzluk yapmaktı. Her iki subayın da gözleri, üç ytız metre ilerdeki Purga'daydı. Purga'nın kıç güvertesinde, aralarında gemi aşçısının da bulunduğu tayfalar toplanmış, Kızıl Ekim'in ilk harekât görevine çıkışını izliyorlardı. Normal şartlarda, kanalın bu kadar geniş ve derin olduğu yerde eşlik edilerek gitmek Ramius'u rahatsız edebilirdi, ama böyle bir günde bu tür bir rahatsızlık sözkonusu olamazdı; buzlar yeterli bir endişe kaynağıydı, ayrıca Ramius'un endişe edeceği başka şeyler de vardı.

«Eh, böylece anayurda hizmet etmek ve korumak üzere tekrar denize çıkıyoruz.» Bu sözleri söylerken başını kaportadan dışarı çıkaran Albay İvan Yurievich Putin, her zaman olduğu gibi izin almadan, denize alışık olmayan birinin acemiliğiyle iskeleden köprüüstüne çıktı. Komuta yeri, zaten komutan, seyir subayı ve gözcüyle yeterince sıkışıktı. Putin geminin politik subayıydı. Yaptığı her şey, «anayurda hizmet» içindi; bütün Ruslar için mistik bir anlamı olan bu söz, Komünist Partinin sembolüydü.

«Gerçekten öyle,» diye cevapladı Ramius. Konuşurken duygularını gizleyerek coşkulu görünmeye çalıştı. «Denizde geçecek iki hafta. Limandan ayrılmak güzel bir şey. Denizci denize aittir, denizde olmak, limanda bağlı olup bürokratlarla kirli çizmeli tersane işçilerinin ayakları altında olmaktan çok daha iyi. Ayrıca daha da iyi ısınacağız.»

«Havayı çok mu soğuk buluyorsunuz?» diye anlamlı anlamlı sordu Putin.

Ramius kendi kendine belki yüzüncü kez Putin’in ideal bir politik subay olduğunu tekrarladı. Daima yüksek sesle konuşur, görevinin ve konumunun ne olduğunu hiç kimsenin unutmasına izin vermezdi. Korkulacak bir adamdı doğrusu.

«Denizaltılarda yeteri kadar kaldım, dostum,» dedi Ramius. «Nlsbeten ılık bir havaya ve ayağımın altında dengeli bir zemin olmasına uzun süredir alışkınım.»

Putin bu üstü kapalı hakareti anlamadı. Muhripler* deki görevi, deniz tutması nedeniyle kısa kesilmiş ve denizaltılarda yaşam şartlarının güçlüğüne de pek itirazı olmadığından denizaltı filosuna atanmıştı.

«Ah, Marko Aleksandrovich, böyle bir günde, Gorkiy’ de çiçekler açar.»

«Peki bunlar ne cins çiçekler acaba, Yoldaş Putin?»

Ramius dürbünüyle fiyordu seyrediyordu. Öğle vakti olmasına rağmen güneş ufkun hemen üzerindeydi, turuncu ışık demetleri ve morumsu gölgeler kayadan duvar üzerine düşüyordu. Putin yüksek sesle gülerek, «Tabii ki kar çiçekleri,» dedi. «Böyle bir günde çocukların ve kadınların yanakları pembeleşir, insanın nefesi bulut gibi kendini izler ve de votkanın tadı daha bir başka olur. Ah, böyle bir günde Gorkiy’de olabilmek!»

Ramius, bu hergele, Devlet Turizm Kuruluşu Intourist için çalışmalıydı, ama Gorkiy yabancılara gösterilmeyen bir kent, diye aklından geçirdi. İki kez gitmişti Gorkiy'e. Yıkılacak gibi duran binaları, kirli sokakları ve asık suratlı vatandaşlarıyla tipik bir Sovyet kentiydi. Pek çok Rus kentinde olduğu gibi, kış Gorkiy için en iyi mevsimdi, kar bütün pislikleri örtüyordu.

Sovyet donanmasında bir gemiye komuta edebilmek için büyük ve değerli bir Sovyet vatandaşı olmak gerekirdi. ıMarko’nun babası Aleksandr Ramius, Stalin’e sadakatle hizmet etmiş, partiye ve komünizme inanarak kendini adamış bir parti kahramanıydı. Sovyetler 1940’da Litvanya’yı işgal ettiklerinde baba Ramius'un, karşıt politik görüşlü olanların, dükkân

sahiplerinin, papazların ve diğer rejim düşmanlarının tutuklanmalarında-epey hizmeti olmuştu.

Bir yıl sonraki Alman işgalinde Aleksandr politik komiser olarak kahramanca savaşmış, sonra da Leningrad savaşında büyük yararlılık göstermişti. 1944'de vatana döndüğünde, On Birinci Milli Muhafız Ordusuyla, Almanlarla işbirliği yapanlar ya da yaptığından şüphelenilenlerden kanlı bir şekilde hesap sormuştu. Baba Ramius gerçek bir Sovyet kahramanıydı ve Marko onun oğlu olmaktan utanç duyuyordu. Annesinin sağlığı Leningrad kuşatması sırasında bozulmuş ve Marko'yu doğururken ölmüştü. Marko, Litvanya'da sütannesi tarafından büyütülürken, babası Vilnius Parti Merkez Komitesinde yerini almış ve Moskova örgütünde terfi etmek için beklemeye başlamıştı. Moskova'ya gittikten sonra hızla yükselen baba Ramius' un yaşamı, Poiitbüro için aday üyeyken beklenmeyen bir kalp kriziyle sona erdi. Marko bu durumun o kadar da utanç verici olmadığını düşündü. Ne de olsa hedefine ulaşmasını sağlayacak olan şu andaki konumunu babasının itibarına borçluydu. Sovyetler Birliğinden kişisel olarak intikamını alırken, kendi doğumundan önce öldürülen binlerce vatandaşının da öcünü alacağını düşündü.

«Ivan Yurievich, gittiğimiz yerler daha da soğuk olacak.» Putin komutanın sırtına vurdu. Bu duygusallığı içten mi, yoksa gösteriş mi, diye merak etti Marko. Muhtemelen samimiydi. Ramius dürüst bir adamdı ve bu kısa boylu, kabasaba adamın da bazı insanca duyguları olduğunu kabul etti.

«Yoldaş komutan, neden anayurdu terkedip denize açılırken bu kadar mutlu görünüyorsun?» Ramius dürbünün arkasından gülümsedi. «Ivan Yurievich, bir denizcinin bir tek vatanı, ama iki karısı vardır. Bunu sen anlayamazsın. Ben şimdi, ruhuma sahip olan, soğuk ve kalpsiz karıma gidiyorum.» Ramius bir an durakladı, yüzündeki gülümseme birden yok olmuştu. «Şimdi tek eşim de o.»

Putin sustu. Cilalı çamdan yapılmış tabut, yanma odasına girerken o da oradaydı ve içten gelen gözyaşları dökmüştü. Putin için Natalia Bogdonova Ramius'un ölümü derin bir üzüntü kaynağı olmaktan da öte, varlığını sık sık inkâr ettiği acımasız bir Tanrının eseriydi. Ramius içinse karısının ölümü, Tanrının değil devletin işlediği bir cinayetti; gereksiz, canavarca ve cezalandırılması gereken bir cinayet.

«Buz» diye bağırdı gözcü.

«Kanalın sancak tarafından buz parçası, belki de doğudaki buzdağından kopan bir parça. Emniyetli mesafeden geçebilecek durumdayız,» dedi Kamarov. Köprüüstündeki iç haberleşmeden madeni bir ses duyuldu. «Komutan, tilo karargâhından mesaj var.»

«Oku.»

«Tatbikat sahası temizdir. Tesbit edilen düşman teknesi yok. Emirler uyarınca ilerleyin. İmza, Korov, Filo Komutanı.»

«Alındı, anlaşıldı,» dedi Ramius. Haberleşmenin sesi kesildi. «Demek ki, civarda Amerikalılar yok...»

«Filo Komutanından şüphe mi ediyorsun?» diye sordu Putin.

Ramius politik subayın anlayabileceğinden çok daha fazla bir içtenlikle cevap verdi. «Umarım doğru söylüyordur, ama bize verilen brifingleri hatırla.»

Putin ayakları üzerinde sallandı, soğuğu hissetmeye başlamıştı belki de.

«Şu Amerikalıların Los Angeles tipi 688 sınıfı denizaltılarını hatırla, Ivan. O denizaltılarda görevli Amerikalı subaylardan birinin casuslarımızdan birine söylediklerini hatırla. Farkettirmeden bir balinanın sırtına oturup gezebilecek gemiler bunlar. KGB'nin böyle bir bilgiyi nasıl elde ettiğini de merak ediyorum doğrusu, muhtemelen çok güzel bir Sovyet ajanı, çürümüş Batı geleneklerine göre eğitilmiş, emperyalistlerin zevklerine uygun olarak sarı saçlı ve sıska,..» Ramius gülümseyerek mırıldandı. «Amerikalı subay da herhalde biraz böbürlenmek istedi, bütün denizciler gibi biraz da sarhoştu tabii. Her neyse, Los Angeles sınıfı ve İngilizlerin Trafalgar tipi denizaltılarına dikkat etmemiz gerekli. Bizim için bir tehdit oluşturdukları bir gerçek.»

«Amerikalılar iyi birer teknisyen, yoldaş komutan,» dedi Putin.

«Ama korkulacak bir dev de değiller. Teknolojileri de öyle pek ürkütücü değil. Nashct Lutcha.» Bizimki daha iyi anlamına geliyordu bu.

Ramius düşünceli bir şekilde başını salladı ve politik subayın gemiler hakkında parti doktrinine uygun olarak kendisine öğretilenlerden başka bir

şey bilmediğini anladı.

«İvan, Gorkiy'deki çiftçiler sana, korkman gereken kurdun göremediğin kurt olduğunu söylemediler mi? Buna rağmen fazla ciddiye almaya da gerek yok onları, sanırım bu altımızdaki gemiyle onlara bir ders verebiliriz.»

Putin yine Ramius'un omzuna vurdu. «Politik merkeze bildirdiğim gibi, Kızıl Ekimi en iyi ellere teslim edilmiş »

Ramius ve Kamarov bu son sözlere gülümsediler. Seni hergele, diye düşündü Ramius. Adamlarımın önünde, göreve uygun olup olmadığım hakkında bana sicil vermek yetkisine sahip olduğunu söylüyor, hem de sakin bir günde bir şişme botu bile idare edemeyecek biri. Yazık ki, bu sözlerinden dolayı pişmanlık duyacak kadar yaşamayacaksın, Yoldaş Putin. Seni sağ bırakıp, benim için yaptığın değerlendirmede düştüğün yanılgıdan dolayı yaşamının geri kalan bölümünü Gulag'da geçirdiğini görmeye değerdi...

Birkaç dakika sonra deniz sertleşmeye başladı, denizaltı yalpa yapıyordu artık. Kumanda köprüsünün yüksekliği yalpanın etkisini arttırınca Putin bir mazeret uydurup köprü üstünden ayrıldı. Ramius, Kamarov'a baktı, iki adam sessizce anlaştılar. Kamarov onaylarcasına gülümserken Ramius, «Acemi denizci Putin,» diye mırıldandı.

Her ikisinin de politik subay hakkında akıllarından geçenler, Sovyet aleyhtarı düşüncelerdi.

Ondan sonraki bir saat çabuk geçti. Açık denize yaklaştıkça deniz daha da sertleşiyordu. Buzkırıcı gemi aşırı yalpalamaya başlamıştı. Ramius buzkırıcıya ilgiyle baktı, daha önce hiç böyle bir gemide bulunmamış, bütün hayatını denizaltılarda geçirmişti. Denizaltılar daha rahattı kuşkusuz, ama daha da tehlikeliydi. Ne var ki, Ramius bunca yıl tecrübeden sonra tehlikelere alışmıştı.

Kamarov, «İlerde şamandra var, komutan,» diye işaret etti. Kırmızı ışıklı yanıp sönen şamandra dalgalar arasında sallanıyordu.

«Manevra dairesi dip derinliği nedir?»

«Omurgadan dibe yüz metre, yoldaş komutan.»

«Her iki makine yarım yol ileri, on derece iskelede git.» Ramius, Kamarov'a döndü. «Yeni rotamızı Purgc'ya işaretle bildir, inşallah yanlış dönüş yapmaz.»

Kamarov ışıldığı açtı. Kızıl Ekim hızlanmaya başladı, 30.000 tonluk gövdesi, makinelerin gücüne direniyordu âdeta.

Purga rotasını sancağa değiştirdi ve denizaltıya yol verdi. Ramius arkasını döndü ve Kola Fiyorduna bakarak, son yirmi yılda buradan kaç kez geçtiğini düşündü; ama bu sonuncu olacaktı. Öyle veya böyle, bir daha geri dönmeyecekti. Acaba sonuç ne olacaktı? Sonucun ne olacağına pek de aldırmadığını düşündü bir an. Belki de büyükannesinin Tanrı ve iyi yaşanmış bir hayatın ödülü hakkında anlattığı hikâyeler doğru çıkardı. Natalya ölmemiş olsaydı, diye düşündü. Her neyse, artık geriye dönüş yoktu. Hareket etmeden önce gemiden verilen son posta çantasına bir mektup koymuştu. Attığı hiçbir adımı geri alamazdı artık.

«Kamarov, Purga'ya işaret çek, saat 13.20'de dalıyorum. 'Dondurucu Ekim’ tatbikatı, daha önce planlandığı biçimde başlamıştır. Görevinize devam etmek üzere serbestsiniz. Program uyarınca zamanında limana dönülecektir.»

Pıırgo hemen cevap verdi, Ramius ışıldık mesajını daha çekilirken okumuştu. «Balinalar sizi yemesin, dikkat edin. Kızıl Ekim'e iyi şanslar, iyi seyirler diliyoruz.»

Ramius iç haberleşmede telsiz odasının düğmesine bastı ve ayni mesajın Severemorsk'daki filo karargâhına da çekilmesi için emir verdi. Sonra manevra dairesiyle konuştu.

«Omurgadan dibe mesafe?»

«Yüz kırk metre, yoldaş komutan.»

«Dalışa hazır ol.»

Ramius gözcüye aşağı gitmesini emretti. Genç denizci gökyüzüne bir kere doha bakıp, sıcak tekneye girmenin mutluluğunu yansıtan bir ifadeyle gözden kayboldu.

«Köprüüstünü boşaltın. Gregoriy, dalıştan sonra kumanda sende.»

Kamarov başını salladı ve kaportadan aşağı inerek komutanı köprüüstünde yalnız bıraktı.

Ramius'un dikkatli gözleri son bir kez ufku taradı. Güneş ufkun hemen üzerindeydi, gri bir gökyüzünün altında simsiyah dalgalar arasında beyaz köpükler seçiliyordu.

Acaba dünyaya elveda mı diyorum, diye düşündü. Eğer öyleyse, daha içaçıcı bir manzara seyretmem gerekirdi! Aşağı atlamadan önce kaportanın iyice kapanıp kapanmadığını kontrol etti ve manevra dairesine indi.

Bir kıdemli astsubay ikinci kaportayı da kapattı. Seyir subayı, «Bütün bölmeler ve kaportalar kapalı,» diye rapor etti. «Bütün ikaz lambaları yeşil, sistemler dalışa hazır, dalış ayarı tamam, dalışa hazırız.»

Ramius mekanik, elektrik ve hidrolik ikaz lambalarını bir kere de kendisi gözden geçirdi. Kıdemli dalış astsubayı valfları açtı.

«Dalış!» diye emir veren Ramius, ikinci komutan Vasily Borodin'den periskopu devraldı. Kamarov dalış alarmına bastı, bütün gemi alarmın sesiyle çınladı bir süre.

Kamarov, «Sarnıç kapaklarını ve ufki dümenleri aç, on derecede dalış açısı,» diye emir verdi.

Ramius yapılanlara bakmadan, dikkatle verilen emirleri izliyordu. Uzun bir süredir en güvendiği adam olan Kamarov, şimdiye kadar birlikte çalıştığı en iyi subaydı.

Sarnıç kapakları açılıp denizaltı suyla dolmaya başlayınca, dışarıya kaçan basınçlı havanın gürültüsü bütün gemiye yayıldı. Zaman alıcı bir işlemdi bu, havası boşaltılıp suyla dolacak o kadar çok tank vardı ki!

Kızıl Ekim Ramius'un o güne kadar komuta ettiği en büyük ve en mükemmel gemiydi. Makineleri çok güçlüydü, su altında diğer denizaltılar tarafından keşfedilmesini önleyecek yepyeni bir sistemle donatılmıştı. Ancak geminin zayıf bir noktası vardı, o kadar büyük ve ağırdı ki, dalış ve satha çıkışı çok zaman alıyordu.

«Periskop aşağı.»

«Kırk metreyi geçiyoruz,» diye rapor etti Kamarov.

«Yüz metreye gelince dalış açısını sıfırlayın.»

Ramius personeli dikkatle izlerken, bir yandan da düşünüyordu. Tecrübeli denizaltıcılar bile her dalışta heyecan duyarlardı; personelinin yarısı ise, çiftliklerinden çıkıp kısa bir eğitimden sonra gemiye gönderilmiş genç çocuklardı.

Kamarov yüz metrede dalışı durdurarak ileri harekete geçecek emirleri vermeye başladı.

Ramius, oğlum olsaydı, herhalde bu kadar gurur duyardım, diye düşündü. Kamarov ilk seçtiği subaydı.

Doksan metre de dalışı yavaşlayan gemi, yüz metrede durdu.

«Aferin, yoldaş üsteğmen. Kumanda sende. Makineler ağır yol ileri. Sonar pasif dinlemeye geçsin.» RarnİuS, Putin’e işaret etti ve manevra dairesinden çıktı.

Ve böylece her şey başlamış oldu. Beraberce subay salonuna gittiler. Ramius kapıyı kilitledi. Subay salonunun kaportaları ses geçirmez özellikdeydi. Bütün subayların aynı anda yemek yiyebileceği kadar büyüktü, ama subayların üçte biri daima nöbette oluyordu zaten. Geminin kasası da subay salonundaydı, geminin seyre çıktıktan sonra açabileceği tatbikat ve harekât emirleri bu kasada duruyordu. Çift kilit sisteminden birinin şifresi komutanda, diğeri ise politik subaydaydı. Aslında buna gerek yoktu, Putin kasanın içinde ne olduğunu zaten biliyordu. Ramius’un da bir fikri vardı tabii, ama ayrıntıları bilemezdi. Ramius saatini ayarlarken, Putin bardaklara çay koydu. On beş dakika sonra kasayı birlikte açabileceklerdi.

«İki hafta süreyle kapalıyız burada,» dedi Putin.

«Amerikalılar iki ay kalıyorlar, İvan. Tabii onların denizaltılar! çok daha konforlu.»

Kızıl Ekim çok büyük bir gemiydi ama personelin yatma yerleri, Gulag'daki gardiyanları bile utandıracak kadar dar ve rahatsızdı. On beş subayın nispeten rahat kamaraları varken, yüz kişilik astsubay ve er kadrosu oraya buraya sıkıştırılmış ikili ya da üçlü ranzalarda yatıyordu. Geminin o büyük gövdesi füzeler, torpidolar, nükleer reaktör ünitesi, dizel makine

dairesi ve Amerikalılarınkine kıyasla on misli daha çok yer tutan nikelkadmiyum şarjlı akülerle doldurulmuştu.

Sovyet gemileri içinde en yüksek otomasyon düzeyine sahip gemilerden biri olmasına rağmen, bu kadar az sayıda personelle gemiyi kullanmak oldukça güçtü. Aslında personelin rahat yatma yerlerine de pek ihtiyacı yoktu, günde ancak dört veya altı saat uyuyabiliyorlardı.

Mürettebatın yarısı ilk kez seyre çıkıyordu, diğer yarısı ise çok tecrübeli değildi. Ramius kıdemli ve kıdemsiz astsubayların güveniyordu, hepsi Subâylafırtıti emirlerine kayıtsız şartsız itaat edecek biçimde yetiştirilmişlerdi. Ama Ramius en çok subaylarına güveniyordu, hepsini tek tek kendisi seçmişti.

«İki ay dalarak seyir mi yapmak istiyorsun?» diye sordu Putin.

«Dizelli denizaltılarda yaptım. İvan, bir denizaltı denize aittir, denizde olması gerekir. Görevimiz emperyalistlerin kalplerine korku salmaktır. Bunu da zamanımızın çoğunu limanda bağlı kalarak yapamayız. Tabii iki haftadan daha fazla denizde kalamıyoruz, personelin verimi düşüyor. İki hafta sonra bu çocukların hepsi aptal bakışlı robotlara dönüşecek.» Ramius içinden, inşallah öyle olurlar, diye geçirdi.

Putin anlamlı bir biçimde gülümsedi. «Demek ki, bu sorunu çözmek için kapitalistlerin lüks ve konforuna sahip olmak gerekiyor!»

«Gerçek bir -Marksist objektif olmalıdır, Yoldaş Putin. Görevimizi destekleyen her şey iyi, köstekleyen her şey kötüdür. Güçlükler, insanın ruhunu eğitir, tecrübelerini pekiştirir, ama engellemez, engellememelidir. Denizaltında yaşamak zaten başlıbaşına bir güçlük, öyle değil mi?»

Putin tekrar güldü. «Senin için değil bu, Marko.»

«Ben bir denizciyim, ama personelimin çoğu değil ve hiçbir zaman da olamayacaklar. Hemen hepsi fabrikalarda işçi olmaya can atan çiftçi çocukları. Zamana ayak uydurmak zorundayız, İvan. Bu gençlerle bizim gençliğimiz çok farklı.»

«Doğru,» dedi Putin. «Asla tatmin olmuyorsun, yoldaş komutan. Belki de ilerlememiz için bizi zorlayan sen ve senin gibi adamlardır.»

Her ikisi de Sovyet denizaltılarmm gerçekte neden denizde bu kadar kısa süre kaldığını biliyorlardı.

Kızıl Ekim'de bağımsız olarak iki yüz kente yöneltilebilecek, her biri beş yüz kilotonluk sekizer bomba taşıyan yirmi altı tane kıtalararası SS-N-20 füzesi vardı. Bombardıman uçakları belli bir süre havada kaldıktan sonra üslerine dönmek zorundaydılar. Karada üslenmiş füzeler ise, aklını yitirip ateşleme kararı verebilecek kıta komutanlarının her zaman olabileceği varsayımından hareketle, zaten KGB'nin kontrol undaydı. Ama füzeli denizaltılar bir kere daldıktan sonra hiçbir şekilde karadan kontrol edilemezdi. Zaten görevleri ortadan kaybolmaktı. Olaya böyle bakınca, Sovyet hükümetinin denizaltıların denize açılmalarına nasıl olup da izin verdiğini düşündü Ramius. Denizaltı personeline güvenebilirle gereği her şeyin üstündeydi. Bu nedenle Batılı meslekdaşlarma kıyasla daha az denizde kalıyorlar, kaldıkları sürede de komutanın yanında, alınacak her kararı ve verilecek her emri onaylaması gereken bir politik subay bulunduruluyordu.

«Bu çiftçi çocuklarıyla iki ay seyir yapabilir misin, Marko?»

«Yarı eğitilmiş çocukları tercih ederim. Hiç değilse bu şekilde, yarım kalan eğitimlerini kendim istediğim şekilde tamamlayabiliyorum.»

Putin gülerek bir sigara yaktı. «Bunun uzun süredir farkındayız, Marko. Ama sen en iyi eğitim subayımızsın ve herkes sana ne ölçüde güvenilebileceğini biliyor.»

Bu doğruydu işte. Ramius yüzlerce subay ve astsubay yetiştirmiş ve her birinin görevinde başarılı olduğu, atandıkları denizaltıların komutanları tarafından defalarca söylenmişti.

Güven kavramını bütünüyle inkâr eden bir toplumda bi risine bu kadar güvenilmesi de bir çelişkiydi aslında. Tabii Ramius sadık bir parti üyesiydi, ayrıca tabutu üç Politbüro üyesi tarafından mezarına kadar taşınmış bir Sovyet kahramanının oğluydu.

Putin birden aklına gelmişcesine, parmaklarını şaklattı. «Üst düzeyde eğitim veren deniz okullarına komutan olmalısın sen, yoldaş albay, yeteneklerinle orada devlete daha iyi hizmet verebilirsin.»

«Ben bir denizciyim, bir okul müdürü değil, İvan, hakkımda ne düşünülürse düşünülsün. Akıllı bir adam yeteneklerinin sınırlarını bilir.» Tabii kararlı biri de fırsatları yakalar, diye düşündü Ramius. Üç kıdemsiz yüzbaşı dışında, diğer bütün subaylarla daha önce birlikte çalışmıştı, onları iyi tanıyordu, üç yeni yüzbaşı da verilen emirleri uygulayacak kadar disiplinliydi. Tabii bir de gemi doktoru vardı ama onun da önemi yoktu.

Subay salonundaki saat dört defa çaldı. Ramius üç şifreli kilidi açtı, Putin de aynı işlemi kendi kilidinde tekrar etti. Kasanın içinde sarı bir kapalı zarf, dört tane şifre kitabı ve füze hedef koordinatları vardı. Ramius zarfı aldı, kasayı kapatıp kilitledi ve oturdu, âdeta rol yaparcasına Putin'e sordu.

«Pekâlâ İvan, emirlerde ne var dersin?»

«Görevimiz neyse o,» diyerek gülümsedi Putin.

«Herhalde...» Ramius mührü açıp dört sayfalık harekât emrini çıkararak hızla okudu. Pek öyle karmaşık değildi emir. «Demek 54-90 grid alanına ilerleyeceğiz ve V.K. Konolov denizaltısıyla buluşacağız. Albay Tupalev'in yeni atandığı gemi. Albay Tupolev'i tanıyorsun herhalde. Viktor bizi emperyalist denizaltılardan koruyacak ve dört gün süreyle denizaltı avlama-izleme harekâtı yürüteceğiz. Konolov bizi avlamaya çalışacak, yapabilirse tabii.» Ramius güldü. «Hücum denizaltılarında bulunan personel, bizim gemide bulunan özel gizleme sistemini daha bilmiyorlar. Tabii Amerikalılar da. Harekâtı 54-90 grid alanı ve ona komşu grid alanlarında yapacağız. Bu da Viktor'un görevini biraz kolaylaştırır.»

«Ama bizi bulup avlamasına fırsat vermeyeceksin herhalde...»

«Tabii ki hayır. Viktor bir ara benim öğrencimdi. Düşmana hiçbir şey verilmez, Ivan, bu bir tatbikat bile olsa. Emperyalistler de aynı şeyi yaparlar. Viktor bizi yakalamaya çalışırken, bir yandan da onların füze denizaltılarını keşfetmeye çalışacak. Her neyse, bizi yakalayabilmek için de yeteri kadar şansı var. Tatbikat sahasının tamamı 9 gridkare, bu da 40.000 kilometrekare eder. Bakalım, Viktor bizle çalışırken neler öğrendiğini gösterecek. Pardon, yanıldım, ben o sırada Suslov denizaltısındaydım ve sen yoktun.»

«Beklediğini bulamamış gibi konuşuyorsun.»

«Hayır, Konolov'la yapılacak dört günlük tatbikat oldukça ilgi çekici Olacak herhalde.» Alçak, diye düşündü Ramius. Harekât emirlerinde ne yazdığını önceden biliyordun, Viktor Tupolev'i tanıyorsun. Yalancı! Ve vaktin geldiğine karar verdi.

Puîin ayağa kalkmadan önce çayını bitirdi ve sigarasını söndürdü. «Demek ki, çoluk çocukla oynarken usta komutanımızı seyretmeme izin var.» Kapıya doğru döndü. «Sanırım ki...»

Tam adım atarken Ramius topuklarına şiddetli bir tekme attı. Putin geriye doğru düşerken Ramius fırladı, onun başını elleri arasına alarak ensesinden geriye çekti ve kafayı bütün hızıyla madeni yemek masasının kenarına vurdu. Tam isabet. Aynı anda da göğsünü kuvvetle bastırdı. Kemik sesleri duyulurken Putin'in boynu kırılıverdi. Politik subayın tepki gösterecek zamanı bile olamazdı, boynunun altında kalan bütün sinirler anında kopmuştu.

Bağırmaya, bir şeyler söylemeye çalıştı, ama ağzından sadece ciğerlerinde kalan son hava kalıntıları çıktı. Nefes alabilmek için bir süre çırpındı, sonra gözlerini Ramius'a çevirdi, bakışlarında herhangi bir duygu ya da acı yoktu, sadece şaşkınlık. Ramius kollarındaki bedeni yavaşça yere yatırdı. Putin'in yüzünde bir an her şeyi anladığını gösteren bir ifade belirdi, sonra her şey bitti. Ramius nabzına baktı, kalp durana kadar iki dakika daha geçti.

Ramius çaydanlığı alıp yere bir miktar boşalttı, bunu yaparken Putin'in ayakkabılarını da ıslatmayı unutmadı; sonra cansız bedeni yemek masasına yatırdı ve kapıyı açtı.

«Dr. Petrov, hemen subay salonuna gelin.» Gemi reviri birkaç metre ötedeydi. Dr. Petrov birkaç saniyede subay salonuna geldi, yanında ikinci komutan Vasily Borodin de vardı.

«Yere çay döktüm, üzerine basınca kayıp düştü.» Ramius bir yandan Putin'in göğsüne bastırarak kalp masajı yapıyordu. «Düşmesine engel olmaya çalıştım ama başını masaya vurdu.»

Dr. Petrov, Ramius'u kenara itti, Putin'in cesedini çevirdi, masanın üzerine çıkıp yanma diz çöktü ve adamın gömleğini yırttı, sonra

gözbebeklerine baktı. Her iki gözbebeği de aşırı büyümüş ve sabitleşmişti. Doktor başını ve ensesini muayene etti, sonra yavaşça başını salladı.

«Yoldaş Putin ölmüş. Boynu kırılmış.» Doktor Petrov, Putin'in gözkapaklarını kapadı.

«Olamaz,» diye bağırdı Ramius. «Bir dakika öncesine kadar yaşıyordu.» Hıçkırmaya başladı. «Benim hatam, onu yakalamaya çalıştım ama beceremedim. Benim hatam!» Bir sandalyeye çöktü ve elleriyle yüzünü kapatarak hıçkırmaya devam etti. Mükemmel bir oyun gücü gösteriyordu doğrusu.

Petrov elini komutanın omzuna koydu. «Kazaydı bu, yoldaş albay, böyle şeyler olur, en deneyimli insanların bile başına gelebilir. Gerçekten sizin hatanız yok, yoldaş.»

Ramius alçak sesle küfrederken yavaşça tekrar kendine hakim oldu. «Yapılabilecek bir şey yok mu?»

Petrov başını salladı. «Sovyetler Birliği'ndeki en İyi klinikde bile hiçbir şey yapılamaz artık. Omurga hasara uğrayınca ümit yoktur. Ani ve acısız bir ölümdür.»

Ramius derin bir nefes aldı, somurtkan bir ifadeyle ayağa kalktı. «Yoldaş Putin iyi bir arkadaş, sadık bir parti üyesi ve iyi bir subaydı.» Gözünün ucuyla ikinci komutanın dudaklarının kıvrıldığını gördü.

«Yoldaşlar, görevimize devam edeceğiz. Dr. Petrov, Putin yoldaşın cesedini derin dondurucuya koyun. Bu biraz olağandışı bir yöntem, ama limana dönünce arkadaşlarının katılacağı şerefli bir askeri cenaze töreni Yoldaş Putin'in hakkıdır ve bu hak ona verilecektir.»

«Bunu karargâha bildirecek miyiz?» diye sordu Petrov.

«Bildiremeyiz. Kesin telsiz sessizliği için emir aldık.» Ramius cebinden harekât emrini çıkardı ve bir kopyasını doktora verdi. Tabii bunlar kasadan çıkanlar değildi. «Üçüncü sayfa, doktor.»

Emri okurken Petrov'un gözleri şaşkınlıkla açıldı. «Bu olayı bildirmeyi tercih ederdim, ama emir açık. Dalıştan sonra hiçbir nedenle hiçbir yayın

yapılamaz.» Emri geri verdi. «Çok kötü, Yoldaş Putin eminim böyle yapılmasını isterdi, ne yapalım, emir emirdir.»

«Biz de emirlere uyacağız.»

«Putin buna da katılırdı sanırım,» diye onayladı doktor.

«Borodin, bak ve tanık ol, talimatlar uyarınca Yoldaş Putin'in boynundan füze kontrol anahtarını alıyorum.» Ramius anahtarı zinciriyle birlikte cebine koydu.

İkinci komutan kederli bir sesle, «Gördüm ve aynen gemi jurnaline geçireceğim,» dedi.

Doktor sıhhiye erini çağırdı. Cesedi önce revirde bir torbaya koydular, sonra da baş tarafta derin dondurucuya götürdüler. Aşçılar cesede yer açmak için bir miktar malzemeyi dışarı çıkardılar, Yoldaş Putin derin dondurucuya yerleştirildi. Kıç tarafta ikinci komutan ve doktor, Putin’in kişisel eşyalarının listesini çıkarıp üç kopya yazdırdılar. Bunlardan biri revir kayıtları için, bir diğeri gemi jurnali içindi, sonuncu kopya da revirde bir kutuya kondu, kilitlenip mühürlendi.

Ramius baştarafa giderek komutayı aldı ve yeni rotayı 290 derece olarak verdi. 54-90 grid alanı doğudaydı oysa!

İKİNCİ GÜN

4 ARALIK CUMARTESİ

Sovyet donanmasında yerleşmiş geleneklerden biri de, harekât emirlerinin personele komutan tarafından açıklanmasıydı. Sonra bu emirler «Lenin Odası»nın girişine herkesin ayrıca okuması için asılırdı. «Lenin Odası» büyük gemilerde sınıf şekline sokulmuş büyükçe bir kamara olur ve burada politik doktrin dersleri verilirdi. Kızıl Ekim'deyse bu oda, parti doktrin kitapları ve diğer ideolojik dokümanların bulunduğu küçük bir gardrop hacminde bir kütüphaneydi. Ramius hareket ettikten bir gün sonra emirleri astı, aynı zamanda hep pek usta olduğu o küçük konuşmalarından

birini yaptı. Sabah saat sekizde manevra dairesine girdi, cebinden notlarını çıkardı, mikrofonu alarak konuşmaya başladı.

«Yoldaşlar, komutan konuşuyor. Hepinizin bildiği gibi sevgili arkadaşımız ve yoldaşımız Albay İvan Yurievch Putin, dün talihsiz bir kaza sonucunda öldü. Aldığımız emirler uyarınca bu olayı filo karargâhına bildiremeyiz. Yoldaşlar, bu görev sırasındaki çabalarımızı ve yapacaklarımızı, iyi bir arkadaş, şerefli bir parti üyesi ve cesur bir subay olan İvan Yurievch Putin'in anısına adayacağız.

«Yoldaşlar! Kızıl Ekim'in subay, astsubay ve erleri! Kuzey Donanması Yüksek Komutanlığından aldığımız emirler var, bu gemiye ve personeline layık emirlerdir. Görevimiz kısaca, gemimize yeni monte edilmiş bulunan 'sessiz çalışan tahrik sistemi'ni denemektir. Batıya doğru giderek, Amerika'nın emperyalist kuklası Norveç'in kuzeyinden geçeceğiz, sonra güneybatıya dönerek Atlantik Okyanusuna gideceğiz. Emperyalistlerin bütün sonarlarını, keşfedilmeden yarıp geçeceğiz. Bu da gemimizin ve teknik üstünlüklerinin gerçek bir denemesi olacaktır.

«Kendi gemilerimiz de, bizi bulabilmek için büyük bir tatbikata katılacaklar ve tabii bu arada küstah ve kendini beğenmiş emperyalist deniz kuvvetlerini şaşırtıp aptala döndürecekler.

«Görevimiz, 'her şeyden önce, hiç kimse tarafından keşfedilmemektir. Amerikalılara Sovyet teknolojisi hakkında kısa sürede unutamayacakları bir ders vereceğiz. Güneybatıya giderek Amerikan sahillerine yaklaşacağız ve onların en yeni ve en iyi avcı denizaltılarını atlatacağız.

«Küba'daki sosyalist kardeşlerimizi ziyaret edeceğiz ve Küba'nın güney sahillerinde, emperyalistlerin burunları dibinde son iki yıldır inşa ettiğimiz yeni ve en gizli nükleer denizaltı üssümüze giren ilk gemi olacağız. Filomuzun bir ikmal gemisi bizimle orada buluşmak üzere şimdiden yola çıktı.

«Yoldaşlar! Eğer Küba'ya emperyalistlere yakalanmadan varabilirsek -ki varacağımızdan eminim- Kızıl Ekintfin bütün personeli, o harika Küba adasındaki sosyalist kardeşlerimizle birlikte bir hafta izinli olacaklardır. Daha önce Küba'yı gördüm, yoldaşlar, orayı aynen okuduğunuz gibi

bulacaksınız, ılık meltemleri, palmiye ağaçları ve Kübalı yoldaşların yakın dostluğundan oluşan bir cennettir orası.»

Ramius bunu söylerken kadınları kastediyordu.

«Bütün bunlardan sonra, aynı rotayı izleyerek anayurda döneceğiz. Bu sürede emperyalistler, casusları ve korkak keşif uçakları sayesinde bizim kim ve ne olduğumuzu öğrenmiş olacaklardır. Bunu zaten bilmelerini istiyoruz, çünkü dönüş yolunda da onların sonarlarına yakalanmayacağız.

«Bütün bunlar emperyalistlere, Sovyet Donanmasının hafife alınamayacağını, istediğimiz zaman sahillerine kadar gelebileceğimizi ve Sovyetler Birliği'ne saygı duymaları gerektiğini öğretecektir.

«Yoldaşlar, Kızıl Ekim'in ilk seyrini unutulmayacak bir olay haline getirmek bizim elimizdedir.»

Ramius başını kaldırıp adamlarına baktı. Manevra dairesindeki personel birbirlerine bakıyorlardı.

Sovyet denizcilerinin yabancı bir ülkeyi ziyaret etmesi pek olağan sayılmazdı, bu ülke bir müttefik bile olsa, böyle bir ziyaretin nükleer bir denizaltıyla yapılması hiç beklenmeyen bir şeydi. Ayrıca Ruslar için Küba, beyaz kumlu plajları ve güzel kadınlarıyla, en az Tahiti kadar egzotik bir yerdi. Ramius Küba'nın daha değişik olduğunu biliyordu tabii. Küba'da görev yapmanın ne olduğunu tıem Kızıl YıMız gazetesi ve devlet belgelerinde okuduklarından, hem kendi tanık olduklarından dolayı biliyordu. Elindeki notları karıştırdı, personele önce iyi haberleri vermişti.

«Yoldaşlar! Kızıl Ekim'in subay, astsubay ve erleri! Şimdi de herkesin beklediği kötü haberleri veriyorum. Bu görev hiç de kolay olmayacak. Hepimizin elimizden gelen her şeyi yapmamız gerekecek. Kesin bir telsiz yayın sessizliği uygulayacağız. Ayrıca geminin günlük harekât programının uygulanması da kusursuz olmalıdır. Ödüller, gerçekten hak edenlere verilir. Gemideki herkes, benden başlamak üzere subaydan en kıdemsiz ere kadar herkes görevini yapmak ve de iyi yapmak zorundadır.

«Eğer yoldaşlık dayanışmasıyla çalışırsak başarılı oluruz. Denize yeni çıkan acemi denizci yoldaşlarım, üstleriniz ve amirlerinizin söylediklerini iyi dinleyin, görevlerinizi iyi öğrenin ve tam olarak yapın. Bu gemide küçük

görev ve önemsiz sorumluluk yoktur. Her yoldaşın hayatı, diğer yoldaşlarının yaptıklarına bağlıdır. Görevinizi yapın, emirlere itaat edin, bu görev tamamlandığında hepiniz gerçek birer Sovyet denizcisi olacaksınız. Hepsi bu kadar.»

Ramius mikrofonu yerine astı. Fena bir konuşma değil, diye düşündü. Büyük bir havuç ve kısa bir sopa.

Kıç tarafta bir astsubay, elinde sıcak bir ekmek somunu, hoperlörün önünde ayakta duruyordu. Emirlerinin böyle olmaması gerekirdi. Planlarda değişiklik mi olmuştu acaba? Amiri olan kıdemli astsubay, görevinin başına gitmesini söylerken, yüzünde Küba'da geçireceği bir haftayı düşündüğünü gösteren bir gülümseme vardı. Küba ve Kübalı kadınlar hakkında çok şey duymuştu, bakalım söylenenler doğru çıkacak mıydı!

Manevra dairesinde Ramius kendi kendine konuşurcasına sordu. «Acaba civarda Amerikan denizaltıları var mı?»

«İyi bir soru, yoldaş albay,» diye cevap verdi ikinci komutan Albay Borodin.

«Tırtıl'ı çalıştıralım mı?»

«Uygundur, çalıştırın, yoldaş,» diye cevapladı Ramius,

Borodin de emir verdi. «Makineler stop.»

Kıdemli seyir astsubayı makine telgraf ibrelerini STOP çizgisine getirdi ve, «Her iki makine STOP'da diye rapor etti.

Borodin iç haberleşmeden makine dairesini aradı. «Yoldaş çarkçıbaşı, Tırtıl'ı çalıştırmaya hazır olun.»

Tırtıl gemiye yeni monte edilmiş bulunan sistemin resmi adı değildi tabii, hatta sistemin resmen hiçbir adı yoktu, sadece bir proje numarası vardı. Tırtıl adı, projede

çalışan genç bir mühendis tarafından verilmişti.

Ne Ramius, ne Borodin, neden bu adın verildiğini bilmiyorlardı, ancak nedense tam yerine oturmuştu.

Birkaç dakika sonra çarkçıbaşı, «Hazırız, Yoldaş Borodin,» diye rapor etti.

Borodin, «Baş ve kıç kapakları açın,» diye emir verdi. Vardiya astsubayı kontrol paneline uzanarak dört şalteri kaldırdı. Üzerlerindeki kırmızı lambalar yeşile dönüştü.

«Kapaklar açık, yoldaş.»

«Tırtıl'ı çalıştırın. Hızı yavaş yavaş 13 mile çıkarın.»

«Anlaşıldı, hız 13 mil olacak,» diye cevap verdi çarkçıbaşı.

Gemide şimdi değişik bir ses duyuluyordu. Ana makinelerin gürültüsü hem daha az duyulur hale gelmiş, hem de başka türlü bir sese dönüşmüştü. Nükleer reaktörün ve soğutma suyu pompalarının sesleri ise âdeta duyulmaz olmuştu. Tırtıl yaptığı işe oranla fazla bir güç harcamıyordu zaten. Baş tarafta yatan personel, uyku arasında gemideki alışık oldukları seslerin şiddetindeki değişikliği bilinçaltıyla hissederek kımıldandılar, ama zaten pek az olan uykularını bozmamak için yataklarında dönüp tekrar daldılar.

Borodin rapor verdi. «Tırtıl normal çalışıyor, yoldaş komutan.»

«Mükemmel. Serdümen, rota iki altı sıfır olacak.»

Serdümen dümeni iskeleye bastı. «Rota iki altı sıfır, yoldaş.»

U.S.S. EREMERTON

Otuz mil kadar kuzeydoğuda bir buzdağının altından satha çıkan U.S.S. Bremerton 225° rotasında seyrediyordu. 688 sınıfı bir hücum denizaltısı olan Bremertom! batıya.

Kola Yarımadasına gitme emrini aldığında, elektronik istihbarat görevini sürdürmekteydi. Rus füze denizaltısının daha bir hafta süreyle limanda olması gerekiyordu; Bremerton’un komutanı istihbarattaki bu yanılgıdan rahatsız olmuştu.

Daha önce programlandığı gibi seyredebilseydi, Kızıl Ekim’i izlemek için tam yerinde olacaktı. Buna rağmen, on dört mil hızla ilerlerken biraz önce sonar operatörü Sovyet denizaltısını yakalamıştı.

«Komuta merkezi, sonar.»

Yarbay Wilson telefonu aldı. «Komuta merkezi, devam edin.»

«Temas kayboldu, efendim. Biraz önce uskurlar durdu ve bir daha çalışmadı. Doğuda başka ekolar var ama, füze denizaltısından hiçbir temas alamıyorum.»

«Pekâlâ. Herhalde akıntıyla sessizce sürüklenmeyi tercih etti. İzlemeye devam edeceğiz. Gözünü aç, astsubayım.» Yarbay Wilson harita masasına geldi. Atış kontrol timinden iki subay komutanın fikrini öğrenmek için bekliyorlardı.

«Ben olsam, dibe yaklaşır ve tam şurada yavaşça dairesel seyir yapıp beklerdim.»

Yarbay Wilson haritada Kızıl Ekim'in mevkiini gösteren noktada parmaklarıyla bir daire çizdi.

«Biz de buna göre izleyelim. Sürati beş mile düşürelim, yaklaşıp nükleer reaktör gürültüsünden yakalayabilecek miyiz, bakalım.» VVilson vardiya subayına döndü. «Sürat beş mil olacak.»

«Başüstüne, komutan.»

SEVEREMORSK, SOVYETLER BİRLİĞİ

Severemorsk'daki merkez PTT binasındaki memur, posta kamyon şoförünün önüne koyduğu posta torbasına asık bir suratla baktı. Sürücü yine geç kalmıştı, tabii buna geç kalmak denemezdi, çünkü bu sersem şoför, beş yıl boyunca bir kez bile zamanında gelmemişti zaten.

Günlerden cumartesiydi ve posta memuru işbaşında olmaktan hiç de hoşnut değildi. Sovyetler Birliği'nde haftalık çalışma süresi, birkaç yıl önce kırk saat olarak kabul edilmişti. Ama ne yazık ki, bu sınırlamanın, posta idaresine pek yararı olmamıştı. Bu nedenle de işte burada, haftanın altıncı günü, üstelik fazla mesai ücreti de almadan oturup duruyordu.

Ne kadar utanç verici bir şey, diye düşündü. Evde arkadaşlarıyla votka içip salatalık yerken, bu düşüncesini sık sık söylüyordu zaten. Torbayı çözüp boşalttı, içinden bir sürü daha küçük torbalar çıktı. Aceleye gerek

yoktu. Daha ayın ilk günleriydi, mektup ve paketleri binanın bu ucundan diğerine götürmek için daha önünde haftalar vardı. Sovyetler Birliği’nde herkes devletin emrindeydi. Birden halk arasında pek sevilen bir söz aklına geliverdi. «Patronlar size para ödüyor gibi göründükleri sürece, sizde çalışıyor gibi görünün.»

Açtığı küçük torbalardan birinden, Moskova’daki Deniz Kuvvetleri Karargâhına yazılmış resmi görünüşlü bir mektup çıktı. Herhalde fiyordun öbür ucunda, Polyamyy’ deki denizaltıların birinden geliyordu. Dünyadaki bütün postacıların ortak merakını hissetti biraz, acaba mektupta ne yazıyordu? Acaba emperyalist Batı dünyasına yapılacak saldırı için her şeyin hazır olduğunu bildiren bir rapor muydu? Ya da parti üyelerinden bazılarının aidatlarını geç ödediklerini gösteren bir liste veya belki de tuvalet kâğıdı istek formu... Hiç belli olmazdı tabii. Ah bu denizaltıcılar! Hepsi birer başrol oyuncusu, birer primadonnaydı sanki. Çiftliklerinden yeni gelmiş tüyü bitmemiş çocuklar bile denizaltıcı olunca, partinin ileri gelen üyeleri gibi davranmaya başlıyorlardı.

Memur altmış iki yaşındaydı. Savaşta, Ukrayna cephesinde Konev'e bağlı Milli Tank Muhafız Kolordusunda tankçıydı. İşte bu, tam bir erkeğe yakışan görevdi: Savaş tanklarının içinde, Alman piyadelerini gizlendikleri siperlerde avlamak. Sovyet savaşçılarına ne olmuştu şimdi? Lüks içinde, bol gıda ve rahat yataklar. Kendi bildiği tek sıcak yatma yeri, tankının egzoz çıkış valfıydı. Dünya zıvanadan çıkmıştı artık. Sovyet denizcileri, çarlık devrindeki prensler gibi yaşıyorlar, oraya buraya tonlarca evrak yazıp, bu yaptıklarını da işten sayıyorlardı.

Bu çocuklar mahrumiyetin ne demek olduğunu bilemezlerdi. Ya bunlara verilen ayrıcalıklı haklar! K§ğıda döktükleri her söz, birinci sınıf ekspres posta muamelesi görüyordu.

Bunların çoğu da sevgililerine yazdıkları mektuplardı tabii. Kendi de bir cumartesi günü oturmuş, iki haftadan önce cevap alamayacaklarını bildikleri halde kadınlarına yazdıkları mektupları yerlerine ulaştırmak için çalışıyordu işte. Hiçbir şey eski günlerdeki gibi değildi artık.

Denizaltıdan gelen sarı zarfı, masanın öbür ucundaki (Moskova'ya gidecek posta torbasına doğru dirseğiyle itti. Zarf yerine varamadan yere

düştü. Mektup böylece gitmesi gereken yere bir gün gecikmeli olarak varacaktı.

Postacı aldırmadı buna, bu gece yeni sezonun ilk hokey maçı vardı, karacılarla havacıların maçıydı bu. Havacıların üstüne bir şişe votkasına bahse girmişti bile.

Jack Ryan bilgisayarının başında geriye doğru yaslandı. Amiral Halsey'in sosyo-politik karakter analizini yapıyordu. Doktora tezi hazırlığına benziyordu yaptıkları. Oysa kendi doktorasını çok önce tamamlamıştı.

Bir an yazdıklarını disketten silmeyi düşündü, sonra vazgeçti. Yapması gereken buydu ve bunun için böyle bir giriş paragrafı gerekliydi. Bir tarih kitabı yazmanın en zor yeri, neden giriş bölümünü kaleme almaktı acaba? Son üç yıldır Büyük Amiral VVilliam Halsey'in «Savaşan Denizci» adlı biyografisi üzerinde çalışıyordu. Çalışmalarının tamamı, bilgisayarın yanında duran altı âdet disketin içindeydi.

«Baba?» Küçük kızı yanına gelmişti.

«Küçük kızım Sally bugün nasıllar bakalım?»

«İyiyim, babacığım.»

Ryan bilgisayardan biraz uzaklaşarak, kızını kucağına alıp dizine oturttu. Sally bilgisayar oyunlarının çoğunu bildiği için, babasının bilgisayarını da oyun gibi görüyordu çoğu kez. Bir keresinde yirmi bin kelimelik bir metni bir düğmeye basıp silivermiş, bir de tokat yemişti bunun için tabii.

Kız başını babasının omzuna dayadı.

«Keyfin yok galiba kızım, neyin var bakalım?»

«Babacığım, Noel geliyor ve ben Noel Babanın bizim adresimizi bildiğinden emin değilim. Geçen yılki evimizi değiştirip bu eve taşındık.»

«Anladım. Buraya, bulamadığı için gelmeyecek sanıyorsun, öyle mi?»

«Hı-hı.»

«Neden daha önce söylemedin, kızım! Tabii ki gelecek buraya. Söz!»

«Söz mü?»

«Söz.»

«Peki.»

Babasını öpüp koşarak televizyon seyretmeye geri döndü. Ryan kızının geldiğine memnun olmuştu, Washington’a uçtuğunda birkaç parça Noel hediyesi alması gerektiğini hatırlamıştı böylece. Noel hediye listesini kaydettiği disketi bilgisayara taktı ve listenin bir dökümünü printer’ den aldı. Bu cumartesi sabahı çalışmak istemiyordu canı. Çocuklarıyla oynamaya karar verdi. Gelecek hafta Washington'da tıkılıp kalacaktı nasıl olsa.

V.K. KONOLOV

Sovyet denizaltısı V.K. Konolov, Barent denizinin kaba kumlu dibinden yavaşça kalkarak saatte üç mil hızla ileri harekete geçti. 54-80 grid alanının güneybatı uçundaydı ve son on saattir, Kızıl Ekim’le buluşmak ve «Dondurucu Ekim» tatbikatına başlamak üzere kuzey-güney hattı üzerinde gidip geliyordu.

Albay Viktor Alexievich Tupolev küçük ve süratli avcı denizaltısının manevra dairesinde periskobun etrafında yavaş adımlarla dolaşıyordu. Eski arkadaşıyla buluşup ona birkaç oyun oynamak için sabırsızlanmaktaydı. İki yıl Ramius’un emrinde çalışmıştı. Çok güze! iki yıldı bu. Ramius'u parti doktrini hakkında biraz şüpheci bulmakla birlikte, denizcilikteki ustalığının eşsiz olduğunu düşünürdü hep.

Ya kendisi? Komutanlığının üçüncü yılındaydı ve Ramius’un gözbebeği öğrencilerinden biri olmuştu. Şimdiki gemisi bir Alfa sınıfıydı; bu denizaltılar şu anda dünyada mevcut ve bilinen en süratli sualtı gemileriydi.

Bir ay kadar önce, yanında üç subayıyla Ramius'a ziyarete gitmişti. Ramius o sırada Tırtıl sisteminin denemelerine gözcülük ediyordu. Çok sessiz ve yakalanmayı âdeta imkânsız kılan bir tahrik sistemiydi Tırtıl. Ama tamamen de imkânsız değildi tabii. Tupolev sistemin bir iki zayıf yönünü bildiğini sanıyordu, yakalayabilirdi onu.

Tabii yüzde yüz başarılı olacağını iddia edemezdi. Yalnız sistemle değil, sisteme komuta eden o olağanüstü komutanla da mücadele etmek

zorundaydı. Bu bölgeyi çok iyi bilirdi Tupolev. Su altı izotermal tabaka durumu, denizaltıyı keşfetmek için ideal sonar şartları yaratıyordu. Kendi gemisi, Sovyetler'in Fransız DUUV-23'ünden önce kopya edip sonra daha da geliştirdikleri en iyi sonar sistemiyle donatılmıştı. Tupolev'in planı basitti. Amerikan taktiği uygulayacak, geminin dümen dinleyebileceği en düşük hızla ve azami sessizlik içinde Kızıl Ekimı'in geçeceğini düşündüğü rota üzerinde ağır yolla seyredecekti.

Hedefi yakalayınca da yaptığı her şeyi kaydedecek ve tatbikat bittikten sonra değerlendirme için biraraya geldiklerinde ustasına, öğrencisinin onu kendi oyunuyla yendiğini gösterecekti. Birinin bunu yapmasının zamanı gelmişti artık.

«Sonarda yeni bir şey var mı?» Tupolev sabırsızlanıyordu artık.

«Hiçbir şey yok, yoldaş komutan,» diye cevap verdi seyir subayı. Bir yandan da eliyle harita üzerinde De'ta sınıfı bir Sovyet denizaltısı olan Rokossovkiy'nin yerini işaret etti. Saatlerdir onu izliyorlardı.

«Dostumuz hâ!â dairesel seyir yapıyor. Acaba Rokossovskiy bizi aldatmaya mı çalışıyor? Albay Ramius onu burada görevlendirip bizi şaşırtmak istiyor olabilir mi?»

Bu Tupolev’in de aklına gelmişti. «Belki, ama sanmıyorum. Bu tatbikatı Amiral Korov bizzat planladı. Tatbikat emirlerimiz mühürlendi, Marko’nun emirleri de öyle tabii.

Ama tabii, Amiral Korov’la 'Marko çok yakın dostturlar.»

Tupolev bir an durdu, sonra başını salladı. «Hayır, Amiral Korov şerefli ve dürüst bir adamdır. Sanırım Ramius bu tarafa doğru, çok düşük sürat kullanarak geliyor. Bizi sinirlendirmek, tereddüte düşürmek için yapıyor bunu. Onu avlamak üzere beklediğimizi biliyor, planını da buna göre yapacaktır kuşkusuz. Grid alanına en beklenmedik bir yerden girmek isteyecek ya da bizim böyle düşünmemiz için elinden geleni yapacaktır. Onunla birlikte çalışmadınız hiç, değil mi, yoldaş yüzbaşı? O ihtiyar bir tilkidir. Önümüzdeki dört saat bu şekilde karakol yapmaya devam edeceğiz. Bu sürede onu yakalayamazsak, güneydoğu köşesine gidip oradan grid merkezine seyredeceğiz.»

Tupolev bu görevin o kadar kolay olacağını düşünmemişti zaten. O güne dek hiçbir denizaltı komutanı Ramius'u altedememişti. Tupolev bir numara olmaya kararlıydı, görevin zorluğuna rağmen başarılması da bunu sağlayacaktı zaten. Bir iki yıla kadar Tupolev yeni bir numaranın kendisi olacağına inanıyordu.

ÜÇÜNCÜ GÜN

5 ARALIK PAZAR

Kızıl Ekimi için zaman yok olmuş gibiydi, güneşin batışı veya doğuş yoktu, günler bile önemini kaybetmişti.

Suüstü gemileri zaman dilimleri değiştikçe saatlerini ayarlarlardı, denizaltılar ise saat ayarı yapmadan seyrederlerdi. Amerikan denizaltıları için bu «Zulu» zaman dilimiydi; Kızıl Ekim ise Moskova saat dilimini kullanıyordu, bu da «Zulu»dan bir saat ileriydi.

Ramius öğleye doğru manevra dairesine girdi. Rota iki beş sıfır derece, sürat on üç mildi; denizaltı dipten otuz metre yukarda, Barents denizinin batı ucunda ilerliyordu. Birkaç saat içinde dip yapısı değişecek, daha da derine dalabilmeleri mümkün olabilecekti.

Ramius önce haritayı inceledi, sonra denizaltının her iki alabandasını da boydan boya kaplayan ışıklı göstergelere ve kontrol panellerine baktı. Günlük emir defterine birkaç noktayı not etti, sonra dönerek kıdemsiz vardiya subayına seslendi.

«Yüzbaşı İvanov.»

«Buyrun, yoldaş albay.» İvanov gemideki en yeni ve en tecrübesiz subaydı; Leningrad’daki Lenin Komsomol

Okulundan henüz mezun olmuş soluk yüzlü, zayıf ve hırslı bir gençti.

«Subay salonunda üst subaylarla bir toplantı yapacağım. Şu andan itibaren kıdemli vardiya subayı sensin. Bu senin ilk seyire çıkışın, Ivanov. Ne düşünüyorsun bakalım?»

«Beklediğimden daha da iyi, yoldaş albay.» İvanov’ un sesinde sınırsız bir güven tonu vardı.

«Bunu duyduğuma sevindim, yoldaş yüzbaşı. Ben genç subaylara alabilecekleri ve taşıyabilecekleri kadar çok sorumluluk vermeyi tercih

ederim. Biz üst subaylarla haftalık politika tartışmamızı yaparken bu geminin kumandası şenindir. Geminin emniyeti ve personelin hayatı senin sorumluluğundadır. Bilmen gereken her şeyi zaten öğrenmiş bulunuyorsun, benim emirlerim de emir defterinde yazılı. Herhangi bir denizaltı ya da suüstü teması alırsan derhal bana rapor edecek ve hemen kaçınma seyrine geçeceksin. Soracağın bir şey var mı?»

«Hayır, yoldaş albay.» İvanov esas duruşta dinliyordu.

«Pekâlâ.» Ramius gülümsedi. «Pavel İlych, bu anı, hayatının en unutulmaz dakikalarından biri olarak sonsuza kadar hatırlayacaksın. Biliyorum, bende ilk tuttuğum vardiyayı hâlâ hatırlıyorum. Görevini ve sorumluluklarını unutma.»

İvanov’un gözlerinde bir gurur ışıltısı parladı. Ramius başına gelecekleri düşününce çocuğa acıdı. İlk bakışta İvanov'un iyi bir subayın bütün özelliklerine sahip olduğu anlaşılıyordu. Ramius geminin kıç tarafına doğru yürüdü ve revire girdi.

«Günaydın, doktor.»

«Günaydın, yoldaş albay. Politik toplantı zamanı galiba.» Petrov geminin röntgen aletiyle ilgili broşürü okuyordu.

«Evet, yoldaş doktor. Ama senin katılmanı istemiyorum, senden yapmanı İstediğim başka bir şey var. Manevra dairesi ve makine dairesinde vardiyada üç genç subay var.»

«Öyle mi?» Petrov'un gözleri şaşkınlıkla açıldı, bir denizaltıyla ilk kez seyre çıkıyordu.

Ramius gülümsedi. «Rahat ol, yoldaş. Biliyorsun, subay salonundan manevra dairesine yirmi saniyede gidebilirim. Yoldaş Melekhin de o değerli reaktörüne aynı sürede ulaşabilir. Genç subaylar er geç kendi ayaklan üzerinde durmayı öğreneceklerdir. Ben erken öğrenmelerini tercih ederim. Senin onları gözlemeni istiyorum. Görevlerini yapmak için gerekli bütün bilgileri var. Görevlerini yapmak için gerektiği kadar soğukkanlılar mı, bunu bilmek istiyorum. Ben veya ikinci komutan bu işi yaparsak, davranışları doğal olamayacaktır. Her neyse, istediğim zaten tıbbi bir teşhis.»

«Anladım yoldaş, sorumlulukları karşısında gösterdikleri tepkiyi ölçmemi istiyorsunuz.»

«Evet, kıdemli bir subay tarafından gözlendiklerinde duyacakları gerilim olmadan. Genç subaylara olgunlaşmaları için fırsat vermek gerek, tabii çok da değil. Kayda değer bir gözlemin olursa hemen bana bildir. Herhangi bir sorun olacağını sanmıyorum. Açık denizdeyiz, pek trafik yok civarda, reaktörümüz de düşük güçle çalışıyor. Genç subaylarımızın bu ilk sınavı kolay geçeceğe benziyor. Gemiyi dolaşmak için kendine bir mazeret bul ve çocuklara gözkulak ol. Ne yaptıklarına dair sorular sor onlara.»

Petrov güldü. «Bu arada benim de bir şeyler öğrenmemi istiyorsunuz galiba, yoldaş albay. Severemorsk’da sizin hakkınızda çok şey anlattılar. Pekâlâ, dediğiniz gibi olsun. Yıllardır kaçırdığım ilk politik tartışma olacak bu.»

«Sicilinde yazılanlara bakılırsa, parti doktrinini Polit-büro’ya öğretecek kadar bilgilisin, Yevgeni Konstantinovich.» Doktorun sicilinde tıbbi yetenekleri hakkında çok bir şey yoktu zaten. Ramius subay salonunda bekleyen subaylara katılmak üzere baştarafa doğru yürüdü.

Büfeci erlerden biri, masanın üzerine birkaç dolu çaydanlıkla taze siyah ekmek ve tereyağ bırakmıştı.

Ramius masanın köşesine baktı, kan izleri çoktan yıkanıp silinmişti, ama o sahneyi yeniden hatırladı. Aradaki fark buydu işte; o ölmüştü, kendisi yaşıyordu. Oturmadan önce kapıyı kilitledi. Salon herkesin ayakta ve esas duruşta bulunacağı kadar büyük olmadığından herkes oturduğu yerde hazırol durumundaydı âdeta. Denizdeyken politik tartışmalar pazar günleri yapılırdı. Normal olarak oturuma Putin başkanlık eder, Pravda'dan bazı makaleler okunur, Lenin'den seçilen bazı pasajlardan sonra okunanlardan çıkarılan dersler için tartışma açılırdı. Pazar günkü kilise ayinlerine benziyordu. Politik subayın ölümüyle oturum başkanlığı görevi kendiliğinden gemi komutanına düşüyordu tabii, ama talimatlarda bugünkü toplantının gündem konularıyla ilgili hiçbir şey olmadığını biliyordu Ramius.

Salonda bulunan bütün subaylar planlanan ihanetin birer parçasaydı. Ramius planları özetledi, bazı küçük değişiklikleri belirtti, sonra da

limandan kalkıştan önce yazdığı mektubu söyledi.

«Demek artık geri dönüş yok!» dedi Borodin.

«Ne yapacağımıza hep birlikte karar verdik. Şimdi artık dönemeyiz.» Ramius hepsinin yüzüne ayrı ayrı baktı, herkesin yüzündeki ifade, yaptıklarının bilincinde olduklarını gösterecek kadar ciddiydi. Bütün subaylar bekârdı, hiç kimse geride bir eş ya da çocuk bırakmamıştı.

Hepsi saygın parti üyeleriydi, aidatlarını yıl sonuna kadar ödemişlerdi, parti kartları göğüs ceplerindeydi ve hepsinin ortak olarak paylaştığı bir başka şey daha vardı, Sovyet yönetimine duyulan güvensizlik, hatta nefret.

Ramius bunu Natalia'nın ölümünden kısa bir süre sonra planlamaya başlamıştı. Yaşâmı boyunca bilinçaltında tuttuğu nefret ve isyan duyguları, karısının ölümüyle gizlemekte güçlük çektiği bir şiddet ve hırsa dönüşmüştü.

Bütün yaşamı boyunca kendini çok iyi kontrol edebilecek şekilde yetiştirildiği için, gerçek duygularını gizlemeyi becerebilmiş, gördüğü eğitim sayesinde de amacını ve bu amaca ulaşabileceği yolları seçebilmişti.

Ramius diğer çocuklardan, babasının 1940'larda Litvanya’da ve 1944’de Alman işgalinden sonra neler yaptığını duyduğunda daha okula bile başlamamıştı. Küçük kızlardan birinin anlattıklarını babasına anlattıktan kısa bir süre sonra kızın babasının ortadan kaybolduğunu, adlandıramadığı bir dehşet duygusuyla öğrenmişti. Bu olaydan sonra adı muhbire çıkmıştı. İşlediği bu cinayetten -tabii Sovyet devletine göre bu bir cinayet değildi- vicdanı daima rahatsız olmuş ve bir daha hiç kimseyi ihbar etmemişti. Yaşamına şekil veren sonraki yıllarda, babası Litvanya Merkez Komitesini yönetirken, Marko sütannesi tarafından büyütülmüştü.

Kadının tek oğlu küçük yaşta evi terketmiş ve Lenin’ in Kızıl Muhafızlarına katılmıştı. Kadın yalnız kalınca 1940' lı yıllara kadar kiliseye gitmeye devam etmiş ve aldığı dinî terbiyeyi hiç unutmamıştı.

Ramius onu, uykudan önce güzel masallar anlatan, gümüş beyazı saçlı, yaşlı bir kadın olarak hatırlıyordu. Bunlar dini konulan olan masallardı genellikle. Kadın onu kilise ayinlerine götürecek kadar cesur olamamış ama Ramius’u bir Katolik olarak vaftiz ettirmeyi başarabilmişti.

Marko bunu hiç öğrenemedi, göze alınamaz bir risk olurdu çünkü. Özellikle Katolik inanç Baltık devletlerinde şiddetle bastırılıyordu. Marko büyüdükçe, Marksizm-Leninizm'in başka rakip tanımayacak kadar kıskanç bir tanrı olduğunu öğrendi.

Sütannesi Hilda'nın Incil'den esinlenerek anlattığı masallarda hep doğru ve yanlışlardan, erdem ve ödüllerinden söz eden öğeler bulunurdu.

Bir çocuk olarak bu masalları sadece eğlendirici bulmasına rağmen, babasına bunlardan asla söz etmemişti. Baba Ramius oğlunun yaşamını tekrar kontroluna aldığında, bu din eğitimi Marko'nun zihninde gittikçe silikleşen bir anı olmuştu. Ne tam unutabiliyor, ne de tam hatırlayabiliyordu anlatılanları.

Ramius'un Sovyet komünizmine duyduğu kuşkular ergenlik çağında daha somut biçimde oluşmaya başladı. Halkların iyilik ve refahı onaylanabilir bir amaçtı, ama insan ruhunu inkâr edip insanı oluşturan yanların yalnız birisi olan maddeyi kabul etme, insanın birey olarak değerini ortadan kaldırmıştı. Olgunlaştığı çağlardan bu yana Marko yanlış ve doğru kavramları hakkında, devletinkilerden farklı olarak kendi yargılarını oluşturmuştu.

Bunu gizlemek için çok dikkatli davranmıştı tabii. Çocukken şüphelerle dolu dünyasının kimse farkına varamamıştı. Bütün Sovyet çocukları gibi o da önce «Küçük Ekimciler» grubuna girmiş, daha sonra «Genç Öncüler»e katılmıştı. Askeri geçit törenlerinde ayağında parlak botları, boynunda kırmızı fularıyla yürümüş, meçhul asker mezarları önünde, elinde silahıyla nöbet tutmuştu. Eski Rusya'daki soylu ailelerden birinin oğlu gibi, parti ileri gelenlerinden birinin oğlu olmaktan gurur duymuştu.

Babası oğluna çok az vakit ayırmakla birlikte, bir parti sekreterinin oğlu için tanınabilecek bütün ayrıcalıkları sağlamıştı ona. Dış görünüşüyle örnek bir Sovyet genciydi; iç dünyasında ise, okuldan ve babasından öğrendikleriyle kendiliğinden öğrendikleri arasındaki çelişkiyi yaşıyordu. Neden bazı anne babalar çocuklarının onunla oynamasını istemiyorlardı? Neden sınıfta arkadaşları arkasından «muhbir» diye fısıldaşıyorlardı? Çocukluk arkadaşlarının sataşmalarından çok rahatsız olmuş, ama çok kötü bir hareket olacağına inandığı için babasına olanlardan hiç söz etmemişti.

Bir şey çok yanlıştı, ama neydi bu yanlış? Cevabını kendi başına bulmaya karar verdi. Dış görünüşüyle bir parti liderinin örnek oğlu olarak oyunu kurallarına göre oynadı, bütün parti görevlerini eksiksiz yaptı, pek çoğuna gönüllü oldu, Sovyetler Biriiği'nde başarıya ve refaha giden tek yol buydu zaten. Sporda da çok başarılı oldu. Kişisel olarak kendisi ve başkalarıyla boy ölçüşebilmek, özellikle başkalarını değerlendirebilmek için atletizmi seçti. Sonraki yıllar boyunca bu bir alışkanlık halini aldı, vardığı sonuçları gizleyen donuk bir yüzle vatandaşlarını, subaylarını yargılamayı ve değerlendirmeyi iyice öğrendi.

Sekizinci yaşının yaz aylarında yaşam çizgisini değiştiren bir şey oldu. Arkadaşları onunla oynamaktan kaçındıklarında, sütannesinin yaşadığı küçük köyün balıkçı barınaklarına giderdi. Her sabah küçük tahta tekneler Finlandiya körfezinde avlanmak için birlikte yola çıkarlar, bunlara MGB sınır muhafızları -KGB'nin o zamanki adı böyleydi- devriye botlarıyla eşlik ederlerdi. Yakalanan balıkların bir kısmı halkın protein ihtiyacını karşılarken, bir kısmı da balıkçılara pek küçük bir gelir getirirdi. Balıkçı teknelerinden birinin kaptanı ihtiyar Sasha'ydı. Çarlık donanmasında bir subayken Âvrora kruvazörünün mürettebatıyla isyana katılmış ve dünyanın çehresini değiştiren olaylar zincirinin başlamasına yardımcı olmuştu. Marko, Avrora'nın mürettebatının Lenin'ln öfkesine hedef olduğunu ve Kızıi Muhafızlar tarafından ortadan kaldırıldığını yıllar sonra öğrendi. Sasha da yirmi yılını çalışma kamplarında geçirdikten sonra İkinci Dünya Savaşı başlarken serbest bırakılmıştı. Anavatanın, müttefiklerin silah ve yiyecek sevkettikleri Murmansk ve Archangel limanlarına girecek Rus gemilerine kılavuzluk yapacak tecrübeli denizcilere ihtiyacı vardı. Sasha, Gulag adalarında dersini almıştı;görevini karşılığında hiçbir şey beklemeden başarıyla yerine getirdi. Savaştan sonra hizmetlerine karşılık bir çeşit özgürlük tanındı ona ve devamlı gözetim altında çalışmasına izin verildi.

Marko onu tanıdığında Sasha altmış yaşlarında, saçları dökülmüş, adeleleri sarkmış bir denizciydi, anlattığı hikâyeler ise Marko'yu şaşkına çevirmişti. Sasha onda, diğerlerinin gözden kaçırdığı bir şeyi gördü. Arkadaşları olmayan çocukla ailesiz denizci yoldaş oldular. Sasha tekrar ve tekrar katıldığı deniz savaşlarını, kazandığı, madalyaları ve ölümden defalarca nasıl kurtulduğunu anlatıyordu Marko'ya. Hikâyelerin sonu hep

Sasha’nın ihtilale nasıl katıldığının anlatılmasıyla bitiyor, ama Sasha bundan sonrası için hiçbir şey söylemememeye dikkat ediyordu.

Sasha, Marko'nun kendisiyle beraber denize çıkmasına izin vermiş, denizciliğin temel bilgilerinin hepsini öğretmişti ona. Marko daha dokuz yaşındayken geleceğinin ve kaderinin denizde olduğuna karar verdi. Deniz üzerindeyken, karada asla sahip olamadığı bir özgürlüğün tadına varıyordu. Tabii denizin tehlikeleri de vardı, ama Sasha küçük Marko’ya, gerekli hazırlık, bilgi ve disiplinle bütün tehlikelerle başa çıkılabileceğini bir yaz tatilinde öğretmişti. Marko sonraki yıllarda o yaz öğrendiklerinin değerini sık sık hatırladı.

Marko, Sasha’yı babasıyla tanıştırdı; ihtiyar denizcinin oğluna verdiklerinden etkilenen baba Ramius, Sasha' nın daha büyük bir tekneye kaptan olmasını sağladı, ayrıca daha iyi bir eve geçebilmesi için adını listeye koydurdu. Marko neredeyse partinin iyi bir şeyler yapabileceğine inanacaktı.

Ama ertesi kış Sasha ölmüş, iyilik zamanında yetişememişti. Aradan uzun zaman geçtikten sonra Marko ihtiyar dostunun soyadını bile bilmediğinin farkına vardı, anayurda bunca hizmete rağmen Sasha’nın kişiliği yoktu.

Ön üç yaşındayken Leningrad'da Nakhimov Okuîunö gitmeye başladı. Deniz subayı olma kararını burada verdi; yüzyıllar boyu maceracı ruhlu erkekleri kendine çeken okyanuslar, Marko'yu da etkilemişti. Nakhimov profesyonel denizci olmak isteyenler için üç yıllık bir hazırlık okuluydu. O zamanki Sovyet Deniz Kuvvetleri orta çaplı bir sahil koruma filosundan ibaretti, buna rağmen Marko donanmaya katılmak için sabırsızlanıyordu. Babası ise Marko'yu ayrıcalıklar, konfor ve hızla yükselme vaat eden bir parti üyesi olması için zorluyordu, ama Marko, Litvanyalı bir parti kahramanının oğlu olarak kayda geçmektense, kendi yetenekleriyle yükselmek istiyordu.

Denizde bulacağını bildiği romantizm ve heyecan, devlete hizmet ettiğini unutturabilirdi belki.

Mezuniyetten önce bütün sınıfı çeşitli gemilerde staja çıkardılar. Ramius denizaltılara hemen âşık oldu. O zamanki denizaltılar küçük, kirli ve pis

kokuluydu, ama aynı zamanda Sovyet Deniz Kuvvetlerinin tek vurucu gücüydü.

Marko da baştan beri bıçağın keskin yüzü olmak istemişti zaten. Denizaltıiarın İngiltere'yi iki kez ve Japonya'yı bir kez yıkımın eşiğine getirdiğini anlayacak kadar denizcilik tarihini biliyordu. Amerikalıların Japon donanmasını çökertmeleri de iyi olmuştu doğrusu, yoksa ihtiyar Sasha'yı tanıyamazdı.

Nakhimov'dan sınıf birincisi olarak mezun oldu ve teorik seyir dersindeki başarısından dolayı «altın sekstant» ödülü aldı. Okulu birinci bitirmesinin bir başka ödülü de, gitmek istediği okulu seçme özgürlüğüydü. Denizaltıcılık Yüksek Okulunu seçti hemen. Orada geçen beş yılı yaşamının en zor dönemi oldu. Yalnız başarılı olmanın yetmeyeceğini biliyordu, herkesi aşmak zorundaydı.

Her yıl her derste ve her konuda sınıf birincisi oldu. Sovyet Deniz Kuvvetlerinin dış politikada oynadığı rol konulu tezi, geleceğin deniz kuvvetleri komutanı olan Baltık

Piiosu Komutanı Öramirai Sergey Georgiyevıch Gorshkov* un önüne kadar çıktı. Tezi Sovyetler Birliği'nin en büyük denizcilik yayını olan Morskoi Sbornik'te yayınlandı. Parti programının gelişimini işleyen ve içinde tam altı kez Lenin'e ustalıkla atıfta bulunulan kusursuz bir tezdi doğrusu.

Bu sıralarda babası Poiitbüro üyeliğine aday seçilmişti ve oğluyla gurur duyuyordu. Aptal değildi baba Ramius, deniz gücünün önemini ve büyüyen Sovyet Deniz Kuvvetlerinin devletin geleceğindeki rolünü iyi değerlendirmişti. Marko'nun çabuk yükseleceği zaten görülüyordu, o da nüfuzunu kullanarak terfi işlemlerini çabuklaştırdı.

Otuz yaşında ilk denizaltısma komutan olan Marko' nun yaşamına ikinci bir ortak katıldı, evlenmişti. Natalia Bogdonova'nın babası görevi gereği ailesiyle dünyanın pek çok yerinde bulunmuş bir Poiitbüro üyesiydi.

Bedensel olarak pek sağlıklı bir kadın değildi Natalia; peşpeşe üç hamilelik dönemi üç düşükle sonuçlanmış, sonuncusunun da Natalia'yı öldürmesine ramak kalmıştı. Güzel, kültürlü ve çekici bir kadındı,

Marko'nun İngilizcesini ilerletmiş, başta Hemingvvay, TWain ve Sinclair olmak üzere Batı kültürünün önde gelen temsilcileriyle tanıştırmıştı onu.

Denizdeki yaşamının yanısıra, Natalia hayatının odak noktası oluvermişti. Hüzünlü ayrılıklar ve neşeyle kutlanan seyir dönüşleri sevgilerini güçlendiriyordu.

İlk nükleer denizaltılar inşa edilirken, Marko gemilerin tasarım ve yapım aşamalarında tersanelerde görev yaptı. Kalite kontroldaki titizliğiyle korkulan ve çekinilen bir isim olmuştu.

Marko, görev yapacağı bu gemilerde yaşamının, çoğu sarhoş gezen bu işçilerin yaptığı kaynaklara bağlı olduğunu biliyordu. Nükleer mühendislikte uzman olduktan sonra, iki yıl ikinci komutanlık yaparak sonunda ilk nükleer denizaltı komutanlarından biri oldu.

İlk gemisi, November sınıfı bir hücum denizaltısıydı. Görevi aldıktan bir ay kadar sonra, aynı sınıftan başka bir gemide, Norveç kıyıları açıklarında ciddi bir reaktör arızası oldu. Olay yerine yetişen Marko, bütün personeli kurtardıktan sonra, denizaltıyı Batılıların eline geçmeyecek şekilde tahrip ederek batırdı. Görevin her iki aşamasında da başarısı, bu kadar genç bir komutan için olağanüstüydü. Marko prensip olarak farklı ve başarılı uygulamaların mutlaka ödüllendirilmesi gerektiğini düşünürdü, filo komutanı da aynı şekilde düşünüyor olmalıydı ki, Marko kısa bir süre sonra daha yeni ve daha büyük olan Charlie-! sınıfı bir denizaitıya komutan oldu. Amerikalı ve İngilizlerle denizde başa çıkabilecek adamlar, Marko'nun niteliklerine sahip olmak zorundaydılar. Ramius, Amerikan denizaltıcıiık tarihini iyi biliyor ve İkinci Dünya Savaşındaki başarılarını takdir ediyordu. Denize çıktığında onlarla oynadığı «saklanbaç» oyunları hiç de kolay olmuyordu doğrusu. Amerikan denizaltıları teknoloji bakımından Sovyetler'den birkaç yıl ilerideydi.

Marko oyunu Amerikalıların oynadığı biçimde oynamayı öğrendi önce, sonra bunu personele de öğretti. Personelin genel yapısı, çok güç eğitilmeleri, başka komutanları canından bezdirirken, Marko büyük bir sabırla bildiği her şeyi adamlarına öğretiyor, hatalarını düzeltiyor, tekrar tekrar öğretiyordu. Kısa bir süre sonra gemisi, gelen personelin kısa sürede eğitilip başka görevlere terfi ederek tayin olduğu seyyar bir eğitim merkezi

haline geldi. Denizaltılarda kilit görev yapan kıdemli astsubaylardan dokuzda biri ve en iyileri, Ramius'un gemisinde bulunup onun tarafından yetiştirilen personeldi. Diğer denizaltı komutanları, onun gemisinden gelen astsubayları sevinçle kabul ediyorlar ve Ramius'un eğittiği her iki astsubaydan biri, subay okulu sınavlarını kolayca kazanıyordu. On sekiz aylık yorucu bir eğitim döneminden sonra Ramius gemisi Vîlroiuss Âcademi'yle «tazı-tilki» oyununa hazırdı artık, Norveç denizinde Amerikan nükleer denizaltısı U.S.S. Tritoo'un peşine düştü ve on iki saat boyunca Amerikalılara kök söktürdü. Amerikalılar bu olaydan kısa bir süre sonra Triton'u hizmet dışı bıraktılar, ağır ve hantal geminin yeni Sovyet denizaltılanyla başa çıkamayacağı anlaşılmıştı. Marko, Norveç ve Ingiliz dizel denizaltılarma da zor saatler yaşatıyordu. Hatta bir keresinde bir Amerikan güdümlü mermi denizaltısını iki saat süreyle kovalamış, sonra da Amerikalılar bir hayalet gibi birdenbire kayboluvermişlerdi.

Sovyet Donanmasının hızla büyümesi ve üstün nitelikli subaylara duyulan ihtiyaçtan dolayı Frunze Harp Akademisine gitme fırsatını bulamadı Ramius. Buna rağmen, taktik komutan olarak eşsiz nitelikleriyle, yüksek komuta mevkilerine aday olan bütün subayların öğrenci olduğu bu okula öğretim üyesi olarak atandı. Bu babasının katkısı olmadan yalnız kendi yetenekleriyle eriştiği çok önemli bir aşamaydı ve Marco için önemliydi.

Frunze Deniz Akademisi komutanı, Marko'yu öğrencilere, «Denizaltıiarın test pilotu,» olarak takdim etti.

Derslerine, öğrenci subayların dışında her kuvvetten subaylar katılıyor, özellikle deniz harp tarihi ve deniz stratejisi üzerine verdiği dersler büyük ilgi çekiyordu. Hafta sonlarını babasının dcıcha'sında geçirirken denizaltı eğitim talimnameleri yazıyor, ideal bir hücum denizaltısının ne gibi özelliklere sahip olması gerektiği konusundaki fikirlerini kaleme alıyordu. Bazı görüşleri, Deniz Kuvvetleri Komutanı Amiral Gorshkov'u bile şaşırtıyordu, ama amiral, Marko'nun değerini biiecek kadar iyi bir denizciydi. Ramius'a göre denizaltı subayları tektip bir gemide uzun süre hizmet vermeli, hatta bu hep aynı gemi olmalıydı. Böylece görevlerini en iyi şekilde yapmayı öğrenebilirler, gemilerinin imkân ve kapasitelerini çok iyi tanıyabilirlerdi.

Yetenekli gemi komutanları terfi edecekler diye masa başına alınmamalıydı. Batı donanmaları bu hataya düşmüşlerdi, onlar düşmemeliydi, hem zaten iyi bir örnek de vardı: Sovyet Kara Kuvvetlerinde taktik komutanlar, kendileri istemediği sürece karargâhlara ve masa başına tayin edilmezlerdi. Donanmada eğitim süresi uzatılmalı, erlerin hizmet süresi de arttırılmalıydı, ayrıca denizaltılarda yaşam koşullarının iyileştirilmesi de mutlaka gerekliydi.

Fikirlerinin bazıları yüksek komuta kademelerinde destek bulunmakla birlikte, pek çok yüksek rütbeli subay düşüncelerinden hoşlanmadılar. Ramius bu çizgide kaldığı sürece asla amiral olamayacağını anlamıştı; hoş, o sıralar buna pek aldırdığı da yoktu. Denizaltıların! bir skadron, hatta bir filo komutanlığıyla değişemeyecek kadar seviyordu.

Frunze Akademisindeki görevinden sonra gerçekten «test pilotu» oiarak atandı. Artık Albay Marko Ramius yeni dizayn edilen her değişik sınıf denizaltının ilkiyle seyre çıkıyor, geminin imkân ve kapasitesi, kuvvetli ve zayıf noktaları, harekât ve eğitim standartları için rapor veriyordu; bu raporların hepsi dikkate alınıyor ve titizlikle gereği yapılıyordu.

Atfa, Delta ve Typhoon sınıfı denizaltıların ilkleri hep onun elinden geçti. Alfa sınıflarında meydana gelen talihsiz bir kaza dışında, bütün görev süresi bir üstün başarılar demetiydi sanki. Genç subaylar için bir efsane olmuştu.

Sık sık, Sasha sağ olabilse ve beni görebilse, diye düşünürdü. Yetiştirdiği subaylardan birçoğu denizaltı komutanı olmuştu, ancak olamayanlar, olanlardan daha çoktu. Ramius göreve uygun gördüğü personel için elinden ne gelirse yapardı, uygun görmedikleri için de öyle. Asla amiral olamayacağını, başka bir nedenden dolayı da iyice biliyordu; babalan en az kendi babası kadar güçlü olan ama yetenekleri sınırlı subayların terfi etmelerine engel oluyordu. Görev söz konusu olunca, hatır gönül olamazdı. En az altı yüksek parti üyesinin oğluna, politik sicilleri mükemmel olmasına rağmen, olumsuz sicil vermişti. Bunların çoğu politik subay olmuştu. Her şeye rağmen, bu tarz ödün vermez çizgisi sayesinde edindiği haklı şöhretle filo komutanlığının çok güvendiği bir subaydı. En güç ve önemli görevlerde Ramius’un adı daima listenin en başındaydı. Bu

arada kendine benzediğini gördüğü birkaç genç subayı cîdeta evlat edinmişti. Natalia da annelik görevini iyi yapıyordu doğrusu.

Himayesi altındaki genç subayların ortak özelliği, uzun süre baskı altında tuttukları ortak bir kuşkuydu: Sovyetler Birliği'nin liderliği.

Ramius'un genç subaylara verdiği ders aslında pek kısaydı. «İyi bir denizci olmak istiyorsanız, oyunu kurallarına göre oynayacak, önce parti üyesi olacaksınız. Partinin sloganlarını çok iyi öğrenecek ve tekrarlayacaksınız. İstediğiniz ve layık olduğunuz deniz görevlerini alabilmek için buradan geçmeniz şarttır.»

Ramius başka bir alanda da şöhret sahibiydi artık. Partiye kaydolan denizaltıcı subayların yarısından çoğu onun subaylarıydı. Sonra sevgili Natalia öldü.

Ramius limandaydı o sırada. Kendine ait dacbo'sı, şoförü Zhiguli otomobili, rütbesi ve babasının konumu dolayısıyla kavuştuğu daha birçok ayrıcalığı vardı. Partinin ileri gelenlerinden biriydi artık. Bu nedenle Natalia'nın karnı ağrımaya başlayınca, parti üyelerine hizmet veren bir kliniğe gitmeleri an meselesi olmuştu; ne büyük bir hataydı aslında.

Karısını sağ olarak en son, tekerlekli sedye üzerinde gülümseyerek ameliyat odasına götürülürken gördü. Nöbetçi operatör doktor bulunup getirildiğinde sarhoştu. Basit bir apandisit ameliyatını yapabilecek kadar ayılmak için dakikalarca saf oksijen kokladı. Karısının hayatı için çok önemli olan o dakikalar ziyan olup gitti. Doktor deriyi açarken apandisit patladı, hemen peritonit başladı, doktor müdahele ederken bu kez barsakları deldi.

Natalia antibiyotik tedavisine alındı, ama ilaç sıkıntısı vardı. Genellikle kullanılan Fransız yapımı antibiyotikler bitmiş, onların yerine Sovyet malı ilaçlar kullanılmaya başlanmıştı. Sovyetler Birliği'nde beklenenden fazla üretenler ödüllendirildiğinden, antibiyotik fabrikasındaki işçiler de ödül alabilmek için bazı şişeleri suyla doldurup kutulamışlardı. Durum anlaşıldığı zaman Natalia önce şoka, sonra da derin komaya girmişti bile.

Cenaze çok hüzünlü olmuştu. Ramius'un yetiştirdiği yüzlerce subay, Natalia'nın ailesi ve parti temsilcileri katılmıştı.

Babası öldüğünde Marko denizdeydi; işlediği cinayetleri bildiği için babasının ölümüne aldırmamıştı pek. Ama Natalia'nın ölümü dünyasını yıkıvermişti. Evlendikten hemen sonra Natalia'nın söyledikleri aklına geldi. «Her denizcinin kendisini bekleyen bir kadına, her kadının da bekleyeceği bir erkeğe ihtiyacı vardır.» Bu kadar basitti işte. İki kültürlü insan olarak on beş yıl süren evlilikleri, her geçen gün ayrı tat aldıkları bir rüya olmuştu sanki.

Tabut, yakma odasına doğru giderken Ramius sütannesi Hilda'nın haklı olmasını diledi ve dua edebilmeyi istedi. Çelik kapının ve alevlerin ötesinde başka bir şeyler olmak zorundaydı.

Tam o anda gerçeği tam anlamıyla kavrayıverdi. Sovyetler Birliği karısını ondan çalmış, ama bundan da daha büyük bir cürüm işlemişti. Üzüntüsünü dua ederek hafifletmesi imkânı esirgenmişti ondan; belki de bir hayaldi öbür dünya, ama bir ümitti, sevgili karısını tekrar görebilme umudu. Devlet onu bu ümitten de yoksun bırakmıştı.

Nazik ve hassas Natalia, Sasha'yla geçirdiği o güzel Baltık yazından bu yana tek mutluluk kaynağıydı ve sonsuza dek kaybolmuştu bu mutluluk. Günler ve haftalar boyunca eşinin anılarıyla başbaşa ağladı. Saçları, yürüyüşü, bambaşkaydı. Sokaklarda başıboş dolaşırken her kadın bir Natalia'ydı sanki. Uğradığı bu büyük kayıp, duyduğu büyük acı karşısında, o pek gurur duyduğu profesyonel asker değildi sanki artık ıMarko.

Natalia Bogdonova'nın hayatı, nöbetteyken sarhoş olan bir doktorun beceriksiz elleri arasından kayıp gidivermişti. Sovyetler Birliği'nde harp divanına verilmeyi gerektiren bir suçtu bu; ama doktora ceza veremediler, o da bir başka parti ileri geleninin oğluydu. Doktor ceza görmeyecekti, şişelere antibiyotik yerine su koyan işçiler ceza görmeyecekti. Bu düşünce günler boyu zihninde salıncak kurdu âdeta. Sonunda, öfkesinin doruğunda Sovyetler Birliği'ni cezalandırmaya karar verdi.

Aklına koyduğunu biçimlendirmek birkaç haftasını aldı; gördüğü olağanüstü eğitim ve kişisel yeteneği bunun için yeterliydi. Kızıl Ekim inşa edilmeye başlandığında, Ramius bu gemiye komutan olacağını biliyordu. Gemiye monte edilecek olan ve Tırtıl kod adı verilen sistemi aylarca denizde bizzat kendisi denemişti. Geminin donatılması ve personelini

istediği gibi eğitmek amacıyla, geminin denize indirilişinden çok önce şimdiki görevinden ayrılma isteğini filoya bildirdi. Natalia'nın cenazesinde en çok gözyaşı döken subaylardan biriydi filo komutanı, Marko'nun dileğini hemen onayladı.

Marco seçeceği subayları biliyordu. Çoğu Natalia'yla evlat gözüyle baktıkları genç subaylardı, bugünkü görev ve rütbelerini hepsi Marko'ya borçluydu. Hepsi gerçeğin farkındaydı: Sovyetler Birliği yetiştirdiği adamlara layık denizaltılar! yapabilecek bir teknolojiye sahip değildi. Söylendiği gibi parti üyesi olmuşlar, ama toplantılara katıldıkça, ilerlemenin bedeli olarak zihinlerini ve ruhlarını satmak zorunda olduklarını daha iyi anlamışlardı.

Hepsi mavi üniformalı, iyi maaş alan, başarılı birer papağan olmuşlardı.

Sovyet Silahlı Kuvvetlerinde ilerlemek için üç yol vardı. Bunlardan birincisi politik subay olarak yükselmekti. İkincisi, iyi bir deniz subayı ve sonra komutan olmaktı. Üçüncü yol ise herhangi bir konuda ihtisas sahibi olmak, yeni rütbelere ve iyi bir maaşa hak kazanmaktı, ama bu üçüncü yolu seçenler asla komutan olamazlardı. Bu nedenle Sovyet Donanmasında çoğu çarkçıbaşının rütbesi, gemi komutanından yüksekti, ama yine de komutanın emrindeydiler.

Ramius subay salonunda subaylarının yüzüne tek tek baktı. Çoğu bütün başarılarına rağmen layık oldukları rütbe ve görevleri henüz alamamışlardı. Bazılarının çocukluk döneminde yaptığı birkaç küçük hataydı neden; füze subayının suçu Yahudi olmasıydı, oysa ana babası inanmış ve sadık komünistlerdi. Bir diğerinin erkek kardeşi 1968' de Çekoslovakya'nın işgaline karşı yapılan protesto mitingine katılmış ve ailesi için utanç kaynağı olmuştu.

Çarkçıbaşı Albay Melekhin asla komutan olamayacaktı, çünkü üstleri onun makine subayı olmasını uygun görmüşler, yeteneklerini dikkate almamışlar, hatta fikrini bile sormamışlardı.

İkinci Komutan Borodin tam gemi komutanı olmak üzereyken, bir politik subayın eşcinsel olduğunu rapor etmiş, ama ihbar ettiği subayın babasının, filonun politik subayı olduğunu öğrenmekte geç kalmıştı.

«Bizi buluriarsa ne olur?» diye sordu Kamarov.

«Tırtıl çalışırken Amerikalıların bile bizi bulabileceklerinden kuşkuluyum, ama bizim kendi gemilerimizin bulamayacaklarından eminim. Yoldaşlar, bu geminin tasarım ve inşa edilişinde bizzat bulundum.»

«Bize neler olacak acaba?» diye sordu füze subayı.

«Önce şu anda ne yapmamız gerekiyorsa onu yapmalıyız. Cok fazla ileriyi görmeye çalışanlar kendi ayakkabılarına takılıp düşerler çoğu kez.»

«Bizi arayacaklar,» dedi Borodin.

«Gayet tabii.» Ramius gülümsedi. «Ama nerede arayacaklarını bilmeyecekler. Farkettiklerînde de çok geç olacak. Yoldaşlar, görevimiz keşfedilmemektir. Biz de bu görevi başaracağız.»

DÖRDÜNCÜ GÜN

6 ARALIK PAZARTESİ

CIA MERKEZİ

Ryan, Virginia eyaletinin Langley kentinde Merkezi Haberalma Örgütü CIA merkezinin en üst katındaki koridorda yürüyordu. Şimdiden üç kontrol noktasından geçmiş, hiçbirinde de kilitli çantasını açmasını istememişlerdi.

Üzerindeki giysiler karısının zevkine göre seçiimiş, hepsi Ingiltere'den alınmıştı. Aslında kesim İngilizdi ama elbise ne çok kiasik, ne de son moda sayılabilirdi. Gardrobunda böyle bir dizi elbisesi vardı, hepsini de beyaz gömlek ve çizgili kravatla giyerdi. Bunun dışında bütün lüksü evlilik alyansı, kolej mezuniyet yüzüğü, ucuz sayılabilecek dijital bir saatle saatten daha pahalı olan altın kayışıydı. Görünüşe pek önem veren bir adam değildi. Aslında görevi de, görünenlerin altına nüfuz ederek gerçekleri bulmaktı.

Dış görünüşü bakımından öyle pek akılda kalabilecek özellikleri yoktu. Boyu 1.84 kadardı, o tatsız İngiltere kışında canı spor yapmak istemediği için de biraz göbeklenmişti.

Mavi gözlerindeki dalgın ve boş bakışlar aldatıcıydı tabii; genellikle düşüncelere dalmış ve zihni tam kapasiteyle çalışırken yüz ifadesini

otomatik pilota bağlardı. Etkilemeye çalıştığı insanlar sadece onu iyi tanıyanlardı, diğerlerine aldırmazdı zaten. Gösteriş ve pohpohlanmaktan hoşlanmıyordu. Yaşamı yeteri kadar karmaşıktı, hatta pek çoğunun tahminlerinden biraz daha da karmaşık denilebilirdi. Sevdiği bir karısıyla iki çocuğu, zekâsını kullanabildiği bir işi ve bağımsız olarak kendi yolunu çizebilecek kadar parası vardı. Seçtiği yol ise ClA'den geçiyordu. Örgütün sloganı, gerçeğin insanları özgür kılacağı şeklinde bilinirdi hep. Ryan kendi kendine ve günde en az bir kez, asıl meselenin gerçeği bulabilmek olduğunu tekrar ederdi. Her ne kadar bu yeteneğe bütünüyle sahip olduğundan zaman zaman kuşkuya düşüyorsa da, genelde gerçekleri adım adım ve küçük parçalar halinde bulup çıkarmaktan gurur duyardı. Haberalma başkan yardımcısının bürosu, üst katın köşelerinden birini tümüyle işgal etmişti. Odanın pencereleri, ağaçlarla kaplı Potomak vadisine bakıyordu.

Geçeceği son bir güvenlik noktası daha kalmıştı.

«Günaydın Dr. Ryan.»

«Merhaba Nancy.» Ryan kadına gülümsedi. Nancy Cummings bu görevi yirmi yıldır sürdürüyordu, tam sekiz başkan yardımcısıyla çalışmıştı. Bütün büyük işyerlerindeki kurallar burada da geçerliydi, patronlar gelir ve geçer, ama yetenekli yönetici sekreterler sonsuza kadar yerlerinde kalırlardı.

«Aileniz nasıl Dr. Ryan? Herhalde sabırsızlıkla Noel'i bekliyorsunuz!»

«Nasıl bildin. Ufak bir sorun var yalnız, küçük kızım Sally, Noel Babanın yeni adresimizi bilmediğinden endişe ediyor ve onu görmek için İngiltere'ye kadar gelmeyeceğinden korkuyor. Oysa gelecek.»

«Çocuklar küçükken ne tatlı oluyorlar » Nancy gizli bir düğmeye bastı. «İçeri girebilirsiniz, Dr. Ryan.»

«Teşekkürler Nancy.» Ryan elektronik kumandalı kapı kolunu çevirip başkan yardımcısının bürosuna girdi.

Koramiral James Greer yüksek arkalıklı koltuğunda oturmuş, bir dosyayı inceliyordu.

Gereğinden büyük maun masanın üzeri düzgün bir şekilde istif edilmiş dosyalarla kaplıydı. Her dosyanın kenarı kırmızı bir şeritle işaretlenmişti,

her birinin üzerinde ayrı kod kelimeleri vardı.

Başkan yardımcısı odanın öbür ucundan seslendi. «Ne haber, Jack? Kahve?»

«Evet, alırım efendim, teşekkür ederim.»

James Greer altmış altı yaşında, emeklilik çağını geçmiş, buna rağmen yüksek bir çalışma temposuna sahip yetenekli bir amiraldi. Deniz Kuvvetlerindeki hayatına er olarak başlamış, Deniz Harp Okuluna gitme hakkını kazanıp subay olduktan ve kırk yıl hizmetten sonra üç yıldızlı flamasına kavuşmuştu. Bir süre denizaltı filosu komutanlığı yaptıktan sonra istihbarat uzmanı olmuş ve bugünkü görevine gelmişti. Greer zor bir patrondu, emrindekilerden çok şey bekler, ama hizmetini beğendiklerini de kollardı. Ryan bunlardan biriydi. Nancy'nin hiç alışamadığı bir alışkanlığı vardı amiralin, kahvesini kendi yapar ve oturduğu yerden dönüp alabileceği bir küçük masanın üzerinde hazır tutardı.

Ryan kendine bir fincan kahve koydu. Geleneksel, koyu ve sert bir denizci kahvesiydi bu.

«Aç mısın, Jack?» Greer çekmecelerin birinden bir kutu kuru pasta çıkardı. «Burada birkaç yapışkan sandviç var.»

«Tabii alırım, efendim. Uçakta pek bir şey yemedim.»

«Hâlâ uçmaktan hoşlanmıyorsun değil mi?» Greer gülümsüyordu.

Ryan patronun karşısındaki sandalyeye oturdu.

«Sanırım alışmam lazım, Concorde'u diğerlerine tercih ediyorum tabii.»

«Çoluk çocuk nasıl?»

«İyiler, efendim. Sally birinci sınıfa gidiyor, okulu da çok sevdi. Jack ise evin içinde emekleyip duruyor. Bu pastalar da bayağı güzelmiş.»

«Bizim evden birkaç blok ötede yeni bir pastane açıldı. Sabah işe gelirken önünden geçiyorum.» Amiral koltuğunda doğruldu. «Anlat bakalım.»

Ryan kahveden peşpeşe aldığı iki yudum arasında mırıldandı. «Yeni Sovyet füze denizaltısı Kızıl Ekim’in fotoğrafları.»

«Öyle mi? Peki bunun karşılığında İngiliz kuzenlerimiz bizden ne istiyorlar?»

«Barry Somers'in en son geliştirdiği alete bir göz atmak istiyorlar. Yapım teknolojisi değil istedikleri, bitmiş haliyle, çalışır durumda şöyle bir bakmak istiyorlar. Bana kalırsa iyi bir değiş tokuş, efendim.» Ryan, ClA'nin elinde yeni Sovyet denizaltısına ait fotoğrafların olmadığını biliyordu. CIA Harekât Başkanlığının Saverodvinsk tersanesinde veya Polyarnyy denizaltı üssünde henüz bir adamları yoktu. Ayrıca nükleer Sovyet denizaltıların muhafaza edildiği hangarlar nedeniyle, uydu fotoğraflarından da bir şey elde edilemiyordu.

«Baştan ve kıçtan çekilmiş on ayrı poz var, efendim. Söz vermiş değiliz, ama Sir Basil'e önerilerini ciddiye alacağınızı söylemiş bulundum.»

Amiral homurdandı. İngiliz Gizli Servisinin başkanı olan Sir Basil, zengin kuzenlerine sık sık verecek bir şeyler bulur, aradan en fazla bir ay bile geçmeden hemen karşılığında bir şeyler isterdi. Bu istihbarat oyunu, ilkel çağlarda para kullanılmadan yapılan değiştokuş pazarlarına benzerdi bazen.

«Jack, yeni büyütme tekniğiyle fotoğrafları inceleyebilmek için filmin çekildiği makineye ihtiyacımız var biliyorsun.»

«Biliyorum, efendim.» Ryan cebinden fotoğraf makinesini çıkardı.

«Üzerinde bazı değişiklikler yapılmış ama temelde Kodak, disket tipi bir makine. Sir Basil casusların kullanacağı ideal makine bu olacak diyor, küçük, yassı, güzel bir alet. Bu elimdekini bir sigara tabakasına gizlemişler.»

«Peki ama fotoğraf makinesine mutlaka ihtiyacımız olduğunu nereden biliyorsun?»

«Sanırım Somer'in lazer ışınlarını nasii...»

«Ryan,» diye sözünü kesti amiral. «Ne kadarını biliyorsun?»

«Sakin olun, efendim. Hatırlarsanız, geçen şubat Çin sınırındaki yeni SS-20 füze rampaları üzerinde konuşmak üzere buradaydım. Somers de buradaydı. Onu havaalanına götürmemi istemiştiniz. Yolda neyin üzerinde

çalıştığını anlattı durdu. Anladığım kadarıyla merceklerin içinden lazer ışını geçirerek o merceğin matamatiksei bir modelini çıkarıyor, sonra da negatifteki görüntüyü, çekildiği andaki ışık hüzmelerine parça parça ayırıyor, sonra bu parçalanmış görüntüyü bilgisayardan geçirerek, yine bilgisayarla oluşturduğu yapay mercekten geçirerek çok kaliteli bir fotoğraf elde ediyor. Belki de yanılıyorum, muhtemelen sistem böyle çalışmıyor.»

Ryan, Greer’in yüzündeki ifadeden yanılmadığını anladı.

«Somers çok fazla konuşuyor galiba.»

«Bunu ona ben de söyledim, efendim. Ama adam konuşmaya bir başladı mı, nasıl susturacağınızı bilemiyorsunuz.»

«Peki İngilizler ne kadarını biliyorlar?»

«Ben de ancak sîzin kadar tahmin edebilirim, efendim. Sir Basil bana da sordu, kendisine yanlış adama soru sorduğunu söyledim. Ne de oisa ekonomi ve tarih dallarından diploma aldım, fizikten değil. Fotoğraf makinesine ihtiyacımız olduğunu söyledim, ama o bunu zaten biliyordu, hemen çekmecesinden çıkarıp vermesinden anladım. Kendisine en ufak bir açıklama yapmadım, efendim.»

«Bu Somers denen hergelenin kaç kişiyle daha gevezelik ettiğini bilmek isterdim doğrusu. Bu bilim adamları, kendi küçük ve çılgın dünyalarında oyun oynuyorlar. Somers küçük yaramaz bir çocuk sanki. Güvenliğin ilk kuralını sen de biliyorsun, Ryan. Bir sırrın açığa çıkma ihtimali, bilen kişilerin sayısının karesiyle doğru orantılıdır.» Greer'in en sevdiği sözdü bu. Birden telefon çaldı. «Ben Greer... Tamam, anladım.» Telefonu kapattı. «İsteğin üzerine çağırdığımız Charlie Davenport yukarı geliyor. Yarım saat önce burada olmalıydı, herhalde kardan gecikti.» Dışarda şimdiden altı santim kar vardı, gece tekrar yağması bekleniyordu. «Bu kente bir kar tanesi düştü mü her şey altüst oluyor.»

Ryan güldü. Maine eyaletinde doğup büyüyen Greer' in asla anlayıp kabul edemeyeceği bir olguydu kar yağışı.

«Eh Jack, demek bu değiştokuşu yapmaya değer diyorsun?»

«Elimizde bu denizaltıyla ilgili ve birbiriyle çelişkili o kadar çok bilgi var ki, efendim, bu resimleri ele geçirmeyi uzun süredir bekliyorduk. Tabii

sizin ve Yargıç’ın kararma bağlı ama evet efendim, bence iyi bir pazarlık bu. Bu resimler çok ilginç geldi bana.»

Greer homurdandı. «O tersanede kendi adamımızın olması lazım.» Ryan böyle bir girişim olduğunu ve başarısızlığa uğradığını bilemezdi tabii. Aslında aktif harekât görevlerine pek ilgi duymuyordu. O bir analiz elemanıydı. Masasına gelen bilgilerin nasıl ve nereden geldiği onu hiç ilgilendirmez, merak bile etmezdi.

«Sir Basil, Sovyet tersanesindeki adamları hakkındtr sana bir şey söyledi mi?»

Ryan başını sallayarak gülümsedi. «Hayır, efendim, ben de sormadım.»

Greer başını sallayarak onayladı.

«Günaydın James.»

Ryan geri döndü, Deniz Kuvvetleri İstihbarat Başkanı Tümamiral Charles Dovenport, peşinde bir albayla içeri girmişti.

«Merhaba Charlie. Jack Ryan’ı tanıyorsun herhalde. ..»

«Merhaba Ryan.»

«Tanışmıştık,» dedi Ryan.

«Bu da Albay Casimir.»

Ryan her iki subayın da ellerini sıktı. Tümamiral Dovenport’la birkaç yıl önce Nevvport'daki Deniz Harp Akademisinde karşılaşmıştı. Tezini takdim ederken amiral sorduğu sorularla bir hayli terletmişti Ryan'ı. Çalışılması zor bir adam olduğu kesindi.

«İngiltere’de hava herhalde burada olduğu kadar kötüdür, öyle değil mi, Ryan?» Amiral paltosunu Ryan'ınkinin üstüne astı.

«İngiliz Deniz Kuvvetlerinin ceketini giyiyorsun bakıyorum...»

«Hediye, efendim, çok da sıcak tutuyor.»

«Aman Tanrım, konuşman bile değişmiş. James, bu çocuğu eve getirmenin zamanı gelmiş artık.»

«Ryan’a iyi davran, Charlie. Sana bir hediye getirmiş. Kendinize kahve alsanıza.»

Albay Casimir patronuna bir fincan kahve doldurdu, sonra amiralin sağına geçip oturdu.

Ryan çantasını açmadan önce hepsini bir dakika kadar bekletti, özellikle yapmıştı bunu. Çantasından dört

dosya çikardı, üçünü diğerlerine verdi, Sonuncuyu önüne çekerek açtı.

«İyi işler başardığını söylüyorlar, Ryan,» dedi Amiral Davenport. Son derece nazik bir davranış İçindeyken, ansızın kaba ve kırıcı olabiliyordu.

Herhalde emrindekileri şaşırtmak için, diye düşündü Ryan.

«Evet Ryan, ve böylece... Aman Tanrım!» Amiral Dovenport dosyanın kapağını açmıştı.

Ryan son derece resmi bir ifadeyle konuştu. «Baylar, karşınızda Kızıl Ekim, İngiliz Gizli Servisinin saygılarıyla.»

Üç adam resimleri incelediler. Ryan devam etti.

«Gördüğünüz gibi ışık pek öyle yeterli değil. Öyle çok özel fotoğraflar değil. Dört yüz süratli renkli film kullanan bir cep kamerasıyla çekilmiş. İlk takım, ışık seviyesini tesbit etmek için normal olarak banyo edildi. İkinci baskı, ışık şartları artırılarak yine normal banyoyla yapıldı. Üçüncü baskı dijital renk ayrımıyla, dördüncüsü ise dijital çizgi ayırımıyla yapıldı. Ayrıca negatifleri, üzerinde oynaması için Barry Somers’e verdim.»

Amiral Davenport merakla sordu. «Ücreti ne bunların?» Greer cevaplar cevaplamaz Davenport atıldı. «Hemen istediklerini verin. Bu fotoğraflara değer.»

«Jack de aynı şeyi söylüyor.»

«Anlaşıldı,» diyerek güldü Davenport. «Biliyor musun James, bu adam gerçekten İngilizler için çalışıyor.»

Ryan hoşlanmadı bu şakadan. İngilizleri sever, gizli servisleriyle ortak çalışmaktan zevk duyardı, ama ülkesinin neresi olduğunu hiç unutmamıştı.

Derin bir nefes aldı. Davenport insanları tahrik etmekten zevk duyuyordu, eğer tepki gösterirse o kazanmış olacaktı.

«Sanırım Sir John Ryan okyanusun diğer tarafıyla hâlâ yakın ilişkiler içinde.»

Amiral Davenport ileri gitmeye niyetliydi. Ryan'ın şövalyelik unvanı fahri olarak verilmişti. Londra'da St. James Parkı yakınlarında terörist bir eylemi rastlantı sonucu engellemiş ve ödüllendirilmişti. Olay meydana geldiğinde Londra'da turist olarak bulunuyor ve o sırada CIA İçin çalışmıyordu henüz. Bilmeden ölümden kurtardıkları kraliyet ailesine mensup oidukları için üne kavuşmuş ve pek çok önemli insanla tanışma fırsatını bulmuştu İngiltere'de.

Kurduğu bu ilişkilerden dolayı CIA onu, İngiliz-Amerikan ortak haberalma grubunun bir üyesi olarak işe almış, bu sayede de Sir Basil Charleston'la ilişki kurabilmişti.

Ryan soğuk bir sesle cevap verdi. «Orada epey dostumuz var, efendim, ve bu dostlardan bazıları da size bu resimleri göndermek nezaketini gösterdiler.»

Davenport hemen yumuşadı. «Pekâlâ Jack, bana bir iyilik yap, bunları bize kim verdiyse, karşılığında verdiklerine değer bir şeyler almalarını sağla. Fotoğraflar çok değerli bizim için. Evet, bakalım şimdi, tam olarak elimizde ne var?»

Resimler sıradan biri için sıradan bir nükleer denizaltıyı gösteriyordu. Büyük bir tekneydi. Kıç taraftaki iki âdet uskurun hiçbir özelliği yok gibiydi, bir küçük ayrıntı dışında.

«Bu kapaklar ne işe yarıyor acaba?» diye sordu Albay Casimir.

Davenport albayın sorusunu duymadan mırıldandı. «Cok büyük, görünüşüne bakılırsa, tahmin ettiğimizden on üç, on dört metre daha uzun.»

«Kabaca on beş metre.» Ryan, Davenport'dan pek hoşlanmıyordu ama adamın işinin ehli olduğu da kesindi.

«Somers tam olarak hesaplayabilir. 'Eni de diğer Typhoon sınıflarından iki metre daha geniş, ama...»

«Haklisin, albay.» Davenport araya girdi. «O kapaklar ne için peki?»

«Ben de bunun için geldim,» dedi Ryan. «Bunu ne ben, ne de İngilizler biliyor.»

Kızıl Ekim'in pruvasında ve kıç tarafında yaklaşık iki metre çapında ikişer kapak görünüyordu. Resim çekildiğinde kapaklar kapalıydı,

«Torpido kovanları? Hayır olamaz. Dört tanesi daha içerilerde.»

Greer masadan bir büyüteç aldı. Bilgisayar çağında hâlâ büyüteç kullanan adamın ne kadar tutucu olduğunu düşündü bir an için Ryan.

«Denizaltı uzmanı sensin, James,» dedi Davenport.

«O yirmi yıl önceydi, Charlie.» James 1960'lı yıllarda denizden ayrılıp haberalmaya geçmişti. Ryan, albayın göğsünde pilot kanatlarını gördü, adamın nükleer denizaltılar hakkında pek bir şey bilmediği belliydi, herhalde bundan dolayı da pek sesini çıkarmıyordu.

«Evet, torpido kovanı olamazlar. Pruvada, işte şurada, şu deliklerin arkasında dörtlü torpido kovanları olması lazım. Acaba yeni geliştirdikleri füzenin rampa çıkışı olabilir mi?»

«İngiliz Deniz Kuvvetleri de bu fikirde. Gelmeden önce Deniz İstihbaratından birkaç kişiyle konuştum. Ama ben şahsen bu fikre katılmıyorum. Suüstü gemilerine karşı kullanacakları bir füzeyi yerleştirmek için neden stratejik bir platform kullansınlar ki? Biz kullanmıyoruz ve denizaltılarımızı onların gönderdiklerinden çok daha uzaklara da gönderiyoruz. Ayrıca her iki kapak da geminin yatay ekseni hizasında. Kıçtan füze ateşlenmez, efendim. Kıçtaki kapak, uskurların hemen biraz üstünde.»

«Yedekte çekilen sonar domu olabilir,» dedi Davenport.

«Tek uskurlu bir gemi olsaydı mümkün olabilirdi. Ayrıca böyle bile olsa, niye hem başta hem kıçta? O donanım baştan değil kıçtan çekilir.»

Davenport, Ryan’a ters ters baktı. «Belli olmaz, Ruslar gariplikler düşkündürler.»

«Önde ve arkada, ikişerden dört kapak füze çıkışları olabileceğini kabul edebiliriz belki, ama bütün kapakların tıpatıp aynı boyutiarda olmasına ne

diyorsunuz?»

Ryan başını salladı. «Bu kadar basit olamaz. Sanıyorum bu yepyeni bir şey. Geminin inşası ondan bu kadar gecikti. Yeni bir şey buldular ve son iki yılda, standart Typhoon sınıfı denizaltıyı, bu yeni buldukları şey her neyse, onu yerleştirmek için değişik bir şekilde inşa ettiler. Ayrıca dikkat ederseniz, altı yeni füze rampası daha yerleştirmişler.»

«Bu da bir fikir,» dedi Davenport.

«Ben fikir vermek ve kanaatimi belirtmek için para alıyorum, efendim »

«Pekâlâ Jack,» dedi Koramiral Greer. «Ne olduğunu düşünüyorsun?»

«Beni aşar bu, efendim, mühendis değilim.»

Amiral Greer bir süre konuklarının yüzlerine baktı, sonra gülümseyerek arkasına yaslandı. «Baylar, doksan yıllık denizcilik tecrübemiz ve bir de elimizde bu genç amatör...» Eliyle Ryan'ı işaret etti. «Pekâlâ Ryan, bizi buraya toplaman için bir neden olmalı. Bir kere bu fotoğrafları niçin bizzat sen getirdin?»

«Bu fotoğrafları birisine göstermek istiyorum.»

Greer irkilerek sordu. «Kim?»

«Skip Tyler. İçinizde onu tanıyan var mı?»

«Ben tanıyorum,» dedi Albay Casimir. «Annapolis Deniz Harp Okulunda bir sınıf küçüğümdü. Bir kaza geçirdi yanlış hatırlamıyorsam!»

«Evet,» diye cevap verdi Ryan. «Dört yıl kadar önce bir trafik kazasında bir bacağını kaybetti. Losangeles

nükleer denizaltısına komutan olmak üzereyken sarhoş bir sürücü bacağını koparıverdi. Şu sıralarda Deniz Harp Okulunda makine dersi veriyor, ayrıca Deniz Sistemleri Komutanlığına danışmanlık yapıyor... teknik analizler, gemi tasarımlarının kontrolü gibi şeyler. MIT Üniversitesinden mühendislik doktorası vardır ve yaratıcı düşünmeyi çok iyi bilir.»

«Gizlilik derecesi nedir?» diye sordu Amiral Greer.

«Çok gizli veya daha da yüksek, efendim.»

«İtirazın var mı, Cha/lie?»

Davenport kaşlarını çattı. Tyler istihbarat elemanı değildi. «Bu, yeni Kirov sınıfı hakkındaki değerlendirmeyi yapan adam mı yoksa?»

«Evet, efendim,» diye cevap verdi Albay Casimir. «Saunders'le ikisi Deniz Sistemleri Komutanlığında sözünü ettiğiniz çalışmayı yapmışlardı, şimdi hatırlıyorum.»

«Çok iyi bir çalışmaydı. Pekâlâ, bence sakınca yok.»

Greer, Ryan'a döndü. «Ne zaman görüşmek istiyorsun?»

«Sizce bir sakıncası yoksa, hemen, bugün, efendim. Zaten evden bir şeyler almak için Annapolis'e gitmek gerek... ve tabii vakit bulabilirsem, biraz Noel alışverişi.»

«Kendine birkaç bebek alacaksın demek?» Amiral Davenport alayla sormuştu bunu.

Ryan amirala döndü ve gözlerinin içine dimdik baktı. «Evet, efendim, aynen öyle. Küçük kızım Sally iki tane bebek istedi. Siz hiç çocukluk yaşamadınız galiba, amiral, Noel Babayla hiç tanışmadınız herhalde.»

Davenport, Ryan'ın artık savunma durumunda kalmayacağını anladı. Emrinde çalışan ve itip kakabileceği bir personel değildi bu adam. Her an çıkıp gidebilirdi buradan. Yeni bir taktik denemeye karar verdi.

«Sana Londra'da Kızıl Ekim'in geçen cuma hareket ettiğini söylediler mi?»

«A!» Ryan şaşırmıştı, böyle bir şeyden haberi yoktu. Hazırlıksız yakalanmıştı işte. «Bu cumadan önce kalkmaması gerekiyordu.»

«Bizde öyle sanıyorduk. Komutanı Marko Ramius, hiç duydun mu?»

«Sadece ikinci sınıf bilgiler. İngilizler çok iyi olduğunu söylüyorlar.»

Greer söze karıştı. «Çok daha iyi. Savunma haberalma örgütündeyken, hakkında tuttuğumuz çok kalın bir dosya vardı. Charlie, hangi geminiz izliyor Kızıl Ekim'i?»

«U.S.S. Bremertcn seçildi bu iş için. Ramius hareket ettiğinde o civarda elektronik istihbarat yapıyordu, o işi bıraktırıp Ekim'in peşinden gönderdik.

Komutanı Bud Wilson. Babasını hatırlaman lazım.»

Greer bir kahkaha attı. «Bud Wilson mu? Tanıdığım denizaltıcıların en iyilerinden biriydi. Oğlu da iyi mi bari?»

«Öyle diyorlar. Ramius, Sovyetler'in elindeki en iyi komutan, ama Wilson'un altında da 688 tipi bir gemi var. Bu hafta sonuna doğru Kızıl Ekim için yeni bir kitap yazmaya başlayabiliriz.»

Davenport ayağa kalktı. «Dönmemiz gerekiyor, James.» Albay Casimir paltoları almak için harekete geçti.

«Bu fotoğraflar bende kalabilir mi?»

«Duvara asıp hedef tahtası olarak kullanmayacaksan tabii. Jack, herhalde sen de kalkıyorsun?»

«Evet, efendim.»

Greer telefonu kaldırdı. «Nancy, on beş dakikaya kadar Dr. Ryan'a şoförlü bir otomobil lazım... tamam.» Telefonu yerine koydu ve Davenport'un çıkmasını bekledi. «Seni karda öldürmenin anlamı yok, ayrıca bir yıldır İngiltere'desin, muhtemelen soldan gitmeye de kalkarsın. Şu alacağın bebeğin adı neydi sahi?»

Ryan gülümsedi. «Sizinkiler hep erkekti galiba, amiral, kızlar daha değişik oluyor. Benim küçük Sally'le hiç karşılaşmadınız değil mi?»

«Sana mı benziyor?»

«Evet, Tanrı onunla evlenecek adama kolaylık versin. Fotoğrafları Tyler'a bırakabilir miyim?»

«Umarım Tyler hakkında yanılmıyorsundur, evlat. Tabii, kalabilir, saklayacak iyi bir yeri varsa tabii.»

«Anlaşıldı, efendim.»

«Döndüğünde... yok, yolların bu haliyle geç kalırsın. Bir dakika, Mariot'da mı kalıyorsun?»

«Evet, efendim.»

Greer bir an düşündü. «Sanırım geç vakte kadar çalışacağım. Dönüşte uğra, birkaç şey daha görüşebiliriz.»

«Tabii, efendim. Araba için teşekkürler.» Ryan kalktı.

«Hadi bakalım, git de şu bebekleri al, evlat.»

Greer, Ryan'ın arkasından baktı, hoşlanıyordu ondan. İnandıklarını söylemekten korkmayan bir adamdı. Tabii bu cesareti biraz da kendisinin ve karısının hatırı sayılır servetleri sayesindeydi. Böyle bir bağımsızlık avantaj sayılabilirdi. Hiç kimse adamın üstüne gidemez, rüşvet veremez ve satın alamazdı. Her zaman işi bırakıp tarih kitaplarını yazmak için evine dönebilirdi. Ryan dört yıl boyunca kendi parasıyla borsada hisse senetleri alıp satmış, oldukça iyi para kazandıktan sonra da şansını daha fazla zorlamadan bu işi bırakmıştı. Greer buna inanmıyordu. Ryan’ în para kazanmaktan bıktığından emindi. Başını salladı. Adam borsada sürekli kazanmasını sağlayan bütün zihinsel yeteneklerini şimdi CIA için kullanıyordu. Amiral Greer’ in en değer verdiği analiz uzmanlarından biri olmuş, İngiltere’deki temasları, değerini bir kat daha arttırmıştı. Ryan bir yığın bilgi arasından, anlamı ve değeri olan üç dört bilgi kırıntısını çekip çıkarma yeteneğinde eşsizdi âdeta. Bu da ClA’de çok ender görülen bir şeydi. Örgüt hâlâ parasının çoğunu bilgi toplamak için harcıyor, ama değerlendirme için gerekli tahsisatı ayırmıyordu. Analiz elemanları ClA’de ikinci sınıf adam muamelesi görüyordu âdeta. Ryan bütün kaynaklardan gelen bilgileri analiz edebiliyor, karar verebiliyor ve patronlarının hoşuna gidip gitmeyeceğine aldırmadan da fikrini açıkça söylemekten çekinmiyordu. Amiral bazen gocunuyordu doğrusu, ama genelde saygı duyabileceği astları olması da hoşuna gidiyordu. ClA’de yeterince dalkavuk vardı zaten.

DENİZ HARP OKULU, ANNAPOLİS

Dizinin hemen üstünden kesilen bacağı, Oliver Wendell Tyler’ın yaşama isteğinde ve hayat dolu gözlerinde hiçbir değişiklik yapmamıştı. Karısı buna tanıklık edebilirdi. Kazadan bu yana geçen dört yıl içinde iki çocuktan sonra üç tane daha olmuştu, karısı şu sıralarda altıncıya hamileydi.

Ryan onu, boş bir sınıfta sınav kâğıtlarına bakarken buldu.

«Ne haber, Skip?» Ryan kapıya yaslanmıştı, CIA şoförü koridorda bekliyordu.

«Merhaba Jack, seni Ingiltere'de sanıyordum.»

Sakat bacağına rağmen oturduğu tabureden atladı. Gençliğinde epey spor yapmıştı, vücudunun her yeri, en az takma bacağındaki aluminyum ve fiberglas parçaları kadar sertti; el sıkışı bir gorili bile zıplatabilirdi yerinden.

«Ne işin var burada?»

«Biraz iş, biraz alışveriş. Jean ve çocuklar nasıllar... beşti değil mi?»

«Beş, iki bölü üç»

«Yine mi? Jean'in seni tedavi ettirmesi gerek.»

«O da öyle söylüyor, ama vücudumdan zaten bir parça eksildi, başka fedakârlık yapamam.» Tyler güldü. «Sanırım denizaltılarda onca yıl bir rahip gibi geçirdiğimi zamanın acısını çıkarıyorum. Gei otur.»

Ryan masanın ucuna oturdu ve çantasını açtı, Tyler'a bir dosya uzattı.

«Bakmanı istediğim birkaç resim var.»

«Pekâlâ.» Tyler dosyayı açtı. «Hangi ülke... aman Tanrım, bir Rus bu, şu büyüklüğe bak. Typhcort sınıfı... Ama üzerinde epey değişiklik yapılmış. Tekne biraz daha yayvanlaşmış. Vasat genişliği de artmış gibi geldi.»

«İki, üç metre.»

«CIA için çalıştığını duydum, ama herhalde bu konuda konuşamazsın.»

«Onun gibi bir şey. Ve sen bu resimleri hiç görmedin. Anlaşıldı mı, Skip?»

«Tamam.» Tyler göz kırptı. «Resimlerde özellikle nereye bakmamı istiyorsun?»

Ryan dosyadan büyütülmüş kopyaları çıkardı.

«Pruva ve kıçtaki şu kapaklar.»

Tyler resimleri yan yana dizdi. «Oldukça büyük, iki metre kadar, hem başta, hem kıçta, ikişer tane. Yatay eksen boyunca simetrik. Füze rampası

olamazlar gibi geliyor, ne dersin?»

«Böyle küçük bir taktik silahı, stratejik bir silah platformuna koyar mısın sen olsan?»

«Ruslar komiktir, Jack, kendi yaptıkları buluşları da pek severler. Dur bakalım... İki uskur var, arka kapaklar yedekte çekilen sonar için olamaz, uskurlara çok yakın. Kıç kapakların eğimine dikkat ettin mi?»

«Hayır.»

Tyler birden sıçradı. «Allah kahretsin, nasıl anlayamadım. Bu yeni bir tahrik sistemi.»

«Tahrik sistemi mi?»

«Yirmi yıl kadar önce, burada öğrenciyken böyle bir proje üzerinde çalışmıştık, sonra da kaldırıp attık bir köşeye, çok verimsiz bir sistemdi.»

«Anlat şu sistemi bana.»

«Tünel güdümü derdik biz buna. Barajlarda nasıl elektrik üretilir hatırla, su yatay olarak düşer, dik duran dairesel bir tekerleğin üzerine konmuş değişik açılarda kanatçıklara çarpıp tekerleği döndürür, dönüş hareketinden elektrik enerjisi çıkar. Su türbini deriz buna biz. Aynı bir pervane gibi, aradaki fark, basit olarak şudur: Pervaneyi bir motor çevirir. Buraya kadar tamam mı? Denizaltıdaki uygulamada bu işlemin tersini yapıyoruz. Geminin pruvasında su içeri emiliyor, su türbinleri döndürüyor, türbin dönerken aldığı suyu geriye itiyor, gerideki türbin de gelen suyu kıç taraftan dışarı atıyor, bütün bu işlem de geminin içinde bir boşlukta yapıldığı için gemiye ileri hareket kazandırıyor. Hatırladığım kadarıyla her tünel için ikiden fazla türbin gerekiyordu. Sonunda dört türbinli bir modeli deneyip bıraktılar. Daha da ileri gitseler, jet motorunun içine benzeyecekti herhalde.»

Ryan almakta olduğu notlardan başını kaldırmadan sordu. «Niye vazgeçtik bu projeden?»

«Asıl neden verim düşüklüğüydü. Motorların ne kadar güçlü olursa olsun, tünelden geçebilecek su miktarı sabit, güdüm sistemi çok yer tutuyor. Daha az yer tutan endüksion motorlarını kullandılar ama yine de teknenin

içini bir sürü makineyle doldurmak gerekiyordu. Denizaltılarda da bütün bunları koymak için yeterli yer yok, bu dev gibi gemide bile olamaz. Ayrıca hız sınırı en çok on mildi, bu da yetmezdi tabii, ama öte yandan bu düşük hızda kavitasyon sesi yok oluyordu.»

«O da nesi?»

«Bir pervane, suyun içinde yüksek hızla dönerse, kanadın arka kenarında bir alçak basınç alanı meydana gelir, bu da suyun buharlaşmasına neden olur, su kabarcıkları oluşur. Bunların ömrü, suyun basıncından dolayı çok kısa olur tabii, patladıkları zaman boşalttıkları yere tekrar su hücum eder ve pervanenin kanat yüzeylerine çarpar. Bu da üç ayrı sonuç doğurur. Bir, gürültü yapar, denizaltıcılar da gürültüden nefret ederler, sessizlik yaşamak demektir çünkü. İki, titreşim yapar, denizaltıcılar bundan da hoşlanmaz. Eski yolcu gemilerinin kıç tarafındaki saç levhaların, kavitasyçn titreşiminden dolayı on, on beş santim oynadıklarını biliyoruz. Elli bin tonluk bir gemiyi titreştirecek gücü, şöyle bir düşün, böyle bir güç, gemide kırılmadık bir şey bırakmaz. Ve üç, pervaneleri zaman içinde yer bitirir. En büyükleri bile birkaç yıl dayanabilir, bundan dolayı, pervaneyi bir bütün olarak dökmek yerine, kanatları ayrı döküp şaftın ucuna ayrı ayrı monte ediyorlar. Tabii titreşim olayı daha çok suüstü gemileri için bir sorun, pervane kanatçıklarının yıpranmasının da metalürji alanındaki ilerlemelerle hakkından geldiler. Şimdi, bu tünel sisteminde kavitasyon sorunu olmuyor. Biraz var tabii, ama çıkardığı gürültü tünelin içinde kayboluyor. Bu mantıklı. Ancak, tünelleri çok büyük yapmadıkça yüksek hız elde edemezsin, bu kadar büyük tünelleri de gemiye koyamazsın. Neyse bizim grup bu sorunu çözmeye çalışırken, diğer bir grup da yeni pervane tasarımları üzerinde çalışıyorlardı. Bugün denizaitılarda kullanılan uskurlar son derece büyük, dolayısıyla ağır döndüğü halde belli bir hızı sağlıyor. Pervanenin dönüş hızı ne kadar az olursa, kavitasyon o kadar azalır. Tabii olayın derinlikle de ilgisi var. Daha derine inince, su basıncı yükseliyor, o zamanda hava kabarcıkları hiç oluşamıyor.»

«Peki Sovyetler bizim pervane tasarımımızı niye kopya etmiyorlar?»

«Herhalde pek çok nedeni var. Bir pervane tasarımı belli bir tekne yapısı ve yine belli bir makine gücüne göre yapılır. Dolayısıyla bizim pervaneleri aynen kopya etseler bile, onların teknelerinde sonuç vermez bu.

Deneme-yanılma yöntemi kullanılır bu işde. Ayrıca metalürji alanında da bizim kadar ileri değiller, bu yüzden de jet ve roket motorlarında bizim kadar başarılı olamıyorlar.»

«Pekâlâ, özetle bunun sessiz bir hareket-güdüm sistemi olduğunu söylüyorsun... ve hız sınırı da en çok on mil, öyle mi?»

«Aşağı yukarı. Bilgisayar da çalışarak daha kesin bir rakam verebilirim. Deniz Sistemleri Labaratuvarında eski çalışmalara ait notları bulabilirim sanıyorum. Tabii hâlâ gizlilik dereceli bilgiler, alırken biraz sıkıntı çekerim herhalde.»

«Niye?»

«Bak, Ryan. Bütün bu çalışmalar yirmi yıl önce yapıldı. En son olarak da beş metre boyundaki modeller üzerinde denendi. Takıldıkları son konu, basınç olayıydı. Belki başka sorunlar da çıkmıştır. Bilgisayarda bir model yaratıp üzerinde matematiksel olarak da çalışmış olabilirler, ama böyle bile olsa, o zamanki formüllerle yaptıkları bir hayli ilkel olmalı. Bugün tekrar üzerinde çalışabilmek için önce eski programları ele geçirip kontrol etmek, sonra yeniden bir program yapmak gerekiyor. Bu da bitince çok büyük kapasiteli bir bilgisayara ihtiyacım olacak.»

«Yapabilecek misin?»

«Tabii. Önce bu Rus denizaltısının gerçek boyutlarını çıkaracağım, asıl mesele bilgisayar.»

«Sanırım bizimkini kullanman için izin alabilirim.»

Tyler güldü. «Sizinki yetmez, Jack. Bu çok özel bir bilgisayar. NASA’da bir tane var sanırım, Deniz Kuvvetlerinin Norfolk'da bir tane, Hava Kuvvetlerinin de Pentagon’ da bir tane oiması lazım. Diğerleri de Crystal City’de herhalde.»

«Yapabileceğinden eminsin değil mi?»

«Gayet tabii.»

«Pekâlâ Skip, çalışmaya başla. Ben de sana istediğin bilgisayarı sağlamaya çalışacağım. Ne kadar sürer?»

«Laboratuvarda bulacağım eski programlara bağlı biraz, ama herhalde en fazla bir hafta.»

«Kaç para istiyorsun?»

«Hadi canım sen de!»

«Bak Skip, bugün pazartesi. Cuma günü sonucu verebilirsen, yirmi bin dolar şenindir. Sen buna layıksın ve bu bilgi bize lazım. Anlaştık mı?»

«Tamam.» El sıkıştılar. «Resimler bende kalabilir mi?»

«Saklayacak iyi bir yerin varsa evet. Hiç kimse görmemeli, Skip, ama hiç kimse.»

«Okul komutanının odasında bir kasa var.»

«İyi, ama o da görmemeli.»

«Pek hoşuna gitmeyecek ama ne yapalım, peki.»

«Karşı çıkarsa Amiral Greer'e telefon etmesini söyle. Bu numaraya.» Ryan kartını verdi.

«Bana da bu numaradan ulaşabilirsin. Yerimde yoksam amirali iste.»

«Jack, bu kadar önemli mi bu?»

«Tahmininden fazla. O kapaklar için akılcı bir çözüm bulabilen ilk adam sensin. Ben de bunun için sana geldim zaten. Skip, bir kez daha söylüyorum, çok hassas bir konu bu. Bir kişi bile görürse, beni yakarsın.»

«Anlaşıldı, Jack. Eh, çocuğun adını koyduğumuza göre hemen başiasam iyi olur. Görüşürüz.»

El sıkıştılar, Tyler hemen bir bloknot çıkarıp yapacaklarının listesini çıkarmaya başladı. Ryan'da çıkıp Sally' nin bebeklerini almaya gitti.

Ryan akşam saat sekiz civarında tekrar merkeze dönmüştü. Hemen Greer'in ofisine gitti.

«Bebekleri bulabildin mi, Jack?»

«Evet efendim, buldum.»

«Çocuklar çabuk büyüyor, Ryan. Torunlarım bile bebek oynama çağını geçti.» Dönüp kendine kahve doldurdu amiral. Ryan bazen bu adamın uyuyup uyumadığını merak ederdi.

«Kızıl Ekim hakkında başka bilgiler aldık. Ruslar galiba Barents denizinin kuzeydoğusunda büyük bir ASW tatbikatı yapıyorlar. Yarım düzine ASW uçağı, birkaç firkateyn ve Alfa sınıfı bir hücum denizaltısı, daireler çizip duruyorlar.»

«Muhtemelen bir arama-izleme tatbikatıdır, efendim. Skip Tyler o kapakların yeni bir tahrik sistemine ait olduğunu söylüyor.»

«Öyle mi?» Greer arkasına yaslandı. «Anlat bakalım.»

Ryan notlarını çıkardı ve Skip'in anlattıklarını özetledi.

«Skip bir bilgisayar modeli çıkarıp sistemin ne kadar etkin olabileceğini bize söyleyecek.»

Amiral kaşlarını kaldırdı. «Ne zaman?»

«Sanırım bu hafta sonu. Cumaya yetiştirirse yirmi bin dolar vereceğimizi söyledim. Uygun mu, efendim?»

«Değecek mi?»

«Sanırım evet, efendim, zeki adamdır Skip ve bildiğiniz gibi MIT Üniversitesi doktora diploması dağıtmıyor, ayrıca Deniz Harp Okulunda ilk beşin içindeydi.»

«Sana yirmi bin dolara değip değmeyeceğini sordum.»

Amiral para konularında pek titizdi. Ryan vereceği cevabı biliyordu.

«Amiralim, bunu bir bilgisayar firmasına kontratla versek, hem en az on misli para öderiz, hem de sonucu ilkbahardan önce alamayız. Bu şekilde ise belki Kızıl Ekim denizdeyken bir çözüme ulaşabiliriz. Ayrıca en kötü ihtimalle, parayı ben öderim, efendim. Bu bilgiye çok kısa zamanda ihtiyacınız olduğunu düşündüm, bulabilecek adam da Skip'tir.»

«Haklısın.» Ryan pek çok olayda normal rutin bürokratik işlemleri böyle kısa devre ederdi zaten. Bundan öncekiler hep iyi sonuçlanmıştı, amiral de sonuca önem verirdi. «Pekâlâ, Sovyetler'in sessiz seyir

yapmalarına imkân veren yeni bir sistemle donatılmış yeni bir nükleer denizaltıları var. Nedir bunun anlamı?»

«Korkarım pek iyi değil, efendim. Normal olarak onların stratejik denizaltılarını biz hücum denizaltılarımızla izleyebiliyoruz. Ama bu geiişme, oyunun kurallarını değiştirebilir. Bu arada aklıma gelmişken sormak istiyorum, Kızıl E kim'in tekne yapısı nedir?»

«Çelik. Titanium için çok büyük, Alfa tipleri kaça maloldu onlara biliyorsun.»

«Boşa gitmiş para, efendim, tekneye o kadar para harca, sonra içine o kadar gürültü yapan bir makine koy!»

«Belki. Ama o kadar yüksek sürat için sanırım ben de harcardım bu parayı. Neyse, eğer bu sessiz sistemleri gerçekten iş görüyorsa, burnumuzun dibine kadar gelirler artık.»

«Düşük mermi yollu atış,» dedi Ryan. Bu savaş senaryolarındaki en kötü ihtimallerden biriydi. Birkaç yüz millik kısa bir menzilden atılan füzelerle pek iyi nişan alınamazdı, ama hedefi bulan birkaç tane yetip artardı zaten. Washington'da Atlantik sahilinden birkaç yüz mil içerdeydi ancak. Başkanın Beyaz Sarayı terkedebilmesi için beş dakika yetmezdi tabii. Eğer Sovyetler, Başkanı bu kadar kısa sürede ortadan kaldırırsa, emir komuta zinciri altüst olur, onlar karşılık vermek ve ateşleme emrini kimin vereceğine karar vermek için tartışırken Rusların uzun menzilli füzeleri tepelerinde olurdu zaten.

«Acaba Kızıl Ekim bu amaçla mı yapılıp seyre çıktı, efendim?»

«En azından düşünmüş olabilirler. Biz olsak biz de düşünürdük. Neyse, Bremertcn orada ve izliyor onu. Tyler bir sonuç verebilirse belki bir çözüm bulabiliriz. Uykun geldi mi?»

«Londra saatiyle sabah beş buçuktan beri ayaktayım, efendim. Uzun bir gündü.»

«Tahmin etmiştim. Pekâlâ, Afganistan konusunu yarın konuşuruz. Biraz uyu bakalım, evlat.»

«Başüstüne, efendim.» Ryan paltosunu aldı. «İyi geceler.»

Marriot'a gidişi on beş dakika sürdü. Televizyonu açmak gafletinde bulundu, bir yıldır özlediği ve çok sevdiği bir futbol maçı vardı.

Üç saat sonra divanın üstünde kendinden geçerken televizyon hâlâ açıktı.

SOSUS KONTROL MERKEZİ

Buraya giren bir yabancı, üniformalar olmasa, NASA Uzay Kontrol Merkezinde sanabilirdi kendini.

Altı ayrı geniş konsol dizisi üzerinde TV ekranları, printerler, göstergeler, kulaklıklar, analog ve dijital kontrol düğmeleri görülüyordu. Oşinografi teknisyeni Kıdemli Astsubay Deke Franklin, on beş numaralı konsoldaydı.

Bu odanın adı Sonar Araştırma Sistemi Atlantik Kontrol Merkezi, kısaca SOSUS'du. Orta halli, gösterişsiz ve penceresiz bir hükümet binasının içindeydi. Üç giriş kapısında deniz piyadeleri nöbet tutuyordu.

Bodrum katında iki tane CRAY-2 süper bilgisayar ünitesi, binanın arkasında ise üç tane uydu istasyonu vardı. Konsollarda ve bilgisayarlarda oturan herkes, elektronik ve uydu bağlantılarıyla tüm SOSUS sistem ağıyla irtibatlıydı. Amerika Birleşik Devletleri ve NATO ülkeleri bütün dünya okyanuslarını ve özellikle Sovyet denizaltılarının açık denize çıkmak için geçmek zorunda oldukları deniz geçitlerini büyük bir sonar ağıyla donatmışlardı. Alınan ve dağıtılan bilginin değerlendirilmesi için de süper bilgisayarlar yerleştirilmiş ve bu ağın delinebildiği pek görülmemişti. En sessiz Amerikan ve İngiliz denizaltıları bile genellikle yakalanırdı. Okyanus tabanındaki sonar alıcılarının bir kısmı değiştirilmiş, içlerine kendi mini-bilgisayarları yerleştirilmişti. Bu şekilde bilgi analizi son derece hızlanıyordu.

Astsubay Franklin’in konsolu, İzlanda kıyılarındaki sonar grubundan bilgi alıyordu. Kırk millik bir sahadan sorumluydu. Yanındaki diğer iki operatörün sorumluluk sahaları, kendisininkiyle paraleldi ve sinyal menzilleri iç içe girecek şekilde ayarlanmıştı. Franklin bir temas aldığında önce diğer operatörleri ikaz eder, sonra da aldığı temas kodunu bilgisayara işler ve ana kontrol odasındaki konsola gönderirdi. Görevli subayın yetkisi çok genişti, alman temasın üzerine uçakları ve suüstü gemilerini

sevkedebilirdi. Her iki dünya savaşı, Amerikalılara ve İngilizlere, deniz ulaşım yollarını açık tutmanın hayati önemini öğretmişti.

Bu sessiz, mezar gibi tesis halkın bilgisi dışındaydı tabii; katı askerlik kuralları da yoktu burada, ama SOSUS personeli ülkeleri için en önemli görevlerden birini yapıyorlardı kuşkusuz. Olası bir savaşta, onlar olmadan, insanlar açlıktan ölebilirdi. Franklin arkasına yaslanmış, piposunu içiyordu. oda sessizdi, aslında Öyle olmasaydı bile, kulağındaki pahalı ve ses geçirmeyen kulaklıklarla ona öyle geliyordu. Yirmi altı yıllık meslek hayatının tamamını muhriplerde ve firkateynlerde geçirmişti. Denizaltılar ve denizaltıcılar, hangi bayrak altında ve hangi üniformayı giyerlerse giysinler, onun düşmanıydılar. Birden kaşları oynadı, saçsız başını bir yana eğdi, konsolda birkaç düğmeyle oynadı, bilgisayar gürültüsünü kısarak sesi daha iyi duymak istiyordu. Yararı olmamıştı, çok fazla fon gürültüsü vardı. Yeniden kontrol düğmeleriyle oynadı, temas çok zayıftı. Bilgisayara baktı, o mevkide U.S.S. Dallas vardı. «Yakaladım seni,» diyerek güldü. Birden başka bir ses duydu, ama hemen kayboldu temas. Garip, diye düşündü. Bu da nereden çıkmıştı?

«Frank.» Ses kulaklığında çınladı. Konuşan nöbetçi amiriydi.

«Buyrun, yarbayım »

«Kontrol odasına gel. Duymanı istediğim bir şey var.»

«Geliyorum, efendim.» Yavaşça kalktı. Kontrol odası biraz yüksekteydi ve ana salondan kalın camdan bir duvarla ayrılmıştı.

«Buyrun, efendim.»

Yarbay kulaklıkları uzattı. «Barents denizinde.»

Franklin ayakta birkaç dakika dinledi.

«Epey faaliyet var, efendim. İki Alfa sınıfı, bir Charlie, bir Taıngo», birkaç tane de suüstü gemisi. Ne oluyor, efendim?»

«Bir de Delta vardı ama biraz önce satha çıktı.»

«Satha mı çıktı?»

«Evet, yakalandı.»

«Anladım, avlama-izleme tatbikatı, bu denizaltı da avlandı.»

«Belki.» Yarbay Quentin gözlerini ovuşturdu. Yorgun görünüyordu. «Ama o iki Alfa hâlâ sonar çalıştırıyorlar ve şimdi de batıya döndüler.»

Franklin bir süre daha dinledi. «Başka birini daha arıyorlar. Beiki de önceki gün denize açılan şu Typhoon sınıfını?»

«Ben de öyie düşündüm. Ama onun rotası batıya doğruydu, oysa tatbikat alanı fiyordun kuzeydoğusunda. Typhoon'u önceki günden beri kaybettik. Bremerton oralarda bir yerde arıyor onu.»

«Herhalde reaktörünü susturdu ve kendini akıntıya bıraktı,» dedi Franklin.

«Sanırım,» diye onayladı Yarbay ûuentin. «Kuzey Bölgesi konsoluna gidip dinlemeni ve onu bulmanı istiyorum, Frank. Reaktörü mutlaka çalışıyor ve az da olsa gürültü yapıyor olmalı. O sektördeki operatörler biraz genç. Onlardan birini alıp senin konsola veriyorum.»

«Başüstüne, efendim.»

«Dallas'ı yakaladın mı peki?»

«Evet, efendim. Çok zayıftı temas, ama oydu ve rotası kuzeybatıydı. Bir Orion uçağı gönderirsek üstüne, bulunduğu yeri kesin tesbit ederiz. Kafeslerini biraz sallayalım mı, yarbayım?»

Quentin kıkırdadı. O da denizaltıları pek sevmezdi. «Olmaz, Frank, sadece kayıtlara geç, gelince Dallas'ın komutanına yakalanmış olduğunu kanıtlarız. İyi iş yaptın, Dallas'ın şöhretini biliyorsun, aslında onu yakalayabileceğimizi hiç sanmıyordum.»

«Bu bizim günümüz, efendim.»

«Bir şey bulursan haber ver.»

«Başüstüne, komutan.»

BEŞİNCİ GÜN

7 ARALIK SALI

MOSKOVA

Moskova'nın en büyük ve görkemli ofisi değildi tabii onunki, ama ihtiyaçları için yeterliydi. Oramiral Yuri llych Padorin, her zaman olduğu gibi, Kutuzovskiy Prospekt' teki altı odalı evinden çıkıp saat yedide işine geldi. Odanın büyük pencereleri Kremlin duvarlarına bakıyordu. Tabii, donmuş Moskova nehrine bakan pencereleri tercih ederdi, ne de olsa bugünkü rütbelerine kadar onu getiren askerlik hayatına, kırk yıl önce Volga üzerinde yiyecek taşıyan nehir ganbotlarına komutanlık ederek başlamıştı. Şimdi ise Sovyet Deniz Kuvvetleri Komutanlığı politik subayıydı. Görevi gemilerle değil, insanlarla uğraşmaktı.

İçeri girerken, kırk yaşlarında bir adaır» olan sekreterini başıyla kısaca selamladı. Emireri yerinden fırladı ve amiralin peşinden ofise girerek kocaman paltosunu çıkarmasına yardımcı oldu. Padorin'in lacivert üniformasının göğsü rengârenk şerit rozetlerle doluydu, ayrıca Sovyetler Birliği'nin en büyük madalyası Altın Yıldız da hemen göze çarpıyordu. Savaşta, yirmi yaşındayken almıştı onu.

Günlerden salıydı, masasının üzeri gelen evrak ve postadan yeni çıkan bir sürü zarfla doluydu. Emireri bir çaydanlık dolusu çayla gümüş muhafaza içindeki bardağını getirdi. Cok uzun süre ve yorucu bir şekilde çalışırdı Padorin. Koltuğuna oturduktan sonra ilk önce istihbarat raporlarına, sonra da diğer evraklara baktı. İyi bir politik subayın, emperyalistlerin attıkları bütün adımları günü gününe izlemesi gerekirdi, adamlarını eğitebilmesi için zorunluydu bu.

Sonra sıra Deniz Kuvvetleri Halk Komiserliği ve Savunma Bakanlığının evraklarına geldi. Deniz Kuvvetlerinin bütün yazışmaları önünden geçiyordu, ama Savunma Bakanlığı için aynı şey söylenemezdi.

Sovyet Silahlı Kuvvetleri bu konuda çok hasisti. Her iki taraftan da gelen fazla yazı yoktu bugün. Her pazartesi öğleden sonra yapılan toplantıda haftanın bütün önemli kararları alınmıştı zaten, yapılacak işlerin ayrıntıları Padorin'in emrindeki kadro tarafından işleme konmaya başlamıştı bile. Bir fincan daha çay koydu kendine ve yeni bir filtresiz sigara pakedini açtı. Üç yıl önce geçirdiği kalp krizine rağmen vazgeçememişti bu alışkanlıktan. Takvimine baktı; bu iyiydi işte, saat ona kadar hiçbir randevusu yoktu. Önündeki yığının altlarında bir yerde Kuzey Filosundan gelen sarı bir zarf gördü. Zarfın sol köşesindeki kod numarası, Kızıl Ekim'den geldiğini gösteriyordu. Biraz önce bunun hakkında bir şeyler duymuş gibi geldi ona.

Evrakları tekrar gözden geçirdi, harekât raporlarından birinde, Ramius'un tatbikat sahasında henüz teşhis edilemediği yazıyordu. Omuzlarını silkti, nükleer füze denizaltılarının görevi zaten yakalanmamaktı, Ramius birkaç kişiyi terletecekti oralarda herhalde. Aleksandr Ramius'un oğlu gerçek bir primadonnaydı, personel politikası bile kendine göreydi, eğittiği adamların bir kısmını yanında tutmuş, diğerlerini geri göndermişti. Padorin, Ramius'un geri gönderdiği bütün personelin, ortalamaların çok üstünde olduğunu ve hepsinin de denizaltı filosundan reddedildikten sonra politik subay olarak seçildiğini hatırladı. Ramius'un üzerinden gözlerini eksik etmemeliydi. Bazen Ramius'un iyi bir komünist olmaktan daha çok, iyi bir deniz subayı olduğunu düşünürdü. Ama babası sadık bir parti üyesi ve bir Sovyet kahramanıydı. Çok iyi de eğitilmişti. Peki ya oğlu? Başarı dolu yıllar, kusursuz bir parti üyesi. Özellikle parti toplantılarında yaptığı politik konuşmalarla bir yıldız olmuştu. Askeri istihbarat GRU'nun raporlarına bakılırsa, Marko Ramius emperyalistler için tehlikeli ve tecrübeli bir düşmandı. İşte bu iyi, diye düşündü Padorin. Hergelelerin bizim adamlarımızdan korkması lazımdı zaten. Dikkatini tekrar zarfa yöneltti. Kızıl Ekim gerçek Sovyet savaşçılığını simgeleyen güzel bir isimdi, dünya tarihini sonsuza dek değiştiren bir devrimin adı. Zarfın üzerinde HİZMETE ÖZEL yazıldığı için açılmamıştı. Çekmeceden zarf açacağını aldı.

«Yoldaş Amiral,» diye başlıyordu mektup, ama sonradan üzeri çizilmiş ve elle (Yuri Amca) yazılmıştı. Yıllar önce Padorin Kuzey Filosu politik subayıyken Ramius ona böyle derdi. «Bana olan güveniniz ve muhteşem

geminin komutasını vererek sağladığınız imkânlardan dolayı teşekkür ediyorum.» Bana bu teşekkürü borçlu, diye düşündü Padorin. Hak etse ya da etmese, bu tür bir komutanlık... Bu da nesi? Durdu, baştan başladı okumaya. Birinci sayfanın sonuna geldiğinde, sigarası tablada yanarak bitmişti. Bir şaka olmalıydı bu, Ramius pek severdi böyle şakaları, ama bunun acısını çıkaracaktı ondan, biraz fazla kaçmıştı şakanın dozu bu kez. Çok ileri gitmekti bu. Sayfayı çevirdi. «Yazdıklarım şaka değildi Yuri Amca. Hoşçakal-Marko.»

Padorin kâğıdı bıraktı ve camdan dışarı baktı. Yanlış okumuştu herhalde. Bir daha baştan başladı, elleri titremeye başlamıştı. Oramiral Gorshkov'un direkt hattını çevirdi.

«Yoldaş amiral, Ben Padorin.»

«Günaydın Yuri.» Gorshkov'un sesi pek neşeliydi. «Önemli bir durum var. Hemen görüşmeliyiz.»

«Nasıl bir durum?» diye endişeyle sordu Gorshkov. «Karşılıklı görüşmeliyiz. Hemen oraya geliyorum.» Telefonda görüşemezdi tabii, hepsinde mikrofon vardı

U.S.S. DALLAS

Sonar çavuşu Ronald Jones yine kendinden geçmişti, trans halindeydi âdeta. Branş subayı öyle düşünüyordu en azından. Çocuk masasına dayanmış, vücudu gevşek, gözleri kapalı, yüzünde sabit bir ifade, o pahalı walkman teybinde pek sevdiği Bach'ı dinlercesine, denizi dinliyordu şimdi. Dünyadaki bütün donanmalarda denizaltıcılara garip bir gözle bakılırdı, denizaltıcılar ise, kendi sonar oparatörlerini garip bulurlardı; ama sonarcıların bütün egzantrik yanları ve kaprisleri, başka kimseye gösterilmeyen bir hoşgörüyle karşılanırdı. İkinci komutan birlikte çalıştığı kıdemli bir sonar astsubayının hikâyesini herkese sık sık anlatırdı; adam ayni bölgede devriye gezerek o kadar çok yıl çalışmıştı ki, bölgedeki bütün balinaları seslerinden ayırıp onlara ayrı ayrı isim bile takmıştı.

Çavuş Ronald Jones mezuniyetine bir yıl kala California Teknik Üniversitesinden parasızlık nedeniyle ayrılmak zorunda kalmıştı. Şimdi Deniz Kuvvetlerinde fakülteye dönüp okuyabilmek için para biriktiriyordu.

Amacı sibernetik ve sinyal analizi dallarında doktora yapmak, sonra Deniz Araştırma Enstitüsünde görev almaktı. Yüzbaşı Thompson çocuğun bunu başarabileceğinden emindi.

Altı ay önce Dallas'a katılırken, emrindeki bütün personelin sicillerini okumuştu. Ronald'ın zekâ katsayısı 158' di, gemideki en yüksek katsayıydı bu. Kadınlar da pek çekici buluyordu onu. Yüzbaşı bir anlam veremiyordu buna, kendisi Annapolis'de bir futbol yıldızıydı, bu çocuk ise Bach dinlemekten hoşlanan bir sıska!

688 sınıfı bir hücum denizaltısı olan Datlios, İzlanda kıyılarından kırk mil kadar açıkta, kod adı Toll-Booth olan karakol sahasına doğru yaklaşıyordu. Aslında iki gün geç kalmıştı. Geçen hafta «Nifty Dolphin» adlı NATO tatbikatına katılmış, son yirmi yıldır Kuzey Atlantik'te görülen en şiddetli fırtına kopunca, suüstü gemileri tatbikata devam edememiş ve «Nifty Dolphin» ertelenmişti. Tatbikatta birlikte çalıştıkları Ingiliz denizaltısı HMS Svviftsure'la, fırtı nadan yararlanarak düşman konvoylarına taarruz tatbikatı yapmışlardı beraberce. Bu da diğerlerinde olduğu gibi dört dörtlük başarılı olmuştu. Denizaltı Komutanlarının en gençlerinden biri olan Yarbay Bart Mancuso, böyle başarılara alışıktı. Tatbikat sonrası İskoçya'daki deniz üssünde HMS Smftsure'un davetlisi oiarak bir kutlama partisi yapmışlar, Dcilas'ın personelinden bazıları da bu yüzden hâlâ tam ayılamamıştı. Şimdi görevleri değişmişti, üç hafta boyunca «Kırmızı Yol 1»den geçen bütün deniz trafiğini izleyip rapor edeceklerdi.

Son dört aydır süratli Rus denizaltıları İzlanda kıyılarında Amerikalıları ve Ingilizleri atlatıyorlardı. Son derece engebeli ve tehlikeli kayalarla dolu bir dip yapısı içinde yüksek süratle seyrediyorlar, yirmi milden sonra seyir yardımcı aletleri güvenilmez hale geldiği için Amerikalılar ve İngilizler peşlerini bırakmak zorunda kalıyorlardı. Ruslar ise hiç sürat kesmeden 30 mille uzaklaşıp kayboluyorlardı, bu hızla hiçbir yere çarpmamayı nasıl beceriyorlardı acaba?

Dcilkıs'm görevi de «Kırmızı Yol 1»e giren çıkan gemileri izlemek ye bu arada Rusların bu işi nasıl becerdiklerini -tabii yapılabilirse- bulup ortaya çıkarmaktı. Bu teknolojinin ne olduğunu bulup anlayana kadar üç seçenekleri vardı: Rusları önce bulup sonra kaybetmeye devam edecekler veya değerli nükleer denizaltılarını, Rusların kullanabileceği yollar üzerinde

devamlı karakolda tutacaklar ya da bu taraflarda da yepyeni ve komple bir SOSUS sistemi kurmak zorunda kalacaklardı.

Çavuş Ronald James transa gireli on dakika kadar olmuştu, birden geriye yaslanıp bir sigara yaktı.

«Bir şey buldum, yüzbaşım.»

«Nedir?»

«Bilmiyorum » Başka bir kulaklığı yüzbaşıya uzattı. «Bir de siz dinleyin efendim.»

Thompson elektrik mühendisliğinde lisans üstü eğitimini bitirmek üzereydi, ayrıca sonar sistem tasarımında uzmandı. Bir süre gözlerini kapatıp konsantre oldu, sesi dikkatle dinledi. Çok zayıf, alçak frekanslı bir gürültüydü bu, daha çok bir hışırtıya benziyordu. Karar veremedi, biraz daha dinledi, sonra kulaklıkları çıkardı.

«Yarım saat önce BQQ-5 sonarıyla yakaladım onu,» dedi Jones. «Bir geliyor, bir gidiyor. Pervane sesi değil, balina değil, balık sürüsü değil. Sanki bir borudan su geçiyormuş gibi, ama o bir gidip bir gelen homurtu gibi sesi izah edemiyorum, efendim. Neyse, kerterizi iki beş sıfır. Izianda sahilleriyle bizim aramızda bir yerde, demek ki çok uzakta olamaz.»

«Neye benzediğini bulalım. Beiki bir şey anlarız.»

Jones sonarı bir osiloskopa bağladı, düzensiz bir sinüs eğrisi çıktı ekranda.

«Düzensiz,» dedi Thompson.

«Evet, efendim, çok tuhaf bu. Ses düzenli ve simetrik geliyor, ama görüntü düzensiz ve asimetrik. Ne demek istediğimi anladınız mı, yüzbaşım?»

«Hayır, senin kulakların daha iyi.»

«Daha kaliteli müzik dinliyorum da ondan, efendim. Şu dinlediğiniz rock müziği kulakların canına okur.»

Thompson çocuğun haklı olduğunu biliyordu, ama bunu bir çavuştan duymak hoşuna gitmemişti.

«Bir sonraki kademeye geç.»

«Başüstüne, efendim.»

Jones sonarı bu kez beş miiyon dolarlık BC-10 bilgisayarına bağladı. Bu bilgisayarın temel işlevi, sonar sinyalini bütün doğal çevre gürültülerinden arındırmak, insan ve insan yapısı gürültüleri diğerlerinden ayırıp analiz etmekti. Her geminin akustik özellikleri parmakizi gibi kendine özgü olduğundan, belleğinde kayıtlı ise, sinyal analizinden sonra geminin tipini, milliyetini ve adını bile verebiliyordu. Yirmi saniye sonra cevap ekranda belirdi.

«Jeolojik magma hareketi.»

«Saçmalıyor,» dedi Jones.

Thompson güldü. Bu bilgisayarı da abartmişlardı herhalde.

Jones bir sigara yaktı ve yüzbaşıya döndü.

«Bir kere frekans çok düşük, efendim. Bir de R-15'le incelemek istiyorum.»

R-15, Dallas'ın kıç tarafından düşük süratle yedekte çektiği pasif sonar domuydu.

Tam o sırada, elinde her zamanki kahve fincanıyla Yarbay Mancuso yanlarına geldi. Komutanın sorun çıktığında ansızın ortaya çıkivermek gibi özel bir yeteneği vardı sanki. Acaba her yere gizli mikrofon mu yerleştiriyor, diye düşündü Thompson.

«Şöyle bir geçiyordum,» dedi komutan. «Bu güzel günde neler oluyor bakalım?» Kısa boylu bir adamdı, bir yaşam boyu göbeğini eritmeye çalışmış, beceremeyince de vazgeçmişti, denizaltıdaki yemeklerin güzelliği ve hareket imkânlarının sınırlı oluşundan artık kilo veremezdi zaten. Gözlerinin etrafında, alaycı gülümsemelerin oluşturduğu çizgiler vardı.

Acaba gündüz mü, diye düşündü Thompson.

Denizaltında bir süre sonra gündüz ve gece anlamını kaybeder, saate ve takvime bakmadan anlaşılmaz olurdu.

«Komutan, Jones bir temas yakaladı, bilgisayar magma hareketi diyor.»

«Ve de Jones bilgisayarla aynı fikirde değil.»

«Hayır, komutanım, değilim. Ne olduğunu bilmiyorum, ama magma değil.»

«Yine makinaya karşısın değil mi?»

«Komutan, bilgisayar iyi ama bu konuda tam bir şapşal. Bir kere frekansda bir tuhaflık var.»

«Pekâlâ, değerlendirmen nedir?»

«Bilmiyorum, efendim. Pervane değil, bildiğim hiçbir doğal ses kaynağı da değil. Ayrıca...» Jones birden komutanla biraz fazla laubali konuştuğunun farkına vardı.

Dallas bir aile gibiydi; komutan baba, ikinci komutan anneleri, subaylar ailenin büyük çocukları, astsubaylar ve erlerde küçük çocuklarıydı. Ama önemli olan, aileden herhangi birinin söyleyeceği bir şey varsa, baba daima dinlemeye hazırdı.

«Pekâlâ,» dedi Mancuso. «Dinlemeye devam edin. Bu kadar aleti çöpe atacak halimiz yok herhalde.»

Jones güldü. Bir keresinde komutana, bu aletlerin hepsini ufak değişikliklerle dünyanın en iyi stereo müzik seti haline getirmeyi teklif ettiğini hatırladı. Mancuso iyi bir fikir demişti, ne de olsa sözkonusu aletlerin toplamı yirmi milyon dolardı.

«Aman Tanrım.» Diğer sonar teknisyenlerinden biri yerinden sıçradı. «Birisi birden gaza bastı.»

John kulaklıkları taktı. «Allah kahretsin,» dedi yavaşça.

Genç teknisyen, «Charlie sınıfı,» diye fikrini söyledi.

Jones başını salladı. «Hayır, kesinlikle bir Victor bu. Otuz mil yapıyor, çok fazla kavitasyon gürültüsü var. Suda kocaman bir tünel açıyor sanki, kimsenin duyup duymayacağına da aldırmıyor ayrıca. Kerteriz sıfır beş sıfır. Sonar şartları çok iyi, sinyal çok zayıf, demek ki çok uzakta.»

Bunun anlamı, aralarında en az on mil var demekti. Jones sonara geri döndü.

«Sanıyorum bunu tanıyorum, şu pervane kanatlarından biri eğri olan bu.»

Mancuso, Thompson'a emir verdi. «Hoperlöre bağlayın.» Yüzbaşı bu arada aldıkları son teması BC-10 bilgisayarına aktarmakla meşguldü.

Hoperlörden pervane sesi ve Victor’un reaktör gürültüsü gelmeye başladı. Rus denizaltısı son hızla gidiyordu. Bilgisayar printerinden kâğıt sesleri geldi.

«Victor sınıfı, borda numarası altı,» dedi Thompson.

Jones mikrofonu aldı bu kez. «Komuta merkezi, burası sonar, sualtı teması, Victor-altı, kertiz sıfır beş sıfır, tahmini hedef sürati otuz mil.»

Mancuso vardiya subayı Yüzbaşı Pat Mannion’a seslendi. «Pat, atış kontrol timi savaş yerlerine.»

«Başüstüne, efendim.»

«Bir dakika.» Jones yeniden doğruldu yerinde. «Bir tane daha var. Bu bir Charlie. Kerteriz sıfır yedi üç, sürat yirmi sekiz mil. Bunu da tanıyorum, Chorliell, borda numarası on bir.» Komutana baktı. «Rusların burada sualtı yarışları var bugün galiba...»

«Haberim yok,» dedi Mancuso. «Tabii gazetelerin spor sayfalarını hiç okumuyoruz ki!» Kahvesini yudumlarken gülüyordu ama aslında endişeyle düşünmeye başlamıştı. Neler oluyordu acaba? «Ben baştarafa gidiyorum. Aferin çocuklar.»

Birkaç adım sonra atış odasına geldi. Normal seyir vardiyası görevdeydi. Kumanda Mannion’daydı, ayrıca kıdemsiz vardiya subayıyla yedi astsubay ve er vardı nöbette. Bir atış kontrol astsubayı, hedef hareket analiz indikatöründen Mk 117 atış kontrol bilgisayarına bilgi aktarıyordu,

Jones'un sesi çınladı. «Komuta merkezi, sonar.»

Mancuso, «Burası komuta merkezi, devam et, Jones,» diye cevap verdi.

«Bir tane daha bulduk, efendim. Alfa-3, kerteriz sıfır beş beş, sesi deprem gibi geliyor, ancak uzakta gibi.»

«Eski dostumuz Politovskiy bu, epeydir karşılaşmamıştık. Başka bir şey var mı?»

«Sadece bir tahmin efendim, bu sonuncunun sesi önce arttı, sonra azaldı, sanki dönüş yapıyor, bize doğru geliyor olabilir, Ayrıca kuzeydoğuda bir ses daha var, inceliyoruz, efendim.»

«Aferin Jones, devam edin.»

«Başüstüne, komutan.»

Mancuso gülümseyerek mikrofonu yerine koyarken Mdnnion’a baktı. «Biliyor musun Pat, bazen bu çocuk acaba sihirbaz mı diye düşünüyorum.»

«Cok iyi efendim, yalnız bir sorunu var, bizim onun için çalıştığımızı sanıyor.»

«Şu anda onun için çalışıyoruz.» Jones geminin gözü ve kulağıydı ve Mancuso böyle bir adamın gemide olmasından çok memnundu.

«Son durum nedir?»

Yüzbaşı Goodman cevapladı. «Her üç temasında kerterizleri değişmedi, efendim.» Bunun anlamı, her üçü de Dallas’a doğru geliyorlardı.

Mancuso hemen emir verdi. «Pat, biraz açılalım, bizi on mil kadar doğuya götür.»

Bunun iki yararı olacaktı Dallas için; bir kere hedef mesafelerini doğru hesaplamak için yeterince uzakta olacaklardı, ayrıca daha derin suların sonar için sağlayacağı akustik avantaj vardı.

Bartoiomeo Mancuso bir berberin oğluydu. Babası her sonbahar dükkânını kapar, geyik avlamak için Michigan yarımadasına giderdi. Bart da babasıyla bu avlara katılmış, ilk geyiğini on iki yaşındayken vurmuştu. Bu av partileri Deniz Harp Okuluna girene kadar devam etmiş, sonra bir daha ava çıkmamıştı; şimdi ise nükleer bir denizaltıyla insan avına çıkıyordu.

İki saat sonra ELF haberleşme devresi üzerinden Amerika’dan bir mesaj geldi; şifresi çözülen mesaj hemen komutana çıkarıldı.

«Atlantik Denizaltı Filo Komutanlığından

Atlantik’deki Denizaltı Komutanlarına.

Yeni emirlere hazır olun. Sovyet Deniz Kuvvetlerinin büyük çapta bir deniz harekâtı gelişmektedir. Amaç bilinmemektedir. SSIX’le bağlantı kurun.»

Atlantik Filo Komutanı Koramiral Vincent Gallery’nin bizzat çektiği mesaj, durumun önemli olduğunu gösteriyordu. Ayrıca periskop düzeyine çıkarak uydu kanalıyla SSIX devresinden yeni emirleri almaları da isteniyordu.

İlk temas kurdukları Victor-6, şu anda torpido menziline girmiş, 'Mk-48 torpidolarından biri, bu hedefe kilitlenmişti bile. Victor'un Dallas'ın varlığından haberdar olması da imkânsızdı. Victor-6 şu anda tüfeğinin dürbününde gördüğü bir geyikten farksızdı, ama av mevsimi gelmemişti henüz.

Dacias sualtında, asgari ses seviyesiyle yirmi mil süratle ilerleyebilecek şekilde dizayn edilmişti, ama bu teknik özellik, böyle bir hızla ilerleyen avcının, avını da keşfedip yakalamasını sağlayabiliyorsa bir değer taşırdı. Dallas'ın gelişmiş BQQ-5 sonarı bile, bu hızda ancak yüzde yirmi etkinlikle çalışabiliyordu. Bu nedenle yüksek hızla seyreden denizaltılar kör ve zararsız olurlardı. Hareket eden bir avı yakalayıp yok etmenin genel kuralı da basitleşiyordu böylece. Düşük bir hızda, sonar azami etkinlikle çalışırken avı keşfetmek, teması kaybetmeyi göze alarak yüksek hızla avın ilerleme yönünde ve önünde bir noktaya gitmek, tekrar yavaşlayıp hedefle yeniden sonar teması kurarak, bilgisayarın atış kontrol sorununu çözmesini beklemek ve hedef uygun mesafeye girince ateş açıp yok etmek. Dolayısıyla denizaltıcı olmak için, ustalık ve tecrübenin dışında, içgüdü, sonsuz bir kendine güven duygusu ve profesyonel bir boksörünküyle eşdeğer bir saldırganlık da gerekiyordu. Mancuso da bunların hepsi vardı. Son on beş yılda mesleğini çok iyi öğrenmişti. Karada geçirdiği görev sürelerinin çoğunda da seminerlere katılmış, bilgisayarlı simülatör üniteleriyle sürekli taktik savaş oyunlarında yer almıştı. Ayrıca bir süre için suüstü gemileri ve denizaltı avlayan ASW uçaklarında bulunmuş, denizaltılar! avlamakla görevli olanların hareket tarzlarını da incelemişti.

Denizaltıcıların çok sevdiği bir söz vardır. Gemiler iki çeşittir: denizaltılar ve hedefler. Dallas'ın avı kimler olacaktı? Rus denizaltıları mı? Belki. Mancuso hazırdı avlanmaya. Birlikte seyrettiği H.M.S. Swiftsure ve kendi gemisi, son NATO tatbikatında en iyi gemiler olarak seçilmişti. Personeli çok iyi eğitimliydi, Jones ise bütün denizaltı filosundaki en iyi on sonar operatöründen biriydi. Av mevsiminin açılış günündeymiş gibi, Mancuso kendini bir avcı, hatta ateşe hazır bir tüfek gibi hissediyordu.

CIA MERKEZİ

Saat sabahın dördüydü, Ryan saatine baktı, tam olarak beşe çeyrek vardı, Marriot’dan Langley’e giderken ClA’ye ait bir arabanın arka koltuğunda kestiriyordu. Aşağı yukarı yirmi saattir ayaktaydı. Bütün bu sürede patronuyla görüşmüş, Skip Tyler’la konuşmuş, Sally’nin hediyelerini almış ve bu arada eve de bir göz atabilmişti.

Ev iyi durumdaydı doğrusu. Deniz Harp Okulundan bir öğretmene kiralamıştı evi. Başka birisine verse belki beş misli daha çok kira alabilirdi ama evinde çılgın partiler verilmesini istemiyordu. Son otuz saatte ne kadar uyuyabildiğim düşündü', beş ya da beş buçuk saat? Saatine bakıp hesap yapamayacak kadar yorgun hissediyordu kendini. Haksızlıktı bu; uykusuzluk en azından sağlıklı ve doğru karar verebilme yeteneğini olumsuz etkiliyordu.

Beş dakika sonra Amiral Greer’in ofisindeydi. «Uyandırmak zorunda kaldığım için kusura bakma, Jack.»

«Önemi yok, efendim,» diyerek yalana yalanla cevap verdi Ryan.

«Mesele nedir?»

«Biraz kahve al, Jack, uzun bir gün olacak bu.»

Ryan paltosunu asıp bir fincan sade kahve doldurdu. «Pardon efendim, yakında sakal traşı olabileceğim bir yer var mı acaba?»

«Kapıdan çıkınca köşede banyo var. Önce şu teleks mesajına bir bak bakalım.»

Ryan mesajı bir çırpıda okudu.

Cok Gizli 102200Z... 38976 NSA İSTH, BÜLTENİ SOVYET DZ.K.K. HAREKÂTI SAAT 083145 Z'da SOVYET ELF İSTASYONUNUN YAYINLADIĞI ON DAKİKA SÜRELİ BİR MESAJ KAYDEDİLMİŞTİR. BU YAYIN, DENİZDEKİ SOVYET DENİZALTILAR! İÇİN BİR «HAZIRLIK EMRİ» OLARAK DEĞERLENDİRİLMİŞTİR.

SAAT 0900 Z'DA TÜLA'DAKİ SOVYET DZ.K.K. HABERLEŞME MERKEZİNDEN ÜÇ VE BEŞ NUMARALI UYDU KANALLARI KULLANILARAK HF. VHF ve UHF BANTLARINDAN BÜTÜN SOVYET DZ.K.K. GEMİLERİNE OTUZ DOKUZ SANİYE SÜRELİ İKİNCİ BİR MESAJ VERİLMİŞ, DENİZDEKİ BÜTÜN OEM İLER CEVAP VERMEYE BAŞLAMIŞLARDIR. BÜTÜN SOVYET DENİZ ÜSLERİNİN HABERLEŞME TRAFİĞİNDE OLAĞANÜSTÜ ARTIŞ GÖZLENMEKTEDİR.

DEĞERLENDİRME: SOVYET DZ.K.K. DENİZDEKİ BÜTÜN BİRLİKLERİNE, ÖNCEDEN PLANLI OLMAYAN ANİ BİR DURUM NEDENİYLE BİR HAREKÂT EMRİ YAYINLAMIŞTIR. EMRİ ALAN BÜTÜN YÜZER BİRLİKLER VE ÜSLER MERKEZE DURUM RAPORU VERMEKTEDİRLER.

MESAJ SONU GÖNDEREN NSA 102215 Z

ARA İŞARETİ /,../.../»

Ryan saatine baktı. «Bizimkiler bayağı hızlı çalışmışlar, efendim. Bu kadar kısa sürede konuyla ilgili herkes ayağa kalkmış bile.» Kahvesini bitirip bir fincan daha doldurdu. «Mesaj trafiği analiz raporu ne diyor efendim?»

«Al bakalım, o da burada.» Amiral ikinci bir teleks uzattı.

«Aşağı yukarı denizdeki bütün gemileri kapsıyor.» «Limandakiler de telefonla rapor veriyorlardır. Ayrıca dikkat et, mesaja cevap veren Sovyet gemilerinin hepsi batı yarımküredekiler. Evet, bir fikrin var mı?»

«Bir kere, daha önce de farkettiğimiz gibi, Barents denizinde olağandışı bir hareket var, orta büyüklükte bir denizaltı avlama ASW tatbikatı gibi görünüyor. Belki bu tatbikatın kapsamını genişletiyorlar. Ama bu varsayımv

Baltık denizi ve Akdeniz'deki artan trafik için bir çözüm getirmiyor. Bildiğimiz planlı bir savaş oyunları var mı?»

«Hayır, sonuncuyu daha geçen ay bitirdiler.»

«Doğru, genellikle bir savaş oyununu bitirip değerlendirme yapmadan İkinciye başlamazlar, bu da her zaman birkaç aylarını alır. Ayrıca kışın ortasında oralarda bu çapta bir tatbikatı ansızın yürürlüğe koymanın anlamı ne? Hava şartları son derece kötü. Bundan önce aralık ayında hiç tatbikat yaptılar mı?»

«Bu çapta bir şey, kesinlikle hayır, ayrıca cevap veren gemilerin hemen hepsi denizaltılar, evlat. Fırtına, kötü hava filan, biliyorsun denizaltılara vız gelir.»

«O zaman bu işde bir uğursuzluk var demektir, efendim. Verdikleri mesajın ne olduğu çözülebildi mi?»

«Hayır, aynen bizim gibi bilgisayar destekli şifre kullanıyorlar. Ama NSA'daki keratalar çözüp de bana söylemiyorlarsa, onu bilemem tabii.»

Aslında Milli Güvenlik Örgütü NSA’nın da CIA Başkanının kontrolü altında olması gerekirdi, ama örgüt tek başına ve bağımsız çalışıyordu.

«Jack, mesajı kim çekiyor, kimler cevap veriyor, buradan bir şeyler çıkarmaya çalışıyorsun galiba?»

«Evet efeıfdim, ama bu durumda, her yer mesaj çekiyor ve herkes cevap veriyor.»

«Doğru.»

«Başka alarma geçirdikleri ünite var mı, efendim? Kara Kuvvetleri, Hava Savunma Kuvvetleri?»

«Hayır, sadece Deniz Kuvvetleri; denizaltılar, suüstü gemileri ve deniz hava filosu.»

Ryan gerindi. «O zaman bir eğitim tatbikatı olması ihtimali kuvvetleniyor, efendim. Biraz daha bilgi akmasını beldesek iyi olur sanırım. Amiral Davenport'la konuştunuz mu?»

«Daha sıra ona gelmedi. Sen geldiğinde ancak traş olup kahve yapacak zamanım olmuştu.»

Amiral Greer telefonu kaldırıp Davenport’u aradı ve telefonu masasındaki hoperlöre bağladı.

Sert bir ses, «Koramiral Davenport,» diye cevapladı.

«Günaydın Charlie, ben James. NSA-Ö76'yı okudun mu?»

«Tabii, ama beni ayağa kaldıran o değil. SOSUS sistemi, birkaç saat önce yerinden oynadı sanki.»

Amiral Greer önce telefona, sonra Ryan’a baktı, şaşkınlığı yüzünden okunuyordu.

«Evet, denizdeki bütün denizaltıları, hem de hepsi aynı anda gaza bastılar, şu anda hepsi tam yolla seyrediyorlar.»

«Sence bu ne anlama geliyor, Charlie?» diyerek Davenport’un sözünü kesti Amiral Green.

«Biz de bunu anlamaya çalışıyoruz. Görünüşe bakılırsa gemilerin çoğu Kuzey Atlantik'e doğru tam yol geliyorlar. Norveç denizindeki gemiler hızla güneybatıya seyrediyorlar. Batı Akdeniz’den de üç gemi aynı noktaya doğru yola çıktı, ama henüz net bir şey söyleyecek durumda değiliz, birkaç saate daha ihtiyacımız var.»

«Bizim kıyılara yakın hangi gemileri var, efendim?» diye araya girdi Ryan.

«Seni de ini kaldırdılar, Ryan? İyi olmuş. İki tane November sınıfı denizaltı. Biri elektronik istihbarat yapıyor, öbürü de King körfezinde oturmuş bekliyor. Ayrıca İzlanda’nın bin mil güneyinde de bir Yankee sınıfı denizaltılar! var, ilk rapora göre rotası kuzeydi. Herhalde yanlış temas raporu bu. Neyse, kontrol ediyoruz tabii, yanlış olması gerek, çünkü daha önceki raporlarda güneye seyrettiği söyleniyordu.»

Ryan başını kaldırdı. «Diğer füze denizaltıları nerede?»

«Delta ve Typhoon sınıfı denizaltılar, her zaman olduğu gibi Barents ve Okhotsk sularındalar. Onlardan bir haber yok. Aklıma gelmişken, oralarda bizim de hücum denizaltılarımız var, ama Amiral Gallery telsiz sessizliğinin

bozulmasını istemiyor, haklı tabii. Dolayısıyla elimizde şu andaki tek belirsiz rapor, biraz önce söz ettiğim yeri belirsiz Yankee sınıfı denizaltı.»

«Peki biz ne yapıyoruz, Charlie?» diye sordu Amiral Greer.

«Amiral Gallery denizaltılarımıza genel alarm verdi. Herhangi bir sürprize karşı hazır olabilmek için. NORAD Hava Savunma Komutanlığımız da biraz daha yüksek bir alarm düzeyinde şu anda. Atlantik ve Pasifik başkomutanlıkları CINCLANT ve CINCPAC da hepsi ayakta tabii. İzlanda üzerindeki denizaltı keşif uçuşları arttırıldı, birkaç tane daha P-3 verdik oraya. Şu anda pek başka bir şey yok. Önce Rusların niyetinin ne olduğunu bulmamız gerek.»

«Pekâlâ Davenport, gelişmeleri bana haber ver.»

«Anlaşıldı, tabii bir haber alırsak. Sanırım siz de...»

«Tamam,» diyerek telefonu kapattı Amiral Greer. Ryan'a doğru bakarak parmağını salladı. «Sakın uyuklamaya kalkma, Jack.»

«Bütün bu olanlara rağmen imkân var mı, efendim!»

«Pek aldırmıyorsun galiba!»

«Henüz bir şey yok ki, efendim. Oradaki Rus amirallerinden birinin aklına ansızın bir tatbikat yapmak esmiş olabilir. Son savaş oyunundan pek memnun kalmadılarsa, habersiz olarak pekâlâ böyle bir şey yapabilirler. Kara ve Hava Kuvvetlerinde hiçbir hareket yok, eğer korkulacak bir durum olsa, onların da kıpırdanması gerekirdi. Gözümüz üzerlerinde olmalı tabii, ama bence şu anda ter dökmemizi gerektiren bir durum yok.»

«Pearl Harbour baskınında kaç yaşındaydın sen?»

«Babam on dokuz yaşındaymış ve henüz evli değilmiş, dolayısıyla ben yoktum o sırada, efendim. Ama sizin de o kadar yaşlı olmamanız gerekir.»

«U.S.S. Texas'da üstçavuştum o zaman.» Amiral Greer İkinci Dünya Savaşına katılamamış, tam o yıllarda Deniz Harp Okuluna girme hakkını kazanmıştı. Harp Okulundan ve Denizaltı Eğitim Merkezinden mezun olduğundaysa savaş bitmişti. «Ama ne demek istediğimi biliyorsun!»

«Tabii efendim, bu nedenle de CIA, DİA, NSA ve NRO gibi örgütlerimiz var şimdi. Eğer Ruslar bütün bunlara rağmen bizi

kandırabiliyorlarsa, her şeyi bırakıp Marx'ı okumaya başlasak iyi olur.»

«Peki ama hepsi Atlantik’e doğru seyreden bütün bu Rus denizaltıları...»

«O Yankee sınıfın kuzeye doğru gidişiyle rahatladım, efendim. Bir şey olsaydı, onun da güneye doğru seyretmesi gerekirdi. Dolayısıyla uyanık kalıp bekleyeceğiz. Kahveniz koyu ve güzel, efendim.»

«Kahvaltıya ne dersin?»

«Olabilir. Afganistan raporunu da bitirebilirsem belki bu akşam Ingiltere’ye dönebilirim diyorum.»

«İnşallah öyle olur, böylece uçakta uyumayı da öğrenmiş olursun.»

Yirmi dakika sonra kahvaltıları geldi. Bol çeşitli ve zengin bir kahvaltıydı, ikisi de böyle severlerdi zaten.

Saat yediye çeyrek kala Davenport telefon etti.

«Gelişme var. Uzun menzilli stratejik nükleer deniz-altılarının hepsi eve dönüyor, iki Yonkee, üç Delta ve bir Typhoon'u izliyoruz. Bu arada uydu fotoğrafları, birçok suüstü gemisinin denize çıkmak üzere hazırlık yaptıklarını gösteriyor.»

«Kızıl Ekim'den haber var mı?» diye sordu Ryan.

«Hayır. Belki istihbarat yanıldı, belki de hiç seyre çıkmadı. İlk kez olmuyor bu.»

«Belki de kaybettiler onu!»

«Bu, kuzeydeki hareketi izah eder, ama Baltık ve Akdeniz'deki faaliyet niye o zaman?»

«İki yıl önce bizim Tullibee’yi nasıl kaybettiğimizi hatırlayın, efendim,» dedi Ryan. «Deniz Kuvvetleri komutanı her iki okyanusdaki bütün gemileri alarma geçirip bir arama harekâtı başlatmıştı.»

«Olabilir,» dedi Davenport.

Ryan ekledi. «Ama şu andaki durum, iki saat öncesine kıyasla daha rahatlatıcı. Bir saldırı sözkonusu olsaydı uzun menzilli stratejik

denizaltılarını geri çekiyor olmazlardı herhalde!»

«James, Ryan hâlâ senin için kristal küresiyle fala bakıyor galiba?»

«Ona bunun için para ödüyoruz, Charlie.»

«Yine de durumda bir gariplik var,» diye araya girdi Ryan. «Niye o stratejik füze denizaltılarını geri çekiyorlar. Bunu daha önce hiç yaptılar mı? Pasifik'teki denizaltıların durumu nasıl?»

«Onlardan henüz bir haber alamadık,» diye cevap verdi Davenport. «Alınca bildiririm. Diğer soruna gelince, hayır, daha önce böyle bir şey yapmadılar, ama arasıra bunların mevkilerini ansızın ve aynı anda değiştirme huyları vardır. Yaptıkları da bu olsa gerek, birkaç gün içinde kesin öğreniriz zaten.»

Ryan ısrar etti. «Ya gerçekten bir denizaltı kaybettilerse?»

«Böyle bir ihtimal yok,» diye cevapladı Davenport. «Çok uzun zamandır böyle bir şey olmadı. Ramius çok iyi bir komutan, onun gemisinin başına böyle bir şey gelemez.»

Titanik gemisinin kaptanı Smith de çok iyiydi, diye düşündü Ryan.

«Teşekkürler, Oharlie.» Amiral Greer telefonu kapattı.

«Sanırım haklısın, Jack, henüz endişe edecek bir şey yok. Şu Afganistan işine bakalım önce, sonra da Sovyet Kuzey Filosunun uydu fotoğraflarına bir göz atarız.»

Afganistan dosyası üzerinde üç saat kadar birlikte çalıştılar.

«Sanırım İngiliz Gizli Servisi Başkanı Sir Basil politik istihbarata öncelik verip, askeri istihbaratı biraz ihmal ediyor, efendim. Bir kere Sovyetler'in Afganistan'a girişi baştan hataydı. Hem politik, hem askeri raporlar bunu gösteriyor. Bana kalırsa, ne isteyebileceklerini bile bilmiyorlar, dolayısıyla oradaki taktik komutanlara da göreve devam etmelerini söylüyorlar. Tabii bu arada parti ileri gelenleri bir yandan bir çözüm ararken, bir yandan kendi paçalarını nasıl kurtaracaklarını düşünüp duruyorlar.»

«Şu halde hiçbir şey bilmediğimizi biliyoruz.»

«Evet, efendim. Bunu söylemekten bende hoşlanmıyorum, ama başka bir yorum yaparsam yalan söylemiş olurum.»

Amiral düşündü, ClA'de böyle tipler zaten çok fazla vardı. Soruların ne olduğunu bile tam bilmeden cevaplar veren bir sürü adam. Ryan hiç değilse bilmediğini ifade edecek kadar dürüsttü. Zamanla bu huyu değişir mi acaba? İnşallah değişmez, diye aklından geçirdi Amiral Greer. Öğle yemeğinden sonra uydu fotoğrafları geldi. İlk resimler, Moskova'nın verdiği hazırlık mesajından bir saat sonra çekilmişti; bazı gemilerin üzerindeki kızılötesi görüntüler, gemilerin seyre hazırlık yaptıklarını gösteriyor, kazanların ve gaz türbinlerinin devreye sokulmasıyla artan ısı, kızılötesi görüntüye net olarak yansıyordu.

Ryan bir saat sonra uydunun ikinci kez geçişinde çekilen fotoğraflara bakarken irkildi birden.

«Aman Tanrım! Kirov, Moskova, Kiev, üç Kera sınıfı, beş Kresta sınıfı, dört Krivak, sekiz Udritoy ve beş Sovremennys!»

Amiral Greer sert bakışlarım Ryan'a dikti. «Sen efe buna arama-kurtarma tatbikatı diyorsun öyle mi? Şuraya bak. Ellerindeki bütün akaryakıt ikmal gemileri de, diğerlerinin peşinden kalkıyorlar. Sovyet Kuzey Donanmasının vurucu kuvvetinin hemen tamamı orada, tankerler de gidiyorsa, uzun bir süre açık denizde kalacaklar demektir.»

«Ama stratejik füze denizaltıları hâlâ eve dönüyorlar, efendim. Ayrıca resme dikkatli bakarsanız, hiç amfibi çıkarma gemisi yok, sadece suüstü savaş gemileri. Hem de sadece yeni olanları, menzilleri ve süratleri yüksek olanlar!»

«Ve de en iyi silahları olanlar!» diye ekledi amiral.

«Evet, efendim, hem de hepsi birkaç saat içinde bir-araya getirilmiş. Amiralim, bu önceden planlı bir şey olsaydı, haberimiz olurdu. Bu yeni bir durum, ani verilen bir karar, çok ilgi çekici!»

«Bir gün daha kalmanı istiyorum, Jack.»

«Hay hay, efendim.» Ryan saatine baktı. «Eşime bir telefon edebilir miyim? İçinde olmadığım bir uçağı karşılamak için havaalanına kadar boşuna gelmesin bari.»

«Tabii, bitirince de hemen DlA’e gidip birisini göreceksin. Bu harekât hakkındaki bütün bilgileri istiyorum. Eğer bir tatbikat ise yakında öğreniriz, sende Sally'nin bebeklerini belki yarın götürebilirsin.»

ALTINCI GÜN

8 ARALIK ÇARŞAMBA

CIA MERKEZİ

Ryan brifing yermek veya İngiliz Gizii Servisi Başkanının bazı özel mesajlarını iletmek için daha önce birkaç kere CIA Başkamnın odasına girmişti. Bu ofis Amiral Greer'inkinden biraz daha büyüktü, ayrıca Potomac nehri buradan daha bir güzel görünüyordu. Ofisin döşeniş tarzı, odanın sahibinin kökeni hakkında bir fikir veriyordu.

Arthur Moore, Teksas eyaleti Yargıtay Mahkemesinin eski yargıçlarındandı.

Odaya girdiğinde Başkan Moore ve Amiral Greer birlikte oturuyorlardı. Amiral, Ryan'a bir dosya uzattı. Dosyanın üzerindeki kod adı WlLLO'W'du. Ryan kapağı açıp dağıtım bölümüne baktı önce. Burada dosyanın sadece üç kopyası olduğu görülüyordu. Özel NEBULA düzeyinde gizlilik derecesine rağmen, bu kadar yüksek gizliliği olan bir dokümanı ilk kez göreceğini anladı Ryan. Tekrar dağıtıma baktı ve dosya kopyalarının Başkan Moore, Başkan Yardımcısı Amiral Greer ve CIA Harekât Başkan Yardımcısı Robert Ritter’e ait olduklarını gördü. İkinci sayfayı çevirdi. Bozuk bir daktiloyla yazılmış sıradan bir yazının fotokopisiydi bu. Birkaç satır okuduktan sonra başını kaldırıp şaşkınlıkla adamlara baktı...

«Tamam, Ryan,» dedi amiral. «Gizlilik derecen bu dosyayı okuyacak kadar yükseltildi. Okumaya devam edebilirsin.»

Ryan arkasına dayandı, heyecanını yenmeye çalışarak yavaş ve dikkatle okumaya başladı.

Casusun kod adı «Kardinal»di. ClA'in o güne dek kendi hesabına çalıştırabildiği en yüksek rütbeli adamdı; yirmi yıl önce Oleg Penkovski tarafından seçilmiş ve Batı için çalışmaya başlamıştı. Oleg o tarihlerde

Sovyet Askeri İstihbarat Örgütü GRU’da albaydı, şimdi ölmüştü tabii. Konumu gereği, Sovyet askeri sırlarının hepsini bilebilecek ve günü gününe izleyebilecek durumdaydı.

Oleg’in İngiliz ajanı Greville Wynne kanalıyla verdiği bilgiler, Batı ülkeleri için çok değerli olmuş, âdeta Oleg'e bağımlı olmuşlardı, bu da pek iyi sonuç vermemişti tabii.

1962’de Küba krizi konusunda Sovyetler’in zaaf noktalarını Başkan Kennedy’e verdikten hemen sonra yakalandı ve ihanetinin bedelini idam edilerek ödedi. Oleg’den şüphelenmeye başladıklarını da ilk defa Batıya Kardinal bildirmişti; Oleg'in Sovyetler Birliği’nden kaçırılmasının imkânsız olduğu anlaşılınca, kendisini ihbar etmesini Oleg istemişti Kardinal’den. Kardinal'in Sovyetler Birliği'ndeki görevi de, en az adı kadar titizlikle saklanan bir sırdı. Bilinmesine izin verildiği kadarıyla, Politbüro üyelerinden birinin çok yakını ve çok güvendiği birisiydi, hatta bu üyenin yokluğu halinde Sovyet Silahlı Kuvvetlerinde onu temsil edebilecek bir konumdaydı Kardinal; dolayısıyla hem politik, hem askeri sırların tamamına vakıftı. Tabii bu da verdiği bilgilerin önemini arttırırken, bir yandan da bu tür bilgilere ulaşabilenlerin pek az sayıda olması nedeniyle yakalanma tehlikesini aynı oranda arttırıyordu. İki taraflı çalışması ihtimaline karşı verdiği bütün bilgiler tekrar tekrar kontrol edilmiş, ama hepsi doğru çıkmıştı. Ve bugüne kadar da yakalanmamayı başarmıştı adam.

Kardinal kod adı, yalnızca ClA’den üç kişi tarafından biliniyordu. Verdiği bilgileri içeren dosyanın adı her ay değiştiriliyor, bu adı ve dosyadakileri de ClA'den yine çok üst düzeyde pek az kişi biliyordu. Dosyanın bu ayki adı WILLO’W'du. Dosyadaki bilgilerin geçici olarak bir başkasına açıklanması gerektiğinde, titizlikle bir ayıklama yapılıyordu. Ayrıca Kardinal’in mesajları hiçbir zaman telefon veya telsizle verilmiyor, birkaç alıcı kanalıyla el değiştirerek Moskova’daki CIA Bölge Şefine elden ulaştırılıyordu. Kardinal'in kendisi de çok dikkatliydi tabii, Oleg Penkovskiy'nin başına gelenlerden dersini almıştı.

Sovyetler Birliği’nden kaçırılması için dört kez kendisine öneride bulunulmuş, her seferinde reddetmişti. Bazılarına göre bu tutum, onun çift taraflı çalıştığını gösteriyordu, ama genel kanı, Kardinal’in, kendisinden başka hiç kimsenin bilmediği nedenlerle ülkesine ihanet ettiği şeklindeydi.

Herhalde bütün başarılı ve üst düzey ajanlar gibi biraz da kaçıkdı. Ryan’ın okuduğu doküman yirmi saatlik bir süre sonunda ellerine geçmişti. Mikrofilm beş saatte Moskova’daki Amerika Büyükelçiliğinde CIA İstasyon Şefine ulaşmıştı. Daha önce Nemyork Times gazetesinde muhabirlik yapmış olan tecrübeli CIA ajanının elçilikteki görevi basın ateşeliğiydi. Filmi bizzat kendisi banyo etmiş, sonra da VVashington’a bir «yıldırım» mesaj çekerek Kardinal'den gelen bir haberin yolda olduğunu bildirmişti. Daha sonra Kardinal'in fotoğraf filmlerinin üzerindeki Rusça mesajın çevirisini yaparak daktilo etmişti. Böylece Kardinal’in elyazısı ya da Rusça cümle kuruş tekniğiyle kimliğinin ortaya çıkarılma tehlikesi de ortadan kalkmış oluyordu. Film yakıldıktan sonra mesaj madeni bir sigara tabakasının içine kondu. Tabaka içinde özel bir mekanizma, bilmeyen birisi tarafından açılmaya kalkıldığı veya sallandığı taktirde, içindeki mesajı yakarak yok ediyordu. Yanlışlıkla yere düşürülen benzer iki tabakada bulunan iki mesaj daha önce bu nedenle yanıp yok olmuştu^ Sigara tabakası elçiliğin kuryesinin cebinde, ilk Aeroflot uçağıyla üç saatte Londra’ya varmış, sonra PANA'M’la Neıvvyork'a, oradan da iç hatlarda çalışan ilk uçakla Washington’a ulaşmıştı.

Sabah saat sekizde çanta yerine varmış, doğrudan CIA Başkan Yardımcısına teslim edilmişti. Uzman bir teknisyen tarafından kutu açıldıktan sonra, başkan yardımcısı kendi fotokopi makinesinde üç kopya çıkarmış ve mesajın aslını yakmıştı.

Ryan okumayı bitirince tekrar ikinci sayfaya döndü, dikkatle okudu ve başını salladı, dosyayı kapatıp Amiral Greer’e geri verdi.

«Jack, aslında bunu söylememe gerek yok biliyorum, ama yine de söylemek zorundayım. Okuduklarını CIA Başkanının onayı olmadan ABD Başkanı bile öğrenemez. Anlaşıldı mı?» Amiralin ses tonu bu kez askerceydi.

Rycın öğretmeni tarafından azarlanmış bir çocuk gibi başını sallayarak onayladı. «Evet, efendim.» CIA Başkanı bir puro yakarken, kibritin ateşinin içinden Ryan’ın gözlerine baktı.

Yargıç Moore, Kore savaşında en gizli operasyonları başarıyla gerçekleştirmiş olağanüstü bir ajandı aslında, avukatlığa geri döndükten

sonra ağır ve emin adımlarla ilerlemiş, Yargıtay Başkanı olmuş, üç yıl önce de ClA’in başına getirilmişti.

«Evet, Dr. Ryan, ne düşünüyorsunuz?» Tam bu soruyu sorarken yargıç, CIA Harekât Başkan Yardımcısı içeri girdi. «Merhaba Bob, gel içeri, Dr. Ryan'a WILLOW dosyasını okuttuk.»

«Öyle mi? Amiralin değerli yardımcısının fikirlerini öğrenebilir miyiz acaba?»

Ryan dikkatle söze başladı. «Baylar, bu dosyadaki bilgilerin son derece özgün olduğuna kuşku yok. Kişisel fikrim, bu mesaj bana Hazreti Mikail tarafından bile verilmiş olsa kuşkuyla karşılardım, ama sizler güvenilir olduğunu söylediğinize göre...»

«Pekâlâ,» dedi yargıç. «Başka ihtimaller olabilir mi, önce bunları duymak istiyorum, sonra da kendi yaptığınız değerlendirme ve ulaştığınız sonucun savunmasını yapacaksınız.»

«Sayın Başkan, en akla yakın seçenek, zaten yeterince açık. Cumadan bu yana harekete geçebilecekken bunu yapmamışlar.» Ryan kendini tarafsız değerlendirme yapabilmek için çok iyi eğitmişti. Varolan dört seçeneği ayrı ayrı ele aldı, hepsini inceledi, on dakika sonra da sustu. Odadaki kısa sessizliği yine Ryan bozdu. «Sayın Yargıç, sanırım bir diğer seçenek daha var. Haber kaynağını ortaya çıkarmak için kasten yanlış verilmiş bir istihbarat olabilir. Bunun için bir değerlendirme yapamam.»

«Bunu biz de düşündük. Eh, madem bu noktaya kadar geldik, bu durumda nasıl bir harekât planlanmasını önerirsin, onu da duymak istiyorum.»

«Sanırım amiral, Deniz Kuvvetlerinin görüşlerini iletecektir, efendim.»

Yargıç güldü. «Onu aşağı yukarı biliyorum, evlat. Ben senin önerini istiyorum.»

«Sayın Yargıç, bu konuda bir karar vermek ve tek bir öneride bulunmak kolay değil. Çok fazia değişken ve çok fazla girdi var, ama yine de denememiz lazım. En önemli sorun, kendi imkân ve kapasitemiz, efendim. Gerekli olabilecek harekât için gemi ve uçaklarımız acaba olmaları gereken yerdeler mi?»

Bu soruya amiral cevap verdi. «Pek sayılmaz. Elimizde tek bir uçak gemisi var, oda Kennedy. Saratcga uçak gemisi Norfolk'da, makine arızası var. Buna karşılık, İngilizlerin uçak gemisi HMS Invincible bir NATO tatbikatı için oralardaydı, pazartesi akşamı Norfolk'dan hareket etti. Sanırım başlarında Amiral VVhite var, emrinde de küçük bir muhareae grubu.»

«Lord VVhite mı, efendim?» diye sordu Ryan.

«Tanıyor musun?» diye atıldı yargıç.

«Evet, efendim, aslında eşlerimiz daha iyi görüşüyorlar. Geçen eylülde İskoçya'da beraber ava gittik. İyi ve haklı bir şöhreti olduğunu sanıyorum.»

«James, Ingiliz amiralinin gemilerini ödünç alabileceğimizi düşünüyorsun galiba?» dedi yargıç. «Bunu yapacaksak, niçin yaptığımızı İngilizlere açıklamamız gerekecek, ama önce bizimkilere söylememiz lazım. Bugün öğleden sonra saat birde Milli Güvenlik Konseyi toplanıyor. Ryan, brifingi sen hazırıayıp vereceksin.»

«Zaman çok az galiba, efendim!»

«Amiral senin baskı altında da çok iyi çalışabildiğini hep söyler, kanıtla bakalım.» Yargıç amirale döndü. «Brifingden bir kopya al ve Londra’ya uçmağa hazır ol. Tabii buna ABD Başkanı karar verecek, ama eğer İngilizlerin gemilerini alacaksak, nedenini söylemek zorundayız. Bunun anlamı da, bu brifingin aynısının İngiliz Başbakanına verilmesi demektir, o da senin görevin amiral. Bob, WIL-LOW dosyasından hiç söz açmadan, bu bilginin doğrulanmasını istiyorum. Nasıl yaparsan yap.»

«Peki, efendim.»

Yargıç saatine baktı. «Toplantının durumuna göre, saat üç buçukta tekrar burada toplanıyoruz. Ryan, tam doksan dakikan var, harekete geç.»

Ryan yeteneklerinin ölçülmekte olduğunu düşündü. Yargıcın yakında emekli olup İngiltere’ye büyükelçi olacağı söyleniyordu. Bu durumda muhtemelen yerine Amiral Greer geçecekti, bunun için CIA Harekât Başkan Yardımcısı Ritter’de ise bunların hiçbiri yoktu. Zaten Kongre üyeleri hakkında her yerde şikâyet edip duruyordu, asInda haklıydı tabii. Kongre üyeleri kokteylerde böbürlenirken ağızlarından kaçırdıklarıyla CIA ajanlarının ölümlerine neden olduklarının farkında bile değildiler. Ritter’in

ayrıca İstihbarat Komitesi Başkanıyla da arası hiç iyi değildi. Üst kademede böyie ani değişiklikler olurken, bu kadar gizli bilgilerin kendisine açıklanıyor olmasının başka bir anlamı da olabilir miydi? CIA Başkan Yardımcısı yapmazlardı herhalde, yeterli harekât tecrübesi yoktu, ama belki gelecek beş altı yıl içinde...

REYKJANES BURNU

Ramius haritaya baktı. Kızıl Ekim, Sovyet Kuzey Donanmasının önceden tespit ettiği sekiz numaralı hat üzerinde, güneybatı rotasında seyrediyordu. Sürati on üç mildi, bu rakamın uğursuz oluşuna aldırmıyordu Marko, ne de olsa Anglo-Saksonların batıl bir inancıydı bu. Bu rota ve süratle daha yirmi saat ilerleyeceklerdi. Hemen arkasında, başka bir haritanın önünde Kamarov oturuyordu. Genç subay birbiri ardına sigara içiyordu, harita üzerinde mevkii koyarken son derece gergin ve sinirli olduğu gözden kaçmıyordu. Ramius hiç işine karışmadı; nasıl olsa işini iyi biliyordu, ayrıca iki saat sonra Borodin vardiyayı devralacaktı. Gemide bulunan ve Gravitometre adı verilen aletle son derece hassas mevki koymak mümkündü; bu nedenle bu aleti taşıyan denizaltılar, yüksek süratle seyirden pek çekinmezlerdi, ama Ramius hiçbir kaza ihtimalini göze almak istemiyordu.

Acaba yazdığı o mektup bir hata mıydı? Hayır, tereddütlere yol açmaması daha iyi olmuştu. Bu şekilde sessizce seyrederken diğer Rus denizaltılarının onu yakalaması sözkonusu olamazdı zaten. Ramius bundan emindi, çünkü Sovyet Deniz Kuvvetlerinde ne kadar değişik denizaltı tipi varsa, hepsinde çalışmıştı. İstediği yere gidebilir, istediğini yapabilirdi. Ne Rusların, ne Amerikalıların yapabileceği pek fazla bir şey yoktu. Kendi kendine gülümsedi.

BEYAZ SARAY

Yargıcın makam arabası, limuzin tipi bir Cadillac'tı, arabada şoförden başka, elinden ayırmadığı Uzi makineli tabancasıyla bir de muhafız vardı. Araba durduktan sonra muhafız ortalığı gözden geçirip şoföre işaret verdi,

şoför bunun üzerine dışarı çıkıp arabanın kapısını açtı. Yargıç çıkıp hemen yürümeye başladı, Ryan arkasından yetişip soluna geçti ve bir adım geriden onu izlemeye çalıştı.

«Daha önce buraya geldin mi hiç, Jack?»

«Hayır, efendim.»

Bir deniz piyadesi kapıyı açtı, içerde özel güvenlik görevlisi kimliklerini kontrol ederek kaydetti. Yürümeye devam ettiler.

«Brifing Bakanlar Kurulu odasında mı olacak, efendim?»

«Hayır, Beyaz Sarayın altındaki Harekât Odasında. Bu tür olaylar için hem daha rahat, hem gerek duyulan bütün teknoloji var. Biraz sinirlisin galiba?»

«Evet, efendim.»

Yargıç kıkırdadı. «Sakin ol, evlat. Başkan epey zamandır seninle tanışmak istiyordu zaten. Birkaç yıl önce yazdığın o terörizm hakkındaki raporu pek beğendi, ayrıca yaptığın başka şeyleri de gösterdim kendisine. Esaslı adamdır, sen de öyle bulacaksın sanırım. Yalnız soracağı sorulara hazır ol, çok iyi bir dinleyicidir, eğer isterse çok iyi sorularla köşeye sıkıştırıverir insanı.»

Merdivenlerden üç kat aşağı inip bir koridora çıktılar. Sola dönünce ilk önlerine çıkan kapıda bir başka gizli servis görevlisi vardı.

«İyi günler, yargıç. Başkan biraz sonra aşağı inecek.»

«Teşekkür ederim. Bu Dr. Ryan, benimle birlikte.»

«Peki efendim, buyrun.»

Pek öyle beklendiği gibi gösterişli değildi oda. Yukardaki Oval Ofis kadardı aşağı yukarı. Duvarlar lambri kaplıydı. Brifing kürsüsü masanın önünde ve sağ taraftaydı, arkasına da bir perde konmuştu. Toplantıya katılacakların çoğu gelmişti; Milli Savunma Bakam ve Kuvvet Komutanları yerlerine oturmuşlardı bile. Ryan'ın hatırladığı kadarıyla Milli Savunma Bakanı o sıralarda Atina’yla Ankara arasında mekik dokuyordu. Kıbrıs’da yeni bir kriz vardı. NATO’nun güneydoğu bölgesindeki bu problemli toprak parçası birkaç hafta önce yeniden gündeme gelmişti. Yunanlı bir üniversite

öğrencisi, arabasıyla bir Türk çocuğunu ezmiş ve birkaç dakika içinde toplanan kalabalık tarafından öldürülmüştü. Gün sona ererken elli kişi daha yaralanmış, iki NATO üyesi ülke yine boğaz boğaza gelmişlerdi. Milli Savunma Bakanı iki tarafı sakinleştirmeye çalışırken iki Amerikan uçak gemisi Ege'ye geçmişti. İki taraftan iki genç insanın ölümü kötüydü tabii, ama bunun için Silahlı Kuvvetlerin harekete geçirilmesi de pek yerinde değildi herhalde.

Masada ayrıca Genel Kurmay Başkanı Orgeneral Thomas Hilton ve Başkanın milli güvenlik danışmanı Jeffrey Pelt vardı.

Deniz Piyade Kuvvetleri Komutanı Orgeneral David Max!well yerinden kalkıp Ryan'ın yanına geldi.

«Jack Ryan siz misiniz?»

«Evet, efendim.»

Kısa boylu ve sağlam yapılı general el sıkışmadan önce Ryan'ı baştan aşağı süzdü.

«Tanıştığıma memnun oldum, evlat. Londra'da yaptıkların hoşuma gitti.» Londra'da Ryan'ın az kalsın öleceği o terörizm olayından söz ediyordu general. «Çok çabük ve yerinde davranmışsın, aferin yüzbaşı.»

«Teşekkür ederim efendim, aslında şansım yardım etti.»

«İyi subaylar zaten daima şanslıdır. Bize verecek ilgi çekici haberlerin olduğu söyleniyor.»

«Evet, efendim, sanırım ayırdığınız zamana değecek.»

General gülümsedi. «Sinirlisin galiba? Sakin ol oğlum, bu odadaki herkes zaman zaman altına kaçıracak gibi olur.»

Eliyle Ryan'ın midesine hafifçe vurdu ve dönüp yerine oturduktan sonra Deniz Kuvvetleri Komutanına Ryan'ı göstererek bir şeyler fısıldadı. Adam başını kaldırıp Ryan'a baktı, sonra tekrar önündeki kâğıtlara daldı.

Bir dakika sonra ABD Başkanı Harekât Odasına girdi. Yerine oturduktan sonra milli güvenlik danışmanına bir şeyler söyleyip CIA Başkanına baktı.

«Baylar, sanırım yargıçın bazı yeni haberleri var.»

«Teşekkür ederim, Sayın Başkan. Baylar, dün başlayan Sovyet deniz harekâtıyla ilgili olarak yeni ve çok ilgi çekici gelişmeler var. Dr. Ryan bu konuda bir brifing verecek.»

Başkan Ryan'a döndü. «Buyrun, dinliyoruz.»

Ryan bir yudum su içti ve temize çekmeye vakit bulamadığı notlarını eline aldı.

«Teşekkür ederim, Sayın Başkan. Baylar, benim adım Jack Ryan, bu birifingin konusu Kuzey Atlantik'deki son Sovyet deniz harekâtıdır. Konuya girmeden bazı bilgiler sunmak istiyorum. Bana birkaç dakika tahammül edeceğinizi umarım, konuşmamın herhangi bir yerinde istediğiniz anda ve istediğiniz soruyu sorabilirsiniz, efendim.»

Ryan slayd makinesinin düğmesine bastı, perdenin üzerindeki ışıklar otomatik olarak kısıldı.

«Bu fotoğraflar bize Ingilizlerden hediye geldi. Burada gördüğünüz gemi, bir Sovyet kıtalararası balistik füze denizaltısıdır, adı Kızıl Ekim, Fotoğraf Kuzey Rusya'da Murmansk yakınlarındaki Polyarnyy denizaltı üssünde bir İngiliz ajanı tarafından çekilmiştir. Gördüğünüz gibi büyük bir gemi, boyu yüz doksan sekiz metre, eni yirmi altı metre, sualtı tonajı yaklaşık otuz iki bin ton. Bu boyutlar Birinci Dünya Savaşında kullanılan büyük muharebe gemilerine aşağı yukarı eşittir. Bizim Ohto sınıfı Trkfernt deniz-altılarımızdan biraz daha büyük, bazı başka teknik farkları da var. Bizim yirmi dört füzemize karşılık, bunda yirmi altı füze var. Aslında üzerinde değişiklik yapılmış bir Typhoon sınıfı, ama Typhoon'larda da yirmi füze var. Kızıl Ekim yeni SS-N-20 füzeleri taşıyor. Gördüğünüz gibi, füze çıkışları, aynı bizim denizaltılarımıza benzer şekilde baş tarafta. Baş taraftaki dalış kanatları, gövdenin içine katlanıyor, bizimkiler tek pervaneli. Ayrıca teknesi âdeta köşeli, bizimkilerse silindirik oval.»

Ryan slaydı değiştirdi. Bu resimde geminin pruvası ve kıç tarafı, aynı kare içinde gösteriliyordu.

«Baş ve kıçtaki şu büyük kapaklara dikkatinizi çekmek istiyorum. Ingilizler ne olduğunu anlayamadılar, geçen hafta bu resimleri Amerika'ya

bu nedenle getirdim. Bunların ne işe yaradığı hakkında ClA'nin de bir fikri yoktu, böylece dışardan birinin fikrini almaya karar verdik.»

«Kim karar verdi?» diye atıldı Milli Savunma Bakanı. «Ben bu resimleri bile daha şimdi görüyorum.»

«Bunların hepsi pazartesi günü elimize geçti, Bert,» diye sükûnetle cevap verdi yargıç. «Şu anda perdede gördüklerin geleli dört saat oldu. Ryan dışardan bir uzmanı önerdi, Amiral Greer de uygun gördü, ben de onayladım.»

Ryan tekrar söze başladı. «Adı Oliver W. Tyler. Dr. Tyler emekli bir deniz subayıdır, şimdi Deniz Harp Okulunda yardımcı profesör olarak öğretim üyesi, aynı zamanda Deniz Sistemleri Komutanlığı emrinde maaşlı danışman olarak görev yapıyor. Sovyet deniz teknolojisi analizinde uzmandır. Bu kapakların yeni ve sessiz bir tahrik sistemi olduğuna karar verdi. Şu anda bu sistemin bir bilgisayar modelini oluşturmakla meşgul, sanırım bu hafta sonu sonuç alacağız.»

Başkan öne doğru eğildi. «Pekâlâ Dr. Ryan. Sanırım bize özetle, Sovyetlerin bizimkilerin biraz zor bulabilecekleri bir füze denizaltısı inşa ettiklerini söylediniz. Ben buna pek yeni haber diyemiyorum. Devam edin.»

«Kızıl Ekim'in komutanı Albay Marko Ramius'dur. Parti ileri gelenlerinden birinin oğlu, ellerindeki en iyi denizaltı komutanı. Son on yıldır Sovyetler'in inşa ettiği her yeni tip denizaltının ilkine o kumanda etti. Kızıl Ekimi geçen cuma hareket etti. Aldığı emirlerin ne olduğunu bilmiyoruz ama normal olarak harekât ve tatbikat sahası Barents denizidir. Pazar günü öğle üzeri Barents denizinde yoğun bir arama-keşif harekâtı tespit ettik. O zaman bunu normal bir denizaltı savunma harekâtı olarak değerlendirdik. Pazartesi günü ise, Kızıl Ekim'in yeni sessiz tahrik sisteminin denendiğine karar verdik. Sonra, hepinizin bildiği gibi, dün sabahtan itibaren Sovyet Deniz Kuvvetlerinde büyük bir kıpırdanma başladı. Kuzey Donanmasına bağlı bütün suüstü gemileri, yanlarında akaryakıt tankerleriyle birlikte denize açıldılar. Ayrıca Baltık denizindeki ve Akdeniz'deki üslerinden diğer yardımcı gemilerde seyre kalktı. Hepsinden daha önemlisi, Kuzey Donanmasına bağlı bütün nükleer denizaltılar Kuzey Atlantik'e doğru geliyorlar. Ve sanırım şimdi bunun nedenini biliyoruz.»

Ryan bir sonraki slayda geçti. Bunda Florida sahillerinden Kuzey Kutbuna kadar olan Kuzey Atlantik Okyanusunun haritası vardı ve Sovyet gemileri kırmızıyla işaretlenmişti.

«Kızıl Ekim'in hareket ettiği gün Albay Marko Ramius, Oramiral Yuri llych Padorin'e bir mektup gönderdi. Amiral Sovyet Deniz Kuvvetlerinin politik subayıdır. Mektupta ne olduğunu bilmiyoruz, ama burada sonuçlarını görebiliyoruz. Bu harekât mektup açıldıktan dört saat sonra başladı. Sovyetler'in elli sekiz nükleer denizaltısı ve yirmi sekiz suüstü savaş gemisi bize doğru geliyorlar. Bu, dört saat içinde çok ilgi çekici bir tepki. Bu sabah, Sovyet gemilerinin aldıkları emri öğrendik. Baylar, bu gemiler Kızıl Ektm'i bulmak ve gerekiyorsa batırmak amacıyla denize açıldılar. Haritada gördüğünüz gibi, Sovyet suüstü gemileri Avrupa'yla İzlanda arasında tam yarı yoldalar. Denizaltılar! ise, özellikle şuradaki grup, hepsi Amerika sahillerine doğru güneybatı rotasında ilerliyorlar. Lütfen dikkat ediniz, Pasifik tarafında hiçbir hareket yok, ancak haber aldığımıza göre, şu anda dünya denizlerinde olan bütün kıtalararası balistik füze taşıyan Sovyet denizaltılarına limana dönüş emri verildi. Bu nedenle Albay Ramius'un ne yazdığını bilmemekle birlikte, bütün bu olanlardan bir sonuca varabiliriz sanıyorum. Sovyetler, Kızıl Ekim'in bize doğru geldiğini düşünüyorlar. Tahmini süratini onla otuz deniz mili olarak kabul edersek, şuradan, İzlanda'nın güneyinden, şuraya, doğu kıyılarımıza kadar herhangi bir yerde olabilir. Herhalde yolu üzerindeki bütün SOSUS barikatlarını da yakalanmadan geçmiş durumda olduğu açıkça görülüyor.»

«Bir dakika,» diye sözünü kesti Başkan. «Biraz önce gemilerine, kendi der>izaltılarından birini batırma emri verdiklerini söylediniz, öyle mi?»

«Evet, Sayın Başkan.»

Başkan, CIA Başkanına baktı. «Yargıç, bu haber güvenilir mi?»

«Evet, Sayın Başkan.»

«Pekâlâ, Dr. Ryan, bekliyoruz. Nedir Albay Ramius' un niyeti?»

«Sayın Başkan, bütün bu bilgiler sonucu Kızıl Ekim'in Amerika'ya sığınma girişiminde bulunduğunu değerlendiriyoruz.» Odada büyük bir sessizlik oldu, slayd makinesinin içindeki soğutucunun gürültüsünü

duyabiliyordu herkes. Ryan odadaki on kişinin bakışlarını üzerinde hissetti, ellerinin titremesini önlemek için kürsüyü sımsıkı tutuyordu.

Başkan gülümsedi. «Bu çok ilgi çekici bir değerlendirme, doktor. Savunun bu tezinizi.»

«Sayın Başkan, eldeki bilgi ve verilere göre başka hiçbir çözüm olamaz. En önemli nokta, Kızıl Ekim'den başka, denizdeki bütün füze denizaltılarına geri dön emrini vermiş olmaları, böyle bir şeyi daha önce hiç yapmadılar. En yeni ve en güçlü denizaltılarının batırılması için kendi gemilerine emir veriyorlar ve onu bulabilmek için bize doğru geliyorlar. Bu durumda ulaşılabilecek tek mantıklı sonuç, Kızıl Ekim bize doğru geliyor.»

«Pekâlâ, başka ne olabilir?»

«Sayın Başkan, Albay Ramius onlara, buralara gelip bütün füzelerini ateşleyeceğini söylemiş olabilir. Bize, onlara, Çinlilere ya da herhangi bir hedefe.»

«Ama galiba siz buna ihtimal vermiyorsunuz, Ryan?»

«Hayır Sayın Başkan. SS-N-20'ierin menzili altı bin mildir. Bunun anlamı, Kızıl Ekim üssünden çıkar çıkmaz, kuzey yarımkürede istediği her yeri oradan vurabilirdi. Daha sonra, bunu yapabilmek için tam altı günü oldu, ama yapmadı. Ayrıca böyle bir tehditte bulunmuşsa, Sovyetler' in onu bulup batırmak için bizden yardım isteyeceğini hesaplayabilir Albay Ramius. Zaten bildiğiniz gibi, gözetleme sistemlerimiz, bize yönelen herhangi bir nükleer füze tespit ettiğinde, olayların nasıl hızla gelişeceğini bizim kadar Sovyetler de gayet iyi biliyorlar.»

Milli Savunma Bakanı, Ryan'ın sözünü kesti. «Füzelerin yarısını doğuya, yarısını batıya atıp Üçüncü Dünya Savaşını başlatabilir de.»

«Haklısınız, Sayın Bakan,» diye cevap verdi Ryan. «Bu durumda karşımızda birkaç çılgın adam var demektir. Biliyorsunuz, bizim denizaltılarımızda, füzelerin ateşlenebilmesi için beş subayın birden karar vermesi ve işleme geçmesi gerekiyor. Aynı sistemi Sovyetler de uyguluyor. Dünyanın sonunu getirmeye niyetli en az beş kişi ve hepsi aynı gemide, bunu mu söylemek istiyorsunuz, efendim? Hayır Sayın Bakan, böyle bir

ihtimal sözkonusu olamaz. Ve yine söylüyorum, efendim, böyle bir durumda da Sovyetler bizden yardım isterlerdi.»

«Gerçekten yardım isteyeceklerini sanıyor musunuz?» Milli Güvenlik Danışmanı Dr. Pelt'in sesinin tonu, bu konuda ne düşündüğünü belli ediyordu.

«Bu teknik olmaktan çok psikolojik bir sorun, benim çalışma alanım ise teknik istihbarattır. Bu odadaki bazı kişiler, Sovyetler Birliği'ndeki meslekdaşlarıyla karşılaşmış, tanışmış ve birarada olmuşlardır; bu soruya benden daha iyi cevap verebilirler sanırım, efendim. Buna rağmen, kişisel olarak sorunuza evet cevabı verebilirim. Yapabilecekleri tek mantıklı ve akılcı hareket bu olabilir. Her ne kadar Sovyetler'i bizim ölçülerimize göre pek o kadar mantıklı görmüyorsam da, kendi ölçülerine göre bir mantıkları olduğunu kabul ediyorum. Bedeli bu kadar yüksek bir kumarı oynayabileceklerini sanmıyorum, efendim.»

«Kim oynayabilir ki zaten?» diye Başkan araya girdi. «Başka ne olabilir peki?»

«Pek çok şey, efendim. Çok kısa bir alarm süresi için bizim deniz ulaşım hatlarımızı kesip kesemeyeceklerini ve bizim buna göstereceğimiz tepkiyi ölçmek üzere planlanmış büyük çaplı bir tatbikat olabilir. Ama bu ihtimali ortadan kaldıran birden fazla neden var. Olağan olarak her sonbahar yaptıkları 'Crimscn Storm' planlı tatbikatından çok kısa bir süre sonra başladı bu, sonra yalnız nükleer denizaltılar var, dizelli tek bir denizaltı yok. Bütün tatbikatlarında en önem verdikleri konu sürattir. Ayrıca bu mevsimde bundan önce hiçbir tatbikat yapmadılar.»

«Niçin?» diye sordu Başkan.

Bu soruya Ryan'ın yerine Oramiral Foster cevap verdi.

«Sayın Başkan, bu mevsimde oralarda hava şartları dayanılır gibi değildir. Buna benzer şartlarda biz bile tatbikat yapmıyoruz.»

«Birkaç gün önce bir NATO tatbikatı yaptığımızı hatırlıyorum, amiral,» diye araya girdi Dr. Pelt.

«Evet efendim, Güney Bermuda kıyılarında. Oralarda şu sıra denize girilebiliyor. Bir istisna var tabii, İngiliz adaları açıklarında çok kısıtlı bir

denizaltı savunma tatbikatı yapıldı; 'Nifty Doiphin', ancak kendi kıyılarımızda, açık denizde değil.»

«Pekâlâ, diğer ihtimaller nedir, devam edelim,» diyerek tartışmayı kesti Başkan.

«Bu bir tatbikat olmayabilir, efendim. Bütünüyle gerçek bir harekât olabilir, NATO'ya karşı konvansionel ve klasik bir savaşın başlatılması yani. Böyle bir savaşın ilk adımı, düşmanın deniz ulaşım yollarını kesmektir. Eğer durum buysa, çok başarılı stratejik bir sürpriz yaptılar; ama şimdi, dikkatimizi çekeceğini ve şiddetle karşılık vereceğimizi bile bile bu kadar açık hareket ederek bu avantajı çöpe atıyorlar. Ayrıca Kara ve Hava Kuvvetlerinde en ufak bir kıpırdanma yok. Deniz hava uçakları dışında bütün Kara ve Hava Kuvvetleri bütün Pasifik Donanması günlük planlı eğitim ve faaliyetlerine devam ediyorlar. Son olarak, bu bizim dikkatimizi başka yere çekerek başka bir yerde başka bir sürpriz yapmaya niyetli olduklarını gösterebilir. Eğer böyle ise, bunu çok garip bir şekilde yapıyorlar. Birini tahrik etmek istiyorsanız, bunu adamın evinin bahçesinde yapmazsınız. Atlantik hâlâ bize ait bir okyanus. Haritada da görüldüğü gibi İzlanda’da, Azorlar'da, kıyı boyunca bir dizi üslerimiz var. Atlantik’in her iki sahilindeki ülkeler müttefiklerimiz. Bu okyanusun tamamında hava üstünlüğünü de sağlayabilecek durumdayız. Deniz Kuvvetleri bazı kritik bölgelerde sayısal olarak bizimkilerden üstün, ama kuvvetlerini bizimkiler kadar ileri noktalara kadar gönderebilecek kapasiteye sahip değiller, en azından henüz değil, hele kıyılarımıza ve burnumuzun dibine hiç değil.» Ryan bir yudum su içti. «Özetle baylar, diğerlerinin hepsi eve dönerken denizde tek bir balistik füze denizaltısı var, bu gemiyi batırma emri almış koca bir donanma denizde ve kovalamaca bize doğru. Daha önce de belirttiğim gibi, bu verilere uyan tek bir çözüm var.»

«Denizaltıda kaç kişi var, doktor?» diye sordu Başkan.

«Yüz on civarında sanıyoruz, efendim.»

«Demek ki, yüz on kişi aynı anda ABD'ye sığınmaya karar veriyorlar, iyi bir fikir doğrusu, ama olabilirlik ihtimali çok düşük.»

Ryan bu soruya hazırdı. «Bu daha önce de oldu, efendim. Sekiz Kasım 1975'de Storozhevoy adında Krivok' sınıfı bir güdümlü mermili firkateyni

Riga'dan kalkarak İsveç'in Gotland adasına sığınmaya kalktı. Gemideki politik subay, personelle birlikte bir isyan başlattı, subayları kamaralarına kilitleyip, limandan hızla çıkıp gittiler. Sovyet Hava ve Deniz Kuvvetleri gemiyi İsveç karasularına elli mil kala durdurmayı başardılar. İki saatleri daha olabilseydi, başaracaklardı. Politik subay ve yirmi altı kişi yargılanıp kurşuna dizildi. 1980'lerde Japon kıyıları açıklarında aynı şeyi Echo sınıfı bir Sovyet denizaltısı da denedi. Ayrıntılara girmek istemiyorum ama raporları gelen bundan başka birkaç olay daha var. Bu sonuncusunun çok aşırı ve kendine özgü bir örnek olduğunu biliyorum, yine de söylemek istediğim, Sovyet Deniz Kuvvetlerinde ilk deneme değil bu.»

Amiral Foster purosunu yakarken, kibrit alevinin arkasında gözlerinin parladığı seçilebiliyordu. «Biliyor musunuz, sanırım buna inanabiliriz.»

«Nedenini bize de söyleyin, amiral, çünkü ben hâlâ inanamıyorum,» dedi Başkan.

«Sayın Başkan, isyanların çoğu subaylar tarafından başlatılır, astsubay ve erlerden değil. Bunun nedeni, geminin kullanılmasını yalnız subaylar bilir, ayrıca başarılı bir isyanın başarılı bir sonuca ulaşma şdnsına sahip olduğunu bilebilecek kültür ve eğitime subaylar sahiptir. Bu iki etken, Sovyetler'de daha da belirgindir. Bunu sadece subaylar başlatmış olamaz mı?»

«Ve personelin geri kalanı da buna hiç ses çıkarmayacak, geride kalan ailelerine ne olacağını bile bile, öyle mi?» diye sordu Dr. Pelt.

Amiral Foster purosundan birkaç nefes çekti. «Dr. Pelt, hiç denize çıktınız mı siz? Diyelim ki, Queen Elizabeth transatlantiğiyle bir dünya gezisine çıktınız, güzel bir gün, Pasifik Okyanusunun ortalarında bir yerdesiniz, ama tam olarak neredesiniz acaba? Bilemezsiniz, gemi subayları size nerede olduğunuzu söylüyorlarsa, ona inanmak zorundasınız. Tabii biraz astronomiden anlıyorsanız, birkaç yüz mil hatayla bulunduğunuz enlemi tespit edebilirsiniz. Hatta iyi bir saatiniz ve biraz küresel trigonometri bilginiz varsa, yine birkaç yüz mil hatayla bulunduğunuz boylamı da saptarsınız, efendim, tamam mı? Tabii bunları da suyun üzerinde giden bir gemide yapabilirsiniz. Bu adamlar denizalıındalar. Şimdi bu işi subayların yaptığını, hatta bazı subayların yaptığını düşünelim.

Personel gerçeği nasıl anlayacak? Anlayamazlar, efendim. Bizimkiler, onlarınkinden çok daha iyi eğitiliyorlar, ama bizimkiler de anlayamaz. Bütün erleri, zorunlu askere çağrılan çiftçi çocukları biliyorsunuz. Nükleer bir denizaltıda dış dünyayla bütün ilişkileriniz kesilir. ELF ve VLF dışında hiçbir radyo ve telsiz bağlantısı yoktur. Bu kanallardan yapılan bütün haberleşme ele şifrelidir, muhabere subayından geçer mutlaka. Dolayısıyla muhabere subayının işin içinde elması gerek, seyir subayının da. Bizim gibi aynı seyir sistemlerini kullanıyorlar. Havai'de dipten çıkardığımız o ©oîf sınıfı denizaltılarını inceledik. Kullandıkları aletde verilen değerlerin hepsi şifrelidir. Seyir astsubayı değerleri okur, seyir subayı elindeki şifre kitabından karşılıklarını bulduktan sonra mevki koordinatlarını haritaya işler. Sovyet ordusunda haritalar çok gizli dokümanlardır, Deniz Kuvvetlerinde de böyledir bu, astsubay ve erler haritalara bakamazlar, hatta nerede muhafaza edildiklerini bile bilemezler. Hele güdümlü mermili nükleer denizaltılarda bu kural çok daha katı uygulanır. Hepsinin ötesinde, bu adamlar nükleer bir denizaitındalar. Denizdeyken herkesin bir görevi vardır ve herkes bu görevi yapar. Onların gemilerinde bunun anlamı, günün on dört ya da on altı saati görev demektir. Personelin çoğu, çok kısıtlı eğitim görmüş ve yeni askere alınmış genç çocuklar. Alacakları emirleri aynen yapmak üzere eğitilmişler, yapacakları da bir veya iki belirli görevdir. Sovyetler'in eğitim sistemi değişiktir, herkesin yapacağı görevi düşünmeden, âdeta otomatik olarak yapabileceği şekilde eğitim verirler. Bu nedenle de büyük tekne bakım ve onarımlarında elinde anahtarlarla, ölçü aletleriyle Sovyet subaylarının çalışırken çekilmiş resimlerini hepimiz gördük. Personelin, subayların ne yaptığını sormak için ne zamanı, ne de böyle bir eğilimi vardır. Sadece görevlerini yapar, diğerlerinin de görevini yapacağına güvenirler.» Amiral Foster purosunu tablaya silkerek devam etti. «Evet, efendim, subaylar, hepsi olmasa da bir bölümü biraraya gelmişse bu işi yapabilirler. Sekiz, on kişinin aynı amaçla biraraya gelmesi, yüz kişiden daha kolaydır.»

Orgeneral Hilton itiraz etti. «Daha kolay olması, kolay olması demek değildir, Dan. Her gemide mutlaka bir politik subay, en az birkaç tane de KGB veya GRU'dan köstebek var. Özellikle bir parti elemanının buna evet diyebileceğini düşünüyor musun?»

«Niye olmasın, Ryan’ı dinledin, firkateyndeki isyan politik subay tarafından başlatılmış.»

«Evet, ama ondan sonra politik subay seçiminde çok daha dikkatli davranmaya başladılar.»

«Sık sık taraf değiştiren KGB ajanlarını görüyoruz, hepsi de sadık birer parti üyesi.» Amiral Foster'in Amerika’ya sığınan bir Sovyet denizaltısı fikrinden iyice hoşlandığı belli oluyordu.

Başkan Ryan'a döndü. «Dr. Ryan, senaryonun teorik olarak mümkün olabileceğine beni inandırdınız. Peki bu durumda, ne yapmamız gerektiği hakkında ClA’in önerisi nedir?»

«Sayın Başkan, ben bir istihbarat analizcisiyim ama...»

«Sizin ne olduğunuzu çok iyi biliyorum, Dr. Ryan. Yaptığınız çalışmaları yeteri kadar inceledim. Bir fikriniz olduğu da anlaşılıyor, ben de bunu duymak istiyorum.»

Ryan yargıca bakmadan cevap verdi. «Ele geçirmeliyiz, efendim.»

«Bu kadar basit, öyle mi?»

«Hayır, efendim, kuşkusuz değil. Albay Marko Ramius bir iki gün içinde Virginia açıklarında satha çıkıp politik sığınma hakkı isteyebilir. Buna hazır olmamız lazım, benim fikrimce, kendisini kollarımızı açarak karşılamamız gerekir.»

Ryan bazı kuvvet komutanlarının onaylarcasına başlarını salladığını gördü. Hiç değilse birkaç kişi ondan tarafaydı artık.

«Bu olayda ortaya kendinizi koyduğunuzun farkındasınız herhalde, Dr. Ryan.»

«Bana fikrimi sordunuz, efendim. Bu kadar kolay da olmayabilir tabii. Batıya doğru süratle seyreden bütün bu Alfa ve Victor sınıfı Sovyet denizaltıları, bizimle Kızıl Ekim arasında bir barikat oluşturmak üzere geliyor olmalılar.»

«Barikat, kötü bir kelime seçimi,» dedi Başkan.

«Yargıç,» diye söze girdi Genelkurmay Başkanı. «Haber kaynağını ortaya çıkarmak üzere planlanmış yanıltıcı bir istihbarat olabileceğini de değerlendirdiniz herhalde?»

Yargıç gülümsedi. «Düşündük tabii, general. Eğer böyle bir senaryo ise, gerçekten mükemmel olduğunu kabul etmek gerek. Dr. Ryan, bu brifingi bu istihbaratın doğru olduğu varsayımı üzerine hazırladı. Eğer doğru çıkmazsa sorumluluğu ben üzerime alıyorum.»

Tanrı seni korusun yargıç, diye düşündü Ryan.

Yargıç devam etti. «Herhalde baylar, yaptığımız analiz ne ölçüde doğru olursa olsun, bir tepki göstermemiz şarttır.»

«Bu haberi doğrulamak üzere harekete geçtiniz mi?» diye sordu Başkan.

«Evet, efendim, üzerinde çalışıyoruz.»

«Pekâlâ.» Başkan oturduğu yerde dikleşti, Ryan onun sesinin de güçlendiğini farketti. «Yargıç haklı, baylar. Niyetleri ne olursa olsun, bir tepki göstermek zorundayız. Sovyet Donanması kıyılarımıza geliyor, ne yapıyoruz, baylar?»

İlk önce Amiral Foster cevap verdi. «Sayın Başkan, donanma şu sıralarda denize açılıyor. Yarın akşama kadar çalışan bütün gemiler denize çıkmış olacak. Uçak gemilerini güneyden Kuzey Atlantik’e çekiyoruz, ayrıca nükleer denizaltılarımızı da yeniden konumlandırıyoruz. Bu sabahtan itibaren Sovyet suüstü kuvvetleri üzerindeki hava keşif uçuşlarını da yoğunlaştırdık. Bizim P-3 C Orionlar’la Ingilizlerin Nimrod’ları uçuyorlar. General...» Amiral,' Genelkurmay Başkanı Orgeneral Hilton’a döndü. «Şu anda Orion'lardan başka bizim AWACS uçakları da keşif uçuşlarına başladılar. İzlanda'da üslü F-15 Eagle avcı uçaklarının korumasındalar. Cuma günü bu saatlerde B-52 filosu da uçuşa başlamış olacak. Bunlara havadan satha Harpoon füzeleri yüklenmiş olacak. Saldırgan bir tutum sayılamaz bu.» General Hilton gülümsedi. «Sadece konuya ilgi gösterdiğimizi anlayacakları kadar. Bize doğru gelmeye devam ederlerse, Hava Kuvvetlerinden bazı ek üniteleri batıdan doğuya kaydırabiliriz, ayrıca onaylarsanız sessizce Milli Muhafız Kuvvetlerini ve yedek filoları da harekete geçirebiliriz.»

«Bunu öyle sessizce nasıl yapacaksınız acaba?» diye sordu Başkanın milli güvenlik danışmanı.

«Dr. Pelt, bu pazar günü başlayacak rutin eğitim uçuşları var zaten, yalnız Nevada yerine Maine'e giderler. İnecekleri üsler hem büyük, hem emniyetli. Hepsi Stratejik Hava Komutanlığı SAC’a ait üsler.»

Başkan sordu. «Elimizde şu anda kaç uçak gemisi var?»

«Şu anda sadece bir, efendim, Kennedy. Saratoga'da türbin arızası var, bir aydan önce çıkamaz. Nimitz ve America, her ikisi de Güney Atlantik’deler. America Hint Okyanusundan geliyor, Nimitz Pasifik'e doğru gidiyor. Kötü talih tabii. Doğu Akdeniz'den bir uçak gemisini geri çağırabilir miyiz?»

«Hayır.» Başkan başını sallayarak reddetti. «Kıbrıs olayı hâlâ çok duyarlı. Zaten ihtiyacımız da var mı? Suüstü kuvvetleri beklemediğimiz bir şey yapmaya kalkarlarsa, elimizdekilerle karşı koyabilir miyiz?»

Genelkurmay Başkanı hemen cevapladı. «Evet, efendim. Dr. Ryan’ın söylediği gibi, Atlantik bizimdir. Yalnız Hava Kuvvetleri bu işe beş yüz uçak veriyor. Herhangi bir çatışma olursa, Sovyet Filosunun çok heyecanlı ama çok kısa bir ömrü olacaktır.»

Başkan usulca ekledi. «Tabii bundan kaçınmaya çalışacağız. Basın bu sabah kımıldamaya başladı. Amerikan halkı, bu işten bu kadar erken bilgi sahibi olursa acaba neler olabilir,.. Jeff?»

«Sayın Başkan,» diye söze başladı Dr. Pelt. «Diyelim ki. Dr. Ryan’ın analizi doğru, ne yapabiliriz ki?»

«Ne?» diye atıldı Ryan, sonra özür diledi hemen. «Pardon efendim, bir daha tekrarlar mısınız?»

«Bir Sovyet denizaltısını göz göre göre çalamayız.»

«Niye olmasın?» diye atıldı Amiral Foster. «Elimizde bir sürü Sovyet tankı ve uçağı var.» Diğer Kuvvet Komutanları da başlarını sallayarak onayladılar.

«Bir ya da iki pilotlu bir uçak bir şeydir, amiral, ama yüz personel, yirmi altı kıtalararası balistik füze taşıyan nükleer bir denizaltı başka bir

şey. Tabii sığınma hakkı isteyen subayların bu isteğini kabul edebiliriz.»

«Demek öyle! Bu koca alamet Norfolk'a gelecek ve de biz onu geri vereceğiz öyle mi?» diye patladı Genelkurmay Başkanı.

«Aman Tanrım, bayım, siz farkında mısınız, bu gemi iki yüz savaş başlığı taşıyor. Günün birinde her biri bir kentimize düşebilecek iki yüz savaş başlığı. Geri vermek istediğinizden emin misiniz gerçekten?»

«Bir trilyon dolar değerinde bir denizaltıdan söz ediyoruz, general.»

Ryan Başkanın gülümsediğini gördü, canlı tartışmalardan hoşlanıyordu besbelli.

«Yargıç, olayın yasal yönü nedir?»

«Konu deniz hukukuna girer, Sayın Başkan. Bu konuda tecrübem yok. Normal olarak deniz hukuku bütün ülkeler için aynıdır. Ama isyan etmiş bir geminin durumunu bilemiyorum, efendim.»

«Yargıç, konumuz isyan veya korsanlık değil,» dedi Amiral Foster. «Nükleer silahların sözkonusu olduğu böyle bir durumda yasal bir kulp bulmak zorunda olmadığımızı düşünüyorum.»

Başkan araya girdi. «Buna rağmen bulmalıyız. Jeff in dediği gibi; bu bir hayli pahalı bir araç, üstelik yasal olarak onların malı. Ayrıca gemilerinin bizim elimizde olduğunu da bilecekler. Sanırım hepimizin birleştiği bir nokta var. Gemi personelinin bir kısmı bu işin dışında olabilir. Buna göre, isyana katılmayanlar eve dönmek isteyeceklerdir. Biz de onları bırakmak zorundayız, öyle değil mi?»

«Mecbur muyuz buna efendim?» diye sordu General Maxwell.

Başkanın sesi sertleşti. «General, evlerine dönmek isteyenleri hapsedecek değiliz herhalde. Anlaşıldı mı?» Başkan tek tek herkesin yüzüne baktı. «Denizaltıyı ele geçirdiğimizi öğrenirlerse geri isteyeceklerdir hiç kuşkusuz. Nasıl öğrenecekler diyorsanız, eve dönecek olanlar söyleyecektir tabii. Zaten bu kadar büyük bir şeyi nasıl ve nereye saklarız?»

«Aslında saklayabiliriz,» dedi Foster. «Ama dediğiniz gibi personel sorun yaratıyor. Belki de iade etmeden inceleme fırsatını buluruz.»

«Evet, gemiyi karantinaya almak, tekrar denize açılmaya hazır olup olmadığını kontrol etmek, gemide uyuşturucu madde aramak gibi şeyler yapabiliriz.» Başkan kurnazca güldü. «Sanırım bunu ayarlayabiliriz. Yalnız baylar, galiba çok hızlı gidiyoruz, daha o noktaya gelmeden yapacak pek çok şey var. Müttefiklerimizden ne haber? İngilizlerin uçak gemilerinden biri kısa bir süre önce buralardaydı, kullanabilir miyiz, Dan?»

«İzin verirlerse tabii. Bermuda'nın güneyindeki ASW tatbikatı henüz bitti, İngilizler de oldukça başarılıydılar. HMS Invinctble'ı, dört eskortu ve üç hücum denizaltılarını kullanabiliriz. Yüksek sürat kullanarak geri dönmeleri için direktif verildi.»

«Bu gelişmelerden haberleri var mı, yargıç» diye sordu Başkan.

«Kendi kaynaklarından haber almadılarsa hayır. Bu bilgi henüz birkaç saatlik.» Yargıç Sir Basil'in Kremlin'de kendi casusları olduğunu söylemedi.

«İzninizle Sayın Başkan, Amiral Greer'den Londra'ya gidip başbakana bilgi vermesi için hazır olmasını istedim.»

«Niye normal yoldan göndermiyorsunuz?»

«Sayın Başkan, yalnız elden verilebilir.»

«Ne zaman gidiyor amiral?»

«İsterseniz hemen bu akşam. Birkaç VIP türü planlı uçuş var.»

«General Hilton, daha süratli bir şeyimiz var mı?»

«Bir VC-141'i yarım saat içinde kaldırabiliriz.»

«Öyle yapın.»

«Başüstüne efendim, hemen emir veriyorum.»

General Hilton ayağa kalkarak odanın köşesindeki telefona gitti.

«Yargıç, Amiral Greer'e bavullarını toplamasını söyle. Başbakana vermesi için bir mektup yazıp uçağa ulaştıracağım. Amiral Foster, HMS Invindble'ı istiyor musun?»

«Evet, efendim.»

«Alalım öyleyse. Peki, denizdeki kendi personelimize ne söyleyeceğiz?»

«Kızıl Ekim doğrudan gelip satha çıkarsa bir şey söylemek gerekmez, ama muhabere kurmamız gerekirse...»

«Affedersiniz, yargıç,» diyerek araya girdi Ryan. «Muhtemelen muhabere kurulacaktır. Rus denizaltıları herhalde Kızıl Ekim gelmeden önüne geçip bizim kıyılarda mevki alacaklar. Böyle olursa onu uyarmamız gerekebilir. Bulurlarsa batıracaklardır onu.»

Amiral Foster sordu. «Biz denizaltıyı yakalayamıyoruz, Ruslar nasıl yakalayacak?»

«Onlar inşa ettiler o gemiyi, amiral. Bu nedenle, kendi gemileri hakkında herhalde bizden daha fazla bir şeyler biliyorlardır.»

«Mantıklı» dedi Başkan. «Birinin gidip Donanma Komutanlarına bilgi vermesi gerekir. Yargıç, herhalde mesaj çekemeyiz, değil mi?»

«Sayın Başkan, bu haber kaynağını tehlikeye atmamak için ne kadar önlem alsak azdır. Burada bu konuda ancak bu kadarını söyleyebilirim.»

«Pekâlâ, birini gönderelim. Sonra Sovyetlerle de görüşmemiz gerekecek. Şu anda kendi sularında harekât yaptıklarını söyleyebilirler. Ne zaman İzlanda'yı geçecekler?»

«Rota değiştirmezlerse yarın akşam,» diye cevap verdi Foster.

«Peki, onların harekâtı durdurmak, bizim de bu haberi doğrulamak için bir günümüz var demektir. Yargıç, bu peri masalının gerçek olup olmadığı hakkındaki kesin sonucu yirmi dört saat sonra istiyorum. Yarın gece yarısı Ruslar yola hâlâ devam ediyorlarsa, cuma sabahı Sovyet Büyükelçisini Beyaz Saraya çağıracağım.» Başkan kuvvet komutanlarına döndü. «Baylar, bu harekât hakkındaki ayrıntılı hal tarzlarınızı yarın öğleden sonra görmek istiyorum. Yarın öğleden sonra ikide tekrar burada toplanıyoruz. Bir şey daha, hiçbir sızıntı istemiyorum. Burada konuşulanlar, benim kişisel onayım olmadan başka hiç kimseye açıklanmayacaktır. Bu hikâye basına sızarsa birkaç kişinin kellesi gider. Evet, general?»

«Sayın Başkan, harekât planlarını yapabilmek için bazı komutanlarla durum muhakemesi yapmak zorundayız. Atlantik Donanması Başkomutanı Oramiral Blackburn'le mutlaka- konuşmamız gerek.»

«Düşünmem gerek. Bir saat içinde sana söylerim. Yargıç, ClA'de kaç kişi biliyor?»

«Dört efendim. Ritter, Greer, Ryan ve ben.»

«Böyle kalsın.»

«Hay hay, efendim.»

«Baylar, toplantı bitmiştir.»

Başkan ayağa kalktı, Yargıç ve Dr. Pelt, Başkanla birlikte diğerlerinin çıkmasını beklediler. Ryan kapının dışında bekliyordu. General Maxwell çıkarken elini tuttu. «Çok iyi bir brifingdi,» dedi, herkesin uzaklaşmasını bekledi, sonra Ryan’a döndü. «Evlat, sanırım sen çılgının birisin, Amiral Foster'in semerinin altına raptiye koydun. Hem denizaltıyı ele geçirirsek, belki Başkan’ın fikrini değiştirir, mürettebatı ortadan kaybediveririz. Yargıç bir zamanlar öyle bir şey yapmıştı galiba.»

Arka taraftan yargıcın sesi geldi. «Jack, bir dakika gelebilir misin?»

«Siz bîr tarihçisiniz değil mi?» diye sordu Başkan.

«Evet, efendim. En azından üniversite diplomam öyle söylüyor.»

«Çok yetenekli bir dram oyuncususunuz. Çok iyi de bir avukat olabilirdiniz. Kusursuz bir brifing verdiniz.»

«Teşekkür ederim, Sayın Başkan.»

«Yargıç bana İngiliz görev kuvveti komutanını tanıdığınızı söyledi.»

«Evet, efendim, Amiral White. Beraber ava çıktık, eşlerimiz görüşüyorlar. Amiral ve eşi, kraliyet ailesine yakındırlar.»

«İyi. Birinin gidip Donanma Komutanımıza bilgi vermesi gerek, İngilizlerin uçak gemisini alabilirsek, aynı şeyi İngiliz amirali için de tekrarlayacağız. Yargıç, Amiral Davenport'u da senin yanına vermemizi istiyor. Bu akşam önce

Kennedy uçak gemisine, sonra da HMS Invincible'a uçuyorsun.»

«Sayın Başkan, ben...»

«Hadi Dr. Ryan.» Dr. Pelt gülümsedi. «Tam bu işe uygunsunuz. Bir kere istihbaratçısınız, İngiliz amiralini tanıyorsunuz, ayrıca bir deniz istihbarat uzmanısınız. Bana şunu söyleyin, sizce bizim Deniz Kuvvetleri, bu Kızıl Ekim’i ele geçirmeyi çok mu istiyor?»

«Tabii ki çok ilgileniyorlar, efendim. Biraz göz atmak, sonra çalıştırıp seyre çıkmak, sonra parçalarına ayırıp incelemek, sonra tekrar seyre çıkmak yüzyılın olayı olabilir.»

«Dediğiniz doğru. Ama biraz fazlaca istekliler gibi geldi bana.»

«Ne demek istediğinizi anlayamadım, efendim,» dedi Ryan, oysa çok iyi anlamıştı. Pelt, Başkanın gözdesiydi, ama Pentagon'da pek dostu yoktu.

«Bizim onaylamayacağımız bir riske girmek isteyebilirler.»

«Dr. Pelt, eğer üniformalı bir subayın...»

«Hayır, Jack öyle demek istemiyor. Demek istediği şu ki, orada sivil, konuyu bilen ve olaylara tarafsızca bakarak bağımsız görüş bildirebilen birisinin olması lazım.»

«Sayın Başkan, beni tanımıyorsunuz...»

«Bütün analiz raporlarını okudum.» Başkan gülüyordu. «Çalışma şeklin çok güzel. Gerçekleri yakalamak sende âdeta içgüdü haline gelmiş, doğru karar verebilme özelliği. Ben de bu yeteneğim sayesinde Başkan oldum. Senin bu işi başaracağım biliyorum. Tek sorun, yapacak mısın, yapmayacak mısın?»

«Tam olarak neyi yapıp yapmayacağımı söyler misiniz, Sayın Başkan?»

«Oraya gidince, hiçbir aracı kullanmadan doğrudan bana rapor vereceksin. Bunun için gerekli bütün önlemleri

aldıracağım, ayrıca bunun için gereken bütün destek sana verilecek.»

Ryan cevap veremedi, şimdi tam casus olmuştu işte, Başkanın casusu. İşin kötüsü, kendi tarafındakilere karşı casusluk yapmaktı.

«Bizimkileri rapor etme fikrini sevmedin değil mi? Aslında yapacağın bu değil ki! Dediğim gibi, bütün istediğim, bağımsız ve sivil bir analiz. Tecrübeli bir ajanı da gönderebiliriz tabii, ama bu işi bilenlerin sayısı bu kadarla kalsın istiyoruz.»

«Peki, Sayın Başkan. Lütfen tereddüt ettiğim için beni affedin, efendim. Harekât sahasında aktif görev alan bir ajan olmamıştım daha önce.»

«Anlıyorum» dedi Başkan. «Bir şey daha var. Ramius o mektubu yazmadan da kaçabilirdi, niye yaptı bunu?»

«Sayın Başkan, bence bunun iki nedeni var. Bir, bir şeye çok kızmış olmalı, kendisini gördüğümüzde anlayabiliriz bunun ne olduğunu. İki, Sovyetler ne yaparsa yapsın, başaracağına inanıyor, ve onların da bunu bilmesini istiyor. Başkanım, bir denizaltı komutanı saldırgan, kendine güvenen ve çok ama çok kurnaz biridir. En sevdiği şeylerden biri de, diğerlerini, özellikle bir suüstü gemisinin komutanını aptal yerine koymaktır.»

«Doğru söylüyorsun, Jack, bir puan daha aldın. Tanışmak fırsatını bulduğum astronotlar da böyleydi, son derece alçakgönüllü adamlar, ama iş uçmaya gelince kendilerini Tanrı gibi görüyorlar. Bunu hatırlayacağım, Jack. Hadi bakalım, bana sürekli bilgi ver.»

El sıkıştılar. Başkan’la Pelt gittikten sonra yargıca döndü Jack. «Yargıç, adama benim için ne dedin, Tanrı aşkına?»

«Sadece gerçeği.» Aslında yargıcın fikri başkasını göndermekti, ama Başkan Ryan'ı istemişti, tabii bunu Ryan’a

söylemedi. «Görevini iyi yaparsan, çok yükselirsin, Jack. Ayrıca yapacağın işi seveceğini de sanıyorum.»

Ama Ryan aksini düşünüyordu, ve de haklı çıkacaktı.

CIA MERKEZİ

Langley'e arabayla dönerlerken Ryan hiç konuşmadı. CIA Başkanının arabası kapalı garaja girdikten sonra, özel bir asansörle odasına çıktılar. Başkan masasına geçip telefonu kaldırdı.

«Bob, sana hemen ihtiyacım var, derhal buraya gel.» Odanın ortasında duran Ryan’a baktı. «Böyle bir görevi sabırsızlıkla bekliyordun değil mi?»

«Ne demezsiniz, efendim!»

«Şu senin deyiminle casusluk işini pek sevmediğini biliyorum, ama olayın bütünü bir anda çok duyarlı bir duruma gelebilir. Böyle bir aşama için sana gerek duyulduğu ve güvenildiği için gurur duymalısın.»

O sırada Ritter içeri girdi.

«Hayırdır, yargıç?»

«Bir harekâta başlıyoruz. Ryan, Amiral Davenport’la birlikte Kennedy uçak gemisine gidip, bu Kızıl Ekim konusunda donanma komutanlarına bilgi verecek. Başkan böyle istedi.»

«Anladım. Amiral Greer, siz gelmeden biraz önce Andrews Havaalanına gitti.»

Yargıç, Ryan’a döndü. «Jack, şunu unutma, brifingini yalnız Amiral Davenport’a ve donanma komutanlarına vereceksin; aynı kural İngilizler için de geçerli, sadece İngiliz amiraline. Bob, WILLOW dosyası ve ilgili kaynakla bu olayın ilişkisini doğruladığı andan itibaren bilgi vereceğin makamlar artabilir, ancak bunlarda yalnız bilmesi gerekenler olarak sınırlı kakacak. Anlaşıldı mı?»

«Evet, efendim. Hiç kimsenin ne olup bittiğinden haberi yokken iş yapmanın ne kadar zor olduğunu inşallah birisi Başkana söylemiştir. Hele bu hiçbir şeyden haberi olmayanlar, bizzat işi yapanlarsa durum daha da zorlaşıyor.»

«Ne demek istediğini anlıyorum, Jack. Başkanın bu konudaki kararını değiştirmemiz gerekecek. Merak etme bunu yaparız, ama yapana kadar, sakın unutma, patron odur. Bob, Ryan için hemen bir üniforma bulmamız lazım.»

«Deniz değil mi? Yarbay rütbesi verelim. Sanırım bir saat içinde hallederiz. Bu harekâtın kod adı var mı?»

«Sıra ona geldi,» dedi yargıç ve telefonu açıp beş rakamlı bir numara çevirdi. «İki kod kelimesi istiyorum... teşekkür ederim.» Önündeki kâğıda

bir şeyler yazdı.

«Evet, baylar, harekâtın kod adı MANDOLİN’dir. Ryan, senin kod adın MAGİ, hatırlaması kolay olsun diye. Sen giyinirken biz de bu ikisiyle bağlantılı birkaç kod kelimesi daha buluruz. Bob, Ryan'ı aşağıya sen götür. Ben de Amiral Davenport’u arayıp uçak ayarlamasını söyleyeyim.»

Ryan’la Ritter beraberce asansöre yürüdüler. MANDOLİN harekâtı başlamıştı, üstelik hiç kimse yeteri kadar bilgi sahibi değilken, harekât kendi başına büyük bir hızla gelişiyordu.

YEDİNCİ GÜN

9 ARALIK PERŞEMBE

KUZEY ATLANTİK

Samuel Johnson bir gemide seyre çıkmayı «her an boğulma tehlikesi olan bir cezaevi» ne benzettiğinde hiç değilse bu cezaevine giderken güvenceli bir arabadaydı, diye düşündü Ryan. Gideceği gemiye doğru uçarken yere çakılıp kanlı bir et yığınına dönüşme heyecan ve korkusunu yaşıyordu şimdi. Kamyon gibi bir uçak olan Grumman Greyhound’ia uçuyordu. Koltuklar birine çok yakın olduğundan, dizleri çenesine değiyordu. Aslında uçak yolcudan çok, yük taşımak için yapılmıştı. Isıtma yoktu, pencere yoktu. Turbo-jetlerden çıkan basınçlı hava ve saatte iki yüz mil süratle esen rüzgârla arasında incecik alüminyumdan bir perde vardı. Ayrıca iki bin metreden uçuyorlardı, dışarda fırtına vardı ve uçak sık sık hava boşluklarına düşüyordu. En iyi tarafı, ışıklandırmanın zayıf olması, kimse yüzümün yemyeşil olduğunu görmüyor hiç değilse, diye düşündü. İki pilot bağırarak neşeli neşeli konuşuyorlardı, nasıl da keyifleri yerindeydi keratalarınl!

Bir ara motorların gürültüsü hafifler gibi oldu, belki de ona öyle gelmişti. Yola çıkarken ses geçirmeyen bir kulakIık, bir de sarı canyeleği vermişler, bir de uçak düşerse neler yapacağı hakkında küçük bir nutuk atmışlardı. Aslında böyle bir gecede düştükleri taktirde, yapılması söylenenlerin ne ölçüde yararlı olabileceğini kestirmek çok da güç değildi. Ryan uçmaktan nefret ediyordu. Deniz Piyade Kuvvetlerinde teğmen olarak görev yaparken, kumanda ettiği takımla birlikte bindikleri helikopter, bir NATO tatbikatında Girit adasında yere çakıimış ve Ryan'ın askerlik hayatı, başladıktan üç ay sonra böylece sona ermişti. Belkemiği sakatlanmış ve ölümden zor kurtulmuştu. O günden beri uçmak, onun için sakınılması gereken şeylerin başında geliyordu. Uçak alçalıyordu sanki, herhalde gemiye yaklaşıyoruz, diye içinden geçirdi Ryan; diğer ihtimali aklından bile geçirmek istemiyordu. Yola çıkalı henüz bir buçuk saat olmasına rağmen,

uçakta geçirdiği süre sanki bir ay olmuştu. Bu uçağı gördükten sonra bir daha sivil bir havayoluyla uçmak zorunda kaldığından asla korkmamaya yemin etti.

Biraz sonra uçağın burnu iyice aşağı indi, inişe geçmiş olmalıydı. Uçak gemisinde yapılan en zor iş, denizde yüksek süratle giden küçük bir alana inmekti. Ryan, gözlerini kapadı; öyle veya böyle, nasıl olsa her şey birkaç saniyede bitmiş olacaktı...

Güverte yağmurdan dolayı kayganlaşmıştı ve karanlığın içinde ışıklarla çevrelenmiş koyu bir delik gibi görünüyordu. Uçak gemisine inmek, kontrol edilebilen bir çakılma da sayılabilirdi. Uçağın kancası, güvertede üzerindeki yakalama teline takıldı ve kısa sürede durdular.

İnmişlerdi ve artık emniyetteydi ya da inşallah öyleydi. Kemerini çözüp hemen ayağa kalktı ve tabii başını tavana vuruverdi. Amiral Davenport'u bile beklemeden çantasını göğsüne bastırıp kendini dışarı attı. Sarı canyelekli biri, gideceği yönü eliyle gösterdi. Yağmur şiddetli, dalga boyu ise en az dört metreydi. On beş metre kadar ilerde içerden ışık görünen açık bir kaportaya doğru koştu, ama sonra amiralin yetişmesi için beklemek zorunda kaldı. Adam koşmuyor, yürüyordu. Kaportanın iç tarafından bir deniz piyade onbaşısı onları bekliyordu, selam verdi ve gemiye hoşgeldiniz dedi.

«Onbaşı, hemen Amiral Painter'i görmek istiyorum.»

«Kendileri amiral kamarasında, efendim. Refakat ister misiniz?»

«Hayır evlat/bir süre önce bu gemiye komutanlık yaptım ben. Hadi gidelim, Jack.»

Ryan iki çantayı da taşımak zorunda kalmıştı. Geminin içi labirent gibiydi; her şey griye boyalıydı. Boruların üzerinde çeşitli renklerde işaretler vardı, gemidekiler için bunların bir anlamı olmalıydı. Bir koridordan çıkıp sağa döndüler, sonra çelik bir merdivenden indiler, o kadar dikti ki Ryan nasıl olup da düşmediğine şaştı, sonra tekrar sola, sonra sağa, düz bir koridor, yine sola; Ryan kaybolmuştu bile. Önünde bir deniz piyadesi bekleyen büyük bir kaportaya geldiler. Astsubay çakı gibi bir selam verdikten sonra kaportayı açtı.

Ryan, amiralden sonra kamaraya girdi ve ağzı açık kaldı. İçerisi âdeta saray gibiydi. Duvarlarda altı tane büyük boy yağlıboya tablo vardı, biri de Başkan Kennedy'nin tablosuydu tabii. Yerde saf yün ve kalın bir halı vardı, döşeme bütünüyle sivildi, maun meşe ve brokar karışımı bir Fransız stili hemen göze çarpıyordu. Tavandaki borular olmasa, böyle bir yerin bir gemide olduğuna kimse inanmazdı doğrusu.

Amiral Joshua Painter yandaki kapının ardından göründüğünde ellerini kuruluyordu.

«Merhaba Charlie, yolculuk nasıl geçti?»

«Biraz sallandık, tanıştırayım, Jack Ryan.» El sıkıştılar.

Ryan amiralle hiç tanışmamış, ama şöhretini duymuştu. Vietnam'da Phantom pilotuyken hava harekâtının yönetimi için yazdığı, tümü acı gerçeklerle dolu çok güzel bir kitap, ona dosttan çok düşman kazandırmıştı. Ufak tefek, altmış beş kilo kadar bir adamdı. Deniz subaylığı hakkındaki bilgisi ve iyi bir taktisyen oluşu da dillere destandı ayrıca.

«Senin adamlarından biri mi, Charlie?»

«Hayır, efendim, ben Amiral Greer'in emrinde çalışıyorum. Deniz subayı değilim, özür dilerim. Olmadığım birisi gibi görünmekten ben de hoşlanmadım, ama üniforma CIA' in fikriydi.»

«Öyle mi? O zaman Rusların neler yaptığını bana siz anlatacaksınız. En sonunda birisinin bir şeyler biliyor olması güzel bir şey. İlk kez bir uçak gemisine geliyorsun herhalde, yolculuk nasıldı?»

Ryan olağan bir tonla cevap verdi. «Savaş esirlerini sorgulamak için böyle bir uçuş çok iyi sonuçlar verir.»

İki amiral de kahkahalarla güldüler. Amiral Painter zile basıp yiyecek bir şeyler istedi. Biraz sonra gümüş takımlarla soğuk yiyecekler ve kahve geldi. Ryan biraz patates salatası, haşlanmış sebze ve soğuk et aldı, on iki saat açlıktan sonra her şeyi yiyebilirdi.

Amiral garsonların çıkmasını bekledi. «Evet baylar, hem yiyelim, hem işimize bakalım.»

Ryan bir sandviçin yarısını hemen yutuverdi. «Amiral, size sunacağım bilgiler, son yirmi saat içindeki gelişmelerdir.» Dosyaları çıkarıp amirallere verdikten sonra yirmi dakika konuştu. Bu arada iki sandviç daha yemiş ve kahvesini de notlarının üzerine dökmüştü.

İki amiral de çok iyi birer dinleyiciydi doğrusu, bir kere bile sözünü kesmediler, yalnız bazen gözlerinde inanmadıklarını gösteren bakışları görür gibi oldu.

«Büyük Tanrım!» dedi Amiral Painter. Amiral Davenport hiç sesini çıkarmadı; dalıp gitmişti, ele geçirdiğini düşlediği bir Rus nükleer denizaltısının içini geziyordu sanki. Amiral

Painter devam etti. «Sen kendin buna inanıyor musun?»

«Evet efendim, inanıyorum.» Ryan kendine bir fincan daha kahve koydu. Keşke bir bira olsaydı, diye düşündü.

Amiral Painter arkasına yaslanarak Davenport'a baktı. «Charlie, Amiral Greer'e, buradaki bu beye biraz ders vermesini söyle. Bir bürokratın bu kadar ileri gitmemesi gerek. Bu biraz haddini aşmak değil mi sence de?»

«Josh, Ryan geçen haziran Sovyet füze denizaltılarının karakol şemaları hakkındaki raporu yazan arkadaşımız.»

«Öyle mi? Çok güzel bir rapordu. Benim iki üç yıldır söyleyip durduğum şeyleri destekleyen bir yazıydı.» Painter yerinden kalktı ve lombozdan dışarıya baktı. «Pekâlâ, ne yapıyoruz?»

«Harekâtın ayrıntıları tam olarak henüz saptanmadı, efendim. Ancak benim tahminim, size Kızıl Ekim'i bulmak ve komutanıyla muhabere kurmak için emir verilecek. Sonra? Belki de onu emniyetli bir yere alıp götürmenin bir yolunu bulacağız. ABD Başkanı, ele geçirirsek uzun süre elimizde tutmayacağımızı düşünüyor, tabii ele geçirebilirsek!»

«Ne?» Amiral Painter birden geriye döndü. «Yüce Tanrım, sen bana âdeta imkânsız bir görevim olduğunu, ama buna rağmen, başardığımız takdirde o gemiyi geri vereceğimizi mi söylüyorsun?»

«Sayın Amiralim, Başkan bu konuda benim fikrimi sorduğunda, kendilerine denizaltının bizde kalmasının uygun olacağını arzetmiştim.

Kuvvet komutanları ve CIA de aynı fikri destekliyorlar. Ama bu arada Sovyet gemi personelinden bazıları geri dönmek isterlerse, göndermek zorundayız, böylece Sovyetler geminin bizde olduğunu anlayacaklardır. Sonuçta çok yüksek bir para değeri var ve de onların malı. Ayrıca otuz bin tonluk bir denizaltıyı nasıl ve nereye saklayabiliriz?»

«Bir denizaltıyı saklamanın en iyi yolu onu batırmaktır.» Amiral Painter'in sesi öfkeyle doluydu. «Denizaltıların da görevi zaten bu değil mi? Onların malıymış! Yolcu gemisinden söz etmiyoruz biz, bu insanları öldürmek için yapılmış bir gemi! Bizim insanlarımızı!»

«Amiral, ben sizden taraftayım,» dedi Ryan usulca. «Efendim, biraz önce görevin imkânsız olduğunu söylediniz, niçin olduğunu açıklayabilir misiniz?»

«Ryan, bulunmak istemeyen bir denizaltıyı bulabilmek, dünyanın en kolay işi değil herhalde. Kendi denizaltılarımızla yaptığımız tatbikatlardan biliyoruz bunu. Çoğu kez bulamıyoruz onları. Üstelik bu Sovyet denizaltısının SOSUS'a yakalanmadan bu kadar yolu geldiğini söylüyorsun. Atlantik büyük bir okyanustur, bir denizaltının izini bulabilmek için biraz fazla büyük!»

«Doğru efendim.» Ryan başarı şansının pek o kadar da yüksek olmadığını, şu ana dek biraz fazla iyimser düşündüğünü kabul etti.

«Şu andaki durumun nedir, Josh» diye sordu Davenport.

«Aslında iyi durumdayız. Yeni bitirdiğimiz Nifty Dolphsir tatbikatı çok iyi geçti, bizim açımızdan en azından. Tabii Dollas denizaltısı kıyameti kopardı, o başka. Bizim ASW personeli çok iyi iş yaptı doğrusu. Pekâlâ, bize yardıma gelenler kimler?»

«Ben Pentagon'dan ayrılırken Deniz Kuvvetleri Komutanı birkaç filo daha P-3 Orion uçağı sağlamaya uğraşıyordu. Hareket edebilen her şey denize açılıyor. Denizdeki tek uçak gemisi sen olduğuna göre taktik komutanı sensin. Hadi Josh, elimizdeki en iyi denizaltı savunma harekâtı uzmanı sensin!»

Painter kendine bir fincan kahve doldurdu. «Pekâlâ, elimizde bir tek bu uçak gemisi var. America ve Nimitz bir haftalık yoldalar. Ryan, buradan

HMS Invincible uçak gemisine gideceğini söylemiştin, onu da alabiliyor muyuz?»

«Başkan bunun için girişimde bulundu, efendim, istiyor musunuz onu?»

«Tabii. Amiral VVhite denizaltı harekâtında uzmandır, personeli de öyle, beraber yaptığımız son tatbikatta kanıtladılar bunu. İki denizaltımızı yakaladılar, biz de onları battı saydık tabii. Bu oyunda şansın da büyük rolü var. Evet, Invirecible'ı alabilirsek iyi olacak. Acaba birkaç tane daha S-3 uçağı istesek?»

«Niye?» diye sordu Davenport.

«Bendeki F-18 avcıları sahile gönderip yirmi tane daha S-3 için yer açabilirim. Aslında vurucu gücümü kaybetmek istemem, ama sadece denizaltı savunma harekâtı yapacağız. Ryan, biliyorsun herhalde, eğer yanılıyorsan, karşımızda çok güçlü bir Sovyet suüstü kuvveti olacak, ellerinde ne kadar satıhtan satıha SSM güdümlü mermi var, hiç haberin var mı?»

«Hayır, efendim.» Herhalde pek çok, diye düşündü Ryan.

«Tek bir uçak gemisi olduğumuza göre, asıl hedefleri biz oluruz. Eğer çarpışma olursa, tek başımıza olacağız, epey de heyecanlı olacak tabii.»

Telefon çaldı.

«Ben Amiral Painter... Evet, teşekkür ederim... Evet baylar, HMS Invincible şimdi geri dönüşe başlamış. İki muhriple birlikte Amiral VVhite bize geliyor, diğer suüstü gemileriyle İngiliz denizaltıları eve dönüyorlar. Onları kınayamam tabii, bizim refakat gemilerinden vermemiz gerekecek. Olsun, yine de iyi bir alışveriş sayılır. O uçak gemisini mutlaka istiyorum.»

«Ryan'ı helikopterle Invincible'a gönderebilir miyiz?» dedi Davenport.

Ryan biran, amiralin Başkan tarafından ona verilen asıl görevin ne olduğunu bilip bilmediğini merak etti. Amiral sanki bir an önce Kertnedy'den ayrılmasını ister gibiydi.

Painter başını salladı. «Helikopter için çok uzak, belki bir Harrier gönderirler.»

«Ama Harrier bir savaş uçağı, efendim,» dedi Ryan.

«ASW denizaltı savunma harekâtında kullandıkları iki kişilik tipleri var.» Painter kahvesini bitirdi. «Pekâlâ baylar, ASW kamarasına gidip bu sirk oyununu nasıl oynayabileceğimize bir bakalım. Atlantik Başkomutanı ne yapmayı düşündüğümü öğrenmek isteyecektir. Hem HMS Invmcible'ı arayıp senin için bir uçak isteyelim, Ryan.»

Ryan iki amiralle birlikte ASW kamarasına gitti ve iki saat boyunca Painter'in elindeki gemileri usta bir satranç oyuncusunun taşlarını dizdiği gibi okyanusta konumlandırmasını seyretti.

USS DALLAS

Bart Mancuso aşağı yukarı yirmi saattir hücum santralındaydı. Önceki nöbetiyle bunun arasında da ancak birkaç saat uyuyabilmişti. Bütün bu süre boyunca sandviç yiyip kahve ve aşçının değişiklik olsun diye yaptığı çorbadan iki kâse içmişti. Elindeki son kahve fincanına isteksizce baktı.

«Komutan.» Bart geri döndü, sonar subayı Roger Thompson gelmişti.

«Evet, ne var?» Bart geriye doğru çekilip günlerdir başından ayrılmadığı taktik durum panosundan uzaklaştı. Thompson'un arkasında elinde bir bloknot ve teybe benzer bir aletle Jones duruyordu.

«Jones, bir şeyi görmenizi istiyor, efendim.»

Aslında ıMancuso rahatsız edilmek istemiyor, uzun vardiya saatleri sabrını zorluyordu. Jones'a baktı, çocuk heyecanlıydı. «Pekâlâ, harita masasına gelin.»

Dallas'ın harita masası, BC-10 bilgisayarına bağlı kocaman yatay bir ekrandı aslında. Dallas hareket ettikçe hakiki coğrafi durumu gösteren ekran da değişiyordu. Kâğıt haritaları da saklıyorlardı tabii, ne de olsa kâğıt kırılmazdı.

Jones söze başladı. «Sağolun komutan, meşgul ve yorgun olduğunuzu biliyorum, ama sanırım bir şey buldum. Birkaç gün o ilk aldığımız temas, sonra yukarısı kalabalıklaşınca bırakmıştık biliyorsunuz, onu birkaç kez daha yakaladım, her seferinde bizden olan kerterizini not ettim. Sonra çıkardığı sesi de banda aldım, bizim izlediğimiz rotayla aldığım kerterizleri

karşılaştırdım. Komutan, o çıkan ses kesinlikle insan yapısı, efendim, ve gemi on mille iki iki sıfır rotasına gidiyor.»

Mancuso sonar subayına döndü. «Gerekli yazıları hazırla, benim imzama aç. Jones, şu andan itibaren kıdemli başçavuş oldu. Aferin Jones!»

«Sağolun, efendim.»

«Pat, Yüzbaşı Butler'i çağır, hücum santralına gelsin.»

Mannion çarkçıbaşını çağırmak için telefona gitti.

«Bu sesin kaynağı hakkında bir fikrin var mı, Jones?»

«Pervane sesi değil, efendim. Daha önce böyle bir şey hiç duymadım.»

Teybi geri alıp tekrar dinlediler. İki dakika sonra Yüzbaşı Earl Butler hücum santralına girdi. «Buyrun komutan.»

«Şunu bir dinle, Earl.» Bart teybi üçüncü defa dinletti. Butler önce Teksas üniversitesinden mezun olmuş, sonrada denizaltılar ve makine sistemleriyle ilgili ne kadar okul varsa hepsini bitirmişti.

«Bu da nesi?»

«Jones bir Rus denizaltısı olduğunu söylüyor. Ben de katılıyorum.»

«Bunu nasıl banda aldın anlat, Jones.»

«Efendim, normal kaydı on defa hızlandırdım, sonra beş kez BC-10 bilgisayarından geçirdim. Normal hızla dinleyince bir şey anlaşılmıyor.»

«Ne olduğunu anlayamadım.»

«Her neyse, rotası şuraya doğruydu.» Bart haritayı gösterdi.

«Bu da Rus olduğunu gösterir. Yeni bir sistem deniyorlar belki.»

«Çarkçıbaşı haklı,» dedi Jones. «Harmonik bir gürültü bu. Bir de tabii geri planda, suyun bir tünelden geçerken çıkardığı sese benzeyen ayrı ve zayıf bir gürültü daha var. Bilemiyorum efendim, bu konu benim alanım dışında!»

«Önemi yok evlat, bugün üzerine düşeni fazlasıyla yaptın zaten, Kendini nasıl hissediyorsun?»

«Biraz yorgunum efendim, çok uzun süredir teybin üzerinde çalışıyorum.»

«Bu kerataya tekrar yaklaşırsak yakalayabilir misin?» Bart daha soruyu sorarken alacağı cevabı biliyordu.

«Bahse girebilirsiniz, efendim. Şimdi neyi dinleyeceğimi biliyorum.»

Mancuso haritaya baktı. «Evet takip ettiği rota ve yaptığı sürate bakılırsa... şuralarda bir yerde olmalı. Evden çok uzaklaşmış. Dur bakalım, biz tam yolla kırk sekiz saat gidersek... şuraya geliriz, önüne geçmiş oluruz böylece, Pat...»

«Aşağı yukarı öyle, efendim,» diye onayladı seyir subayı.

«Telsizle karakol mevkimizden ayrılıp bunun peşine takılmak için izin isteyelim. Jones, tam yolla gideceğimize göre sonarcıiar biraz dinlenebilir. Teybi tak ve nöbette kalacaklara dinlet, nasıl bir şey aradığımız hakkında fikirleri olsun, sen de git biraz uyu, öbürleri de. Sürati düşürüp aramaya başladığımızda hepinizi dört dörtlük görmek istiyorum. Güzel ve uzun bir duş yap, sonra doğru yatağa. Bu keratanın peşine düştüğümüzde uzun, yorucu bir av olacak.»

«Hiç merak etmeyin, efendim, onu sizin için yakalayacağız. Teyp sizde mi kalsın?»

«Evet.» Mancuso bandı makineden çıkardı ve şaşkınlıkla baktı. «Bunun için bir Bach konçertosunu mu feda ettin?»

«O kadar iyi bir şey değildi zaten, efendim. Ayrıca daha iyi çalınmış bir başka bandım da var.»

«Pekâlâ Jones, gidebilirsin. Aferin!»

«Sağolun komutan» Jones hücum santralından ayrılırken yeni rütbesinden dolayı maaş farkını hesaplamaya başlamıştı.

«Roger, bütün sonar personelinin tam olarak dinlenmesini istiyorum. Bu hergeleyi bulduğumuzda bir daha ne zaman uyuyabileceklerini Tanrı bilir.»

«Başüstüne, efendim.»

«Pat, bizi periskop düzeyine çıkar. Hemen Norfolk'a mesaj çekelim. Earl, bu gürültü kaynağının ne olabileceğini düşünmeni istiyorum.»

«Tamam, efendim.»

Mancuso mesajı kaleme alırken, seyir subayı Yüzbaşı Mannion gemiyi periskop düzeyine çıkarmak için ufki dümen açılarını değiştirdi. Yüz yetmiş beş metreden sathın hemen altına gelişleri beş dakika sürdü. Dışarda fırtına vardı, gemi hafifçe yalpalamaya başlamıştı. Mannion periskopu ve ESM antenini çıkardı. Bu anten civarda çalışan radarları tespit için özel yapılmıştı. Periskopla görülebilen beş millik bir alanda hiçbir şey yoktu; ESM de civardan geçen yolcu uçağı radar ekolarından başka bir şey alamadı.

Mannion daha sonra iki uzun anten daha çıkardı. Bunlardan biri UHF yayınları almak için bir anten, diğeri ise bir lazer transmiter anteniydi. Bu anten SSIX uydu frekansına kilitlendikten sonra mesaj göndermek içindi. Çok uzun mesajlar böylece çok kısa bir sürede gönderilebiliyor ve denizaltının mevkini tespit imkânı vermiyordu.

«Yayına hazırız, efendim,» diye rapor etti telsiz astsubayı.

«Gönderin.»

Telsizci bir düğmeye bastı, bütün mesaj saniyenin çok küçük bir parçası içinde Atlantik Donanması Muhabere Merkezine gönderildi. Merkezdeki operatör mesajı alır almaz, aynı mesajı bir düğmeye basıp yine gemiye geri gönderdi. Yanlış veya eksik haberleşme olup olmadığını anlamanın en iyi yoluydu bu.

Daltas’daki telsizci gelen mesajla kendi gönderdiklerini karşılaştırdı. «Tam olarak aldılar, efendim.»

Mancuso ESM ve UHF antenlerinin dışarıda kalması ve periskobun aşağı alınması için Mannion’a gerekli emirleri verdi.

ATLANTİK DONANMASI MUHABERE MERKEZİ

Mesajın şifresi çözüldükten sonra özel bir teleks devresiyle yarım mil ötedeki Atlantik Denizaltı Komutanlığına gönderildi.

ATLANTİK DENİZALTI KOMUTANLIĞI

Mesaj teleksten çıkarken bir zil çaldı. Mesajın üzerindeki (Z) harfi, HAREKÂT YILDIRIM öncelik derecesini gösteriyordu.

Z 090414 Z ARA ÇOK GİZLİ

KİMDEN : USS DALLAS KİME : ATDENALTFILKOM BİLGİ : ATDO'NANKOM SOVYET DONANMA HRK. HK.

1. 0900Z 7 ARA'da sonar teması, artan suüstü faaliyetleri sonucu kayboldu. Temas değerlendirmesi: Sovyet SSN/SSBN denizaltısı, İzlanda sahillerinden 1 No. Kanaia ilerliyor. Rota güneybatı, sürat on mil, derinlik bilinmiyor.

2. Daha önce hiç bilinmeyen bir gürültü kaynağı var. Bilinen hiçbir Sovyet denizaltı karakteristiğine uymuyor.

3. Karakol sahamı terkederek araştırma yapmam hususu emirlerinize. Yeni bir güdüm/tahrik sisteminin kullanıldığı kanaatinde bulunulmaktadır. Yakalama ve tanımlama ihtimali yüksek görülmektedir.

Bir üsteğmen, mesajı Koramiral Vincent Gallery'e götürdü. Atlantik Denizaltı Filosu Komutanı, Sovyet denizaltıları harekâta başladıklarından beri ayaktaydı ve bütün siniri de üzerindeydi.

«DaHcs'dan ZZ bir mesaj var, efendim.»

Amiral mesajı iki kere okudu. «Ne demek sence bu?»

«Söylemiyor, efendim. Sanırım bir şey duydu, kendine göre bir değerlendirme yaptı, emin olmak istiyor. Olağandışı bir şey bulduğundan emin görünüyor.»

«Peki ne cevap vereceğiz? Söyle bakalım, bir gün sende amiral olup karar vermek zorunda kalacaksın.»

«Efendim, Sovyet suüstü kuvvetleri oralara ulaştığında, onları izlemek için Dallas en iyi mevkiide şu anda, ona orada ihtiyacımız var.»

«Talimatlara göre cevabın doğru.» Gallery gülümsedi,

astlarının kellesini uçurmadan önce hep böyle yapardı zaten.

«Öte yandan Dallas'ın komutanı, gerçekten önemli bir şey yakaladığına inanmadan bu makamı rahatsız etmeyecek kadar yetenekli bir komutandır.

Ayrıntılara girmiyor, muhtemelen olayın teknik yanları ZZ öncelikli taktik bir mesaja sığmayacak kadar uzun. Ayrıca değerlendirmelerine inanıp sözüne güvenebileceğimizi düşünüyor. Şu yeni tahrik sistemi biraz saçma olabilir tabii, ama adam harekât alanında ve de cevap istiyor. Cevap, evet.»

«Başüstüne, efendim.» Üsteğmen geri dönerken bu sıska keratanın yazı tura atarak karar verip vermediğini düşündü.

USS DALLAS

Z090432Z ARA

ÇOK GİZLİ

KİMDEN : ATDENALTFİLKOM

KİME : USS DALLAS

İLGİ A : USS DALLAS Z 090414ZARA

B : ATDENALTFİLKOM HRK. EMRİ 2000.5

1. İLGİ mesajınız uygundur.

2. 090500Z ile 140001 Z arasında İLGİ B'de belirtilen BRAVO, ECHO, GOLF sahaları sınırsız harekât için size tahsis edilmiştir. Gerektikçe rapor verilecektir. Koramiral GALLERY.

«Çok şükür.» Mancuso kıkırdadı. Bu adamın bu tarafı iyiydi işte. Anteni çıkarıp bir soru sorduğunda evet ya da hayır mutlaka bir cevap alırdı insan. Tabii eğer Jones yanılmışsa ve bu bir yabankazı avına dönüşürse, hesap vermek zorunda kalacağını da biliyordu. O güne kadar Gallery pek çok denizaltı komutanın kellesini naylon torba içinde eline verip kara görevine yollamıştı.

Nasıl olsa gideceği yer orasıydı. Deniz Harp Okulundaki ilk yılından bu yana tek arzusu kendi denizaltısına kumanda etmekti. İşte bu isteğine kavuşmuştu, bundan sonrası artık yokuş aşağıydı. Basamakları çıkıp donanma komutanı olmak da mümkündü tabii, yeteri kadar şansınız varsa ve doğru adamları tanıyorsanız! Ama bu da denizaltıcılar için pek sık sözkonusu olmazdı. Dolteıs komutanı olarak çok başarı veya başarısız

olması, bir şey değiştirmeyecekti, gemiyi bir süre sonra elinden alacaklardı nasıl olsa. Peki sonra? En iyi ihtimal bir güdümlü mermili denizaltıya komutan olmaktı. Daha önce bunlardan birinde görev yaptığını hatırladı, böyle bir gemide çalışmak, ancak yeni sürülen boyanın kurumasını seyrederken duyulduğu kadar zevk ve heyecan verebilirdi. Bunların görevi saklanmak ve öylece kalmaktı. Oysa Mancuso avcı olmak isterdi, işin zevkli yanı buydu zaten. Bir de alabileceği diğer görevleri düşündü; bir tanker komutanlığı, yüzer filo karargâhlarında bir şube müdürlüğü, bol evrak ya da Pentagon'da bir oda. Mancuso görevi sona eren astronotlardan bazılarının neden akimı oynattığını anlar gibi oldu. Dallas'ı başkasına teslim etmek zorunda kalacaktı ergeç. Olsun, gemi şimdi onundu!

«Pat, dört yüz metreye inelim.»

«Başüstüne, efendim. Antenler aşağı» diye emir verdi Mannion. Bir astsubay hidrolik kumanda kollarıyla oynadı.

«ESM ve UHF antenleri aşağıda,» diye rapor etti birisi.

«Pekâlâ, dalış subayı, derinlik dört yüz metre olacak.»

«Derinlik dört yüz anlaşıldı,» dedi dalış subayı. «Dümen açısı on beş derece aşağı.»

«Dümen açısı on beş derece aşağı anlaşıldı.»

«Hadi Pat, yürütelim şu gemiyi.»

«Her iki makine tam yol ileri.»

Mancuso personeline baktı; görevlerini mekanik bir duyarlılıkla yapıyorlardı, ama makine değil insandı bunlar ve onun adamlarıydılar.

Mannion derinlik sayacına baktı, henüz iki yüz metredeydiler. Dalış subayı dümenlerle oynamak için üç yüz metreyi bekliyordu; amaç emredilen derinlikte tam dengede ve sıfır dalış açısıyla durabilmekti.

'Mancuso termal tabakanın altında seyretmek istiyordu, böylece tam yolla seyretmesine rağmen çıkardığı gürültünün bir suüstü sonarı tarafından yakalanma tehlikesi çok azalıyordu. Tabii bu derinlikte bu süratle gitmek, kör olmak demekti, neyse ki aşağılarda çarpacak pek bir şey yoktu.

Mancuso genel yayın devresinin mikrofonunu aldı. «Komutan konuşuyor. Kırk sekiz saat sürecek bir yüksek sürat seyrine başladık. İki gün önce bizi geçtiğini tahmin ettiğimiz bir Rus denizoltısını tekrar bulmayı umduğumuz bir noktaya gidiyoruz. Rus denizaltısı muhtemelen daha önce hiç rastlamadığımız bir sessiz tahrik sistemi kullanıyor. Önüne geçip bekleyeceğiz ve bizi geçerken onu bulup peşine takılacağız. Nasıl bir sesi dinleyeceğimizi biliyoruz. Herkes iyice dinlensin, daha sonra çok ayakta kalacağız, Herkesi tam formda istiyorum. Bu av çok ilgi çekici olabilir, tamam.» Mikrofonu yerine astı. «Bu akşam hangi film var?»

Dalış subayı cevap vermeden önce dalış sayacının sıfırlanmasını bekledi. Geminin kapalı devre TV sisteminden de o sorumluydu.

«Seçenek çok fazla değil, efendim, Jedi'nin Dönüşü veya iki futbol maçı var. Her iki maç da biz hareket ettikten sonra oynandı. Reklamlar bile var, aşçıbaşı mısır patlağı yapıyor.»

«İyi, herkesin gevşemesini istiyorum.»

«Günaydın komutan.» İkinci Komutan VValley Chambers hücum santralına girdi. «Neler oluyor, efendim?»

«Gel subay salonuna gidelim, Wally. Sana bir şey dinletmek istiyorum.»

Beraberce kıç tarafa doğru yürüdüler.

V.K. KONOLOV

Dallas'ın iki yüz mil kuzeydoğusundan Norveç denizinde, Konolov saatte kırk bir mil süratle güneybatıya gidiyordu. Albay Tupolev subay salonunda tek başına oturmuş, iki gün önce aldığı emirleri tekrar okuyordu. Duyguları öfke ve üzüntü arasında gidip geliyordu. Öğretmeni bunu yapabilmişti demek.

Yapacak başka bir şey yoktu. Kendi aldığı emirler de apaçıkdı. Kendisinin hain Ramius’un öğrencisi olduğu hatırlanıyordu tabii, Marko başarırsa o da kötü durumda kalabilecekti.

Marko yalnız Konıoîov’u değil, herkesi kandırmıştı. Tupolev, Barents denizinde bir aşağı bir yukarı onu ararken o batıya gitmişti. Kahkahalarla

gülmüştü herhalde. Anayurda böylesine ihanet etmek! Anlamak mümkün değildi. Adamın dört odalı bir apartmanı, bir yazlık evi ve şoförlü bir Zhiguli arabası vardı. Albay Tupolev'in daha kendi arabası yoktu. Bu komutanlığı yakalamak için bu kadar uğraşmıştı, şimdi Marko'nun yüzünden sahip olduğu her şey tehlikeye düşmüştü. Elindekileri almasalar bile razıydı. Bir arkadaşımı öldürmek zorundayım, diye düşündü. Arkadaş mı? Evet, kendi kendine kabul etmek zorunda kaldı, Marko hem çok iyi bir arkadaş, hem çok iyi bir öğretmendi. Peki, yanlış olan neydi?

Natalia Bogdanova.

Tabii, neden bu olmalıydı. Başını salladı ve o kusursuz kadının o Tanrının belası sarhoş doktor tarafından öldürülüşünü hatırladı. Adama babasından dolayı ceza da verilememişti. Hiçbir şey böyle bir delilik için mazeret olamazdı. Tupolev haritaya baktı. Marko çok uzaklaşmış olamazdı. O bir boğa değil, bir tilkiydi. Diğer Alffa, sınıfları koşturadursun, Tupolev bu işi kendi yapmaya karar verdi. Önüne geçip onu bekleyecek ve Marko süzülüp geçmeye çalışırken Kırıl Ekim'i öldürecekti.

KUZEY ATLANTİK

İngilizlerin FRS.4 tipi Harrier uçağı, beklenenden bir dakika önce indi. Uçağa hemen yakıt vermeye başladılar. Pilot uçaktan inip Ryan'a doğru geldi. «Ryan siz misiniz? Ben Tony Parker. Tuvalet ne tarafta?» Ryan güvertede, elinde çantasıyla yalnız başına kalakaldı ve kendini aptal gibi hissetti. Uçağın bakımını yapanlara baktı ve işlerini iyi yapıyor olmaları için dua etti.

Üç dakika sonra Parker döndü. «Yarbayımı, bir avcı uçağına hiç koymayacakları bir şey var, o da tuvalet. Kalkmadan önce kahve ve çayla dolduruyorlar seni, sonra kalkıyorsun ve gidecek yer yok!»

«Ne demek istediğinizi anlıyorum. Başka bir işiniz var

mı?»

«Hayır, efendim. İnişten önce amiralinizle telsizden konuştum. Yakıt işi de tamam galiba, kalkalım mı?»

Güneşin batışı daha bir güzeldi şimdi. Denizin yüzeyi, beyaz benekleri olan gri bir örtü gibiydi. Yağmur durmuştu ama her an başlayacak gibiydi.

Ryan, Kennedy'nin hareket ettiğini hissetti ve böyle kocaman bir kitlenin suyun üstünde nasıl olup da gidebildiğine bir kere daha şaştı.

Merdivenden güçlükle çıkan Ryan düşer gibi yerine

Oturabildi, bu arada bir denizci, emniyet kemerlerini bağlamasına yardım etti. Ryan miğferini takıp iç haberleşme fişini yerine soktu ve düğmeyi açtı.

«Beni duyabiliyor musun, Parker?»

«Evet, yarbayım. Her şey tamam mı?»

«Sanırım.»

«Peki, motorları çalıştırıyorum.»

Motorlar çalıştıktan sonra uçağın şeffaf siperliği kapandı.

«Hazır mısınız, yarbayım?»

«Sen hazırsan evet.»

Harrier çok büyük bir savaş uçağı değildi ama mutlaka en gürültülüsüydü. Önce baş taraf hafifçe öne eğildi, dikine çalışan jetlerle uçak yukarı doğru yükseldi, daha sonra sola doğru daha da yükselerek uçak gemisinden uzaklaştılar ve yön değiştiren jet motorlarıyla uçak ileri harekete geçti.

«Fena kalkış değildi,» dedi Parker.

Ryan çok büyük bir ivme hissetmemesine rağmen Kennedy'nin gittikçe arkalarında kaldığını farketti.

«Biraz daha yükselelim,» dedi Parker. Levyeyi çekti, uçağın burnu dikine kalktı, hızla bulutlara doğru tırmanışa geçtiler. Birkaç saniye sonra bulutların içinde uçuyorlardı, görüş mesafesi beş milden üç metreye düşüvermişti. Ryan önündeki göstergelere baktı, sürat üç yüz mil, tırmanma açısı yirmi dereceydi.

«Buluttan çıkmak üzereyiz.»

Ryan’ın gözleri güneş ışığıyla kamaştığında altimetre dokuz bin metreyi gösteriyordu. Işık çok fazlaydı, gökyüzü ise yerden göründüğünden çok

daha koyu bir maviydi. Sarsıntısız yumuşak bir uçuş başladı, Ryan gözlerini güneşten korumak için miğferin güneşliğiyle oynadı.

«İyi mi, efendim?»

«Sağol, yüzbaşı, beklediğimden daha iyi.»

«O ne demek, yarbayım?»

«Sivil bir havayoluyla uçmaktan çok daha iyi. Daha çok şey görmek mümkün.»

«Yakıtımız sınırlı olmasaydı biraz akrobasi yapardık. Harrier marifetli uçaktır.»

«Önemi yok.»

«Amiraliniz, uçmaktan pek hoşlanmadığınızı söyledi.»

Harrier üç tam takla atıp tekrar düz uçuşa geçtiğinde, Ryan ter içinde elleriyle koltuk kenarlarına tutunmuş buldu kendini.

«İngilizlerin şaka anlayışı bu herhalde!»

«Amiraliniz bunu yapmamı istedi,» dedi Parker özür dileyen bir ses tonuyla. «Harrier'in o kamyon gibi uçakla aynı şey olmadığını bilmenizi istedik.»

Acaba hangi amiral bunu istedi, diye düşündü Ryan. Davenport mu, Painter mi? Herhalde ikisi de.

«Bir şey sorabilir miyim, efendim?»

«Tabii.»

«Ne pişiyor acaba?»

«Anlamadım?»

«Yarbayım, önce gemimiz geri döndü, sonra da bir VIP yolcuyu Kenmecîy'den Invincible'a götürmem istendi.»

«Ah evet. Sana bunun cevabını veremem, Parker. Sizin patrona bazı mesajları elden vermem gerekiyor. Ben sadece postacıyım,» diye yalan söyledi Ryan.

«Affedin, yarbayım, ama eşim hamile, ilk çocuğumuz, Noel’den hemen sonra doğum bekliyoruz. Evde olmayı umuyordum, efendim.»

«Nerede oturuyorsun?»

«Chatham da. Londra’dan...»

«Biliyorum, şu anda ben de İngiltere’de oturuyorum. Ben Marlavv’dayım. İkinci çocuğumun temeli orada atıldı.»

«Orada mı doğdu, efendim?»

«Hayır, orada temel atıldı. Karım her zaman otel odalarındaki yatakların özelliği olduğunu söyler. Merak etme, Parker, ilk çocuklar daima biraz geç doğar.»

«MarIow’da oturuyorum demiştiniz değil mi?»

«Evet, bu yıl başında orada bir ev yaptırdık.»

«Jack Ryan... John Ryan, hani şu...»

«Doğru, yüzbaşım. Ama bunu önünüze gelen herkese anlatmanız gerekmez.»

«Anlaşıldı, efendim. Donanma subayı olduğunuzu bilmiyordum.»

«Bu da hiç kimseye söylememen gereken şeylerden

biri.»

«Anladım, efendim. Af dilerim.»

«Önemi yok. Amirallerin de biraz gülmek hakları. Daha birkaç gün önce bizimkilerle bir tatbikat yaptınız değil mi?»

«Evet, efendim. Sizin Tullibee denizaltınızı ben batırdım. Ben ve sizin şimdi oturduğunuz yerde oturan ASW sistem operatörüyle birlikte tabii. Sabaha karşı satha yakın yakaladık onu ve bütün etrafına gürültü yapıcı bombalar attık. Komutanı çok kızdı sanırım. Norfolk’da tanışmak istedim ama biz kalktıktan bir gün sonra limana gelmiş.»

«Norfolk’da iyi vakit geçirdiniz mi?»

«Evet, yarbayım, hatta bir gün Chesapeake körfezinde avlanmak fırsatını bile bulduk.»

«Öyle mi? Ben de oralarda avlanırdım. Nasıl geçti?»

«Yarım saatde üç kaz vurdum, izin de o kadardı zaten.»

«Yarım saatte üç kaz, hem de bu mevsimde?»

«Hayatımı böyle kazanıyorum, yarbayım. Ben bir keskin nişancıyım.»

«Geçen eylül sizin amiralle ördek avına çıkmıştık. Her neyse, gemiye ne kadar var?»

«Kırk dakika.»

Ryan yakıt göstergelerine baktı, yarıya gelmişlerdi bile. Bütün bu kadar yakıtın yarım saatte harcanması akıl alır gibi değildi. Neyse, Parker pek endişeli görünmüyordu nasıl olsa. Invirtcibie’e iniş pek kolay olmadı. Alçalmaya başlayınca yine fırtınaya girdiler, yağmur sağanak halinde yağıyordu. Gemi Kermedy'nin yarısı kadardı, beş metre yüksekliğinde dalgaların arasında sallanıyordu. Parker gemiye iskeleden yaklaşıp sonra sağa döndü ve iniş yaptı.

«Burada çıkabilirsiniz, efendim, ben uçağı park edeceğim.»

Merdivenden inerken bir denizci çantasını almıştı bile. Biraz ilerleyince bir teğmen Ryan'ı karşıladı.

«Uçuş elbisenizi çıkarmanıza yardım edeyim, efendim.»

Ryan soyunurken birkaç kez dengesini kaybeder gibi oldu. Gemi epey sallanıyordu.

«Yolu siz gösterin, teğmen,» dedi. Arka arkaya üç merdiven çıktılar. Ryan soluk soluğa kalmıştı.

«Köprüüstüne geldik, efendim,» dedi teğmen ve kaportayı açtı.

İçerden Weston Kontu Koramiral John VVhite’ın sesi âdeta patladı. «Hoşgeldin, Jack.» Elli yaşlarında iri yapılı bir adamdı. Tanıştıktan hemen sonra Cathy’yle kontes iyi arkadaş olmuşlardı. Cathy piyano çalarken, kontes kemanıyla eşlik ediyordu. Amiralin bir kont oluşu denizcilik

hayatını etkilemiş, bu rütbeye bütünüyle kişisel değeriyle yükselmişti. Jack el sıkışmak üzere ilerledi.

«İyi günler, amiral.»

«Uçuş nasıldı?»

«Değişik, efendim. Daha önce hiç savaş uçağına binmemiştim.» Köprüüstü sıcacıktı ve pek iyi gelmişti doğrusu.

«İyi. Kıç tarafa deniz kamarasına gidelim.»

Amiral teğmeni geri gönderdi, Ryan çantasını aldıktan sonra onu izledi.

Kamara çok mütevazıydı, iki lomboz, bir masa, bir koltuk ve birkaç sandalye vardı. Odadaki tek sıcak şey kontesin renkli bir resmiydi. Alabandalardan biri boydan boya Kuzey Atlantik haritasıyla kaplanmıştı.

«Yorgun görünüyorsun, Jack.» Amiral bir sandalyeyi gösterdi.

«Evet efendim, dün sabah saat altıdan bu yana ayaktayım. Ayrıca zaman farklarını da hesaplamadım.»

«Sana bir mesaj var.» Amiral cebinden bir kâğıt çıkarıp Ryan'a verdi.

«Greer'den Ryan'a. WILLOW doğrulandı. Basil selamlarını gönderiyor.» Biri WILLOW'un gerçek olduğunu söylemişti. Kimdi acaba? Sir Basil mi, yoksa Ritter mi? Neyse önemi yoktu artık. Ryan mesajı cebine soktu.

«İyi haber, efendim.»

«Bu üniforma nereden çıktı?»

«Benim fikrim değil, amiral. Kimin için çalıştığımı biliyorsunuz. Böyle daha az dikkat çekeceğimi düşündüler herhalde.»

«Hiç değilse üzerine uymuş.» Amiral telefonu kaldırıp yiyecek ve içecek bir şeyler getirmelerini söyledi. «Evdekiler nasıllar, Jack?»

«İyiler, efendim, ben gelmeden bir gün önce Cathy ve Toni, Nigel Ford’ların evinde konser verdiler, ben yetişemedim. Böyle giderlerse plak dolduracaklar herhalde!»

Bir garson bir tabak sandviç getirdi.

«Eh, mesele nedir bakalım?»

«Amiralim, bana biraz önce verdiğiniz mesaj uyarınca, bazı bilgileri size ve üç subaya daha verebilirim. Gerçekten çok gizli ve önemli, efendim. Seçiminizi buna göre yaparsınız.»

«Benim filomu geriye döndürecek kadar önemli olması gerek zaten.» Telefonu kaldırıp üç subayın adını verip kamarasına çağırdı. «Albay Carstairs geminin komutanı, Albay Hunter filo harekât subayı ve Yarbay Barclay filo istihbarat subayı.»

«Kurmay başkanı yok mu, efendim?»

«Ailesinden biri ölmüş, uçakla eve yolladık. Kahveye ilave ister misin?» Amiral masanın çekmecesinden bir şişe brendi çıkardı.

«Teşekkürler efendim, alırım.»

Üç subay aynı anda kamaraya girdiler, ikisinin elinde açılır kapanır iskemleler vardı.

«Amiralim, şişeyi kaldırmasanız iyi olur, anlatacaklarımdan sonra, sanırım hepimizin sek birer içkiye ihtiyacımız olacak.» Ryan elindeki brifing dosyalarını dağıttıktan sonra ezberden konuşmaya başladı ve on beş dakika sonra sözlerini şöyle bitirdi: «Baylar, bu bilgilerin yalnız bu kamarada kalacağı konusunda ısrar etmek zorundayım.»

«Bu kötü haber,» dedi Albay Carstairs. «Çok iyi bir denizcilik masalı olabilirdi.»

«Peki bizim görevimiz ne?» Amiral fotoğraflara bakıyordu. Ryan'a biraz daha brendi koydu, şişeye bir göz attıktan sonra çekmeceye kaldırdı.

«Teşekkürler efendim. Şu an için hepimizin görevi Kızıl Ekim'in mevkiini tespit etmektir. Sonrasından emin değilim, efendim, ama sadece yerini bulmak bile yeterince zor olacak sanırım.»

«Doğru bir gözlem, yarbayım,» dedi Albay Hunter.

«Ayrıca iyi bir haberim de var. Amiral Painter, Atlantik Başkomutanlığından sizin emir ve kontrolunuza verilmek üzere üç tane 1052 sınıfı fırketeyn, iki tane Perry sınıfı FFG-7 güdümlü mermili hücumbot istedi. Hepsinde de bir veya iki helikopter var.»

«Evet, Geoffrey, ne diyorsun?» diye sordu Amiral White.

«Başlangıç için bunlar da bir şey, efendim.»

«Emrinize verilecek bu Amerikan gemileri bir iki gün içinde burada olurlar. Ayrıca Amiral Painter grubunuza ve personelinize olan güvenini iletmemi istedi.»

Barclay alçak sesle mırıldandı. «Eksiksiz, kusursuz kocaman bir Rus güdümlü mermi denizaltısı!»

Ryan gülümsedi.

«Fikir hoşunuza gitti galiba, yarbayım!» Hiç değilse biri onun tarafına geçmişti.

Barclay hemen sordu. «Peki, denizaltının rotası Ingiltere ise, bu harekât bizim harekâtımız olmaz mı?»

«Tabii ki öyle, ama haritada şu ana kadar olan gelişmelerden çıkardığım kadarıyla, Ramius'un hedefi İngiltere olsaydı, çoktan varmıştı zaten. ABD Başkanının, başbakanınıza yazdığı mektubu gördüm; işbirliği ve yardımlarınıza karşılık, denizaltıyı ele geçirdikten sonra elde edeceğimiz bütün bilgileri size de vereceğiz. Baylar, bizler aynı taraftayız. Asıl sorun, denizaltıyı ele geçirebilecek miyiz...»

«Ne diyorsun Hunter?» diye sordu amiral.

«Bütün bu istihbarat doğruysa, yüzde elli şansımız var derim. Olayın bir yönü, iltica etmek üzere harekete geçmiş, ancak bu arada keşfedilmemek için de her önlemi almış bir denizaltı var. Öte yandan, onu bulabilmek için elimizde çok büyük imkân ve kapasite var. Ve denizaltı belirli birkaç coğrafi noktadan birine yönelmek zorunda. Bunlar Norfolk, Newport, Groton, King Körfezi, Everglades veya Charleston olabilir. Sivil limanları tercih etmeyecektir herhalde. Bana göre asıl sorun, Ruslar en süratli denizaltıları olan Alfa sınıflarını harekete geçirdiklerine göre, bunların Kızıl Ekim’in önüne geçebilecekleridir. Kendi denizaltılarınm imkân ve kapasitelerini iyi biliyorlar, uluslararası sularda oldukları için rahat hareket edebilecekler, teknolojilerinin zayıf olmasına karşın bunlar da onların avantajları.»

«Acaba Ramius niçin daha yüksek süratle seyretmiyor?» diye sordu Ryan. «Bunu niçin yapmadığını anlayamıyorum. Neden tam yolla gelmiyor acaba?»

«En az iki nedeni var,» dedi Barclay. «Harekât istihbaratı olarak ne görüyorsun?»

Ryan bu sorunun onu bir deniz subayı olarak gördükleri için sorulduğunu anladı, onlara ClA'den olduğunu da söyleyemezdi tabii. «Ben sınırlı görevler alıyorum, bu nedenle güdümlü mermili Sovyet denizaltıları hakkında oldukça çok bilgim olmasına karşın, süratli hücum denizaltıları hakkında fazla bir şey bilmiyorum.»

«Rusların herkesin bilmesi gerektiği kadarını bilmesine izin verdiklerini bilirsin herhalde. Bu yüzden de Ramius, Alfa sınıflarının nerelerde olduğunu bilemez. Bu yüzden tam yolla gelirken birdenbire, ne olduğunu bile anlamadan kendi denizaltılarında birj tarafından keşfedilip batırılabilir. İkinci neden Ruslar denizaltılarından birinin bir grup Maoist karşı-devrimci çılgın tarafından kaçırıldığını söyleyerek Amerikalılardan yardım istese, Başkanınız ne yapar acaba?»

«Bütün Atlantik’in altını üstüne getirirdik herhalde.»

«Gördün mü? Ramius bütün buniarı bilecek ve tahmin edecek kadar iyi eğitilmiş, işini de iyi biliyor.»

«Bu sessiz tahrik sistemi hakkında ne zaman ayrıntılı bilgi alabiliriz?» diye sordu Carstair.

«Önümüzdeki birkaç gün içinde sanırım.»

Amiral White söze girdi. «Amiral Painter nerede mevki almamızı istiyor?»

«Sağ kanatta, efendim. Rusların suüstü gemilerinin yaratacağı tehdite karşı Keonetiy uçak gemisini bizim sahillere yakın olarak konumlandırmak istiyor. Sizin mevkiiniz ise en ileri konumda. Amiral Painter, Ramius'un güneyden gelerek Atlantik'in tabanında bir süre oturarak bekleyeceğini düşünüyor. Gemisinin yapısı itibarıyla orada uzun süre oturabilir ve bu o kadar uzun bir süre olabilir ki, Sovyet suüstü filosu hem teknik, hem politik nedenlerle bu kadar uzun bir zaman bizim sahillerimizin böylesine

yakınında kalamazlar. Ayrıca Amiral Painter sizi desteklemek için ek olarak E-3 tipi karakol uçaklarından bir filo istedi.»

«Kış günü, Kuzey Atlantik'in ortasında bir ay!»

Carstair'in sesi pek kötümserdi, Falkland savaşında Gü ney Atlantik'de Invincible'ın ikinci komutanıydı, kış mevsiminde fırtınalı denizlerde savaşmanın ne olduğunu en iyi bilenlerden biriydi kuşkusuz.

«Sen E-3 uçaklarının geldiğine şükret,» diyerek gülümsedi Amiral VVhite. «Hunter, Amerikalı dostlarımızın verdiği gemilerle birlikte, azami harekât sahasını kapsayan bir harekât planını en kısa sürede istiyorum. Barclay, Ramius'un muhtemel hareket tarzlarını içeren değerlendirmeni istiyorum. Çok zeki ve bilgili olduğunu kabul edeceksin.»

«Başüstüne, efendim.» Barclay de diğerleri gibi ayağa kalktı.

«Jack, bizimle ne kadar daha kalacaksın?»

«Bilmiyorum, amiralim. Herhalde beni Kenrtedy'e geri çağırana kadar. Kişisel görüşüm, bu harekâta çok çabuk başlandı, hiç kimse gerçekte nasıl hareket edilmesi gerektiğini henüz tam olarak bilmiyor.»

«Yorgun görünüyorsun, Jack. Biraz uyuşana!»

«Doğru söylüyorsunuz, efendim.» Brendi etkisini göstermeye başlamıştı.

«Dolapta bir battaniye olacak. Burada uyuyabilirsin. Bu arada bir şey olursa seni uyandırırız.»

«Çok naziksiniz, efendim.» Amiral VVhite iyi adamdı doğrusu, eşi Lady VVhite de çok seçkin biriydi tabii. On dakika sonra Ryan derin bir uykuya dalmıştı.

KIZIL EKİM

Kural olarak ikinci komutan her iki günde bir radyasyon yaka kartlarını toplardı. Bu, yarı resmi bir denetlemenin parçasıydı. Ayakkkabıların boyalı, yataklar ve dolapların düzgün olduğu kontrol edildikten sonra iki gündür personelin yakasında asılı olan radyasyon kartları toplanır, yerine yenileri dağıtılırdı. Bugünde bu işin yapılması tam iki saatini almıştı Borodin'in. İşi bitince topladığı kartlarla dolu çantayı revire götürdü.

«Yoldaş Petrov, sana hediye getirdim.» Kartlarla dolu çantayı doktorun masasına koydu.

«İyi,» dedi Dr. Petrov ve ikinci komutana gülümseyerek baktı. «Gemide bu kadar sağlıklı genç adamlar varken bana sadece dergi okumak kalıyor.»

Barodin dışarı çıkınca Petrov kartları sıraya dizdi. Her birinin üzerinde üç rakamlı bir numara vardı. Birinci rakam kart serisini, yani bu kartın hangi tarihlerde kullanılmış olduğunu gösteriyordu. İkinci rakam kart sahibinin gemideki görev yerini .üçüncü rakam da yattığı yeri gösteriyordu. Bu sistem eskisinden çok iyiydi, daha önce herkesin bir numarası vardı, o kişiyle ilgili bilgileri ancak o numarayla personel listesini karşılaştırarak bulabiliyordu.

Kartların üzerindeki film parçalarını laboratuvara götürüp birinci banyo için küvete koyarak düğmeye bastı ve saati yetmiş beş dakikaya kurdu. Kırmızı ışıkta saate bakarken, Kübalıların hâlâ o kadar güzel rom yapıp yapmadıklarını merak etti. İki yıl önce Küba'dayken içtiği romun tadı damağında kalmıştı. Her iyi Sovyet vatandaşı gibi, votkasını hiçbir şeye değişmezdi tabii, ama arasıra değişik bir şeyler tatmak da iyi oluyordu doğrusu.

Saat çalınca filmleri çıkarıp ikinci banyoya aldı ve saati tekrar kurdu. Keşke emirler bu kadar gizli tutulmasa, diye düşündü. Bilseydi tropikal iklimler için verilen üniformasını da getirirdi, şimdi Küba'nın o sıcağında bu üniformayla ter dökecekti. O Kübalı vahşiler yıkanmazlardı bile, son birkaç yılda bir şeyler öğrenmişler miydi acaba? Bakalım, görecekti nasılsa. Saat tekrar çalınca Petrov filmleri alıp suyla dolu üçüncü küvete soktu. Sıkıcı işlem sona ermişti. Gemidekilerden biri merdivenden düşüp bacağını kırsa ne iyi olacaktı!

Şu Doğu Alman malı röntgen aletini canlı biri üzerinde denemek isterdi. Marksist olmalarına rağmen Almanlara güvenilmezdi, ama tıp aletlerini iyi yapıyorlardı doğrusu.

Birinci filmi aldı ve röntgen aletine tuttu. «Nichevo!» Derin bir nefes aldı. Film dumanlıydı. 348 numara. Üçüncü seri, mutfak bölümü, kıç taraf. Kartın üzerinde maruz kalınan radyasyonu göstermek üzere on bölüm vardı ve elindeki kart, dördüncü bölüme kadar dumanlıydı. Diğer kartlara baktı

hızla; makine dairesinde çalışanların kartları beşinci bölüme, baş taraftaki torpidocularınkiler birinci bölüme kadar dumanlıydı. Ezbere bilmesine rağmen çeviri cetvelini çıkardı hemen, bölümlerin her birinin ne kadar ve hangi sınırlar içinde radyasyon birimi gösterdiği logaritmik olarak hesaplanmıştı. Makine dairesi «beşinci bölüm, on beşle yirmi beş RADS arasında.» İki günde 15-25 RADS sınırları içindeki radyasyon, tehlikeli olmaktan uzaktı, ama... Revire dönüp telefonu açtı.

«Albay Ramius? Ben Petrov. Hemen revire gelebilir misiniz lütfen?»

«Hemen geliyorum, yoldaş doktor.»

Ramius acele etmedi, doktorun niye çağırdığını biliyordu. Hareket etmeden bir gün önce Petrov ilaç almak için sahile çıktığında, Borodin röntgen makinesiyle kartları kasten kirletmişti.

Revire girip kapıyı kapattı Ramius. «Ne var, doktor?»

«Yoldaş albay, gemide radyasyon sızıntısı var.»

«Saçma, gemideki aletlerin hemen göstermesi gerekirdi.»

Petrov filmleri getirdi. «Buyrun, kendiniz bakın.»

Ramius filmleri ışığa tutup inceledi. «Bunu başka kim biliyor?»

«Siz ve ben, yoldaş albay.»

«Filmlerde bir hata olabilir mi? Ya da banyo ederken yanlış bir şey yapmış olabilirsin belki?»

«Hayır, yoldaş albay. Bu filmlere dokunabilmek için bile yalnız benim, sizin ve Yoldaş Borodin'in yetkisi var. Ayrıca bildiğiniz gibi, hareket etmeden üç gün önce, kutulardan rasgele seçerek filmleri inceledim.» Petrov kutunun en üstündeki birkaç filmi incelediğini söylemedi tabii.

«Burada en çok yirmi RADS görülüyor. Kim bunlar?»

«Bulganin ve Surzpoi. Baş taraftaki torpidocuların hepsi üç RADS’ın altındalar.»

«Pekâlâ. Herhalde reaktör bölmelerinden birinde çok ufak bir sızıntı var. Daha önce de oldu böyle şeyler, hiç kimse de ölmedi. Bulup onaracağız, bu

küçük sırrı da saklayacağız. Önemsiz bir şey için personelin telâşlanmasını istemiyorum.»

Petrov başını salladı ve tabii 1970’de Voroshilov denizaltısında ölenleri, sonra Lenin buzkırma gemisinde personelin yarısının öldüğünü söylemedi. Her iki kaza da yıllar önceydi ne de olsa, üstelik Ramius her şeyin hakkından gelebilirdi.

PENTAGON

Pentagon’un (E) bölümü, en büyüklerinden biriydi ve savunmayla ilgili en yüksek rütbeli görevlilerin büroları bu bölümdeydi. Bunlardan biri de Genelkurmay Harekât Başkanı J-3'e aitti. Kendisi orada[1] değildi tabii. Korgeneral Ed-win Harris bodrumdaki Harekât Odasından yirmi dört saattir çıkmamıştı. Uzun süredir ayakta ve uykusuz olmasına karşılık pantolonunun ütüsü bile bozulmamıştı. Bir deniz piyade subayı olmasına rağmen, odadaki tartışmada barışsever bir hakem rolünü üstlenmişti âdeta.

«Allah kahretsin!» Atlantik Başkomutanı Oramiral Blackburn’un sesiydi bu, yanı başında kendi Harekât Başkanı Tümamiral Pete Stanford vardı.

«Bir harekât böyle mi yönetilir?» Bütün kuvvet komutanları odadaydı ve hepsi de Atlantik Başkomutanıyla aynı fikirdeydi.

Genelkurmay Başkanı General Hilton'un sesi pek yorgun çıktı. «Blackie, emirleri kimin verdiğini biliyorsun.»

«Bunu biliyor ve de anlıyorum, generalim, ama bu temelde bir denizaltı harekâtı, öyle değil mi? Bunun başında Amiral Vince Gallery'nin olması lâzım, sizin tarafta da Amiral Sam Dodge’un olması gerekir. Dan ve ben pilotuz, Pete ise denizaltı savunma uzmanı. Bu işde gerçek bir denizaltıcıya ihtiyacımız var.»

«Baylar,» diye söze başladı Genelkurmay Başkanı. «Şu anda Başkana götüreceğimiz harekât planının dayanağı, olası bir Sovyet tehdididir. Bu iltica eden denizaltı hikâyesini bir süre unutalım, olmaz mı?»

«Buna katılıyorum,» dedi Tümamiral Stanford. «Yeteri kadar derdimiz var zaten.»

Sekiz yüksek rütbeli subay haritanın başına geldiler. Elli altı Sovyet denizaltısı, yirmi sekiz suüstü gemisi ve bir sürü akaryakıt ve İkmal gemisi Amerikan sahillerine doğru ilerliyorlardı. Buna karşılık, ellerinde şu anda yalnız Kennedy uçak gemisi vardı. İngilizlerin Invincible uçak gemisi ise daha küçük ve daha sınırlı imkânlara sahipti. Sovyet tehdidi oldukça büyük sayılırdı. Sovyet kuvvetlerinde en az üç yüz satıhtan satıha orta menzilli güdümlü mermi vardı, bunlar normal olarak gemilere karşı kullanılmak üzere dizayn edilmiş füzelerdi, ama en az üçte birinin nükleer savaş başlığı taşıdığı düşünülür ve Amerikan sahillerine ne kadar yaklaşacakları hesaba katılırsa, Sovyetler’in ellerindeki bu silah platformu, Amerika'nın doğu sahillerindeki bütün hedefleri yok edebilecek güçteydi.

«Amiral Josh Pointer, Kennedy'yi bizimle sahillere yakın tutmak istiyor,» dedi Amiral Blackbum.

«Denizaltı savunma harekâtını uçak gemisinden yönetecek, ayrıca gemideki hafif avcı uçaklarını sahile gönderip yerlerine S-3 denizaltı karakol uçaklarını almayı düşünüyor, Invincible da açık denizde konumlanacak.»

«Hoşuma gitmedi,» dedi General Harris, Tümamiral Stanford da aynı olumsuz görüşü paylaştı.

«Baylar, elimizde sadece tek bir uçak gemisi olduğuna göre, bunu büyük çaplı bir denizaltı savunma harekât merkezi olarak kullanmak yerine, uçak gemisi olarak kullanmak zorundayız.»

«Devam et, Eddie» dedi Genelkurmay Başkanı.

«Kennedy'yi şuraya alalım.» Azor adalarının batısını gösterdi. «Josh, savaş uçaklarını gemiden ayırmasın. İnvincible’ı içeri alıp, sahile yakın olarak denizaltı savunma harekâtı için kullanalım. İngilizler bu gemiyi zaten bu tür harekât için dizayn etmediler mi? Eğer böyleyse, bu harekâtı da iyi yapıyor olmaları gerek. Kennedy güçlü bir vurucu silah ve Sovyetler’e karşı aktif bir tehdit unsurudur. Evet, kuvvetleri böyle konumlandırırsak, Kennedy bulunduğu yerde, Sovyet füzelerinin menziline girmeden Sovyet suüstü kuvvetlerini vuracak menzilde olacaktır.»

«Ayrıca,» diye söze girdi Tümamiral Stanford. «Yine aynı mevkide, Sovyet yardımcı gemilerini de vurabilecek durumda olur. Tankerlerini kaybederlerse eve dönemezler. Bu durumda birliklerini tekrar konumlandırmak zorunda kalacaklar. En azından Kennedy'e karşı bir denge sağlayabilmek için Kiev'i açık denizde tutacaklardır. S-3 deniz karakol uçaklarını kıyıdaki üslerden de kaldırabiliriz, aynı karakol sahasını kapsayacak şekilde uçabilirler.» Eliyle kıyıdan itibaren beş yüz millik bir hat çizdi.

«Ama bu durumda Invincible biraz korumasız kalmıyor mu?» diye sordu. Deniz Kuvvetleri Komutanı Amiral Foster.

«Savaş uçağı-güdümlü mermi kombinasyonunu tercih ediyorum. Sovyetler BEAR uçaklarını uçurmaya başlarsa, bunları İzlanda'da üslenmiş bir filo ve New England'daki diğer filoyla karşılamayı düşünüyorum. Eğer istiyorsanız Kermedy’deki kuşların havada kalması için birkaç hava yakıt ikmal uçağı da gönderebilirim.»

Amiral Foster, Atlantik Başkomutanına döndü. «Ne diyorsun, Blackie?»

«Anlaştık, yalnız beni rahatsız eden, Invincible'ın denizaltı savunma harekâtı için imkân ve kapasitesinin kısıtlı olması.»

«Biz de takviye ederiz, efendim,» dedi Tümamiral Stanford.

«Tarcıımo'yı kaldıralım, refaketine New Jersey grubunu verelim, üstüne de bir düzine ASW helikopteriyle yedi sekiz Harrier uçağı koysak derim!»

«Sevdim bu fikri,» dedi General Harris.

«Bu durumda açık denizde güvenilir bir vurucu güç unsuru, geride de denizaltı savunma harekâtı için iki ufak uçak gemimiz oluyor. Kennetfy'deki kuşlar hem ufaklıkları koruyabilir, hem doğuya doğru önleme uçuşu yapabilirler. Ayrıca bu konumlandırma bize, çok daha büyük bir alanda deniz karakol imkânı ve denizaltı savunma harekâtı yapabilmek için gerekli menzili veriyor.»

«Josh, zaten İngilizler için E-3'lerden oluşan bir hava desteği istiyordu.» Amiral Blackburn bunu söylerken Hava Kuvvetleri Komutanı Orgeneral Claire Barnes'e baktı.

«Ne istiyorsanız veririm,» dedi General Barnes.

«Yarın sabahtan itibaren invincible'ın bulunduğu mevki üzerinde devriye uçuşlarını zaten başlatıyorum, sahile yakın mevkilendirirseniz, yirmi dört saat hava desteği verebilirim. Ayrıca gerekiyorsa bir filo F-16 da tahsis edebilirim.»

«Karşılığında ne istiyorsun, Max?» diye sordu Amiral

Foster. Hiçkimse General Barnes'a «Claire» demeye cesaret edemezdi.

«Gördüğüm kadarıyla, Saratoga onarırrida olduğu için bütün uçakları ve uçucu personel yatıyorlar. Cumartesiden itibaren Dover'den Loring'e kadar olan saha içinde beş yüz taktik savaş uçağım uçuşa kalkacaklar. Benimkiler havadan gemilere karşı yapılacak harekât konusunda pek tecrübeli sayılmazlar. Pilotlarınızdan bir bölümünü birlikte çalışmak için benimkilerin yanında istiyorum, ayrıca TOMCAT uçaklarınızı da isterim.»

Genelkurmay Başkanı araya girdi, «Kennedy tek başına becerebilecek mi?»

«Güvenebilirsiniz,» dedi Amiral Blackburn. Sovyetler'in dört grubundan ikisini bir saat içinde yok edebiliriz. Sahile yakın olan grup senin tabii, Max.»

Deniz Piyade Kuvvetleri Komutanı Orgeneral Max!well ilk kez konuştu. «Siz ikiniz bu sahneyi daha önce kaç kere prova ettiniz, merak ediyorum.» Salonda kahkahalar çınladı.

KIZIL EKİM

Başçarkçı Melekhin sızma olup olmadığını anlamak amacıyla yapılması gerekli olan teknik kontrola başlamadan önce reaktör dairesini boşalttı. İçerde Ramius, Petrov, kendisi, nöbetçi makine subayları ve genç Teğmen Svyadov kaldı. Subaylardan üçünde Geiger sayaçları vardı.

Reaktör dairesi oldukça büyüktü, reaktör uzun süredir durdurulmuş olmasına rağmen, hâlâ dokunulmayacak kadar sıcaktı. Dairenin bütün köşelerine otomatik olarak radyasyonu ölçmek üzere sayaçlar yerleştirilmiş ve etraflarına kırmızı birer daire çizilmişti. Denizaltıdaki bütün bölümler içinde en temiz olanı burasıydı. Bütün alabandalar beyaz boyalı çelikten

yapılmıştı. Bunun nedeni basitti tabii, radyasyon sayaçları çalışmasa bile, en ufak bir sızıntı, alabandaların beyaz zemini üzerinde hemen renk farkı yapardı.

Teğmen Svyadov alüminyum merdivenden çıkarak elindeki Geiger sayacının alıcısını boru devrelerinin kaynaklı bağlantı noktalarında gezdirmeye başladı. Elindeki sayacın hoperlörü herkesin duyabilmesi için sonuna kadar açılmıştı, ayrıca kendisi kulaklık da takmıştı. Yirmi bir yaşındaki genç teğmen çok heyecanlıydı, muhtemel bir radyasyon sızıntısı sözkonusuyken ancak aptallar kendini emniyette hissedebilirdi. Sovyet Donanmasında pek sık yapılan bir şaka vardı: Sovyet Kuzey Donanmasına mensup bir denizciyi diğerlerinden nasıl ayırt ederdiniz? Cevap: Karanlıkta fosforlu ışıklar saçarlar. Karadayken hep gülünürdü buna, ama şimdi hiç kimse gülemiyordu. Bu denetlemenin neden ona yaptırıldığını biliyordu Svyadov; en genç, en tecrübesiz ve en kolay gözden çıkarılabilecek subay oydu gemide. Dizlerinin titremesine güçlükle engel oluyor, sayaç arasıra ses verdikçe midesine kramplar giriyordu. Kadrandaki okuduğu değerler, şu ana kadar hep tehlike sınırının altında olmuştu.

«Bütün değerler normal, yoldaşlar,» diye rapor etti.

«Tekrar baştan başla,» dedi Melekhin.

Yirmi dakika sonra ter içinde kalan Svyadov aynı raporu tekrar verdi ve bitkin bir halde merdivenlerden indi.

«İyi iş yaptın evlat, bir sigara yak bakalım,» dedi Ramius.

«Teşekkür ederim, yoldaş albay. Yukarısı epey sıçan.»

Teğmen Geiger sayacını Melekhin’e verdi, sayaç ölçülen toplam radyasyonu gösteriyordu, bu da tehlike sınırının altındaydı. Melekhin canı sıkkın bir sesle mırıldandı. «Herhalde kartlar radyoaktif olarak kirlenmeye maruz kalmıştır. İlk defo olmuyor bu, fabrikada veya tersanede birisi şaka yapfrıış olmalı. Ordu İstihbarat Örgütü GRU'ya iş çıktı. Böyle bir şakayı yapan, bir kurşunu hak etti demektir! Pekâlâ, şimdi de jeneratör odasındaki boru devrelerini kontrol edelim. Gel bakalım, Svyadov, o güçlü bacaklarına hâlâ ihtiyacımız var.»

Arkadaki bölmede ısı değiştirici buhar jeneratörü, turbo-alternatörler ve diğer yardımcı makineler vardı. Ana türbinlerse diğer bölmedeydi ve Tırtıl'la seyir yaptıkları için durdurulmuştu.

Bu bölmedeki boru devrelerinin kontrolü tam elli dakika sürdü. Buradaki borular reaktör dairesindekiler kadar iyi yalıtlanmadığı için Svyadov iki kez ellerini yaktı. Aşağı indiğinde yüzünden ter boşanıyordu.

«Bütün değerler emniyetli sınırın altında, yoldaşlar.»

«Pekâlâ,» dedi Melekhin. «Aşağıya in ve ikinci bir kontrolü yapmadan önce birkaç dakika dinlen.»

Svyadov yavaşça indi ve çarkçıbaşının ikram ettiği sigarayı yaktı.

Melekhin adamlarının her şeyini düşünen ve kusursuzluğu arayan kır saçlı, iyi bir adamdı.

«Teşekkür ederim, yoldaş,» dedi Svyadov.

Doktor Petrov portatif bir sandalye getirdi.

«Otur, yoldaş teğmen, bacakların dinlensin biraz.»

Svyadov oturup ayaklarını uzattı. Okuldaki arkadaşları bu göreve atandığı zaman ne kadar şanslı olduğunu kaç kez söylemişlerdi. Ramius ve Melekhin bütün donanmadaki en iyi iki öğretmendi, yetenek ve tecrübeleriyle hoşgörüleri birleşince, bütün personelin hayranlığını kazanıyorlardı.

«Bu boruların daha iyi yalıtılmaları gerekir,» dedi Ramius.

Melekhin başını sallayarak onaylamadığını gösterdi. «O zaman da, bir kaçak olup olmadığını kontrol etmek iyice zorlaşır.» Geiger sayacını Ramius'a verdi.

«Bütünüyle emniyetli sınırın altında bu değerler.»

«Doğru, efendim,» dedi Melekhin. «Kömür madenlerindeki işçiler bizden daha çok radyasyon alıyorlar. Sanırım yaka kartlarında bir bozukluk var. Bir kutu yeni kart açıp, önce bir kontroldan geçirsek derim.»

«Bunu ben de düşündüm,» diye söze girdi doktor. «Ama seyir süremiz çok uzun, sonra elimizde kart kalmayabilir, bu da biliyorsunuz

yönetmeliklere aykırı düşer.»

«Doğru söylüyorsun, Petrov. Zaten aslında bu yaka kartlan ikinci planda kalır, önemli olan aletlerin gösterdiği ölçümlerdir.»

«Boru devrelerini bir daha kontrol edelim mi?» diye sordu Melekhin.

Ramius onaylarcasına başını salladı, Svyadov içinden küfretti.

«Emniyet sözkonusu olunca hiçbir çaba abartmalı değildir,» dedi doktor. «Kusura bakma, teğmen.» Rahatlamış gibiydi, ilk anlardaki endişesi yok olmuştu.

Bir saat sonra ikinci kontrol da bitti. Doktor tuz tableti vermek ve çay içirmek için genç teğmeni alıp baş tarafa götürdü, makine dairesindeki diğer subaylar da ayrılırlarken Melekhin reaktörün yeniden çalıştırılması için emir verdi.

Tekrar görev yerlerine dönen personelde huzursuzluk başlamıştı, herkes yaka kartını kontrol edip saatine bakıyor ve nöbetin bir an önce bitmesini istiyordu.

SEKİZİNCİ GÜN

10 ARALIK CUMA

HMS INVİNCİBLE

Ryan uyandığında kamara karanlıktı, lombozların perdeleri kapatılmıştı. Yavaşça doğrulup kendine gelmeye ve nerede olduğunu hatırlamaya çalıştı. Kalkıp lombozdan dışarı baktı, gemi seyre devam ediyordu; deniz biraz daha durulmuş, güneşin son ışıkları fırtına bulutlarının arkasında kalmıştı. Saatine bakıp zamanı hesapladı ve akşam üzeri altı olduğunu buldu. Demek ki, altı saat kadar uyumuştu. İçtiği brendi biraz başını ağrıtmıştı, adeleleri de uyuşmuştu.

Kamaraya bitişik küçük tuvalette yüzünü yıkayıp ağzını çalkaladı, aynada yüzüne bakmayı içi istemedi ama yapmak zorundaydı; çünkü üzerinde ülkesinin subay üniforması vardı ve dış görünüşüne dikkat etmeliydi. Kendine çekidüzen verip köprüüstüne çıktı.

«Biraz daha iyi misin, Jack?» Amiral VVhite üzerinde fincanlar olan bir tepsiyi işaret etti, çaydı tabii, ama ne de olsa bir başlangıçtı.

«Teşekkür ederim, amiral. Az da olsa birkaç saat uykunun yararı oldu. Yemeğe geç kalmadım inşallah!»

«Kahvaltı demek istiyorsun herhalde!» Amiral bir kahkaha attı.

«Anlamadım?»

«Jack, güneş yeni doğuyor, emirler değişti, batıya gidiyoruz, Kemedy yüksek süratle doğuya ilerliyor, biz sahile yakın mevki alacağız.»

«Kimin emri bu, efendim?»

«Atlantik Başkomutanlığı CINCLANT, Joshua'nın bu emirden pek hoşnut olduğunu sanmıyorum. Şimdilik bizimle kalman gerekiyormuş, uykuya da ihtiyacın vardı, onun için kaldırmadım seni.»

Ryan hemen hesapladı, aşağı yukarı on sekiz saat uyumuş olmalıydı. Boşuna adelelerim kaskatı olmamış, diye aklından geçirdi.

Amiral koltuğundan kalkıp Ryan’ın koluna girdi ve beraberce kıç tarafa doğru yürüdüler.

«Geldiğinden daha iyi görünüyorsun. Hadi bakalım, kahvaltı edelim, ben de seni bekliyordum. Albay Hunter aldığımız yeni emirlerin ayrıntıları hakkında sana bilgi verecek. Hava raporu fırtınanın hafifleyeceğini söylüyor. Refakat gemilerinin mevkileri yeniden düzenlendi, sizin New Jersey grubuyla koordineli çalışacağız. Önümüzdeki on iki saat içinde denizaltı savunma harekâtına başlıyacağız sanıyorum. Uyuduğun iyi oldu, çünkü epey ayakta kalacağız herhalde!»

Ryan elini yüzünde dolaştırdı. «Traş olma imkânım var mı, efendim?»

«İngiliz Donanmasında sakal serbest, kahvaltıdan sonra olabilirsin.»

Amiral dairesi Kennedy'deki kadar lüks olmasa da yine de oldukça iyiydi. Amiralin yemek salonu da ayrıydı. Garson üç kişilik servis açtı, biraz sonra Albay Hunter da onlara katıldı. Yemekler dağıtılıp konuşma başlarken garson dışarı çıktı. Albay Hunter söze başladı.

«İki saat içinde sizin Knox sınıfı iki firkateyninizle buluşuyoruz, radarda göründüler bile. Ayrıca önümüzdeki otuz altı saat zarfında iki 1052 sınıfı, iki Perry sınıfı ve bir akaryakıt tankeri de katılacaklar, Akdeniz'den eve dönerken rotaları değiştirildi. Bizim refakat gemileriyle birlikte toplam dokuz suüstü savaş gemimiz oluyor. Oldukça iyi bir kuvvet sayılabilir. Sahilden beş yüz mil açıkta harekâta başlayacağız, New Jersey ve Taranıra grubu da bizim iki yüz mil batımızda olacaklar.»

«Tarama mı?» Ryan şaşırdı. «Deniz piyade alayına niye ihtiyacımız var ki?»

«Aslında iyi oldu.» Gülümseyerek ekledi Albay Hunter. «Asıl komiği, Kennedy Azorlar’da mevki alınca Amerikan sahillerini İngliz Donanması koruyor olacak, bu da Amerika’yı kaybettiğimizden bu yana ilk kez oluyor.»

«Karşımızda kimlerin olacağını tahmin ediyoruz?» diye sordu Ryan.

«İlk grup Alfa denizaltıları bu akşam bizim kıyıların önüne gelmiş olacaklar, en öndeki grupta dört Alto var. Sovyet suüstü kuvvetleri dün akşam İzlanda'yı geçtiler. Kuvvetlerini üçe bölmüşler; birinci grupta Kiev’le

iki kruvazör ve dört muhrip var, ikinci grup sancak gemisi Kirov’un etrafında mevki almışlar, üç kruvazör ve altı muhrip, üçüncüsü ise Moskova’nın çevresindeler, üç kruvazör ve yedi muhrip daha. Sanırım Kiev ve Moskova grupları sahile yakın olacaklar, Kirov grubu açık denizde kalacak, ama Kennedy’nin yeni konumuyla bu kararlarını herhalde bir daha gözden geçireceklerdir. Sonuç olarak, karşımızdaki kuvvetin oldukça güçlü bir güdümlü mermi potansiyeli var ve biz de pek açıktayız. Bunu önlemek için bir saat içinde sizin E-3’lerinizden bir uçuş grubu, bizim Harrier’lerle birlikte hava devriyesine başlıyorlar, sahile daha yaklaştığımızda karada üslenmiş uçaklarınız da takviye edecekler. Durumumuz pek öyle mükemmel sayılmaz, ama Sovyetler’in ellerindekiler de belli. Kızıl Ekim'i arayıp bulmaya gelince, arama harekâtını nasıl düzenleyeceğimize, Rusların birliklerini nasıl konumlandırdıklarını gördükten sonra karar vereceğiz. Şimdilik izleme eğitimi yapıyoruz. En baştaki Alfa denizaltısı şu anda seksen mil kuzeybatımızda, kırk milin üstünde bir süratle ilerliyor, peşine bir helikopter taktık. Bizimle birlikte aşağıya gelecek misin?»

«Amiralim?» Ryan izin isteyen bir ifadeyle amirale baktı, geminin savaş harekât merkezini çok görmek istiyordu doğrusu.

«Gayet tabii.»

Otuz dakika sonra Ryan bütün alabandaları elektronik paneller, kontrol tabloları ve ekranlarla dolu savaş harekât merkezine girmişti. Ryan taktik panoya bir göz attı; Atlantik Okyanusu Rus denizaltılarıyla doluydu.

BEYAZ SARAY

Sovyet Büyükelçisi randevu saatinden bir dakika önce, tam 10.59’da Oval Salona girdi. Kısa boylu, şişman, tipik Slav hatları olan bir adamdı; gözleri profesyonel kumarbazları kıskandıracak kadar ifadesizdi. Daha önce de çeşitli Batı ülkelerinde görev yapmış, otuz yıllık parti üyesi ve tecrübeli bir diplomattı.

«Günaydın Sayın Başkan, günaydın Dr. Pelt.»

Büyükelçi Alexei Arbatov her iki adamı da başıyla hafifçe selamladı ve değişiklik hemen dikkatini çekti. Daha önceki gelişlerinde kendisini ayağa

kalkarak karşılayıp elini sıkan ve birlikte oturan Başkan, masanın arkasında makam koltuğunda oturuyordu, yerinden kıpırdamamıştı.

«Kendinize bir kahve alın. Sayın Büyükelçi,» dedi Dr. Pelt. Arbatov milli güvenlik danışmanını iyi tanırdı. Dr.

Pelt, Georgetown Üniversitesi Stratejik Araştırmalar ve Uluslararası İlişkiler Bölümünden mezun olmuştu, olumlu davranışları olan ve kültürlü bir düşmandı. Arbatov diplomatik nezaket kurallarına biraz fazlaca düşkün olduğundan, ayrıntılar hemen dikkatini çekmişti. Dr. Pelt, Başkanın yanında ayakta duruyor ve büyükelçinin yanına gelmek istemiyor gibiydi. Arbatov kahve almaktan vazgeçti.

«Sayın Büyükelçi,» diye söze başladı Dr. Pelt. «Kuzey Atlantik'de rahatsız edici boyutlara varan bir Sovyet deniz faaliyeti tespit etmiş bulunuyoruz.»

«Öyle mi?» Arbatov'un gözlerini hayretle açışı kimseyi kandıramadı tabii, kendi de bunun farkındaydı. «Bilgim yok bu gelişmeden, biliyorsunuz denizcilik yönüm hiç yoktur.»

Başkan birden söze girdi. «Saçmalamayı bir yana bırakıp konuya girsek nasıl olur, Sayın Büyükelçi?»

Arbatov, Başkanın kabalığına şaşırmadı, adam tam bir Rus gibi davranmıştı şimdi ve aynen Sovyet yöneticilerinin olduğu gibi, onun da Dr. Pelt türünde adamlara, keskin uçların törpülenmesi için ihtiyacı vardı.

Başkan tekrar konuşmaya başladı. «Şu anda Atlantik'de bulunan veya hızla sahillerimize doğru ilerleyen yaklaşık yüz kadar gemimiz var. Benden önceki Başkanla Genel Sekreteriniz Normanov yıllar önce bir anlaşma yaptılar; buna göre, önceden haber vermeden bu çapta bir harekât asla yapılmayacaktı, bunun amacı da, iki tarafın birbirlerini tahrik edecek davranışlardan kaçınmasıydı. Bu anlaşmaya her iki taraf da bugüne kadar uydu. Şimdi askeri danışmanlarım bana, bunun bir savaş provası, hatta bir topyekün savaş başlangıcı olabileceğini söylüyorlar. Aradaki farkı nasıl ayırt edeceğiz? Gemileriniz şu anda İzlanda'nın doğusunu geçiyorlar, yakında Avrupa ticaret yollarımızı tehdit edecek mevkilerde olacaklar. Bu durum en azından son derece rahatsız edici ve ciddi bir tahrik unsuru. Henüz kamuoyuna açıklama yapılmadı, ama yapmak zorunda kalacağız,

Aiex. Ve bunu yaptığımızda, Amerikan halkı benden harekete geçmemi bekleyecek ve isteyecektir.» Başkan sustu ve cevap bekledi, ama Arbatov sadece başını salladı.

Dr. Pelt söze girdi. «Sayın Büyükelçi, ülkeniz yıllardır Doğu-Batı işbirliğinin örneği olmuş bir anlaşmayı bir kalemde silip atmayı göze almış görünüyor, bunu en azından bir tahrik olmaktan öteye ne şekilde değerlendirmemizi beklerdiniz acaba?»

«Sayın Başkan, Dr. Pelt. inanınız bu durumdan haberim yoktu.» Arbatov en samimi görünüşüyle yalanma devam etti. «Hemen Moskova'yla temas kurup konuyu açıklığa kavuşturacağım. Göndermek istediğiniz bir mesaj var mı?»

«Evet,» dedi Başkan. «Sizin ve Moskova'daki üstlerinizin de anlayışla karşılayacağı üzere, deniz ve hava birliklerimizi, sizi gözlemek ve izlemek için konumlandıracağız. Uluslararası hukuka uygun olarak yapacağınız hiçbir harekâta müdahale etmek gibi bir niyet ve isteğimiz yok. Biz de bir tahrik unsuru olmak istemiyoruz, ama imzalanmış o anlaşma çerçevesinde neler olup bittiğini anlamaya da hakkımız var sanırım, Sayın Büyükelçi. Bunu anlayana kadar da, adamlarımıza gerekli emirleri vermeyeceğiz. Hükümetinizin şunu bilmesini isterim: Her iki taraftan da birbirine bu kadar yakın bulunan ve böylesine çok sayıda deniz ve hava kuvveti, başlıbaşına tehlikeli bir durum yaratmak için yeterlidir. Kazalar olabilir; başka bir zamanda taraflardan birince yapıldığında zararsız boyutlarda olan herhangi bir davranış, bu durumda başka türlü yorumlanabilir. Sayın Büyükelçi, tarihte pek çok savaş böyle başlamıştır.»

Başkan arkasına yaslanıp sustu ve söylediklerinin etkisini göstermesi için bir süre bekledi. Tekrar söze başladığında daha nazik bir ifade kullanmaya başlamıştı.

«Tabii böyle bir ihtimali düşünmüyorum, ama her şeyi şahsa bırakmak sorumsuzluk olmaz mı?»

«Sayın Başkan, her zaman olduğu gibi, söylemek istediklerinizi gayet açık bir şekilde ifade ettiniz. Ancak bildiğiniz gibi, açık denizler ve uluslararası sular her türlü geçiş hakkını verir ve...»

Dr. Pelt, Arbatov’un sözünü kesti. «Sayın Büyükelçi, basit bir akıl yürütme yapalım. Çocuklarınız bahçenizde oyun oynarken, komşunuz elinde dolu bir av tüfeğiyle kendi bahçesinde dolaşmaya başlıyor. Bu ülkede de bunu yasaklayan bir yasa yok, ama yine de dikkate almaz mısınız, endişe duymaz mısınız?»

«Tabii ki haklısınız, Dr. Pelt, ama bu durum biraz farklı ve...»

Bu kez Başkan, Arbatov’un sözünü kesti. «Gerçekten de bu durum farklı. Bu durum daha da tehlikeli. Sözkonusu olan, bir anlaşmanın ihlâl edilmesidir ve ben bunu çok tehlikeli buluyorum. Sovyet-Amerikan ilişkilerinde açılan yeni çağa çok fazla güveniyordum. Ticaret anlaşmalarımızı yaptık, daha yeni bir tahıl satış anlaşması imzaladık, bunda sizin de bizzat büyük rolünüz oldu, hatırlarsanız. İyiye doğru çok yol aldık, Sayın Büyükelçi. Şimdi acaba bunun sonuna mı geldik?» Başkan anlamlı bir şekilde başını salladı. «Umarım böyle değildir, Sayın Büyükelçi, seçim şansı sizin elinizde. Ülkelerimiz arasındaki ilişkilerin dayanacağı tek temel karşılıklı güvendir. Sayın Büyükelçi, sizi paniğe uğratmamış olduğumuzu umarım. Bilirsiniz, açık konuşmak âdetimdir. Kişisel olarak, diplomatik gevezelikleri ve formalite icabı yapılan konuşmaları sevmem. Özellikle böyle zamanlarda gayet çabuk ve de açık seçik haberleşebilmeliyiz. Önümüzde son derece tehlikeli bir durum var, bunu çözebilmek için beraberce son derece hızlı hareket etmeliyiz. Bu akşam yediye kadar cevap istiyorum; alamazsam, bu saatten sonra kırmızı telefonla direkt hattan cevap isteyeceğim.»

Arbatov ayağa kalktı. «Sayın Başkan, mesajınızı önümüzdeki bir saat içinde Moskova'ya ileteceğim; ancak lütfen Washington'la Moskova arasındaki saat farkını dikkate alınız.»

«Haftasonu tatilinin henüz başladığını ve ülkenizin bir emekçi cenneti olduğunu biliyorum, Sayın Büyükelçi. Ama umarım Sovyetler Birliği’ni yönetenlerden hiç değilse birkaçı işlerinin başındadırlar. Her neyse, sizi daha fazla tutmayalım, iyi günler.»

Dr. Pelt büyükelçiyi uğurladıktan sonra içeri girip oturdu. «Belki biraz sert davrandım,» dedi Başkan.

«Evet, efendim.» Aslında Başkanın çok sert davrandığını düşünüyordu Dr. Pelt. Ruslara karşı özel bir sempatisi yoktu ama diplomatik nezakete uygun davranmayı tercih ederdi. «Ama sanırım, ne söylemek istediğimizi tam olarak anlattınız, efendim.»

«Bal gibi biliyor,» dedi Başkan.

«Evet, efendim, biliyor, ama sanırım bildiğini bildiğimizi bilmiyor.»

«Belki de biz öyle sanıyoruz. Bu ne biçim Tanrının cezası bir oyun! Başkan olmadan önce savcılık yaparken karşılaştığım en tehlikeli durum, bir Mafya üyesini hapse attırmaktı. Ne dersin, şu 'uluslararası hukuka uygun bir harekât’ oltasına takılacaklar mı acaba?»

«Bahse girerim, efendim.» Dr. Pelt bir fincan kahve doldurdu kendine.

«Herhalde bir kurtarma harekâtı diye adlandıracaklar. Eğer tatbikat derlerse, anlaşmayı ihlâl ettiklerini kabul etmiş olurlar. Bir kurtarma harekâtı ise, kullanılan birliklerin çokluğunu, olayın bu kadar hızlı gelişmesini ve gizli tutulmasını açıklayabilir. Onların basını böyle bir şeyi zaten hiçbir şekilde yazmaz. Benim görüşüme göre, kaybolan bir güdümlü mermilı denizaltı için yaptıkları büyük çaplı bir arama-kurtarma harekâtı olarak açıklamada bulunacaklardır.»

«Sanmam,» dedi Başkan. «Bu kadar ileri gitmezler. Nükleer denizaltıların diğer ülkenin sahillerine beş yüz milden daha fazla yaklaşmayacağına dair ayrı bir antlaşmamız var. Öyle sanıyorum ki, Arbatov resmi olarak nasıl bir açıklama yapacaklarını şimdiden biliyor, ama tabii zamanı alabildiğine kullanmak istiyor. Öte yandan, düşük bir ihtimal olmakla birlikte, gerçekten bilgisiz, habersiz ve talimat almamış da olabilir. Bazı bilgileri nasıl sakladıklarını bilirsin. Acaba onun bilip de bilmezlikten gelişini fazla mı büyütüyoruz?»

«Sanmam, efendim. Diplomasının önemli kurallarından biridir; inandırıcı biçimde yalan söyleyebilmek için gerçeğin hiç değilse birazını bilmek gerekir.»

Başkan gülümsedi. «Bu oyunu gerektiği gibi tezgâhlamak için epey zamanları oldu, geç de olsa tepkimiz inşallah morallerini bozmaz!»

«Hayır, efendim. Alex tekmeyle kapı dışarı atılmayı bile yarı yarıya göze almıştı sanırım.»

«Biliyor musun, Pelt, bu Alex'in diplomatik yaklaşımları beni öteden beri hiç etkilemedi. Ruslar bana, içeri tıkmaya çalıştığım Mafya babalarını hatırlatıyor; kültürlü ve iyi niyetli bir maske ve ahlâk eksikliği.» Başkan başını salladı, tekrar saldırgan bir şahin olmuştu şimdi. «Bir yerlere ayrılma, Jeff. Birkaç dakika sonra George Farmer'la görüşeceğim, ama Rusların cevabı geldiğinde burada olmanı istiyorum.»

Pelt ofisine giderken Başkanın söylediklerini düşündü. Kültürlü bir Rusa en ağır hakaret, kültürsüz olduğunu söylemekti, ama Moskova Devlet Operasında Boris Gudunov'u localarında seyrederken gözleri yaşaran bu adamlar, bir anda dönüp, gözlerini bile kırpmadan yüz kişinin idam fermanım ya da hapis cezasını onâylayabilirlerdi. Garip adamlardı bu Ruslar, politik felsefeleriyle daha da bir garipleşiyorlardı, Başkan da çok keskin kenarlıydı doğrusu, her ucun ayrı ayrı nasıl törpülenip yumuşatılabileceğini bilmeyi istedi Dr. Pelt. Amerikan halkına hitap etmek başka şey. bir yabancı gücün büyükelçisiyle konuşmak bambaşka bir şeydi tabii.

CIA MERKEZİ

Ritter içeri girdi ve hemen oturdu. «Kardinal'in başı belada yargıç.»

Yargıç Moore gözlüklerini çıkarıp gözlerini ovuşturdu. «Şaşırmadım,» dedi. Moskova'daki istasyon şefinin koyduğu ve Ryan'ın bilmediği özel notta, Kardinal'in son mesajını verirken Kremlin'den Amerikan Büyükelçiliğine uzanan kurye zincirinin yarısını atlayacak kadar acele ve telaşlı davrandığı yazılıydı. Adam belki de yaşlandıkça daha pervasız oluyordu.

«İstasyon şefi tam olarak ne diyor?»

«Kardinal zatürree teşhisiyle hastanede yatıyormuş. Belki de doğrudur ama...»

«Adam yaşlı, Rusya'nın kışları da soğuktur, ama bu kadar rastlantıya da kim inanır?»

Yargıç düşünceli görünüyordu. «Yakalamışlarsa ne yaparlar dersin?»

«Sanırım sessizce ölür gider. Bu, onu ele verenin kim olduğuna da bağlı biraz. Eğer KGB ise, Andropov'dan sonra kaybettikleri prestiji yeniden sağlamak için konuşturmak isteyebilirler, ama bu da çok gürültü çıkarır. Askeri İstihbarat GRU için de aynı şey sözkonusu. Kamuoyuna açık bir yargılama olacağını sanmıyorum, herhalde birkaç hafta gizlice işkence yapıp sonra da sessizce öldüreceklerdir.»

Yargıç Moore omuzlarını silkti. İki adam sanki ağır bir hastanın durumu hakkında konsültasyon yapar gibiydiler. Yargıç, Kardinal'in nasıl bir adam olduğunu bile bilmediğini düşündü. Arşivlerde bir fotoğrafı vardı galiba, ama hiç bakmamıştı. Böylesi daha kolaydı. Yargıçlık yaparken, de sanıkların hiç gözlerine bakmaz, olaydan bağımsız ve tarafsız bir biçimde yasaları uygulardı. ClA'de de aynı şekilde davranmaya devam etmişti. Bu bir tür korkaklık olarak da yorumlanabilirdi belki, bir CIA Başkanının başka türlü davranması beklenebilirdi tabii, ama casuslar da yaşlanırdı. «Şirket» den ayrılmanın zamanı gelmişti, üç yıl az zaman değildi. Üzerine düşeni fazlasıyla yaptığından emindi zaten.

«İstasyon şefine gerekli emiri ver, işin ucunu bıraksın, soruşturma, araştırma istemiyorum. Hasta olduğu doğruysa, nasıl olsa iyileşince tekrar bağlantı kurar. Doğru değilse, başına ne geldiğini nasıl olsa yakında öğreniriz.»

«Tamam, efendim.»

Ritter, Kardinal'in gönderdiği haberin doğruluk derecesini kontrol ettirmişti. Ajanlardan biri donanmanın denize açıldığını, suüstü kuvvetlerine kumanda etmek üzere Gorshkov'un çok güvendiği bir amiralin gemiler kalkmadan birkaç dakika önce Korov'a katıldığını ve Kızıl Ekim'i inşa eden mühendisin de amiralle birlikte olduğunu bildirmişti. Bir diğer İngiliz ajanının verdiği rapordaysa, suüstü gemilerinin kalkıştan önce, sahildeki depolardan aceleyle sualtı cephanesi yükledikleri belirtiyordu. Yeterince kesin olmayan diğer bir istihbarata göre de, Kuzey Donanma Komutanı Amiral Korov ortadan kaybolmuştu. WILLOW dosyası gerçekti ve daha başka gerçekler de vardı.

DENİZ HARP OKULU, ANNAPOLİS

«Skip.»

«Merhaba, amiral. Bana katılır mısınız, efendim?» Boş bir sandalyeyi işaret etti Skip.

Eski bir denizaltıcı olan Harp Okulu Komutanı oturduktan sonra söze başladı. «Pentagon'dan sana bir.mesaj getirdim, Skip, bu akşam saat 19,30'da bir randevun varmış, hepsi bu kadar.»

«Harika,» dedi Skip ve öğle yemeğinin kalanını bitirdi. Pazartesiden bu yana bilgisayar programı üzerinde çalışmıştı. Mesajın anlamı, bu akşam Hava Kuvvetlerinin CRAY-2 bilgisayarına girmesi gerektiğiydi. Bilgisayar programı da bitmek üzereydi zaten.

«Nedir bütün bunlar?» diye sordu amiral.

«Özür dilerim, efendim, söyleyemem. Bu işleri bilirsiniz.»

BEYAZ SARAY

Sovyet Büyükelçisi öğleden sonra saat dörtte geldi. Basın mensuplarından gizlemek için özel bir tünelden geçirildikten sonra Oval Ofise alınabilmişti. Büyükelçi girerken, arkasından Dr. Pelt de yetişti. Büyükelçi ayakta ve esas duruşta söze başladı.

«Sayın Başkamın, size zamanında haber verilmediği için hükümetimin üzüntülerini ve özürlerini size iletmekle görevlendirildim. Nükleer denizaltılarımızdan biri kayıp. Acil arama - kurtarma harekâtı yapılmaktadır.»

Başkan anlayışla başını sallayarak büyükelçiye koltuklardan birini gösterdi. Pel^ de büyükelçinin yanına oturdu.

«Bu durum biraz utanç verici, Sayın Eaşkan, biliyorum. Biliyorsunuz, sizde olduğu gibi bizde de nükleer bir denizaltı için seçilen personel, en güvenilir ve en iyi eğitilmiş olanlardır. Burada daha da özel bir durum var, gemi subaylarının birçoğu da yüksek rütbeli parti üyelerinin çocukları, hattâ birinin babası Merkez Komitesi üyesidir. Tabii hangisinin olduğunu söyleyemem. Sovyet Deniz Kuvvetlerinin değerli çocuklarımızı bulmak için gösterdiği çaba anlayışla karşılanmalıdır, tabii biraz usullere aykırı davrandığımızı da kabul ediyoruz.» Arbatov utandırıcı bir aile sırrını açıklıyordu sanki, çok da inandırıcı konuşuyordu gerçekten. «İşte bu

nedenle olaylar pek hızlı gelişiverdi. Bildiğiniz gibi, her şey bir gecede olup bitti.»

Başkan hoşgörüyle başını salladı. «Anlıyorum, biraz daha rahatladım şimdi, Alex. Jeff, sanırım vakit geldi, hepimiz birer kadeh bir şey içsek! Burbon viskisine ne dersin, Alex?»

«Tabii, teşekkür ederim, efendim.»

Pelt içkileri hazırladı, elinde üç bardakla geri döndü ve söze girdi. «Doğrusunu isterseniz, Sayın Büyükelçi, bunun bir kurtarma harekâtı olduğundan şüphelenmiştik.»

Başkan içkisinden bir yudum alarak ekledi. «Gençlerinizi nasıl olup da böyle görevlerde kullandığınızı ciddi olarak düşünüyorum bazen. Sanırım bir iki tane de biz kaybettik, sizin bu üçüncü ya da dördüncü oluyor, değil mi?»

«Bilmem Sayın Başkan, bu konuda sizin bilgileriniz sanırım benimkilerden fazla.» Arbatov ilk kez doğru bir şey söylemişti galiba.

«Bu tür görevlerin tehlikeli ve çok özveri isteyen türde işler olduğu konusunda size katılıyorum, efendim.»

«Gemide kaç kişi vardı, Alex?» diye sordu Başkan.

«Hiç fikrim yok, Sayın Başkan. Aşağı yukarı yüz kişi kadar olmalı. Daha önce bir savaş gemisine binmedim bile!»

«Ooğu da delikanlı yaşta çocuklardır, tıpkı bizimkiler gibi. Ne kadar yazık aslında, iki ülkenin birbirine olan güvensizliğinden dolayı her iki taraf da değerli evlatlarını bu tür tehlikelere atıyorlar. Üstelik bunu yaparken, bazen bu çocukların hiç geri dönemeyeceklerini de bilerek. Ama sonra düşünüyorum, başka türlü ne yapabilir, nasıl davranabibilir her iki taraf da acaba?» Başkan durakladı ve pencereden dışarı baktı, bahçedeki karlar erimeye başlamıştı. Şimdi sıra diğer konuya gelmişti artık. «Belki yardım edebiliriz,» dedi.

«Evet, belki de bu trajedinin çözümü, aramızdaki güvensizliğin azaltılması için bir fırsat olabilir. Belki de ilişkilerimizin gerçekten de iyiye gittiğini gösterecek bir sonuca varabiliriz.»

Dr. Pelt piposunu karıştırır gibi yaparak arkasını döndü. Başkanla olan dostlukları uzun yıllar öncesine dayanıyordu. Başkan herhalde çok şanslıydı, neler yapmış ve hepsinden de ne kadar ucuz kurtulmuştu. Üniversite de beraber okurken onun tiyatro kolunda çalıştığını hatırladı. Amatör tiyatroculuk ona hukuk mesleğinde de yardım etmiş, savcıyken yaptığı dramatik konuşmalarla suçladığı bütün Mafya şeflerini hapse göndermeyi başarmıştı.

Başkan yeniden konuşmaya başladı. «Sayın Büyükelçi, kayıp çocuklarınızı bulabilmekte yardımcı olabilmek için size Amerika'nın bütün kaynaklarını sunuyorum.»

«Çok naziksiniz Sayın Başkan, ama...»

Başkan elini kaldırıp büyükelçinin sözünü kesti. «Aması maması yok, Alex. Eğer böyle bir durumda işbirliği yapmazsak, daha önemli konularda işbirliği yapmayı veya anlatabilmeyi nasıl umabiliriz? Eğer yanlış hatırlamıyorsam, geçen yıl düşen bir uçağımızın personelini sizin balıkçı gemisi kılıklı istihbarat gemilerinizden biri denizden toplayıp hayatlarını kurtarmıştı. Alex, en azından bu olaydan dolayı Birleşik Devletler'in size bir onur borcu var, hiç kimseye de Amerika'nın nankörlük yaptığını söyletmeyiz.» Konuşmanın etkisini görmek için bir süre bekledi. «Biliyorsunuz, herhalde hepsi çoktan ölmüştür. Ama en azından çocukların ailelerine bir borcumuz var. Jeff, bildiğim kadarıyla özel bazı denizaltı kurtarma aletlerimiz var galiba?»

«Deniz Kuvvetlerine ayırdığımız o kocaman bütçeyi düşünürseniz, efendim, olsa iyi olur. Hemen Amiral Foster'e telefon ederim.»

«İyi,» dedi Başkan. «Alex, birbirimize karşı olan güvensizliğimizin bununla ortadan kalkabileceğini ummak tabii ki biraz fazla iyimserlik olur. Tarihsel geçmişimiz çelişiyor her şeyden önce, ama bununla küçük de olsa bir başlangıç yapalım. Uzayda ya da Viyana'da bir toplantı masasında el sıkışabiliyorsak, belki burada da yapabiliriz bunu. Bu toplantı biter bitmez kuvvet komutanlarına gerekli emri hemen vereceğim.»

«Teşekkür ederim, Sayın Başkan.» Arbatov duyduğu rahatsızlığı saklamayı başardı.

«Ayrıca Genel Sekreter Normanov'a saygılarımı ve kayıp çocukların ailelerine başsağlığı dileklerimi iletin. Kendisinin ve dolayısıyla sizin bu bilgileri bize aktarmanızı takdirle karşılıyoruz.»

«Peki, Sayın Başkan.» Arbatov ayağa kalktı ve el sıkıştılar sonra odadan çıktı. Amerikalıların niyeti neydi acaba? Moskova'yı uyarmıştı oysa; buna bir kurtarma harekâtı dedikleri anda Amerikalılar yardım teklif edeceklerdi. Noel zamanıydı tam ve Amerikalılar «mutlu son»lara bayılırlardı. Amerikan Başkanını takdir etmek zorunda olduğunu düşündü. Son derece açık sözlü ama çok zeki ve kurnaz bir adamdı. Genellikle dostça davranır, ama avantajı son anda yakalamayı da becerirdi. Büyükannesinin çingenelerin çocukları nasıl kaçırdıkları hakkında anlattığı masalları hatırladı; Başkan tam bir Rus gibi davranmıştı doğrusu.

Kapılar kapandıktan sonra Başkan söze başladı. «Evet, şimdi onları burunlarının dibinden izleyebiliriz, ve seslerini bile çıkaramazlar. Yalan söylüyorlar, biz de bunu biliyoruz, ama onlar bildiğimizi bilmiyorlar. Jeff, Ryan haklıydı. Atlantik bizim okyanusumuz. Deniz ve Hava Kuvvetlerimizin bunların üzerine battaniye örter gibi çökmesini istiyorum. Bu okyanusun bizim olduğunu onlara anlatmak için bundan iyi fırsat olamaz.» Başkan bardağındaki son yudumu da içti. «Denizaltıya gelince, ele geçirirsek, bizimkiler iyice incelesinler, iltica etmek isteyenleri de kabul ederiz, sessizce tabii!»

«Tabii efendim. Subayların bizim tarafa geçmesi, en az denizaltıyı ele geçirmek kadar önemli bence!»

«Ama Deniz Kuvvetleri gemiyi geri vermek istemeyecektir.»

«Personeli ortadan kaldırmadan bunu yapamayız efendim, böyle bir şeyi de yapmayız herhalde!»

«Anlaştık,» dedi Başkan ve sekreterinin iç telefon düğmesine bastı. «Bana Genelkurmay Başkanı General Hilton'u bağlayın.»

PENTAGON

Hava Kuvvetleri Bilgisayar Merkezi Pentagon'un bodrum katlarında birindeydi. İçersi Skip Tyler'ın bacağındaki metal çiviyi sızlatacak kadar serindi.

Tyler kontrol konsollarından birinin başında oturuyordu. Başka birisinin bir ayda zor bitirebileceği bir programı dört gün geceli gündüzlü çalışarak tamamlamıştı ve hizmete sunmaya hazırdı.

Saat akşamın sekiziydi. Tyler, Kızıl Ekim'in bütün fiziksel boyutlarını ve bilinen özelliklerini bilgisayara yükledi, sistem operatörü olan hava astsubayına «Tamam» işaretini verdi. Operatör XOT harflerini tuşlayörak bilgisayarı harekete geçirdi.

«Oldukça uzun bir program, efendim,» dedi operatör ve konsolun üzerine bir on dolar koydu.

«CRAY-2'nin on dakikada çözüme ulaşacağına bahse girer misiniz?»

«On beş,» dedi Tyler. «Anlaştık, tuvalet nerede buralarda?»

«Kapıdan çıkın, sağa dönüp koridorun sonuna kadar gidin, sonra tekrar sola, efendim.»

Tyler kapıya doğru yürüdü. Dört yıl geçmesine rağmen yürümeye mecbur olduğu bu aksak tempoya hâlâ alışamamıştı, ama önemli olan hayatta kalmasıydı.

Kaza soğuk bir kış gecesi, tersanenin ana girişine birkaç blok ötede olmuştu. Yeni atandığı denizaltı komutanlığı görevi için yaptığı yirmi saatlik uzun bir çalışmadan sonra sabahın üçünde eve dönüyordu. Kırmızı ışığa rağmen seksen kilometre hızla yandan arabasına çarpan, evine giden bir başka yorgun ve dalgın tersane işçisiydi. Adam ölmüş,Skip de sakat bir bacakla yaşama mahkûm olmuştu. Kazadan sekiz gün sonra kendine geldiğinde ilk hatırladığı şey, ellerini tutan karısı Jean'di. Bütün denizaltıcılarda olduğu gibi, evlilikleri sorunlarla doluydu. Gözlerini açtığında gördüğü manzara pek içaçıcı değildi, kançanağı gibi gözler, dağılmış saçlar... ama karısının yüzü o güne dek görmediği ölçüde sevgi, şefkat ve iyilik doluydu. Değerini bilemediğini düşünmüştü o zaman, yarım bir bacaktan çok daha değerli bir varlıktı o.

«Skip Tyler!»

Skip döndü ve ona doğru koşarak gelen bir deniz subayı gördü.

«Johnie Coleman! Nereden çıktın böyle?»

Coleman albay olmuştu. Teoumsah ve Shork denizaltılarında iki yıl birlikte çalışmışlardı. Silah sistemleri uzmanı olan Coleman, birkaç nükleer denizaltının komutanlığını yapmıştı.

«Çoluk çocuk nasıl, Skip?»

«Jean çok iyi. Beş çocuğumuz var, biri de yolda.»

«Ne iyi. Annapolis’de öğretim üyesi olduğunu duydum.»

«Evet, biraz da mühendislik yapıyorum.»

«Burada işin ne?»

«Hava Kuvvetleri bilgisayarında bir program deniyorum. Deniz Sistemleri Komutanlığı için yeni bir gemi tasarımı.» İyi bir hikâye uydurmuştu doğrusu. «Sen ne yapıyorsun?»

«Deniz Kuvvetleri Komutanlığında, Amiral Dodge’un kurmay başkanıyım.»

«Öyle mi?» Tyler etkilenmişti. Denizaltı Savaşı Komutanı Koramiral Sam Dodge, Amerikan Deniz Kuvvetlerinin bütün denizaltı harekâtından sorumluydu.

«Seni çok çalıştırıyor mu?»

«Biliyorsun, canım çıktı son durumdan dolayı!»

«Anlayamadım?» Tyler pazartesinden bu yana ne TV seyretmiş, ne de gazete okumuştu.

«Şaka mı yapıyorsun, Skip?»

«Hayır, John. Pazartesinden beri günde yirmi saat bu program üzerinde çalışıyorum, bildiğin gibi harekât bültenlerinin dağıtım Üstesinde de artık ismim yok.»

Coleman etrafı kolaçan etti ve tekrar Skip'e döndü. «Sanırım sana söylememde sakınca yok. Rus dostlarımız büyük bir deniz harekâtı yapıyorlar. Bütün Kuzey Donanması denizde, her taraf Rus denizaitılarıyla dolu.»

«Ne yapıyorlar peki?»

«Tam olarak bilmiyoruz. Görünüşe göre büyük bir arama-kurtarma harekâtı yapıyorlar. Asıl sorun, neyi aradıkları. Yüksek süratle sahillerimize gelen dört Alfa sınıfı, arkalarında da bir sürü Charüe ve Victor sınıfı denizaltı var.

Önce deniz ticaret yollarımızı bloke edeceklerini düşündük, ama bunu yapmak için bulunmaları gereken konumları da geçtiler, hâlâ kıyılarımıza doğru geliyorlar.»

«Neler var karşımızda?»

«Elli sekiz denizaltı, otuz civarında suüstü gemisi.»

«Aman Tanrım, CINCLANT aklını oynatmıştır herhalde!»

«Bizimkilerin de hepsi denize çıktı, Skip. Denizdeki bütün nükleer denizaltılarımız yeniden konumlandırılıyorlar. Uçabilen bütün P-3'ler şu anda ya Atlantik üzerinde ya da oraya doğru gidiyorlar.»

Coleman bir an durdu. «Skip, hâlâ gizlilik derecen var değil mi?»

«Gayet tabii, yeni yapılan Kîrov sınıfının değerlendirilmesinin bir bölümünü ben yaptım.»

«Tamam, okuduğum zaman tahmin etmiştim zaten. Sen daima çok iyi bir mühendistin, Skip. Bizim ihtiyar, Tecumseh’de kendisi için yaptıklarını hâlâ anlatır durur. Senin için giriş izni alabilirim sanıyorum. Dur bakalım, bir deneyelim! Seni görmekten zevk duyacaktır kuşkusuz. Burada işin ne zaman bitiyor?»

«Yarım saatte herhalde.»

«Bizi nerede bulabileceğini biliyor musun?»

«Eski yeriniz mi?»

«Tamam. İşin bitince beni ara. Dahili numaram 78730. Artık gitmem gerekecek »

«Oldu, John.» Skip tuvalete doğru giderken Rusların gerçekte neyin peşinde olduklarını düşündü. Her neyse, Noel haftasında ve bir cuma akşamı bu saatte üç yıldızlı bir amirali ve albay rütbesindeki kurmay başkanını işbaşında tutacak kadar önemli olmalıydı.

«On bir dakika, elli üç saniye,» diye rapor etti operatör.

Bilgisayar çıktıları iki yüz sayfa kadardı.

«Başçavuş, bu müthiş bir makine!»

«Haklısınız, efendim, üstelik son derece de güvenilir. Bir aydan beri tek bir hata yapmadı.»

«Bir telefon edebilir miyim?»

«Tabii, herhangi birini kullanabilirsiniz, efendim.»

Tyler en yakındaki telefonu kaldırdı, numarayı çevirmede önce astsubaya döndü. «Programı silin.»

«Peki efendim... tamamdır. İnşallah elinizde bir kopya vardır.»

Tyler başını salladı ve numarayı çevirdi.

«OP-02 A, Albay Coleman.»

«John, ben Skip.»

«Aman ne iyi, ihtiyar seni görmek istiyor, hemen buraya gel.»

Tyler bilgisayar çıktılarını çantasına koyup kilitledi, CRAY-2'ye bir göz attı, buraya tekrar gelmesi gerekecekti.

Çalışan asansör bulamayınca yürüyerek iki kat çıktı. Koridorun başında bir deniz piyadesi bekliyordu.

«Yarbay Tyler siz misiniz, efendim? Kimliğinizi görebilir miyim?»

Tyler, Pentagon’a giriş iznini gösterdi ve bu izne sahip olan tek bacaklı başka kaç tane daha denizaltı subayı vardır acaba, diye düşündü.

«Sağolun, yarbayım. Lütfen koridorun sonuna kadar gidin. Odayı biliyorsunuz değil mi?»

«Tabii, teşekkürler, onbaşı.»

Koramiral Dodge masasında oturmuş, mesajlara bakıyordu. Kısa boylu* sağlam yapılı amiral, üç ayrı denizaltıya komuta etmiş, Los Angeles sınıflarının bütün yapım programını yürütmüş, şimdi de Kongre üyeleriyle bütçe savaşı verecek en yüksek makama gelip oturmuştu.

«Skip, çok iyi görünüyorsun. Akademide çok başarılı çalıştığını duydum.»

«Sağolun, efendim.»

«üohn, çocukların sayısında artış olduğunu söyledi.»

«Altı numara Şubatta bekleniyor, efendim.»

«Altı mı, Katolik veya Mormon musun yoksa?»

«Amiralim, artık denizaltıcı olmadığıma göre, geceleri ve haftasonları bir şeyler yapmam lazım.» Skip konuyu değiştirdi hemen, ailesiyle ilgili sözlerden hoşlanmamıştı. «Ruslar oyun oynuyorlarmış diye duydum, efendim.»

Amirai Dodge da birden ciddileşmişti. «Evet, bütün Kuzey Donanması buraya geliyor, ikmal gemileri de yanlarında.»

«Ne yapıyorlar, efendim?»

«Belki sen söyleyebilirsin. Gel içerki odaya geçelim.»

Diğer odada büyük bir ekran üzerinde bütün Atlantik ve varolan tüm gemiler gösterilmişti. Ticaret gemileri beyazdı, üzerine bayrakları konmuştu. Sovyet gemileri, gemi tiplerine uygun küçük maket modellerle ve kırmızı olarak yerleştirilmişti, müttefiklerin gemileri ise maviydi. Okyanus bir hayli kalabalıklaşmıştı.

«Aman Tanrım,» dedi Skip.

«İşte böyle evlat. Gizlilik derecen nedir?»

«Çok gizli ve daha da yukarı, efendim. Sovyetlerle ilgili bütün bilgileri görebiliyorum, ayrıca Deniz Sistemleri Komutanlığı için çalışıyorum.»

«John, Kirav'la ilgili çalışmayı senin yaptığını söyledi, iyi iş çıkarmışsın, aferin.»

«Amiralim, bu iki Alfa sınıfı, görebildiğim kadarıyla Norfolk’a doğru geliyorlar.»

«Evet, öyle görünüyor. Çok da hızlı geliyorlar. Şuradaki, Neıw London girişini kapatacak şekilde Long Island’a doğru ilerliyor, bu da sanırım

Boston’a doğru gidiyor. Bu Vîctor sınıfları da hemen arkalarında. Bütün İngiliz limanlarının ağzını şimdiden kapadılar. Pazartesi gününden itibaren de bizim doğu sahilimizdeki her limanımızın girişinde en az ikişer Sovyet denizaltısı olacak.»

«Bu işi sevmedim, efendim.»

«Ben de, evlat. Gördüğün gibi, elimizde ne varsa denize çıkardık. Asıl sorun, bu yaptıklarına bir türlü anlam veremiyorum, Ben...»

Albay Coleman içeri girdi. "Amiralim, bakıyorum manevi oğlunuzu yanınıza almışsınız.»

«Skip'e iyi davran, John. Onun nasıl bir denizaltıcı olduğunu unutacak kadar yaşlanmadım daha. Her neyse, ilk bakışta ticaret yollarımızı kapayacaklar sandık, ama ilerlemeye devam ettiler. Bu Alfa’ların hareket tarzına bakılırsa bizim kıyıları ablukaya alacaklar gibi görünüyor.»

«Batı kıyılarımızda durum nedir, efendim?»

«Hiçbir şey, her şey normal.»

«Ama bu çok anlamsız,» dedi Tyler. «Savaşa kuvvetlerin yarısıyla girilmez, tabii diğer taraftan ellerinde ne varsa hepsini harekete geçirip resmen savaş ilân etmiş gibi de davranamazlar.»

«Ruslar bir tuhaftır, Skip,» dedi Coleman.

«Amiralim, eğer ateş açacak olursak...»

«Canlan fena yanar,» dedi amiral. «Etraflarını çevirdik, bunu biliyorlar üstelik. Bu yüzden de kötü bir niyetleri olduğuna inanasım gelmiyor. Bu işi bu kadar açık seçik yapmayacak kadar akılları var sanırım, tabii özel bir amaçla bizim böyle düşünmemizi istiyorlarsa o başka!»

«Resmen bir açıklama yaptılar mı?»

«Büyükelçilerinin söylediğine göre, bir denizaltıları kaybolmuş, personelden bazılarının babaları önemli adamlarmış, bunun için büyük çaplı bir arama-kurtarma harekâtı düzenlemişler.»

Tyler çantasını bıraktı ve ekranın yanına gitti. «Aldıkları düzen, arama-kurtarma harekâtına uygun, ama niye limanlarımızı ablukaya alıyorlar? Bir

dakika efendim, denizaltıların içinde hiç stratejik atom denizaltısı yok.»

«Evet, bütün stratejik denizaltıları limanda, dünyanın hiçbir yerinde bir tane bile yok. Doğru söylüyorsun, aslında bu da garip bir durum!»

«Hepsi mi, efendim?» diye sordu Tyler. Aklına birden bir şey gelmişti. Bremerton'un yerine baktı, normal karakol sahasında değildi gemi. Bir cevap alabilmek ümidiyle birkaç saniye bekledi, o sonra döndüğünde, her iki subayı da kendini dikkatle süzerken buldu.

«Niye sordunuz?» dedi amiral usulca.

Koramiral Dodge'u tanıyanlar, aşırı bir nezaketin bir alarm sinyali olduğunu bilirlerdi.

Tyler bir an düşündü, Ryan'a söz vermişti. Bildiğini açıklamadan cevap verebilir ve kendi sorusunun cevabını bulabilir miydi acaba? Kararını verdi; verdiği kararlan da mutlaka uygulayan bir karakteri vardı.

«Amiral, acaba denizde yeni inşa ettikleri bir stratejik denizaltı var mı?»

Amiral kaskatı oldu ve Skip'in gözlerinin içine baktı. Konuşmaya başladığında sesi buz gibi olmuştu, «Bu bilgiyi kesinlikle nereden aldığınızı bilmek istiyorum, yarbay.»

Tyler başını salladı. «Özür dilerim, amiral, ama bunu söyleyemem, çok az kişinin bilmesine izin verilen bir konu bu. Ancak bunu sizin de bilmeniz gerektiğine inanıyorum ve bunu sağlayacağım.»

Amiral bu kez başka bir tarzda hücuma geçti. «Bir zamanlar benim emrimde çalışıyordun, Skip.»

Amiral son derece huzursuz olmuştu, sevdiği, acıdığı ve güvendiği birine bir şeyler göstermişti. Adam üniforma giymesine rağmen artık bir sivil sayılırdı ve bir şeyler biliyordu. İşin kötüsü, kendisi bilgi vermişti, ama bilgi alamıyordu,

«Özür dilerim, efendim, ama söz verdim. Size de söz veriyorum, bu bilginin size de verilmesini sağlayacağım. Telefon edebilir miyim?»

«Dıştaki odadan edebilirsin.» Oysa odada dört telefon vardı.

Tyler dışarı çıkıp sekreter masasına oturdu ve Ryan'ın verdiği numarayı çevirdi. «Acres» diye bir kadın sesi cevap verdi.

«Dr. Ryan'la görüşmek istiyorum.»

«Şu anda burada yoklar, efendim.»

«O zaman Amiral Greer’le görüşmek istiyorum.»

«James Greer mi?» Skip, Amiral Dodge’un sesini duydu, hemen arkasındaydı. «Onunla mı çalışıyorsun yoksa?»

«Ben Amiral Greer. Siz Skip Tyler olmalısınız.»

«Evet, efendim.»

«İstediğimiz bilgiler tamam mı?»

«Evet, efendim.»

«Neredesin?»

«Pentagon’da, efendim.»

«Hemen buraya gel. Yeri biliyor musun? Peki, kapıdaki nöbetçilere haber vereceğim. Hadi bakalım evlat, harekete geç.» Amiral telefonu kapatmıştı.

Dodge tekrar sordu. «CİA’de mi çalışıyorsun?»

«Söyleyemem, efendim. Özür dilerim, bazı bilgileri iletmek için ayrılmam gerekiyor.»

«Benden aldıklarını mı?»

«Hayır, efendim. Buraya geldiğimde zaten bendeydi o bilgiler. Doğru söylüyorum, amiralim... ve bunu size de vermek için elimden geleni yapacağım.»

«Ara beni,» diye emir verdi Dodge. «Bütün gece burada olacağız.»

CIA MERKEZİ

George Washington Parkının yanındaki yoldan merkez binaya gidişi kısa sürdü, ilk çıkıştan sağa sapınca kendini girişteki nöbetçinin önünde buldu. Giriş hidrolik çalışan bir yol engeliyle kapatılmıştı.

«Adınız Oliver W. Tyler mi? Kimliğiniz lütfen.»

Tyler, Pentagon giriş kartını verdi.

«Tamam, yarbayım. Doğru ana giriş kapısına gidin. Sizi orada karşılayacaklar.»

Ana girişe gidişi iki dakikasını aldı. Otoparkta dün eriyen karlar şimdi buz tutmuştu. Bekleyen silahlı nöbetçi arabadan çıkmasına yardım etmeyi denedi; Tyler’ın en nefret ettiği şeydi bu, kendini arabadan dışarı âdeta çekerek çıkardı. Binaya girişte bekleyen başka bir adam asansörü işaret etti.

Amiral Greer gözleri yarı kapalı, bürosundaki şöminenin önünde oturuyordu. Skip onun birkaç saat önce İngiltere'den döndüğünü bilemezdi tabii. Amiral silkindi, görevliye dışarı çıkıp kapıyı kapatmasını söyledi.

«Sen Skip Tyler'sin herhalde. Gel bakalım, buyur otur.»

«Ateş güzel yanıyor, efendim.»

«Alevlere bakmak uykumu getiriyor, şimdi de birkaç saat uykuya çok ihtiyacım var. Evet, söyle bakalım.»

«Jack Ryan'ın nerede olduğunu sorabilir miyim, efendim?»

«Sorabilirsin. Uzaklarda.»

«Hay allah.» Skip çantasının kilidini açıp bilgisayar çıktılarını masanın üstüne koydu. «Rus denizaltısının bilgisayar modelini getirdim, efendim. Acaba ismini sorabilir miyim?»

«Pekâlâ,» diyerek gülümsedi amiral. «Sanırım bu kadarını bilmeye hak kazandın. Adı Kızıl Ekim. Evlat, kusuruma bakma, çok yoruldum ve uykusuz kaldım, bu da unutkanlık yapıyor. Jack senin çok iyi olduğunu söylemişti, sicilin de öyle söylüyor. Şimdi söyle bakalım, ne yapacak bu denizaltı?»

«Amiralim, burada pek çok ihtimal olduğu...»

«Kısa olsun, yarbay. Ben bilgisayarlarla oynamam, benim adıma o işi yapmak üzere emrimde çalışanlar var.»

«Sürati yediyle on sekiz mil arasında olabilir. En iyi tahmin onla on iki mil arasıdır. Böyle bir süratle çıkardığı ses düzeyi, altı mil süratle giden

Yankee sınıf bir Rus denizaltısıyla eşdeğerdir, tabii reaktörün gürültü faktörünü de hesaba katıyoruz. Ayrıca ses karekteri, bildiğimiz ve tanıdığımız diğer karakterlerden farklı olacaktır. Bu tür türbinler düzenli olmayan harmonik bir gürültü çıkarırlar, Jack'ın bundan söz etmiş olması gerek. Tünelde meydana gelen karşı basıncın suya karşı koymasından doğan bir ses bu. önlemenin de yolu yok. Bizimkiler iki yıl buna bir çare bulabilmek için çalıştılar, sonunda yeni birkaç hidrodinamik kanunu bulabildiler ancak. Sonuç olarak, bu gemi son derece alçak düzeyde ve alışık olmadığımız ses karakteriyle seyretmektedir, ve bulunması çok zor olacaktır.»

«Demek bütün bu sayfalar, bunu söylüyor!»

«Evet, efendim. Sizin bilgisayar uzmanlarınız da bir kere gözden geçirirlerse iyi olur, belki bu model programı biraz daha geliştirebilirler. Biliyorsunuz, çok kısa bir sürem vardı. Jack çok aceleniz olduğunu söylemişti. Bir soru sorabilir miyim, efendim?»

«Sor bakalım.» Amiral arkasına yaslanıp gözlerini ovuşturdu.

«Kızıl Ekim denizde mi şu anda? Şu anda onu bulmaya çalışıyor herhalde!»

«Evet, bunun gibi bir şey. Bu kapakların ne olduğunu anlayamamıştık. Ryan senin bulup çıkarabileceğini söyledi, görülüyor ki haklıymış. Alacağın parayı hak ettin, yarbayım. Bu bilgiyle sanırım onu buluruz.»

«Amiralim, sanırım Kızıl Ekîm'in özel bir amacı var, ABD'ye sığınmak bile isteyebilir.»

Amiral başını çevirdi hemen. «Böyle düşünmenin sebebi nedir?»

«Ruslar büyük çaplı bir deniz tatbikatı yapıyorlar. Bütün Atlantik'de denizaltıları var, âdeta limanlarımızı ablukaya alıyorlar. Söyledikleri hikâye de kaybolmuş bir gemiyi arama-kurtarma harekâtı. Pazartesi günü Jack elinde bu denizaltının fotoğraflarıyla geliyor, bugün öğrendiğime göre, diğer bütün stratejik güdümlü mermi denizaltıları anavatana geri dönüyor.» Tyler gülümsedi. «Bu kadar rastlantının biraraya gelmesi bana biraz tuhaf gözüktü, efendim.»

Amiral geriye dönüp şömineye bakmaya başladı.

«Kızıl Ekim, sığınmaya çalışıyor, öyle değil mi efendim?» Tyler ısrar ediyordu.

Amiral bu kadar uykusuz olmasaydı, bir blöf yaparak soruyu geçiştirebilirdi belki, ama yanlış bir soru sorarak yanlış bir cevap vermiş oldu.

«Sana bunları Ryan mı söyledi?»

«Amiralim, pazartesiden bu yana Ryan'la görüşmedim.»

«Öyleyse bu bilgileri nereden aldın?»

«Amiralim, bir zamanlar benim de üzerimde donanma üniforması vardı. Arkadaşlarımın çoğu hâlâ bu giysiyi giyiyorlar. Böyle olunca kulağınıza bir şeyler geliyor tabii. Bir saat kadar önce, bütün kopuk parçalar yerine oturdu. Ruslar aynı anda bütün stratejik denizaltılarına dön emri vermezler. Bunu en iyi bilenlerden biri de benim, efendim; biliyorsunuz, bir zamanlar ben de onları avlıyordum.»

Amiral içini çekti. «Jack de senin gibi düşünüyor. Şu anda donanmayla birlikte denizde. Yarbayım, bunları bir başkasına söylersen, sağlam bacağını bu şöminenin üstüne duvara asarım. Anlaşıldı mı?»

«Başüstüne, efendim. Ne yapacağız bu denizaltıyı, amiralim?»

«Şöyle bir göz atıp geri vereceğiz. Ama elimize geçmesini engelleyecek pek çok başka gelişmeler de olabilir tabii.»

«Geri vermek mi? Aman Tanrım, ama niçin, efendim?»

«Yarbayım, sence bu senaryonun mantığında bir hata yok mu? Bir denizaltının bütün personelinin aynı anda ve fikir birliğine vararak toplu halde sığınma isteyeceklerine kadar akla yakın geliyor sana?» Amiföl başını salladı. «Bana göre en iyi tahmin, subaylar, belki de hepsi değil, bu kararı verdiler ve personelin haberi olmaksızın uyguluyorlar.»

«Anlıyorum, efendim, bu akla yakın tabii. Ama yine de anlayamıyorum, niçin geri veriyoruz? Burası Japonya değil ki! Birisi buraya bir MIG-25 savaş uçağını indirse, geri verir miydik?»

«Bu bir savaş uçağıyla aynı şey değil, yarbay. Geminin maliyeti bir milyar dolar, füzeleri ve savaş başlıklarını da hesaba katmıyoruz daha.

Başkanın fikrine göre de, yasal olarak mal onların. Dolayısıyla geminin elimizde olduğunu anlarlarsa geri isterler, biz de veririz. Peki, geminin bizde olduğunu nasıl anlayacaklar? Personelden sığınmak yerine evlerine dönmek isteyenler olacak, bunları da geri göndermek zorundayız.»

«Dönmek isteyip de dönenlerin orada başı belaya girmez mi, efendim?»

«Hem de nasıl girer, ama yine de döneceklerdir, aileleri orada. Herhalde bundan sonra dönmek isteyenleri ortadan kaldırmanın mümkün olup olamadığını soracaksın.»

«Aklıma geldi, efendim.»

«Biz de düşündük, ama yapmayacağız. Yüze yakın adamı öldürsek de, bu çağda böyle bir şeyi uzun süre saklı tutmamıza imkân yok. Bunu Sovyetler bile yapamazlar. Ayrıca böylesine kitle halinde katliamlar, barış zamanında yapılmaz. Onlarla aramızdaki en önemli fark da bu.»

«Öyleyse personel sorunu olmasa geri vermeyebilirdik!»

«Tabii saklayabilseydik. Domuzların da kanatları olsa uçabilirlerdi.»

«Saklayabilecek çok yer var, amiralim.»

«Ama personel bilecek bunu, eve gidince de söyleyecekler ve Ruslar da tabii geri isteyecekler. Sağlık muayenesi, karantina, uyuşturucu madde var mı yok mu diye etraflı bir araştırma falan diyerek bir iki hafta tutabiliriz. Çok bilgi elde edeceğimiz de kesin.»

«Elimizde tutup parçalarına ayırarak inceleyebilseydik...» Tyler şöminedeki alevleri seyrederken kendi kendine konuşuyor gibiydi. Birden silkindi. «Amiralim, personeli gemiden çıkarsak, ama bu personel, geminin bizim elimize geçtiğini anlamadan bunu yapsak?»

«Evlat, adın Oliver WendelI Tyler, öyle değil mi? Eğer adın sihirbazlar kralı Harry Houdini olsaydı belki... bir dakika, fikrini söyle bakalım.»

Tyler ağır ağır anlatırken Greer dikkatle dinledi.

«Bunu yapmak için Deniz Kuvvetlerinin işin içine bütünüyle girmesi gerek, efendim. Özellikle Amiral Dodge’un yardımına ihtiyacımız var.»

Amiral ayağa kalkıp odanın içinde bir süre dolaştı.

«İlgi çekici bir öneri. Zamanlamayı ayarlamak çok zor olabilir ama!»

«Kolay olabileceğini söylemedim, efendim, sadece yapabiliriz dedim.»

«Evine telefon edip eşine gelemeyeceğini söyle, Tyler. Eğer bu gece uyuyamayacaksam, seni de uyutmayacağım. Orada kahve var, önce yargıçla görüşeceğim, sonra Amiral Dodge’la görüşürüz.»

«Pogy, burası Kara Martı dört, yakıtım azalıyor. Üsse dönmek zorundayım. İstediğiniz bir şey var mı? Tamam.»

On saattir karakol yapan Orion uçağını önündeki konsoldan yöneten taktik koordinatör, uçağın mesajını yüksek sesle okudu. Denizaltının komutanı Yarbay !Wood cevap verdi.

«Evet, birkaç kasa bira yollasınlar.» P-3C Orion uçaklarıyla denizaltıcılar arasında bilinen bir şakaydı bu.

«Pekâlâ, söyle onlara, bilgileri için teşekkürler, bu noktadan itibaren karakolu devralıyoruz. Tamam.»

Orion süratini arttırıp üsse doğru uçmaya başladı.

«Dyson, yetmiş metreye dalalım. Her iki makine ağır yol ileri.»

Vardiya subayı gerekli emirleri verirken, Yarbay Wood taktik panonun yanına gitti.

USS Pogy, Norfolk'un üç yüz mil kuzeydoğusunda, varlığı uçaklarca günlerdir bildirilen iki Sovyet Alfa sınıfı denizaltıyı bekliyordu. Gemi yeni onarımdan çıkmış ve denize açılalı on sekiz saat olmuştu henüz. Personelin hepsi de yeniydi. Yarbay Wood bir yıl Washington'da masa başında oturduktan sonra ilk kez Pcgy'e komutan olarak atanmıştı. Personelin çoğu, okul ve kursları yeni bitirmiş, daha önce hiç göreve çıkmamış gençlerdi. Tecrübeli olanlar da, yeni gemilerine ve subaylarına alışmaya çalışıyorlardı. Geminin azami sürati otuz üç mildi ve bu da bulmaya çalıştığı Alfa’ların süratinden azdı; ama Alfa’ların Pogy’nin varlığından haberleri olamayacağı için, bu da onları kolay birer hedef haline getiriyordu. Ayrıca deniz karakol uçakları, Alfcs'ların mevki, rota ve süratleriyle ilgili bütün gelişmeleri sürekli olarak Pogy'e aktarıyorlardı.

İkinci komutan ve aynı zamanda atış kontrol koordinatörü elan Binbaşı Tom Reynolds taktik panonun yanındaydı.

«Yakında olandan mesafemiz otuz mil, diğerinden kırk

mil.»

«Süratleri kırk iki mil mi?» diye sordu komutan.

«Evet, efendim. Tam yolla geliyorlar ve tam üzerimize. Atış kontrol problemi çözüldü, atışa hazırız. Niyetleri nedir acaba?»

«CINCLANT'dan aldığımız mesaja göre, Sovyet Büyükelçisi kayıp bir denizaitılarını bulmak için bir arama -kurtarma harekâtı yapıyorlar diyormuş.»

«Arama-kurtarma harekâtı mı?» İkinci komutan omuz silkti. «Herhalde kaybettikleri gemi Comfort burnunda karaya oturdu, çünkü bu süratle biraz daha giderlerse, onlar da aynı yerde karaya oturacaklar. Alfa sınıflarının bizim kıyılarımızın bu kadar yakınında harekât yaptığını hiç duymadım, efendim. Siz duydunuz mu?»

«Hayır.» Yarbay Wood gerindi. Alfa sınıfları süratliydi ama çok da gürültü çıkarıyorlardı. Sovyet taktik doktrinine göre, bu denizaltıların daha büyük stratejik denizaltıların savunmasında kullanılması sözkonusuydu.

«Belki de Norfolk'u ablukaya almak istiyorlar, efendim.»

«Evet, bu da bir ihtimal,» dedi Yarbay Wood. «Pekâlâ, burada durup yanımızdan geçmelerini bekleyeceğiz. Kıta sahanlığı sınırına gelince yavaşlayacaklardır, o zaman da sessiz sedasız peşlerine takılacağız.»

«Başüstüne, efendim.»

Alfalardan Pogy’e yakın olanının Sovyet Donanmasındaki adı ES Politovskiy'di. Akustik sinyal karakteristiği, Amerikalılar tarafından Alfa-3 olarak tanımlanıyordu. Politcvskiy ilk yapılan Alfa: sınıfıydı, ilk seyre çıkışında bir balinayla çarpışmış, Komutanı Marko Ramius tarafından kurtarılmıştı. Daha sonra üst üste geçirdiği kazalarla, Sovyet Donanmasının «kör talih» sembolü olmuştu âdeta.

Çarkçıbaşı Vladimir Petchukocov inanmış bir komünist ve ateistti, ama her denizci gibi batıl inançları da vardı tabii. Gemisi ilk seyre çıkarken bir

papaz tarafından kutsansaydı belki daha iyi olacaktı. Vladimir'in şansa ihtiyacı vardı, reaktörü arızalıydı çünkü. Dört gündür devamlı yaptıkları 43 mil sürat, sekiz yaşındaki reaktörü zorlamıştı. Pek yakında onarıma girecekler ve geminin her şeyi yenilenecekti. Vladimir'e kalsa, her şey yepyeni bile olsa gemiye bu kadar sürat yaptırmazdı. Bugüne kadar hiçbir Alfa sınıfına bu kadar sürat emredilmemişti, işte şimdi gemi yavaş yavaş parçalarına ayrılıyordu. Bir saat önce komutana onarım yapmak için biraz sürat düşürmeyi önermiş, komutanın onaylamasına rağmen politik subay reddetmişti; belli bir zamanda belli bir mevkide olmaları gerekiyordu. Vladimir komutanın gözlerindeki ifadeyi hatırladı acıyla. Her verdiği emrin politik subay tarafından onaylanması gerekecekse, komutana ne gerek vardı ki?

Masa başında oturanlar, bir el işaretiyle fizik yasalarını bile değiştirebileceklerini düşündükleri sürece uzmanlara, mühendislere de ne gerek vardı? Vladimir içinden sövdü. Kontrol panelinin başında dururken anormal artan titreşimi hissedebiliyordu, bilmediği bir şey vardı yalnız, bu titreşim reaktörün soğutucusu içinde basınç dalgaları yaratıyordu.

Valfın parçalanmaya başladığını gösteren vızıltıyı ilk önce baş taraftaki astsubaylardan biri duydu, hoperlör paraziti sandığı için kontrol etmek için biraz daha bekledi.

Kopan valf kelebeği titanyumdan yapılmış olduğu için suyla sürüklenip egzoz çıkışını tıkadı, artan basınçla ek yerlerinden patlayan boru devresinden reaktör soğutma suyu fışkırmaya başladı.

Vladimir reaktöre deniz suyu fışkırtarak valfları açtı.

Baş tarafta bulunan komutan, önündeki panelde yanıp sönen ışıklardan durumu hemen kavrayıvermişti. Yüz elli metre derinlikteydiler. Derhal satha çıkmaları için gerekli emirleri verdi. Bu arada reaktör dairesi erimeye başlamıştı. Vladimir görevinin başındaydı, öleceğini biliyordu, ama komutana satha çıkabilecek kadar zaman kazandırmak zorundaydı, ancak verdiği emirlerle alınan bir dizi önlem, işi daha da kötüleştirdi. Acil durum devreye girince ufki dümenler kontroldan çıktı ve hâlâ otuz dokuz mil sürat yapan denizaltı, yaklaşık kırk beş derecelik bir tırmanma açısıyla

yükselmeye başladı. İki dakika sonra Politovski, ciğerlerindeki hava bitmiş bir balina gibi okyanusun sathından dışarı fırladı, sonra tekrar suya düştü.

USS POGY

«Kumanda köprüsü, sonar.»

«Ben komutan, devam edin.»

«Komutan, bunu dinieseniz iyi olur efendim. Alfa'ların birinde çılgınca bir şeyler oldu.»

Yarbay Wood'un sonar kamarasına varması birkaç saniye aldı. Kulaklıklardan önce bir ıslık sesi geldi, sonra makine sesleri kesildi, birkaç saniye sonra da basınçlı havanın patlama sesleri duyuldu.

«Ne oluyor acaba?» dedi Wood.

ES POLITOVSKIY

Serbest kalan uranyum kitlesi, aradaki çelik alabandayı eritip Vladimir'i buharlaştırdıktan sonra yoluna devam etti.

Yalnız aşçı er kaportayı açıp kendini denize atabilmişti. Kızgın uranyum kitlesi ana gövdeyi de eritince, makine dairesi bir anda deniz suyuyla doldu ve Alfa son dalışına başladı.

USS POGY

Komutan kulaklıklardan gelen sesleri dikkatle dinledi; yanılmasına imkân yoktu, Alfa batıyordu.

Wood adamların o anda öldüklerini düşündü. Ruslar düşmanlarıydı, ama onlar da onun gibi birer insandılar ve ne yazık ki yapılabilecek hiçbir şey yoktu.

Taktik panoya baktı, diğer Alfa öbürünün başına gelenlerden habersiz ilerliyordu.

DOKUZUNCU GÜN

11 ARALIK CUMARTESİ

PENTAGON

Bir onbaşı kapıyı açık tutarken, Tyler, General Harris'in odasına girdi. General, Tyler'in hayatında gördüğü en büyük masanın başında ayakta duruyordu. Masanın üstü küçük gemi modelleriyle doluydu.

General başını kaldırdı. «Sen Skip Tyler olmalısın.»

«Evet, efendim.» Skip takma bacağının elverdiği ölçüde esas duruşdaydı. General elini sıktı.

«Amiral Greer futbolcu olduğunu söyledi.»

«Evet, generalim, Annapolis takımında sağhaf oynadım. Güzel yıllardı onlar.» Tyler zorla gülümserken parmakları kenetlendi.

«Pekâlâ, madem futbolcusun, bana Ed diyebilirsin.» General Harris eliyle Skip'in göğsüne hafifçe vurdu. «Sanırım yetmiş sekiz numaraydın ve milli olmuştun.»

«B takımında, evet efendim, birisinin olsun bunu hatırlaması çok güzel.»

«O zaman Deniz Harp Okulunda geçici görevdeydim ve birkaç maç seyrettim. İyi bir oyuncuyu hiç unutmam. Bir zamanlar Montana'da ben de milli olmuştum. Uzun bir zaman önce tabii. Bacağına ne oldu?»

«Sarhoş bir şoför kopardı, ben yaşadım, o öldü.»

«Hak etmiş hergele!»

Tyler başını sallarken ölen tersane işçisinin de bir karısı ve bir çocuğu olduğunu hatırladı.

«Herkes nerelerde, efendim?»

«Kuvvet komutanları istihbarat brifingindeler. Birkaç dakika sonra aşağı inerler. Annapolis'de makine dersi veriyormuşsun, doğru mu?»

«Evet efendim, doktora yapmıştım bu dalda.»

«Adım Ed, Skip. Bu sabah sen bize, şu Rus denizaltı-sını ele geçirdikten sonra nasıl elimizde tutabileceğimizi anlatacaksın, doğru mu?»

«Doğru efendim... pardon, Ed.»

«Önce bana biraz anlat bakalım, bu arada birer fincan da kahve içelim.»

General Harris beş dakika süreyle Skip'i dinlerken bir yandan da kahvesini yudumluyordu. Tyler bitirdiğinde General Harris patladı. «Vay canına!» Genelkurmay Harekât Başkanı olan General Harris masanın başına doğru yürüdü. «İlgi çekici bir çözüm. Ancak bu işi yaparken Rusları uzak tutmak gerekecek. Şurada diyorsun değil mi?» Eliyle masada bir yeri gösterdi.

«Evet, general. Ve adamların mevki alışlarına bakılırsa biz bu operasyonu açık denizde yapabiliriz.»

«Sevdim bu fikri. Ama Deniz Kuvvetleri Komutanı Amiral Foster kendi denizaltılarımızdan birini göz göre göre kaybetmek istemeyecektir.»

«Bence iyi bir değiş tokuş, efendim.»

«Bence de öyle. Ama gemiler benim değil. Pekâlâ, sonra nereye saklayacağız onu?»

«Chesapeake körfezinde birkaç uygun yer var. Ayrıca York nehri ve Patuxent'de Deniz Kuvvetlerine ait İki yer var, hem yeteri kadar derin, hem de yasak bölge. Denizaltıları saklamanın kolaylığı da bu, efendim, uygun bir yer bulup sarnıçlara su basın, otursun dipte beklesin, Geçici olarak tabii. Sürekli olarak kalması için Pasifik' de Truk veya Kwaijalein düşünülebilir. Yeterince gözlerden uzak.»

«Sovyetler'in o bölgede ansızın beliriverecek bir denizaltı kurtarma gemisi ve üç yüz adamı fark etmeyeceklerini mi sanıyorsun? Üstelik o adalar artık bizim değil.»

«Peki efendim, olaydan birkaç ay sonra farkına vardıklarını düşünelim. Ne yapacaklar, durumu bütün dünyaya açıklayıp rezil mi olacaklar? Sanmıyorum. O zamana kadar denizaltıyı iyice inceleyip öğrenebileceğimiz her şeyi öğrenmiş oluruz. Ayrıca bize sığınan subayları, her an bir basın

toplantısı yapıp dünya kamuoyuna açıklayabiliriz. Ne yaparlar o zaman? Denizaltıyı parçalarına ayırırız, reaktör Idaho'ya gider, füzeleri ve harp başlıklarını çıkarırız. Elektronik aletler California'ya gönderilir, kripto şifre aletleri için de CIA, NSA ve Deniz Kuvvetleri İstihbaratı biraz dövüşürler. Kalan çıplak tekne de derin bir yere götürülüp batınlır, kanıt kalmaz. Sonsuza kadar sır kalamaz tabii, efendim, ama birkaç ay becerebilirsek tamamdır.»

General Harris, fincanını sehpaya koydu. «Kusura bakma evlat, ama şeytanın avukatı olmak zorundaydım. Tamam, bunu böylece halledebiliriz sanırım, biraz zor ve karışık, ama yapılabilir. Pekâlâ, oyum senden yana.»

Üç dakika sonra kuvvet komutanları içeri girdiler. Tyler bu kadar dar bir yerde bu kadar yıldızı birarada hiç görmediğini düşündü.

«Hepimizi birarada görmek istedin öyle mi, Eddie?» diye sordu Genelkurmay Başkanı Hilton.

«Evet, generalim, bu bay Dr. Skip Tyler.»

Amiral Foster öne çıkıp Skip'le el sıkıştı. «Şimdi brifingde senin bilgisayar çıktılarının sonuçlarını dinledik. Ook iyi bir çalışma, yarbayım.»

«Dr. Tyler denizaltıyı ele geçirirsek vermeyelim diyor ve bunu becerebilecek bir planı da var,» diye söze girdi General Harris.

«Personeli öldürmeyi zaten düşündük, ama Başkan izin vermiyor,» dedi General Max!well.

«Baylar, personeli eve göndereceğiz, ama ne onlar, ne de Sovyetler, gemiyi ele geçirdiğimizi bilecekler desem, ne dersiniz? Sanıyorum bunu yapabileceğiz, tek sorunumuz nerede saklayabileceğimizi bulmak.»

«Dinliyoruz,» dedi Genelkurmay Başkanı.

«Her şeyden önce çok çabuk hareket etmemiz lazım, efendim,» diye söze başladı Tyler.

«Batıdaki Avalan ve Charleston'daki Mystic gemilerine ihtiyacımız var, ayrıca batırmayı ve kaybetmeyi göze alacağımız bir stratejik denizaltımızı da feda etmemiz gerekecek. En önemli sorunsa zamanlama; ve tabii önce onu bulmak zorundayız. Bu da işin en zor yanı sanırım, efendim.»

«Sanmıyorum,» dedi Amiral Foster.

«Amiral Gallery bu sabah USS Dallas'ın muhtemelen Rus denizaltısının izini bulduğunu bildirdi. Dallas'ın raporlarında belirtilen gemi karakteristikleri, sizin bilgisayar çıktılarıyla uyum halinde. Herhalde bir iki gün içinde iyice emin oluruz. Devam edin.»

Tyler sözlerini bitirdikten sonra General Barnes Hava Taşıma Komutanlığını telefonla aradı, Amiral Foster Norfolk'a doğru yola çıkarken Genelkurmay Başkanı da Beyaz Saraya gitmek üzere salondan ayrıldı.

KIZIL EKİM

Nöbettekiler dışında bütün subaylar subay salonunda toplanmışlardı. Masanın üzeri çaydanlıklarla doluydu, ama

kimse çaylara el sürmemişti, kapı da kilitliydi.

«Yoldaşlar,» diye söze başladı Dr. Petrov. «İkinci seri radyasyon yaka kartları da kirlenmiş durumda, üstelik bunlardaki radyasyon miktarı ilk seriden daha fazla.»

Ramius doktorun saçmaladığını düşündü; sözünü ettiği kartlar ikinci değil dördüncü seriydi aslında. Geminîn doktorunu iyi seçmişti doğrusu.

«Kartlar bozuk,» diye atıldı çarkçıbaşı Melekhin. «Tersanede bir hergele, belki de bir emperyalist casusun işidir bu. Yakalandığında ben vurmak isterim onu. Bu ihanettir!»

«Aletler radyasyon seviyesini normal olarak gösteriyor olsalar bile, yönetmeliklere göre bu durumu napor etmem gerek,» dedi Dr. Petrov.

«Yönetmeliklere olan bağlılığınızı biliyorum, doktor. Şu ana kadar yaptıklarınızın hepsi de doğru,» diye söze girdi Ramius. «Ama yine yönetmeliklere göre, son bir kontrol daha yapmamız gerekiyor. Melekhin, Borodin'le birlikte bizzat yapmanızı istiyorum. İlk önce radyasyon ölçüm aletlerini kontrol edin. Normal çıkarlarsa, o zaman kartlar bozuk de mektir, ya da kasten bozulmuştur. Eğer durum böyleyse, benim vereceğim rapor sonucunda birisinin kafası kopacaktır mutlaka. Yoldaşlar, şu andaki kanaatime göre merak edilecek bir durum yoktur. Eğer bir sızma olsaydı,

Yoldaş Melekhin günlerce önce tespit ederdi. Hepimizin yapacak işleri var, haydi bakalım.»

Yarım saat sonra bütün subaylar ikinci kez subay salonunda toplantıya çağrıldılar. Personel arasında fısıltılar başlamıştı bile.

«Yoldaşlar, bir sorun var,» diye söze başladı Melekhin. Özellikle genç subayların yüzleri soluvermişti birden. Masanın üzerinde, parçalarına ayrılmış bir Geiger radyasyon ölçmek üzere kullanılan sabit dedektörlerden biri duruyordu, kapağı açıktı.

«Sabotaj!» diye tısladı Melekhin. Bu kelime, her Sovyet vatandaşını titretecek kadar korkutucuydu. Salonda ölüm sessizliği vardı sanki; Teğmen Svyadov'un kendini çok güç kontrol edebildiği dikkatini çekti Ramius'un.

«Yoldaşlar,» diye devam'etti Melekhin. «Mekanik olarak bu aletler son derece basit yapıdadırlar. Aletin on derecesi var biliyorsunuz, on ayrı radyasyon sınırım ölçmek için, bunun için de on ayrı değerde direnç bağlı olması lazım, oysa ilk sekiz kademenin dirençleri aynı, yani ilk sekiz kademe, radyasyon ne olursa olsun, aynı normal radyasyon düzeyini gösteriyor. Bu ve diğer bütün ölçü aletleri, hareket etmeden üç gün önce aynı tersane teknisyeni tarafından kontrol edildi, işte yazdığı rapor ve tutanaklar.» Kâğıtları masanın üzerine attı. «Ya bu teknisyen ya da başka birisi, bütün ölçü aletlerini sabote etmiş. Biraz becerisi olan biri için toplam bir saatlik bir iş bu. Gelelim sabit dedektörlere.» Aleti ters çevirip gösterdi. «Kontrol ve test devresi dışında, bütün elektrik bağlantıları kesilmiş. Borodin ve ben bunu baş taraftan söktük. Bu iş tam profesyonelce, bunu yapan amatör olamaz. Sanıyorum gemimiz emperyalist bir ajan tarafından sabote edildi, belki de daha sonra boru devrelerimizde de küçük bir delik açtı. Yoldaşlar, göründüğü kadarıyla Yoldaş Petrov haklı, muhtemelen bir sızıntı var. Affınızı dilerim, doktor.»

Petrov başını salladı. Ramius doktora döndü. «En çok ne kadar radyasyon almış olabiliriz, doktor?»

«En çok alanlar makine personeli mutlaka. Bulabildiğim en yüksek değerler Yoldaş Melekhin ve Yoldaş Svyadov'da, her biri elli RAD. Torpido personeli genelde beş RAD, makineciler dışında subaylar onla yirmi RAD arasındalar. Yoldaşlar, bunlar öldürücü doz değil. Aslında hiçbir etki

olmaksızın yüz RAD alınabilir, ölüm olmaksızın birkaç yüz RAD’a kadar da dayanılabilir. Ciddi bir sorunumuz var, ama henüz yaşamı tehdit edecek boyutlarda değil.»

«Melekhin, sen ne diyorsun?» diye sordu Ramius.

«Bu makineler benim sorumluluğumdadır. Henüz bir sızıntı olup olmadığından emin değiliz. Kartların bozuk veya sabote edilmiş olma ihtimali de hâlâ geçerli. Bütün bunlar psikolojik bir sabotaj da olabilir. Borodin ve ben önce bu aletlerin hepsini onaracağız, sonra da bütün gemiyi bizzat kontrol edeceğiz. Kısır kalmaktan korkmayacak kadar yaşlıyım zaten. Reaktörü devreden çıkarıp bataryalara geçmemizi öneriyorum. Kontrol dört saat sürer sanırım. Ayrıca reaktör vardiyasının iki saate indirilmesini de öneriyorum. Tamam mı, komutan?»

«Tabii yoldaş. Senin onaramayacağın hiçbir şey olmadığını biliyorum.»

«Affedersiniz, yoldaş komutan,» diye söze karıştı İvanov. «Bunu Donanma Karargâhına bildirmeniz gerekmez mi?»

«Telsiz sessizliğini bozmamamız için kesin emir var.»

«Eğer emperyalistler aletlerimizi sabote edebiliyorlarsa... aldığımız emirleri biliyorlarsa ve bizi telsiz kullanmaya zorlayıp yerimizi tespit ederlerse ne olacak?» diye sordu Borodin.

«Bu da mümkün,» dedi Ramius.

«Önce gerçekte bir sorunumuz olup olmadığını anlayalım, eğer varsa ne boyutlarda olduğunu bulalım. Yoldaşlar, iyi yetişmiş bir personelimiz var ve donanmanın en iyi subayları bu gemide. Kendi sorunlarımızın üstesinden gelip göreve devam edeceğiz. Hepimizin Küba'da bir randevusu var ve ben de randevuya gideceğim, emperyalist sabotajcıların da canı cehenneme!»

«İyi söylediniz, efendim,» dedi Melekhin.

«Yoldaşlar» diye devam etti Ramius. «Bunu gizli tutacağız, kesin bir şey yokken personeli telaşlandırmak anlamsız, üstelik bir sorun varsa bile, üstesinden gelebilecek durumdayız.»

Dr. Petrov bundan o kadar emin değildi tabii, Teğmen

Svyadov ise titrememek için çok çaba harcıyordu. Toplantı bittikten sonra Melekhin ve Borodin kıç tarafa gittiler, bir elektrik astsubayı da onlarla birlikte geldi ve ambar envanterinde radyasyon dedektörü aradıklarını gördü. Bir saat sonra nöbeti bittiğinde, bütün personel reaktörün kapatıldığını öğrenmişti bile. Herkes aynı kanıdaydı, bir aksilik vardı ve subayları henüz bunun üstesinden gelememişlerdi.

USS NEW JERSEY

Tuğamiral Zachary Eaton dünyanın ne çabuk değiştiğini düşünüyordu. Sancak gemisi New Jersey inşa edildiğinde o daha küvette oyuncak gemilerini yüzdürüyordu. O zamanlar Ruslar müttefikleriydi, ama bu ittifakın amacı ortak bir amaç değil, ortak bir düşmandı, tıpkı bugünkü Çin gibi. O sırada düşmanları Almanlar ve Japonlardı. Yirmi altı yıllık meslek hayatında her iki ülkeye de defalarca gitmişti. İlk komuta ettiği muhrip şu anda Yokosuka'daki üsse bağlıydı. Garip bir dünyaydı bu.

New Jersey büyük ve güzel bir gemiydi. Sekiz kuvvetinde denizde, sadece masa başında değil de denizde olduğunu hatırlatacak kadar sallanıyordu. Görüş mesafesi on mildi ve sekiz yüz mil uzakta, oralarda bir yerde Rus Donanması vardı, belki de tıpkı eski günlerdeki gibi karşılaşacaklardı. Caron ve Stump muhripleri beş mil pruvada mevki almışlardı. Daha da ilerde Biddle ve Walnbright kruvazörleri radar piket karakolu yapıyorlardı. Suüstü kuvveti, ileri hareket yerine aynı bölgede ileri geri zaman öldürüyordu. Helikopter hücum gemisi Tarawa'yla iki firkateyn, beraberlerinde on AV-8B Harrier avcı uçağı ve on dört Denizaltı Savunma Harbi (DSH) helikopteriyle birlikte New Jersey'le buluşmak üzere tam yol geliyorlardı. Saırotoga uçak gemisinin uçakları, Hava Kuvvetleriyle birlikte deniz

NORTH ISLAN D DENİZ-HAVA ÜSSÜ, CALİFORNİA

Kocaman konteyner, C-5A nakliye uçağına doğru ağır ağır yaklaşırken yüklemeyle ilgili emirleri altı deniz subayı veriyordu, işin şaşılacak yanı, hiçbiri de pilot değildi.

Yükleme işlemi milimetrik detaylarla yapılıyordu; çünkü havada oraya buraya gidip gelen bir yükle düşmekten kurtulabilen bir nakliye uçağı olmamıştı daha, üstelik C-5A' nın otomatik fırlatılan koltukları da yoktu.

Yükleme subayı konteyner uçağın içine doğru alınmaya başladığında pilotun yanına gitti. Yirmi beş yaşlarında genç bir astsubaydı pilot.

«Yüzbaşım, nedir bu?»

«Bir DSRV, derin batık kurtarma aracı.»

«Arkasında AVALON yazıyor?»

«Her şey gibi onun da adı var. Denizaltılar için bir cankurtaran aracı bu. Aşağılarda bir aksilik olursa, inip personeli kurtarmak için kullanılıyor.»

«Anladım.» Şimdiye kadar taşınabilecek her şeyi taşıdığını sanan pilot, ilk kez bir gemi taşıdığını farketti.

«Nereye götürüyorum, efendim?»

«Norfolk Havaalanına, benim de ilk gidişim oraya.»

«Uçuş yaklaşık beş saat kırk dakika sürecek, havada yakıt ikmali yapmayacağız, hava şartları normal ve bizden yana. Orada bir gün kalıp pazartesi geri döneceğiz.»

Deniz subaylarının kıdemlisi Yüzbaşı Ames yanlarına geldi.

«Adamlarınız bayağı hızlı çalışıyorlar.»

Pilot saatine baktı. «Evet, yüzbaşım, yirmi dakika sonra tamamdır. Tam saat başında kalkarız.»

«Acelem yok, yeter ki uçarken yerinden oynamasın bu. Adamlarımı nerede uçuracaksın?»

«Üst güvertenin ön tarafında on beş kişilik yer var, efendim.» Yüzbaşı Ames bunu bildiğini söylemedi. Doha önce de her seferinde değişik bir C-5A’yla, defalarca Atlantik ve Pasifik üzerinde DSRV’yle birlikte uçmuştu.

«Olay nedir, yüzbaşım?» diye sordu pilot.

«Bilmiyorum,» dedi Ames.‘«Bütün bildiğim, beni ve oyuncağımı Norfolk'da istiyorlar.»

«Bu ufacık şeyle gerçekten suyun altına iniyor musunuz?» diye söze karıştı yükleme subayı.

«Bunun için maaş alıyorum. Bir keresinde iki bin seksen metreye daldığımı hatırlıyorum.»

«Suyun altında bir milden daha fazla derinlikte... pardon efendim, bu biraz tehlikeli değil mi, yani suyun basıncı filan?»

«Pek değil. Trieste'yle sekiz bin altı yüz metreye kadar indim, aşağısı ilgi çekici bir yer, ayrı bir dünya orası.»

Ames denizaltıcıydı ama gerçek tutkusu araştırmacılıktı. Oşinografide lisans üstü çalışma yapmış ve nükleer tip olan NR-1 dışında, bütün diğer DSRV'lerle dalmıştı.

«Tabii aksilik olursa, su basıncı başımıza kötü işler açabilir, ama o kadar çabuk olur ki her şey, anlayacak zaman bile bulamazsınız. Bir deneme dalışında bulunmak isterseniz ayarlayabilirim. Deniz dibi gerçekten çok güzeldir.»

«Sağolun, efendim.» Yükleme subayı adamlarının yanına gitti.

«Ciddi olamazsınız!» dedi pilot.

«Neden? Önemli bir şey değil ki. Sivilleri bile hep daldırıyoruz. İnan bana, bu koca uçan balinayla havada yakıt ikmali yapmaktan çok daha az tehlikelidir.»

Pilot başını salladı; yüzlerce kez havada yakıt almıştı, gündelik basit bir işti, oysa başka biri için nasıl da zor görünebiliyordu. Dikkatli olmak şarttı tabii, ama her sabah işe gelirken arabada da dikkat etmek zorundaydı insan zaten.

Bu denizaltı aracına suyun altında bir şey olsa, içindekilerden arta kalanlar, bir karidesin bile karnını doyurmazdı herhalde.

«Denize bununla açılmıyorsunuz sanırım.»

«Hayır, normal olarak, bir denizaltı kurtarma gemisinin üzerinde dalış yerine kadar gideriz, ayrıca bir denizaltıya bağlanıp görev yerine kadar su altından da gidebiliyoruz.»

«Bütün bunların, doğu sahillerinde olup bitenlerle ilgisi var mı acaba?»

«İyi bir soru, ama kimse resmen bir şey söylemedi. Mesajlarda Rusların bir denizaltı kaybettiği yazılı. Eğer gerçekte böyleyse dalıp hayatta kalanları kurtarabiliriz. Bir dalışta yirmi, yirmi beş kişiyi alıp çıkarabiliyoruz.»

KUZEY ATLANTİK

YAK-36 Forger savaş uçağı Kiev uçak gemisinden havalanalı yarım saat olmuştu. Kıdemli Yüzbaşı Victor Shav-rov'un işi hiç de kolay değildi. Rus filosunu üç gündür izleyen AWACS uçağına yaklaşacak ve onu uzaklaştırmaya çalışacaktı.

AWACS daima güdümlü mermi menzilinin dışında kalmış, ama üç gün boyunca da yaptıkları her manevrayı ve bütün telsiz haberleşmesini izlemişti. Evi gözetleyen bir hırsız varken hiçbir şey yapmadan beklemek gibi bir şeydi bu.

Ateş açamazdı tabii, Amiral Stralbo'nun bu konuda kesin emri vardı, ama uçağında bulunan iki Atoll füzesiyle emperyalistleri tanıştırmak isterdi doğrusu, hem arasıra böyle kazalar da olabilirdi.

Radarlara yakalanmamak için okyanusun yirmi metre üzerinden iki yüz mil süratle uçuyordu. Hafif sis vardı ve görüş mesafesi birkaç mildi ancak.

Victor, alçak uçuşta tecrübeli bir pilottu, o yüzden seçilmişti bu göreve.

Daha önce Afganistan'da da Amerikan silahlarına karşı uçmuştu, ama Amerikalılarla ilk kez karşı karşıya gelecekti.

Radar sinyalleri güçlenmeye başlamıştı. AWACS, Boeing 707 yolcu uçağından keşif uçağına dönüştürülmüştü, bir savaş uçağıyla başa çıkabilmesi düşünülemezdi bile. Yakında bulacaktı onu, yakıt durumunu kontrol etti, son yedek deposunu da biraz önce atmıştı, artık bütün yakıtı, uçağın deposunda olduğu kadardı.

İşte orada, bulmuştu onu! Sağ tarafta ve biraz yukar-daydı. Gaz verip tırmanışa geçti yavaşça. Bir dakika sonra iki bin metrede uçuyordu, AWACS'ın arkasındaydı şimdi, önce etrafında bir iki tur atıp füzelerini görmelerini sağlayacak sonra da...

Sağında ve solunda elli metrede birer F-15 Eagle Amerikan avcı uçağı beliriverdi birden.

«YAK-106, YAK-106, kendinizi tanıtın.»

Telsizden gelen ses, aksansız bir Rusçaydı. Sharov cevap vermedi, nasıl olsa kim olduğunu biliyorlardı.

«YAK-106, burası yaklaştığınız AWACS uçağı. Lütfen kimliğinizi ve niyetinizi açıklayın. Habersiz gelen konuklardan huzursuz oluruz, bu yüzden üç avcı uçağımız, son yüz kilometre boyunca peşinizdeydi. Tamam.»

Üç mü? Sharov başını kaldırdı, üçüncü F-15 kuyruğunun elli metre üstündeydi.

«YAK-106, bu kadar alçaktan ve bu kadar düşük hızla uçabilmenizi taktir ettik doğrusu. Ayrılın artık, 106. Ayrılmadığınız takdirde görevinizin düşmanca olduğunu kabul edeceğiz. Düşünün bunu, 106. Kendi gemilerinizin radar örtüsünün dışındasınız, bizim güdümlü mermilerin menziline henüz girmediniz.»

Sharov sağ taraftaki F-15'in ayrıldığını gördü, soldaki de uzaklaşıverdi birden. Acaba uzaklaşması için yol mu açıyorlardı, yoksa arkasındakinin atış alanından mı çekiliyorlardı?

Bu emperyalist katillerin ne yapacakları belli olmaz. Füze menzillerine girmesine bir dakika kadar kalmıştı. Sha-rov korkak değildi, ama aptal hiç değildi. Levyeyi sağa yatırdı.

«Teşekkürler, 106. Yanımızda yeni uçuşa çıkan bayan askerler var, onları ilk uçuşlarında heyecanlandırmak istemiyoruz.»

Bu kadarı da fazlaydı artık, Sharov telsizi açtı. «O kadınlarla ne yapacağınızı söyleyeyim mi, Amerikalı?»

Ses yumuşak bir tonla cevap verdi. «Çok cahilsin, 106. Belki de uzun süre uçmak sinirlerini bozdu. Yakıtın da bitmek üzere. Rüzgâra bakılırsa uçmak için kötü bir gün. Mev-kini bildirelim mi, ister misin? Tamam.»

«İstemiyorum, Amerikalı.»

«Kiev'e denmek için gerçek rotan bir sekiz beş. Bu kadar kuzeydeyken manyetik pusulaya güvenilmez, herhalde biliyorsundur. Kiev'e mesafen üç

bir sekiz onda altı kilometre. Uyarı: Güneybatıdan gelen soğuk hava kitlesi var. Refakat ister misin? Tamam.»

Domuz! Shavrov içinden küfretti. Telsizini kapattı ve soğukkanlılığını yitirdiği için kendine lanet etti. Amerikalıların gururunu incitmesine fırsat vermişti.

«106, cevabını duyamadık. İki avcı uçağı sana refakat edecekler. İyi günler yoldaş, tamam.»

Amerikalı teğmen, albaya döndü. «Biraz daha konuş-saydım gülmekten boğulacaktım, efendim. Adam gerçekten haberiniz olmadan bize yaklaşabileceğini mi sandı acaba?»

«Teğmen, belki dikkatinden kaçtı, kendi ATOLL füzelerinin menziline girmemize bir mil kalmıştı, üstelik onlar ateş açmadan biz açamayız biliyorsun. Her neyse, kuyruğunu iyi sıkıştırdık, aferin.» J

«Sağolun, albayım, benim için zevk oldu.»

Operatör ekrana baktı. «Annesinin yanına dönüyor, e-fendim. Bizim Kobra bir ve iki, kuyruğunun üstündeler. Döndüğünde mutsuz bir Rus olacak, dönebilirse tabii. Yakıtı bitmek üzeredir. Albayım, bir daha denerlerse alıp bize götürelim.»

«Bir Forger mi? Yok canım, bunlar teneke gibi uçaklar, götürmeye bile değmez.»

Sharov, Kiev'e yaklaşırken Kobra'lar ayrıldılar, biri el bile salladı, ama Sharov’un verdiği karşılığı görünce çok şaşırdı.

Kiev’e indiğinde Sharov hâlâ öfkeden titriyordu. Uçak durur durmaz atlayıp skadron komutanını görmeye gitti.

KREMLİN

Moskova metrosunun Sherdlov meydanından eski hava alanına giden hattına, Kremlin yakınında özel bir tünel açılmış ve sonradan girişi çelik levhalarla kapatılmıştı. Burası Politbüro üyelerinin görünmeden Kremlin'den çıkıp havaalanına gidebilmelerini sağladığı gibi, bir bölümü de kriz zamanlarında Politbüro'nun komuta merkezi olarak hizmet vermek üzere dizayn edilmişti. Tonlarca kayanın altında sağlam ve emniyetli bir

yerdi burası; ama Amiral Yuri llych Padorin için hiçbir yer emniyetli değildi artık. On Politbüro üyesi masanın öbür ucunda oturuyorlardı, solunda ise Amiral Sergey Gorshkov vardı. Gorshkov, Ramius'un bu göreve getirilmesine karşı çıktığına dair bir mektup gösterip bu işten ustalıkla sıyrılmıştı. Padorin ise Gorshkov'un komutan adayının yeteri kadar iyi bir parti üyesi olmadığı gerekçesiyle Ramius'un atanmasında ısrar etmişti.

Genel Sekreter Andre Normanov gözlerini Padorin'e dikti, yüzünden hiçbir şey okunmuyordu. Andropov kalp krizinden Ölünce yerine Normanov getirilmişti. Bazı dedikodular olmuştu tabii, ama Sovyetler Birliği'nde hep dedikodu yapılırdı zaten.

Normanov'un başarılı bir geçmişi vardı, âdeta kusursuzluk örneğiydi. İlk başarısını bir fabrika müdürüyken kazandı. Yıllık üretim kotalarım erkenden dolduran ve daima sonuca giden başarılı bir mühendisti. Kendi yeteneklerini ve başkalarınınkinj kullanarak sürekli yükselmiş, ödüllendirilmesi gerekenleri daima gözetip diğerlerine boş vermişti.

Henüz yeri pek sağlam sayılmazdı, Politbüro üyeleri ve parti ileri gelenleriyle görünmez bir koalisyon kurmuştu şimdilik. Kendi politikasını dikte edebilmesi için daha zaman vardı tabii.

«Yoldaş amiral,» diye soğuk bir sesle söze başladı. «Yoldaş Gorshkov bize, bu asi denizaltıyı yakalayıp yok edebilme şansımızın ne kadar olabileceğini anlattı. Hoşnut değiliz, en değerli gemimizin bu serseriye teslim edilmesiyle sonuçlanan atama kararından da hoşnut değiliz. Sizden öğrenmek istediğimiz şudur: Gemideki politik subaya ne cldu, böyle bir olayın olmaması için önceden alınmış önlemleriniz nelerdir?»

Normanov'un sesinde korku yoktu, ama içinde mutlaka vardır, diye düşündü Padorin. Politbüro üyeleri Normanov'un koltuğunda başka birinin olmasını isteseler, bu skandaldan Genel Sekreteri sorumlu tutabilirlerdi pekâlâ. Tabii Normanov bu işten sıyrılmanın bir yolunu bulabilirdi, bunun bedeli de Padorin'in kellesi ise, o da amiralin sorunuydu artık. Normanov'un daha önce de pek çok kişiyi harcadığı bilinen bir gerçekti.

Padorin günlerdir bu sorguya kendini hazırlamıştı. Yıllardır çok zor şartlarda hizmet etmiş, ayaklarının altından pek çok gemi batıp gitmişti. Bedeni yaşlanmış da olsa zihni çelik gibiydi hâlâ. Kaderi ne olursa olsun,

vakarla karşılamaya karar vermişti. Eğer bir aptal olarak hatırlanacaksa, «cesur» bir aptal olmayı tercih ederdi, zaten ne kadar ömrü kalmıştı ki!

«Yoldaş Genel Sekreter,» diye söze başladı. «Kızı» Ekim'deki politik subay. Albay Ivan Yurievich Putin'di, kendisi sadık bir parti üyesidir. Sanmıyorum ki...»

«Yoldaş Padorin,» diye sözünü kesti Savunma Bakanı Ustinov. «Ramius'un ihanet edeceğini de sanmıyordunuz tabii. Şimdi Putin hakkındaki kanaatinize de inanmamızı mı bekliyorsunuz?»

«Ayrıca,» diye söze karıştı parti teorisyeni Mikhail Alexandrov. «Bu adamın denizaltı filosunda âdeta kendi ekolünü yaratmasına nasıl göz yumuldu? Parti politikasına bu kadar ters bir oluşumu gözden kaçırmanız, karar ve yargılarınızda da isabetli olamayacağınızı gösteriyor.»

«Yoldaşlar,» diye cevap verdi Padorin. «Ramius'un Kızıl Ekim'e komutan olarak atanması ve kendi kadrosunu kurmasına izin vermekle hata ettiğimi kabul ediyorum. Ama yıllarca önce, subayların imkânlar nispetinde hep aynı gemilerde çalışması, bir bakıma uzmanlaşmaları ve tabii kadrolaşmaları için karar alınmıştı. Bu, politik olmaktan çok, askeri bir sorun.»

«Bunu dikkate aldık,» dedi Normanov. «Bu durumda zaten suçlanacak birden fazla kişi var.»

Gorshkov kımıldamadı bile, ama mesaj çok açıktı: Kendini sıyıramamıştı bu işten. Normanov kendi sandalyesini korumak için kaç kişinin harcanacağına aldırmayacaktı.

«Yoldaş Sekreter,» diye savunmaya kalktı Gorshkov. «Donanmanın etkinliği...»

«Etkinlik mi!» Alexandrov'un sesi bomba gibi patladı. «Bu Litvanyalı melez, gayet etkin bir şekilde hepimizi aptal yerine koydu, geri kalan gemilerimiz de şu anda kafası kesik tavuklar gibi dolaşıyorlar.»

Padorin devam etti. «En akla yakın ihtimal, Putin'in öldürülmüş olmasıdır, Geride bîr karısı ve çocuğu olan tek subay o.»

«Bu da bir başka nokta tabii,» dedi Normanov. «Niçin subayların hiçbiri evli değil? Bu, dikkatinizi çekmedi mi? Politbüro olarak her şeyi biz mi kontrol edeceğiz? Kendiniz düşünemiyor musunuz?»

Sanki herkesin kendi düşüncelerini üretmesine izin verilir de, diye düşündü Padorin ve devam etti. «Yoldaş Sekreter, denizaltı komutanlarımız çoğunlukla genç ve bekâr subayları tercih ediyorlar. Denize açılmak özveri ister, bekâr subayların da aklını çelecek pek başka şeyleri olmuyor. Ayrıca Kızıl Ekim'deki üst subayların her birinin parti üyeliği sicilleri mükemmel. Ramius ihanet etti, kabul, onu ellerimle öldürebilirim, ama kandırdığı dürüst ve sadık adamların sayısı, bu odadakilerden fazladır.»

«Gerçekten öyle,» dedi Alexandrov. «Ve şimdi boğazımıza kadar battık bu işe, nasıl çıkacağız acaba?»

Padorin derin bir nefes aldı, bu anı bekliyordu. «Yoldaşlar, Kızıl Ekim'in personeli arasında Politik Komitenin bir başka ajanı daha var, kimliğini ne Ramius, ne de Putin biliyor.»

«Ne?» dedi Gorshkov. «Ben niye bilmiyorum bunu?»

Alexandrov gülümsedi. «Bugün duyduğumuz tek akıllıca şey bu galiba. Devam edin.»

«Ajan gemide bir er olarak bulunuyor. Gerektiğinde bütün askeri ve idari kademeleri geçerek doğrudan bize rapor veriyor. Adı Igor Loginov, yirmi dört yaşında ve...»

Normanov haykırdı. «Yirmi dört mü? Böyle bir sorumluluğu bir çocuğa mı verdin?»

«Yoldaş Sekreter, Loginov'un görevi konuşulanları dinlemek, muhtemel casus, hain ve sabotörleri tespit etmektir. Erlerin çoğu o yaşta olduğu için, onu da aynı yaşta seçmek şarttı. Kiev Politik Subay Okulu ve GRU İstihbarat Akademisini bitirdi, Kazan'daki Lenin Çeiik Endüstrisi Başkanı Arkady Ivanovich Loginov'un oğludur. Çoğunuz babasını tânırsınız.» Herkes başını salladı. Padorin devam etti. «Ancak çok seçkin birkaç kişi bu görev için seçilir. Bu çocukla kendim bizzat ilgilendim. Sicili temiz bir Sovyet kahramanıdır.»

«Babasını tanıyorum,» dedi Normanov. «Arkady Ivanovich pek çok değerli çocuk yetiştirmiş şerefli bir adamdır. Pekâlâ, bu çocuğun aldığı emirler nedir?»

«Daha önce de belirttiğim gibi, konuşulanları dinlemek, gözlemek, izlemek ve rapor vermek. Yalnız Moskova'da bana veya yardımcıma rapor verir. Acil bir durumda gemiyi batırıp kurtulmayı deneyecektir.»

«Böyle bir şey mümkün mü, Gorshkov?» diye sordu Normanov.

«Evet, yoldaşlar, bütün gemilerimiz gerektiğinde kullanılmak üzere patlayıcı maddeler yüklenmiştir.»

Padorin tekrar araya girdi. «Ancak ne yazık ki, bunların patlaması için gerekli işlemi yalnız komutan yapabilir.»

«Çocuğun görevi nedir gemide?»

«Geminin aşçısı. Yoldaş Genel Sekreter.»

«Harika! Patates soyan bir ajan! Padorin, seni şu anda kurşuna dizdirsek nasıl olur acaba, diye düşünüyorum.»

«Yoldaş Sekreter, bu görev sandığınızdan çok daha iyi bir gizlemedir. Kızıl Ekim'de subayların yaşama yerleri ve mutfak kıç taraftadır. Personelin yaşama yerleri ise baş taraftadır, orada yemek yer ve yatarlar. İkisi arasında da füze bataryaları var. Geminin aşçısı görevi gereği gün boyu baştan kıça defalarca gidip gelir ve varlığı hiçbir yerde garipsenmez.»

«Devam et,» dedi Normanov.

«Bildiğiniz gibi. Kızıl Ekim'de yirmi altı Seaha!wk füzesi var, hepsi katı yakıt kullanır, bunlardan bîrinde de emniyet patlatıcısı vardır.»

«O da nesi?»

Toplantıda bulunan diğer generaller o ana kadar suskundular, birden Stratejik Füze Birlikleri Komutanı General V.M. Vishenkov söze girdi.

«Yoldaşlar, biliyorsunuz deneme yaparken füzelerimizde bu tertibat vardır, nedeni de rotalarında bir yanlışlık olursa ve bize yönelirlerse havada patlatmaktır. Düşmana karşı kullanacaklarımıza takmıyoruz tabii, bir yolunu bulup havada patlatmasınlar diye.»

«Pekâlâ,» dedi Normanov. «Demek ki, bizim genç GRU subayımız füzeyi patlatacak. Peki, nükleer savaş başlıkları ne olacak?»

«Yoldaş Sekreter, onlar belli bir hız olmadan ateşlenmeyecek şekilde ayarlanmışlardır,» diye cevap verdi Vishenkov. «Moskova televizyon kulesinin tepesinden yere atsanız bile patlamazlar.»

Padorin, Vishenkov'a borçlandığını hissetti, acaba karşılığında ne isteyecekti? Ve tabii Padorin onun istediğini verebilecek kadar yaşayabilecek miydi acaba? En azından denemeye karar verdi ve devam etti.

«Bu durumda, o füzenin her üç yakıt kademesi de aynı anda patlayacaktır.»

«O zaman füze fırlayıp gider,» dedi Alexandrov.

«Hayır, yoldaş. En üst kademe, o da tekneyi delebilirse gider, o zaman da açtığı yerden dolan su gemiyi batırır. Delmese bile meydana gelen ısı, gemiyi birkaç saniyede eritmeye yeterlidir. Loginov gerekirse bu tertibatı bir saat ayarlı mekanizmayla çalıştırmak ve sonra kaçıp kurtulmak üzere özel eğitim gördü.»

«Demek yalnız gemiyi patlatmak değil, patlatıp kaçmak, öyle mi?» diye sordu Normanov.

«Yoldaş Sekreter,» dedi Padorin. «Genç bir adama sonu yüzde yüz ölüm olan bir görev vermek biraz fazla istemek olur. En azından zayıf bir kurtulma şansı olması gerekir, yoksa insanın zayıf tarafı, görevin yerine getirilmemesine neden olabilir.»

«Bu mantıklı,» dedi AIexandrov. «Gençler korkuyla değil ümitle harekete geçerler. Bu durumda genç Loginov kurtulursa, ümit edebileceğinden çok fazlasına kavuşabilir.»

«Hepsine kavuşacaktır,» dedi Normanov. «Gorshkov, bu genç adamı kurtarmak için her şey yapılsın.»

«Tabii tam olarak güvenilir biriyse,» diye ekledi Alexandrov.

Padorin soğukkanlılıkla cevap verdi. «Yoldaş Alexandrov, kendi hayatımın buna bağlı olduğunun bilincindeyim.»

Hiç kimse bir şey söylemedi, ama sallanan başlar Padorin'in haklı olduğunu gösteriyordu.

BEYAZ SARAY

Sovyet Büyükelçisi Arbatov Oval Salona saat tam 16.50’de girdi ve Başkanla Dr. Pelt'i koltuklarda otururken buldu.

«Geç bakalım Alex. Bir kahve alır mısın?» Başkan tepsiyi gösterdi. Başkanın bugün önünde içki bardağı olmadığı Alex'in dikkatinden kaçmadı.

«Hayır, teşekkür ederim, Sayın Başkan, Acaba sorabilir miyim...»

«Sanırım sizin denizaltıyı bulduk, Alex,» dedi Dr. Pelt. «Biraz önce şu mesajları getirdiler, şimdi kontrol ediyoruz.»

Büyükelçinin yüzü bembeyaz olmuştu. «Nerede olduğunu sorabilir miyim?»

«Kabaca Norfolk’un üç yüz mil kuzeydoğusunda. Tam yerini henüz tespit edemedik. Gemilerimizden birinin sualtı kayıtlarını içeren bantlar analiz için dinlenirken, bir denizaltının patladığını ve battığını gösteren sesleri buldular. Özür dilerim, Alex, bu mesajlarda yazan her şeyi anlaman için bir tercüman gerekiyor. Sizin donanmanızın da böyle özel bir dili var mı acaba?»

Arbatov gülümsedi. «Askerler söyledikleri her şeyi sivillerin anlamasını istemezler. Yerden eline bir taş alan ilk adamdan bu yana bu kural değişmedi.»

«Her neyse, gemilerimiz ve uçaklarımız şu anda bölgeyi arıyorlar.» Başkan başını kaldırdı. «Alex, biraz önce Deniz Kuvvetleri Komutanı Amiral Dan Foster’le konuştum, sağ kalan olabileceğini sanmadığını söyledi. Oralarda havanın nasıl olduğunu biliyorsun, ayrıca derinlik üç yüz metre civarında. Tam kıta sahanlığının sınırındalar. Çok geniş kapsamıı bir arama yapıyoruz. Deniz Kuvvetleri özel bazı kurtarma araçlarını da bölgeye getiriyor. Denizaltının tam yerini bulabilirsek belki sağ kalanlar olabilir umuduyla kurtarma araçlarını indireceğiz. Deniz Kuvvetlerinin ifadesine göre, bazı kaportalar dayanmış olabilir, tabii oksijen sorunu da var. Korkarım zaman aleyhimize çalışıyor. Bütün bu pahalı araç gereç, burnumuzun dibinde bir denizaltıyı bulmaya yetmiyor görüyorsun.»

Arbatov konuşmanın bu bölümünü ezberledi âdeta, iyi bir istihbarat raporu olacaktı.

«Bu arada şunu sormam lazım, Sayın Büyükelçi, acaba denizaltınız orada ne arıyordu?»

«Hiçbir fikrim yok, Dr. Pelt.»

«İnşallah füze denizaltısı değildir; biliyorsunuz o tip denizaltıların beş yüz mil sınırından içeri girmemeleri için anlaşmamız var. Batık denizaltıyı bizimkiler dışarıdan inceleyecekler tabii, eğer füze denizaltısı olduğu ortaya çıkarsa...»

«Bunu dikkate aldım, Dr. Pelt, yine de oraların uluslararası sular olduğunu hatırlatmak isterim.»

«Finlandiya Körfezi ve Karadeniz de öyle,» diye söze karıştı Başkan. «İnşallah yine o noktaya geri dönmeyiz. Gerçekten sözkonusu olan bir füze denizaltısı mı, Alex?»

«İnanın hiçbir fikrim yok, Sayın Başkan. Umarım değildir.»

Başkan yalan olduğunu bildiği bu cevabın, ne kadar titizlikle seçilmiş kelimelerle verildiğine dikkat etti. Herhalde seyir hatası olduğunu söyleyeceklerdi.

«Pekâlâ, biz arama-kurtarma harekâtına devam edeceğiz. Yakında ne tip bir denizaltı olduğunu buluruz nasıl olsa!» Başkan birden ciddileşti. «Amiral Foster bir şey daha söyledi... Eğer cesetleri bulursak, sanırım geri isteyeceksiniz.»

«Bu konuda talimat almadım.» Büyükelçi hazırlıksız yakalanmıştı.

«Bu tür bir kazada ölenlerin ne hale geleceğini anlattılar. Ama ölenler insandır, ölülere saygı göstermek lazım.»

«Eğer bu mümkün olursa, Sovyet halkı bu insanlığınızı daima hatırlayacaktır. Sayın Başkan.»

«Elimizden geleni yapacağız, Alex.»

«Sayın Başkan, denizaltıdan da geriye kalanlar için uluslararası hukuka uygun olarak hareket edileceğine güvenmek isteriz.»

«Gayet tabii, Aiex.»

Dr. Pelt saatine baktı, oyunun ikinci perdesinin vakti gelmişti ve tam o sırada telefon çaldı, Pelt telefonu aldı.

«Ben Dr. Pelt, evet amiral... nerede? Ne zaman? Sadece bir tane mi?.. Anlıyorum, Norfolk mu? Teşekkür ederim, amiral, bunlar iyi haber, hemen Başkana bilgi vereceğim, lütfen gelişmeleri bildirin.» Pelt telefonu kapatıp geri döndü.

«Tanrıya şükür, bir kişiyi sağ bulduk.»

«Kayıp denizaltıdan mı kurtulmuş?» Başkan ayağa fırlamıştı.

«Bir Rus denizcisi olduğu kesin. Bir helikopter kurtarmış, şu anda Norfolk'a doğru uçuyorlar. Norfolk’un iki yüz doksan mil kuzeydoğusunda bulmuşlar. Durumu bayağı kötüymüş, ama hastane hazır bekliyor.»

Başkan masasına yürüyüp telefonu açtı. «Grace, bana hemen Deniz Kuvvetleri Komutanı Amiral Dan Foster’ı bul... Amiral, ben Başkan. Adamın Norfolk'a götürülmesi ne kadar sürer? İki saat mi? Amiral, hastaneye telefon edin ve o denizci için elden gelen ne varsa hepsinin yapılması için benim emir verdiğimi söyleyin. Benim öz oğlum gibi davranılmasını istiyorum. Anlaşıldı mı? En iyi doktorları istiyorum. Teşekkür ederim, amiral.» Başkan telefonu kapattı. «Bu iş tamamdır.»

«Alex, belki de çok kötümser düşündük,» dedi Dr.

Pelt

«Adamımızı görebilecek miyiz, Sayın Başkan?»

«Gayet tabii, elçilikde bir doktorunuz var değil mi?»

«Evet, Sayın Başkan.»

«Onu da götürün, ben gerekli talimatı veririm. Jeff, başka hayatta kalanlar da olabilir, aramaya devam ediyorlar mı?»

«Evet efendim, şu anda sahada on iki helikopter var, iki de gemi geliyor.»

«İyi,» dedi Başkan. «Eğer birkaç kişiyi daha sağ bulursak, ülkenize iyi bir Noel hediyesi vermiş oluruz, Alex. Sana söz veriyorum, elimizden gelen

her şeyi yapacağız.»

«Çok naziksiniz, Sayın Başkan. Bunları hemen ülkeme bildireceğim.»

«O kadar acele etme Alex, bütün bunlardan sonra bir kadeh bir şeyi hak ettik herhalde!»

ONUNCU GÜN

12 ARALIK PAZAR

SOSUS KONTROL MERKEZİ

Norfolk'daki SOSUS kontrol merkezinde işler zorlaşıyordu. Sualtı sonar sistemleri Grönland, İzlanda ve İngiltere üçgeni üzerinde ve içinde kalan sığ şeritlere döşenmişti ve buralardan geçerek yaklaşacak Sovyet denizaltılarını keşfetmek için yeterliydi. Ancak daha derin olan okyanus tabanlarına sonar döşenemediği için buralardan sızmalar olabilirdi.

Savaşta NATO'nun görevi, deniz ticaret yollarını açık tutmak, Sovyetler'in amacı da bu ticareti engellemekti. Buna göre denizaltıların rolü ise, konvoyların muhtemel rotaları civarında konumlanmaktı. Batı konvoylarının SOSUS üçgeni içinde oluşturulup suüstü ve deniz-hava kuvvetlerinin refaketinde yola çıkmaları, üçgenin dışında refakat kuvvetlerinin uzun menzilli koruma perdesi altında denizaltılar tarafından vurulmadan hedeflerine varmaları amaçlanmıştı. Tabii böyle bir harekât tarzının ne kadar işe yarayabileceği ancak gerçek savaşta belli olabilirdi. Şu andaki durumsa bambaşkaydı.

Sovyet denizaltılarından Alfa ve Victor sınıflarının çoğu Amerikan kıyılarının açıklarına gelmişlerdi bile, Charlie,

Echo ve November sınıfı denizaltılar ise mevkilerini almak üzereydiler.

SOSUS Komutanı Ûuentin durum panosuna ümitsizce baktı; Sovyet denizaltılarının yaklaşık mevkileri kırmızı dairelerle işaretlenmişti ve pano kıpkırmızıydı.

Ûuentin doğruldu, kırmızı dairelerden biri noktaya dönüşmüştü. P-3C Orion uçaklarından biri Grand Banks'ın beş yüz mil güneyinde, Echo sınıfı

bir Sovyet denizaltısının yerini kesin olarak tespit etmiş ve atış kontrol hesaplamalarını yapmıştı, torpidolarını attığı takdirde, denizaltının isabet alacağı kesindi. Ûuentin midesini yakan kahveden bir yudum daha aldı. Denizaltıları bulabilecek ve vurabilecek bütün uçakları bu odadan yönetmesine rağmen, elinden sadece seyretmekten başka hiçbir şey gelmiyordu.

İKİ F-14 UÇAĞI

Uçaklardan birinde Yarbay Robby Jackson vardı, çağrı adı SPADE-1’di. Yanındaki diğer F-14’le birlikte Deniz Kuvvetlerinin erken ihbar ve elektronik haberalma uçağı E-2C Hawkeye'e doğru uçuyorlardı. Hava kötüydü, tahmin raporuna göre batıya doğru düzelmesi bekleniyordu. Diğer uçağın pilotu Üsteğmen Bud Sanchez’le birlikte bulutların arasında uçuyorlardı. Her uçakta iki kişi vardı ve her uçak otuz milyon dolar değerindeydi.

F-14’lerde bulunan ve havadan havaya atılan altı tane Phoneix füzesi, her biri ayrı bir hedefe programlanarak ateşlenebiliyordu. Kalkıştan önce uçaklar bunlardan ikişer tane yüklemişler, kalan yerlere de ısıya hassas AIM-9M Sidevvinder füzeleri almışlardı. Hedefleri Kiev'den kalkan Sovyet YAK-36 Forger avcı uçaklarıydı. Sovyetler uydularından aldıkları bilgilerle, Kennedy ve yanındaki su üstü kuvvetlerine daha da yaklaşmışlar, Washington da Amiral

Painter'e, ürkütmeden ve tahrik etmeden karşılık vermek ve Ruslara çok yaklaştıklarını anlatmak üzere yetki vermişti.

Yarbay Jackson'un telsizinde çağrı adı HUMMER-1 olan E-2C keşif uçağının sesi duyuldu. «SPADE-1, hedefiniz tam önünüzde ve aynı irtifada, mesafe yirmi mil.»

Jackson gelen mesaja cevap vermeden, arkasında oturan radar operatörüne seslendi.

«Chris, ekranda bir şey var mı?»

«Bir şey çakar gibi oldu, henüz bir şey söyleyemem,» diye cevap verdi Binbaşı Christiansen.

Hedeflerini kızılötesi ışınlarla ve pasif olarak izliyorlardı.

Jackson bir an atış kontrol radarını aktif olarak çalıştırıp hedeflerini hemen bulu vermeyi düşündü, ama bunu yaptığı taktirde Rus uçaklarının antenleri hemen sinyali tespit edecek ve adamlar ölüm emirlerinin imzalandığmı anlayacaklardı.

«Kiev’den ne haber?»

«Hiçbir şey yok, tam anlamıyla telsiz ve radar sessizliği EMCON'u uyguluyorlar.»

«Yarbayım, kızılötesi sinyal alıyorum, bulutlar inceliyor herhalde.»

«SPADE-1, burası HUMMER-1, hedefiniz aynı yerde, mesafe şimdi on mil.»

«Radar sinyali alıyorum, yarbayım, sanırım Kiev’e yakalandık.»

«Anlaşıldı,» dedi Yarbay Jackson. «SPADE-2, atış kontrol radarlarını çalıştırın.»

«Anlaşıldı, efendim,» diye cevap verdi Sanchez, artık saklanmaya gerek kalmamıştı.

Güçlü AN/AVVG-8 atış kontrol radarları çalışmaya başladı, hedeflerine ulaşmaya iki dakika vardı.

Radar sinyalleri Sovyet pilotlarının kulaklarında çınladı, önlerindeki kontrol panellerindeki kırmızı tehlike uyarı ışıkları yanıp sönmeye başladı.

SOVYET FORGER UÇAKLARI

«Balıkçı grubu, burası Kiev, iki Amerikan uçağı arkanızdan hızla yaklaşıyor.»

«Anlaşıldı,» dedi Sovyet kol komutanı ve aynasına baktı. Bunu bekliyordu zaten, kendisine ateş açılmadıkça ateş açmama emri almıştı. «Balıkçı» grubunun üç numaralı uçağının pilotu Teğmen Sharov elini uzatıp ATOL füzelerini atışa hazır duruma getiren kolu çekti ve mırıldandı. «Bu sefer beni rezil edemeyeceksin, Amerikalı!»

F-14'LER

«SPADE-1, burası HUMMER-1, bir dakikanız var, şu anda hedefleri gözle görüyor olmanız gerek.»

«Anlaşıldı... evet, gördük.» Bulutlardan çıkmışlardı ve saatte iki yüz elli millik bir sürat farkıyla hedeflerine hızla yaklaşıyorlardı.

«SPADE-2, tam diyince gaz verin, üç... iki... bir... TAM!»

İki F-14 birden fırladılar ve Mach-1 hız sınırını aştılar.

FORGER UÇAKLARI

«Balıkçılar, alarm, alarm, Amerikalılar sürat arttırdılar,» diye uyardı Kiev.

Dört numara başını çevirip F-14'lere baktı, tam o sırada güneş ışığı F-14’lerden birinin üzerinde gözüne yansıdı, bir füze ateşlenmişti sanki, aradaki farkı anlamaya da imkân yoktu zaten.

«Hücum ediyorlar!»

«Ne?» Kol komutanı aynadan baktı,

«Hayır, hayır hücum yok, nizamı koruyun, tekrar söylüyorum, hücum etmiyorlar.»

F-14'lerin süpersonik gürültüsü patlayan füzelere benziyordu, Teğmen Sharov âdeta içgüdüyle dört ATOL füzesini ateşledi.

«3 Numara, ne yaptın sen?» diye bağırdı kol komutanı.

F-14'LER

«Allah kahretsin! SPADE grubu, burada HUMMER-1, arkanızda dört ATOL füzesi var.»

Jackson hemen emir verdi. «İki numara, hemen sağdan çekerek uzaklaş.» Kendisi de levyeyi sola çekip ani bir dönüş yaptı.

Jackson'un radar operatörü ATOL’leri yanıltacak sahte hedefleri ateşleyen kolu çekti, ATOL’lerin dördü de Jackson’un uçağına doğru geliyorlardı.

«SPADE-1, 2 Numara emniyette, füzelerin dördü de size geliyor,» dedi HUMMER-1.

«Anlaşıldı,» dedi Yarbay Jackson. Nasıl olup da bu kadar soğukkanlı olabildiğine kendi de şaşırdı. Uçağın hızı sekiz yüz mildi ve artıyordu;

ATOL'lerin menzilinin ne kadar olduğunu merak etti.

«Sanchez, Rusları izle,» dedi .Jackson.

«Anlaşıldı.»

Jackson geriye baktı, ATOL'lerden ikisi yön değiştirmişti, üçüncüsü sahte hedef ekosu alıp havada patlayıverdi. Dördüncü de kuyruğunun sağ dümen kanadının altına vurdu.

Uçak ansızın kontrolden çıktı. Patlamanın en büyük etkisi havada olmasına rağmen dümen kanadım koparmıştı, sağdaki stabilizar kanat da yoktu yerinde. Kopan parçalardan bazıları şeffaf kokpiti delerek Binbaşı Chris’in miğferinden içeri girdi. Sağ motorda yangın başladı,

Jackson sağ motoru durdurup otomatik yangın söndürücüleri çalıştırdı ve kalan bütün gazı sol motora verdi. Dört bin metredeydi ve fazla vakti yoktu.

«Chris, beni duyuyor musun?» Cevap yoktu. Arkasına dönüp bakma imkânı da yoktu tabii. Sanchez dört Forger'i önüne almıştı ve bu uçaklar biraz önce komutanının uçağını vurmuşlardı.

HUMMER-1

Kontrol operatörü çabucak düşündü, dört Forger nizamı bozmadan uçuyorlardı ve telsizde çok yoğun Rusça muhabere başlamıştı.

«SPADE-2, burası HUMMER-1, ayrıl, ayrıl, tekrar söylüyorum, ayrıl, ateş açma, tekrar söylüyorum, ateş açma. SPADE-1, sol tarafında altı yüz metre altında.»

Telsiz başındaki er kulaklıklarını çıkardı.

«Çok hızlı oldu, efendim. Rusça geçen bütün konuşmaları banda aldım; anlamıyorum tabii ama sanırım Kiev cok çok bozuldu bu işe!»

«Bozulanlar yalnız onlar değil!» diye mırıldandı kontrol operatörü. SPEDE-2'yi geri çağırmakla iyi mi etmişti acaba? Aslında hücum etmesini söylemek isterdi,

Sanchez çok şaşırdı aldığı emre, «Anlaşıldı, ayrılıyorum.» Parmağını tetikden çekti, «SPADE-1, neredesin?» Sanchez, Jackson’un etrafında bir

tur atıp hasarı inceledi.

«Komutan, yangın sönmüş. Sağ taraftaki dümen ve flaplar yok. Sol dümen delik deşik, ama sanırım idare eder. Bir dakika, Chris’in başı yana düşmüş, komutan, konuşabiliyor musun?»

«Hayır, denedim ama cevap alamıyorum. Haydi Bud, eve gidelim.»

Hiçbir şey Sanchez’i dört Forger'i vurmaktan daha fazla mutlu edemezdi şimdi, elinde dört füze yeterliydi bunun için, ama bütün pilotlar gibi, disiplin anlayışı üstün gelmişti.

«Anlaşıldı, komutan.»

«SPADE-1, burası HUMMER-1, durumunuzu bildirin, tamam.»

«HUMMER-1, başka parça kopmazsa sanırım başaracağım, Kennedy'e bildirin, doktor hazır olsun, Chris yaralı. Ne kadar kötü olduğunu bilemiyorum, tamam.»

Kennedy’e varmaları bir saat sürdü. Sanchez önden inip, pisti Jackson için boşaltmış oldu. İnişte sağ iniş takımı hemen koptu ve uçak güverte kenarındaki barikatlara çarparak durdu. Yangın personeli uçağa doğru koşmaya başlamışlardı bile.

Jackson kemerini çözüp arkaya geçti, yıllardır çok iyi dostuydu Chris. Yaşıyordu binbaşı, başından yaralanmış, çok kan koybetmişti. Jackson güvertede durdu ve arkadaşının sedyeyle götürülüşünü seyretti.

Doktor Albay Rendall Tait, Rusları koridorda karşıladı, Bethesda Deniz Hastanesi başhekimiydi ve aldığı emirle alelacele Norfolk'a gelmişti. Bu operasyonu onun yönetmesini istemişler, zaman kazanması için de Rusları karayoluyla getirmişlerdi.

«Günaydın baylar, ben Dr. Tait.»

El sıkıştılar, Rusları yukarı getiren yüzbaşı geri döndü.

«Ben Dr. Ivanov, Rus Büyükelçiliğinin doktoruyum,» dedi kısa boylu adam.

«Ben de Albay Smirnov.» Dr. Tait, Deniz Ataşe Yardımcısını tanıyordu, istihbarat subayıydı albay. Dr. Tait helikopterdeyken durum kendisine

anlatılmıştı tabii.

«Ben Vasily Petchkin, doktor, elçilik ikinci sekreteriyim.» Bu da diplomatik maskesi olan kıdemli bir KGB subayıydı. «Adamımızı görebilir miyiz?»

«Gayet tabii, lütfen beni takip edin.»

Yoğun bakım odasındaki dört yataktan yalnız biri doluydu. Yatakdaki adamın görünen tek yeri saman sarısı saçlarıydı, bütün vücudu sargılar içindeydi. Yatağın yanında, uçları hastanın koluna takılı iki serum şişesi, elektrokardiyografin aygıtının başında da bir hemşire vardı. Hasta kendinde değildi tabii.

«Durumu nedir?» diye sordu Dr. Ivanov.

«Kritik,» dedi Dr. Tait. «Buraya sağ gelmesi bile mucize. En az on iki saat suda kalmış, nasıl donmamış, anlayamıyorum. Geldiğinde vücut ısısı yirmi üç dereceydi. Gördüğüm ender hipotermi vakalarından biri.»

«Konsültasyon sonucu?»

Tait omuzlarını silkti. «Söylemek zor. Bence yüzde elli şansı var. Halen şokta. Beden sağlıklı, vücutta hasar yok, kalp kuvvetli, belki de bundan dolayı hâlâ yaşıyor. Vücut ısısını kısmen kontrol altına aldık. Ancak sorun şu: Biliyorsunuz, vücut ısısı düşünce pek çok fonksiyon birden bozuluyor. Hepsiyle ayrı ayrı savaşıyoruz, eğer ölürse şoktan ölecektir. Sanırım birkaç gün daha şokta kalır ve ben...»

İçeri elinde madeni bir levhayla genç bir doktor girdi.

«Baylar, size Doktor Yüzbaşı Jameson'u tanıştırayım. Vakaya müdahale eden doktor kendisidir. Elindeki nedir, Jamie?»

«Zatürree başlangıcı, kan kimyası bozuluyor, akyuvarlarda azalma var.»

Tait alçak sesle sövdü.

«Kan tahlilinin bilgisayar çıktısını getirdim.»

«Görebilir miyim?» dedi Dr. Ivanov.

«Tabii,» dedi Dr. Tait ve bilgisayar çıktısını herkesin görebileceği şekilde açtı. İvanov kâğıdı bir süre inceledi.

«İyi görünmüyor.»

«Aynı fikirdeyim,» dedi Dr. Tait.

«Acil olarak zatürreeye müdahale etmemiz gerek,» diye söze karıştı Dr. Jameson. «Zaten sağlam fonksiyonu yok gibi, bir de zatürree ilerlerse...» Başını salladı.

«Keflin?» diye sordu Dr. Tait.

«Alabileceği kadar vermek niyetindeyim,» dedi Dr. Jameson.

İvanov atıldı. «Nedir bu Keflin?»

«Yeni bir sentetik antibiyotik, hemen yayalım, Jamie.»

Dr. Jameson enjektörü serum şişelerinden birine boşalttı.

«Ne kadar da genç!» dedi Dr. İvanov. «Adamımıza ilk bakan doktordu demiştiniz değil mi?»

«Evet, tam adı Albert Jameson, biz ona Jamie deriz. Yirmi dokuz yaşında ve Harvard Üniversitesini üçüncülükle bitirdi. Farmakoloji ve viroloji uzmanıdır. »

Tait birden büyük bir gerilim içinde olduğunu hissetti.

Bütün yaşamı boyunca Rusların düşman olduğu öğretilmişti ona, ama o, milliyetine bakmaksızın hastalarını iyileştirmek için yemin etmişti. Acaba bu adamlar, sırf Rus olduğu için hastanın ölmesine göz yumabileceğim mi düşünüyorlardı?

«Baylar, bir noktayı iyice anlamanızı isterim. Adamınız için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz, hiçbir şeyi de esirgemiyoruz. Eğer onu size sağ olarak geri vermenin bir yolu varsa, bunu bulacağız, ama söz veremem.»

Ruslar bunu biliyorlardı; Moskova'dan talimat beklenirken Petchkin, Dr. Tait hakkında araştırma yapmış ve değerli bir tıp doktoru ve şerefli bir adam olduğunu öğrenmişti.

«Bir şey söyledi mi?» diye sordu Petchkin.

«Buraya geldiğinden beri hayır. Yarı donmuş durumda buraya getirildiğinde sayıkladığını söyledi Jameson. Banda aldık ve Rusça bilen bir

subayımıza dinlettik, kahverengi gözlü bir kızdan söz etmiş, herhalde sevgilisi. Kendinde değildi tabii!»

«Bandı dinleyebilir miyiz?» diye sordu Petchkin.

«Tabii, hemen söyleyeyim, yukarı getirsinler.»

Dr. Jameson yanlarına geldi. «Tamam, her altı saatte bir bir gram Keflin vereceğiz, inşallah iyi gelir.»

«Elleri ve ayakları ne durumda?» diye sordu Albay Smirnov.

«Şimdilik onlara bakmıyoruz bile, iyice sardık, şoktan çıkarabilirsek sıra onlara gelecek, bir miktar doku kaybı olabilir tabii, ama onlar son planda şimdilik. Adı nedir biliyor musunuz?»

Petchkin irkildi.

Jamie devam etti. «Boynunda kimlik zinciri yoktu, üzerindekilerde gemi adı yoktu, cüzdan, kimlik,para, hiçbir şey çıkmadı üzerinden. Şu andaki tedavi için kimliği önemli değil, ama sağlık durumunun geçmişiyle ilgili bilgiler olursa daha iyi olur tabii. Allerjisi falan olabilir, iyileştirdikten sonra Hac allerjisiyle tekrar şoka sokmak istemiyoruz.»

«Üzerinde ne vardı?» diye sordu Albay Smirnov.

«Lastik bir elbise, keserek çıkardım. Onun altında da gömleği, pantolonu ve iç çamaşırları vardı. Kuzum sizin personel niye kimlik zinciri takmaz acaba?»

«Takarlar,» dedi Albay Smirnov. «Onu nasıl buldunuz?»

«Duyduğum kadarıyla bütünüyle şans eseri. Bizim firkateynlerden birinden kalkan bir helikopter rastlantı sonucu görmüş. Kurtarma teçhizatları olmadığı için denize boya atarak mevkii belirlemişler ve gemiye geri dönmüşler. Gemideki porsunlardan biri adamınızı kurtarmak için gönüllü olmuş, helikopterden önce denize bir şişme bot atmışlar, sonra da porsun atlamış. Kör talih, adam suya düşeceğine botun üstüne düşmüş, iki bacağı birden kırılmış, ama sizin adamı da botun içine almayı başarmış. Her ikisi de firkateyne bindikten bir saat sonra buraya getirildiler.»

«Sizin porsun ne durumda?»

«İyileşecek, kırıklar kötü, ama bir iki ayda ayağa kalkar, bir süre de dans edemeyecek tabii!»

«İzniniz olursa,» dedi Smirnov. «Teşekkür etmek için sizin bu fedakâr denizcinizi görmek isterdim.»

«Gayet tabii, albayım, çok naziksiniz.»

«Sadece görevini yapan bir denizci, albay. Sizinkiler de olsa, aynı şeyi yaparlardı.» Acaba yaparlar mıydı, diye aklından geçirdi Tait. «Bizler farklı olabiliriz, beyler, ama deniz bu ayırımı yapmaz, bayrağınıza bakmadan öldürür insanları.»

Petchkin yoğun bakım odasının camından içeri bakarak Rus denizcinin yüzünü seçmeye çalışıyordu.

«Giysilerini ve kişisel eşyalarını görebilir miyiz?» diye sordu.

«Tabii, pek bir şey anlayabileceğinizi sanmam ama. Bütün bildiğimiz, adamın aşçı olduğu.»

«Aşçı mı?» Petchkin geri döndü.

«Bandı dinleyen ve Rusça bilen subayımız, bir istihbarat uzmanıydı, gömleği üzerinde basılı numaradan adamın görev koduna göre aşçı olması gerektiğini söyledi.»

Petchkin tekrar cama dönmüş ve yüzünü âdeta cama yapıştırmıştı şimdi.

«Dr. Ivanov, tedaviye katılmak ister misiniz?»

«İzin verilir mi?»

«Tabii.»

«Ne zaman serbest kalır?» diye sordu Petchkin. «Kendisiyle ne zaman konuşabiliriz?»

«Serbest kalmak mı?» diye atıldı Dr. Jameson. «Baylar, bir aydan önce bu adam buradan ancak tabut içinde çıkar. Elimizde çok ciddi bir klinik vaka var.»

«Ama konuşmamız gerek,» diye itiraz etti KGB görevlisi.

Tait'in sesi sertleşti. «Bay Petchkin, adamınızla konuşmak istediğinizi anlıyoruz, ama şu anda bizim hastamız o. Tedavisi ve iyileşmesine engel olacak hiçbir şeye izin vermeyiz. Ben sırf bu vaka için emir alıp buralara geldim ve emirler Beyaz Saraydan verildi. Şu andan itibaren Dr. Jason ve Dr. Ivanov yardımcım olarak çalışacaklar, benim de görevim, bu adamın bu hastaneden canlı ve yürüyerek çıkmasını sağlamaktır. Sizlere gerekli bütün hoşgörü ve esneklik gösterilecektir, ama burada kuralları ben koyarım! Eğer hastanın yanında nöbetleşe oturmak istiyorsanız, buna da izin veririm, ama kurallara uymak zorundasınız. Bunun içinde önce steril olarak yıkanıp özel steril giysiler giyecek ve hemşirenin talimatlarına aynen uyacaksınız. Anlatabildim mi?»

Petchkin başını salladı ve Amerikalı doktorların kendilerini Tanrıyla bir tutup tutmadıklarını düşündü.

Dr. Jameson kan analiz raporunu tekrar incelerken sordu. «Baylar, adamınız ne tür bir denizaltıdaydı acaba?»

«Bunu söyleyemeyiz,» diye atıldı Petchkin.

«Niye sordun, Jamie?»

«Akyuvarlardaki düşme miktarı ve diğer bazı arazlar, bu adamın radyoaktiviteye maruz kaldığı ihtimalini kuvvetlendiriyor.» Ruslara döndü. «Baylar, biz bu adamı tedaviye uğraşıyoruz, eğer bir nükleer denizaltıda ise, bunu bilmek istiyoruz.»

«Evet,» dedi Albay Smirnov. «Bir nükleer denizaltıdaydı.»

«Jamie, çocuğun üzerinden çıkan her şeyi hemen radyolojiye götür, özellikle düğmeleri, fermuarları, metal olan her şeyi kontrol edip radyasyon kirlenme oranını ölçsünler.»

«Anlaşıldı .efendim,» Jameson hemen uzaklaştı.

«Biz de görebilir miyiz?» diye sordu Smirnov.

«Evet,» diye cevap verdi Tait. Ne biçim adamlardı bunlar? Adamın nükleer bir denizaltıda olduğunu bildikleri halde niye söylemiyorlardı? İyileşmesi umurlarında bile değil miydi acaba?

Aslında o sırada Petchkin de benzer şeyler düşünüyordu. Amerikalılar sanki onun nükleer bir denizaltıdan kurtulduğunu bilmiyorlar mıydı? Tabii Dr. Tait bunu Albay Smirnov'a söyletmek istemişti. Bir saat içinde Moskova'ya rapor vermesi gerekiyordu. Ama ne diyecekti raporunda? Adamın kimliğinden emin olmadan ne söyleyebilirdi?

NORFOLK TERSANESİ

USS Ethcrn Aileni nükleer denizaltısı yirmi yaşını doldur muş birinci nesil gemilerden biriydi. Tekrar yenilenmesinin çok pahalıya malolacağı belli olmuş ama geminin gelece» ğinin ne olacağına kimse henüz karar verememişti. İçinde kalan ve birkaç kişiden oluşan çekirdek personelle kaderine terkedilmişti âdeta. Personel, emeklilikleri yaklaşmış eski ve tecrübeli denizcilerdi, gemi şu anda onarım ve bakım personelinin yetiştirilmesi ve pratik yapması için bir eğitim yeri olarak kullanılıyordu.

Amiral Gallery sabahın erken saatlerinde gemiye geldi, astsubaylar çok şaşırmadılar buna, ne de olsa amiral bu geminin ilk komutanıydı, hurdaya çıkarılmadan önce ilk gemisini son kez görmek istemiş olabilirdi. Amiral eskiden tanıdığı bazı astsubaylarla konuştu ve geminin durumunu sordu. Cevaplar genelde olumluydu, bunlar gerçeği yansıtmıyordu tabii, ama gemiyi çocukları gibi seven yaşlı denizciler onu korumak istercesine duygusal davranıyorlardı.

Amiral gemiyi gezerken eski günlerini hatırladı ve şu anda oturduğu masa başını bırakıp o günlere geri dönebilmeyi istedi içinden. Ama kural böyleydi, bir şeyi çok ister, çok çalışır ve sonunda elde edersiniz, sonra da sıra başkalarına geldi diye elinizden alıverirlerdi. Doğruydu tabii bu, ama yine de kıskanıyordu gençleri.

Evet, Ethan Ailen uygundu bu işe, aslında komuta ettiği ilk geminin böyle bir sonu olsun istemezdi, ama çoğu geminin sonunda parçalanıp hurda olduğunu düşününce, bunun o kadar kötü sayılamayacağını kabul etti.

Çoğu parçalanıp jilet oluyordu, Ethan Ailen hiç değilse bir amaç uğruna batacaktı. Arabasıyla Atlantik Denizaltı Komutanlığı Karargâhı COMSUBLANT'a dönerken, bu amacın aslında ne kadar çılgınca olduğunu da düşündü.

İki saat sonra geminin önüne yanaşan bir kamyondan çıkarılan dört uzun tüp gemiye yerleştirildi, sonra bu tüpler, donatılan hortumlarla, bilinmeyen bir şeylerle dolduruldu. Gemiyi terk emrini alan personel, tersanenin bu bölümünün silahlı deniz piyadeleriyle çevrildiğini ve giriş çıkışın yasaklandığını fark ettiler. Amiral Gallery tekrar geldi ve yaşlı denizcilerle tek tek konuştu, geminin batırılma kararını açıkladı ve bunun bir devlet sırrı olduğunu da söyle* meyi ihmal etmedi.

Akşama doğru gemiyi denize çıkaracak ekip geldi, üç kıdemli astsubayın dışında hepsi subaydı ve en küçük rütbelisi binbaşıydı. Ethan Allen son yolculuğuna başlamak üzere saat 23.45'de hareket etti. Romorkör yoktu, gemi kendi manevrasıyla doklardan çıktı. Bir saat sonra Virginia burnunu döndüler ve dalış hazırlıklarına başladılar. On dakika sonrada gözden kayboldular. Ethan Ailen on iki mil süratle bir bir sıfır rotasında ölüm yolculuğuna çıkmıştı.

ON BİRİNCİ GÜN

13 ARALIK PAZARTESİ

A-10 AVCI UÇAKLARI

DC-9 yolcu uçaklarından daha zevkliydi bu. Binbaşı Andy Richardson’un DC-9’larda on bin saatten fazla uçuşu, A-10 avcı uçaklarında ise altı yüz saati vardı, ama bu küçük çirkin kuşu tercih edebilirdi hep. Richardson 175. Milli Muhafız Ordusu Hava Kuvvetlerinin Maryland'daki Taktik Savaş Grubunun üyesi bir yedek subaydı. Göreve çağrıldıklarında normal olarak üstleri Baltimore'daydı, ama iki gün önce yıllık askeri uçuş eğitimi için celp yapıldığında kendi grubu ve diğer altı hava grubu, Maine'deki Stratejik Hava Komutanlığı SAC'a ait Loring Hava üssüne nakledilmişti. Şimdi uçtuğu grupla gece yarısı kalkmışlar ve yarım saat önce de Atlantik kıyılarından bin mil doğuda, havada yakıt ikmali yapmışlardı. Kol komutanı olan Richardson ve kolundaki diğer üç A-10 uçağı karanlık suların otuz metre üstünde saatte dört yüz mil hızla uçuyorlardı. Yüz mil gerilerinde doksan avcı uçağından oluşan tam bir saldırı grubu on bin metre irtifadan onları izliyordu. Bu grubun nizamı ve rotası Sovyet suüstü kuvvetlerine saldırmak üzere gelen bir hücum dalgası görünümündeydi. Zaten aslında da öyleydi, tek fark bunun bir aldatmaca olduğuydu; asıl görev alçaktan uçan kendi dört uçaklık koluna aitti,

Çok seviyordu bu A-10’ları Andy. Uçağın takma ismi «Yaban domuzu»ydu, ve muhtemelen Amerikan Hava Kuvvetlerindeki en çirkin görünüşlü uçaktı. İki jet motoru kuyruğa konmuştu, gövdesi 1930’lardan kalma hantal görünüşlüydü. Kanatları tam yana doğru dümdüz açık olup, iniş takımlarını taşımak için ortasından eğikti. Kanatların altında belli noktalar, cephane taşınması için takviyeli olarak yapılmıştı. Uçağın gövdesinin içinde, asıl silahı olan ve Sovyet tanklarına karşı kullanılan 30 mm’lik yüksek atış süratli dönen top namlularından oluşan GAU-8 vardı.

Uçağın şu andaki cephane yüzünde Avanger bombalarıyla iki tane Rockeye parça tesirli bomba vardı. Gövdenin tam altındaysa alçak seyirde ve gece uçuşunda görüşü sağlayan LANTIRN anteni bulunmaktaydı. Bu,

elektronik ve optik sistemlerin karışımı olan, kızılötesi ışınları kullanarak gece uçuşlarında pilotun etrafını ve altını âdeta gündüz gibi görmesini sağlayan çok özel bir sistemdi. Bu teknolojinin en büyük üstünlüğü ise, ayrıca bir ekran kullanmadan görüntüyü pilotun üstünde bulunan şeffaf muhafazanın ön kısmına yansıtmasıydı. Bu şekilde pilot gündüz çıplak gözle önünde görebileceği ne varsa, aynı boyut ve aşağı yukarı cıynı aydınlık düzeyinde yapay olarak gece de görüyordu.

LANTIRN antenlerinin altına yalnız bu geceki görevlerinden kullanacakları özel bir kutu takılmıştı. Richardson görevin aslında ne kadar tehlikeli olduğunu aklına bile getirmediğini farketti, hoşlandığı bile söylenebilirdi.

Yanındakilerden ikisi de onun gibi sivil havayolları pilotlarıydı; üçüncüsü ise çiftçiydi, hepsi de alçak uçuş için yetiştirilmiş özel ve usta pilotlardı.

Kalkıştan önce bir deniz subayı tarafından bir saatlik bir brifing verilmişti. Sovyet Deniz Kuvvetlerine ziyarete gidiyorlardı. Richardson herkesin bildiği kadarını biliyordu tabii. Ruslar buralara kadar gelmişler ve önceki gün bir F-14'ü vurmuşlardı, bir binbaşı ağır yaralıydı ve Amerikan Silahlı Kuvvetleri buna karşılık vermemişti. Loring Hava Üssünde Sarotoga uçak gemisinin bütün savaş grubu, B-52 bombardıman uçakları, A-6E’ler ve F-18 Hornetler yan yana bekliyorlardı. Herhalde bizim görevimiz bu işin başlangıcı, diye düşündü Andy.

Sovyetler arkalarından gelen doksan uçaklık vurucu kuvvetle oyalanırken, kendi koluyla radar dalga yüksekliğinin altından uçarak sancak gemisi nükleer kruvazör Kirov’a bir mesaj vereceklerdi. Böylesine önemli bir görevin yedeklere yaptırılması da tuhaftı, ama belki bu da mesajın bir parçasıydı. Hava kuvvetlerinde halen görevli bütün uçucu personel, yakıt ve yükleme yapmış, gerekli brifingleri almış, hazır bekliyordu.

Aşağı yukarı bin uçak! Richardson gülümsedi. Ortada bu kadar uçağın vurabileceği kadar hedef bile yoktu. Tam o sırada civarda devriye görevinde olan AVVACS elektronik keşif uçağındaki operatörün sesi telsizde çınladı. «Linebacker kolu, burası Delta devriye, hedef kerterizi sıfır dört sekiz, mesafe elli mil, rotası bir sekiz beş, sürati yirmi mil.»

Elektronik sessizlik EMCON emredildiği için Andy cevap vermedi, en ufak bir elektronik gönderme, Sovyetler’i uyarabilirdi. Hedef bulucu radarı bile çalışmıyordu, yalnızca kızılötesi alıcılarla geçe görüş televizyon kameraları faal durumdaydı. Andy etrafı gözleriyle kolaçan etti, yedek subaylar öyle mi, diye düşündü. Kolunda uçan her pilotun uçuş süresi dört bin saatin üzerindeydi, astronotlardan bazılarının bile bu kadar uçuş saati yoktu. Kendi kendine gülümsedi. Çok başarılı bir savaş pilotuyken, sekiz yıl önce sivil havayollarının astronomik maaşına ve parlak yaşam tarzına özenip Hava Kuvvetlerinden ayrılmıştı. Sivil havacılık böylesine, yeryüzünü yalarcasına uçmak için gerekli ustalık istemiyordu. Bildiği kadarıyla, A-10'lar o güne kadar suüstü hedeflerine karşı hiç kullanılmamıştı, yine de taşıdığı tanksavar ve zırh delici silahların gemilere neler yapabileceğini düşündü. Yazık ki, bu bir gösteri harekâtıydı, aslında Ruslara bir ders vermenin zamanı gelmişti,

Birdenbire camında kocaman bir siluet beliriverdi. Kirov'un garip şekli bütün görüş alanını kaplamıştı, kruvazörün üzerinde yanıp sönen ışıklar bile görülüyordu. Levyeyi hafifçe sağa kırdı, geminin iki yüz elli metre uzaklığından geçeceklerdi, ne daha az, ne daha çok. Biri pruvadan kıça, diğeri kıçtan başa, ikisi de ters yönlerden vasattan vasata geçiş yapacaklardı. Silah ateşleme kollarının kilitlerini kontrol etti, duygusallığın gereği yoktu. Bu gerçek bir savaş olsaydı, tam şu anda bütün silahlarını ateşlemiş olması gerekirdi. Böyle bir şey olabilseydi, uçağındaki silahların Kirov’un zırhını bir gazete kâğıdı gibi nasıl yırtıp geçeceğini düşündü bir an; patlayan top taretleri ve füze bataryalarıyla ateşten bir topa benzerdi herhalde. Dört yüz elli metre kala aydınlatma bombalarını bırakan kolu çekti. Altı tane paraşütlü magnezyum aydınlatma bombası, geminin üstünde süzülmeye başladı, birkaç saniye içinde diğer üç uçak da aynı şeyi yaptı. Kirov dört bir tarafında, mavi beyaz magnezyum ışığından oluşan kocaman ışıklı bir kutunun içine konmuştu sanki. Alıcılarında bir ışık yanıp söndü; S-bandında çalışan bir suüstü radarı sinyaliydi bu. Sovyetler'in radar uçakları yoktu, gemilerindeki radarların da kapasitesi sınırlıydı. Radar sinyali tam üstlerinden geçmişti. Aslında otuz yerine on beş metreden uçsalardı çok daha iyi olacaktı ama emirler kesindi.

«Linebacker kolu, burası Delta-devriye, dağılın ve hedefe dalın.»

Dört uçak hemen aralarındaki mesafeyi birkaç mile çıkardılar.

Andy saatine baktı, zamanlama tamdı. Arkalarındaki doksan uçaklık vurucu kuvvet, dikkatlerini çekmek için tam şu anda Sovyet filosuna yönelmiş olmalıydı.

Önündeki camda ufak ışık noktaları oluştu, perde gemileri olmalıydı bunlar, Udaiov ve Sovremeraıys sınıfı muhripler. Brifingde fotoğraf ve siluetlerinin gösterildiğini hatırladı.

Alıcılarından bir beep sesi geldi. X-bandında çalışan bir füze radar güdüm sinyali uçağı yakalayıp kaybetmiş, şimdi tekrar arıyordu. Düşman radarlarını karıştıran ECM elektronik aldatma sistemini çalıştırdı. Muhripler beş mildeydi şimdi, kırk saniye kalmıştı. Bir Sovyet muhribinin beş yüz metre iskelesinden geçti, Kirov’a iki mil kalmıştı... on sekiz saniye!

Levyeyi çekti ve yükselmeye başladı. Geminin ansızın rota değiştirdiğini ve güvertede karıncalar gibi koşuşan insanlar seçilebiliyordu.

Eğer bu gerçek olsaydı, hepiniz şimdi ölmüştünüz, mesajı aldınız mı, diye düşündü. Telsizini açtı. «Devriye-Delta, burası Linebacker-Lider, ROBIN HOOD, tekrar söylüyorum, ROBIN HOOD, Linebacker grubu, burası Lider, üzerimde toplanın, eve gidiyoruz.»

«Linebacker, burası Delta-Devriye, çok iyiydi, otuz mil doğunuzda, Kiev'den kalkan iki FORGER avcı uçağı var, size doğru geliyorlar, bilginize. Yetişmeleri biraz zor, tekrar bilgi verilecek, tamam.»

Andy kafasından kısa bir hesap yaptı; yetişemezlerdi, yetişseler bile biraz ötede on iki Phantom onları bekliyordu.

«Harikaydı bu, Lider.» Çiftçinin sesiydi bu, sol kanat altında yerini almıştı bile.

«Elleriyle nasıl bizi gösterdiklerini gördünüz mü, kafeslerini iyice salladık.»

«Gözlerinizi açın, FORGER’ler var,» dedi Andy.

«Gelsinler» dedi çiftçi. «Otuz milime yaklaşma hatasını yapanın, yaptığı son hata olur bu!»

Bu çocuk biraz saldırgandı galiba, ama çok da iyi bir pilottu.

«Linebacker, burası Delta-Devriye, FORGER’ler geri dönüyor, çevreniz açık, tamam.»

«Alındı, anlaşıldı, tamam. Pekâlâ baylar, haydi bakalım, sakinleşip eve dönüyoruz. Sanırım maaşımızı hak ettik.»

KİROV

Amiral Stralbo, Savaş Harekât Merkezinden köprüüstüne koşarak geldiğinde geç kalmıştı. Alçaktan gelen dört uçağı, ancak perde gemilerine bir dakikalık bir mesafede fark etmişlerdi. Aydınlatma bombaları hâlâ yanıyordu, köprüüstü personeli şoktaydı âdeta.

«Onları bulduğumuz andan itibaren yetmiş saniye sonra tepemizdeydiler, yoldaş amiral,» dedi komutan. «Ana kuvveti izlerken bu dördü radar örtümüzün altından yaklaşmışlar. Füze radarlarımız ikisinin üzerine kilitlenmişti.» Stralbo omuzlarını silkti. Yeteri kadar iyi bir sonuç değildi bu. Eğer bu gerçek bir saldırı olsaydı, Kirov çok ağır yaralanırdı. Amerikalılar da nükleer bir kruvazör için birkaç uçaklarını feda ederlerdi. Eğer bütün Amerikan savaş uçakları böyle hücum ediyorsa...

«Amerikalıların küstahlığına diyecek yok,» dedi donanma politik subayı.

Stralbo buruk bir sesle cevap verdi. «Başlangıçta onları tahrik etmemiz aptalcaydı. Böyle bir şeyin olacağını tahmin ediyordum zaten, ama Kertnedy’den bekliyordum.»

«O bir hataydı, bir pilot hatası,» diye atıldı politik subay.

«Gerçekten öyle, Vasily. Ama bu hata değildi. Bize bir mesaj vermek istediler. Kıyılarından bin beş yüz mi| açıktayız, yeterli hava örtümüz yok ve batı sahillerinde üzerimize çullanmak için bekleyen en az beş yüz uçakları var. Bu arada Kennedy kuduz bir kurt gibi bizi izliyor. Durumumuz pek öyle içaçıcı değil.»

«Amerikalıların bu kadar küstah olabileceğine inanamıyorum.»

«Emin misin, yoldaş politik subay? Onların pilotlarından biri de bir pilot hatası yapıverseydi ne olurdu? Muhriplerimizden birini batırıverseydi? Ve biz daha olayı Moskova'ya rapor bile edemeden ABD Başkanı kırmızı

telefonu kaldırıp bir kaza oldu diyerek özür dileseydi, ne olurdu acaba? Kaza olduğuna yemin edip aptal pilotlarını cezalandıracaklarına dair bir de söz verseler, ne olacaktı ki? Üzerimize çullanmak için en ufak bir bahaneyi bekliyorlar. Kamarama gel, bunu konuşmamız lazım.»

Amiral Stralbo'nun kamarasında bir masa, iki iskemleyle duvarda asılı bir Lenin portresinden başka bir şey yoktu.

«Bizim görevimiz nedir, Vasily?» diye sordu Stralbo.

«Denizaltılarımızı desteklemek, yaptıkları arama harekâtında yardımcı...»

«Evet, tastamam öyle. Görevimiz destek vermektir, saldırmak değil. Amerikalılar bizi burada istemiyorlar, gerçekçi olmak gerekirse haksız da sayılmazlar. Üzerimizdeki bütün füze ve güdümlü mermilerle, hatırı sayılır bir tehdit oluşturuyoruz.»

«Ama aldığımız emirlere göre, onları tehdit etmiyoruz. Niçin anayurtlarını vurmak isteyelim?» diye karşı çıktı Vasily'.

«Ya, öyle. Emperyalistler zaten bizi barışsever sosyalistler olarak kabul ediyorlar. Hadi Vasily, bunlar bizim düşmanlarımız, tabii ki bize güvenmiyorlar ve dolayısıyla en ufak bir bahane bulup bize saldırmak isteyeceklerdir. Yardım etmek bahanesiyle arama harekâtımıza bile müdahale ediyorlar. Tahriklerine kapılırsak, kurdukları tuzağa düşmüş oluruz. Şimdi bütün kuvvete emir veriyorum, saldırgan bir tutum sergileyecek tek bir hareket bile yapılmayacak. Normal devriye uçuşları dışında bütün hava harekâtını iptal ediyorum. Yakındaki suüstü gemilerini de taciz etmekten vazgeçiyoruz. Yalnız seyir radarlarını kullanacağız.»

«Ve?»

«Ve de gururumuzu ayaklar altına alıp bir ceylan gibi ürkek olacağız. Ne kadar tahrik ederlerse etsinler, asla tepki göstermeyeceğiz.»

«Bazıları bunu korkaklık olarak niteleyebilir.»

«Vasily, görmüyor musun, Tanrı aşkına? Bize saldırır gibi yaparak bütün savaş teknolojimizi harekete geçirecekler, sonra da oturup elimizde neler var, imkân ve kapasitemiz nedir, istihbarat raporlarını yazacaklar.

Buna bir son vermeliyiz. Asıl görevimiz çok önemli. Tahrik etmeye devam etseler bile, amacımızın barışçı olduğunu vurgularcasına tepkisiz kalacağız. O zaman onlar saldırgan olacaklar, bizde sadece izleyip onların saldırı taktikleri nedir anlayacağız. Yoksa asıl görevimizin yapılmasını engellemelerini mi tercih ederdin?»

Politik subay homurdanarak onayladı. Eğer başaramazlarsa, korkaklık suçlaması gerçekten pek hafif kalacaktı, ama kaçak denizaltıyı bulurlarsa, kahraman olacakları (cesindi.

USS DALLAS

Ne kadardır nöbetteydi acaba? Jom için saatine bile bakmak istemedi. Kom onu» diye de söz vermişti. Üç bin bir mili denizaltıyı bulmak! Neyse, hiç değilse bu f.

banyo yapabilmişti. Normalde duşlar kırk beş saniyede yapılırdı. Yarbay Mancuso gemide verilebilecek en büyük ödülü vermişti kendine.

Grand Banks'ın doğusunda saatte beş mil süratle seyrediyorlardı, yedekte çekilen BOR-15 sonar domu denizdeydi şimdi. Sovyet Deniz Kuvvetlerindeki denizaltıların nerdeyse yarısı yüksek süratle geçip gitmiş, arkadan peşlerine takılan Amerikan denizaltıları geçmişti. İki gündür o garip sesi çıkaran hedefi bekliyorlardı, Jones toplam bir iki saat uyuyabildiğini hatırladı. Ne de olsa bunun için maaş alıyordu.

Kıçta yedekte çekilen sonar domu, üç yüz metrelik bir çelik kablonun uçundaydı. Dallas'daki en hassas alet olmasının yanısıra, Dallas'ın peşine takılabilecek avcılara karşıda uyarıcı olarak görev yapabilecek kapasitedeydi. Geminin sabit sonarları için kıç taraf kör bölgeydi, BOR-15 bu dezavantajı da ortadan kaldırıyordu. Bu kadar uzun süren nöbetlerde kitap okumaya izin verilseydi keşke, diye düşündü, ama denizaltılarda hayal bile edilemezdi bu, aslında Jones bilgisayarla oynamayı veya Bach dinlemeyi tercih... Doğrularak kulaklıkları kulağına bastırdı ve hemen ekoyu duyduğu saati kaydetti, sonra düğmelerle oynadı, tekrar dinlemeye başladı.

«Bay Thompson, acaba komutana sorar mısınız, biraz doğuya dönmesi ve sürati bir iki mil daha düşürmesi mümkün mü?» dedi Jones.

Thompson hemen kayboldu. On beş saniye sonra yeni rota ve sürat emredilmişti bile. On saniye sonra da Yarbay Mancuso sonar kamarasına geldi.

«Buldum,» diye fısıldadı Jones.

Komutan hoperlorü işaret etti.

«Çok zayıf, efendim, ben zor duyuyorum. Kabaca kuzeyde, biraz daha dinlemem lazım.»

Mancuso gözlerini ses şiddetini gösteren kadrandan ayırmıyordu. İbre sıfıra yakındı, arada bir...

«Şiddetleniyor komutan.» Jones arkasına yaslandı ve bir sigara yaktı. «Bize doğru geliyor, kerteriz üçbeş üç. Bu bizimki, efendim. Yakaladık onu. Bekleyecek miyiz, kovalayacak mıyız?»

«Bekleyeceğiz, geçince peşine takılacağız. Banda alın ve bilgisayara verin. Sadece analiz istiyorum, yorum yok. Bütün gürültü karakteristiklerini kaydedin, kim olduğunu bilmek istiyorum.»

«Kesinlikle Rus, efendim,» dedi Jones.

«Ama hangi Rus?» Mancuso gülümsedi.

«Anlaşıldı, komutan.» Jones anlamıştı. Nöbetinin bitmesine iki saat daha vardı, ama sonuca ulaşmıştı işte. Mancuso oturdu, bir kulaklık taktı, Jones'un sigaralarından birini yaktı. Aslında bir aydır bırakmıştı sigarayı.

HMS INVİNCİBLE

Ryan'ın üzerinde şimdi bir İngiliz üniforması vardı, geçici olarak tabii. Gemiye gelirken üzerindeki Amerikan üniforması ve iki temiz gömlekten başka hiçbir şeyi yoktu. Şimdiyse giyim eşyaları yıkanıp temizlenirken bir pantolon ve bir denizci kazağı giymişti. Ne kadar ilgi çekici, diye düşündü. Hiç kimse burada olduğunu bilmiyordu, onu unutmuşlardı sanki. Başkandan da hiçbir mesaj gelmemişti, zaten beklemiyordu. Amiral Davenport'la Amiral Painter, Kennedy'den ayrıldığına pek sevinmişlerdi. Amiral Greer'le yargıç da ya saçmasapan bir işle uğraşıyorlar, ya da Ryan'

ın devlet parasıyla seyahate çıktığından söz edip kıkırdıyorlardı. Pek zevkli sayılmazdı bu seyahat tabii. Ryan ilk kez, deniz tutmasına karşın ne kadar hassas olduğunu anlamıştı. Invincible, Massachusetts açıklarında Rus suüstü kuvvetlerini bekliyor ve bu arada Rus denizaltılarının da peşinden koşturup duruyordu. Sakinleşmek bilmeyen koca bir okyanusun üzerinde daireler çiziyorlardı. Herkes meşguldü, yapacak bir işi vardı, kendisi dışında. Uçaklar günde iki çıkış, suüstü gemileri ise sürekli tatbikat yapıyorlardı. Ryan yük olmak istemiyordu, herkes çok nazik davranıyordu tabii, gemide her yere girip çıkmasına izin verilmişti, ayrıca her sorusuna cevap veriliyordu, aslında cevapların yarısını zor anlıyordu.

Şu anda da Amiral White'in deniz kamarasında kitap okumaya dalmıştı, burası evi gibi olmuştu artık. Kapı açılıp Amiral VVhite içeri girince doğruldu.

«Sıkıldın mı, Jack?»

«Pek sayılmaz, efendim. Sovyet Filosuyla ne zaman karşı karşıya geliyoruz?»

«Bu akşam. O F-14 olayından sonra sizinkiler pek korkutmuşlar Rusları.»

«İyi olmuş, efendim. Gerçekten kötü bir şey olmadan herkes aklını başına toplar belki.»

«Sence kötü bir şey olabilir mi?»

«Amiralim, eğer kaçıp bize sığınmaya çalışan bir denizaltılarını arıyorlarsa, evet daha kötü şeyler de olabilir. Eğer böyle değilse, bambaşka bir niyetleri var demektir. Bunun ne olduğunu bilemem, ama herhalde daha da kötüdür ve ben yanılmışım demektir. Ve bu durumda ben, ya bu müthiş yanılgıyla bir ömür boyu yaşamak zorunda kalacağım ya da belki kısa bir süre sonra öleceğim.»

NORFOLK DENİZ HASTANESİ

Dr. Tait biraz daha iyi hissediyordu kendini. Dr. Jameson nöbeti devralınca, doktorlar odasındaki divanın üstünde beş saat kadar kestirebilmişti. Telefon edip bir bardak süt istedi. Mormon tarikatından

olduğundan, içinde kafein olan hiçbir şey içmezdi. Sütünü içip traş oldu ve yeni bir güne hazırlandı.

«Radyasyon durumu nedir, Jamie?»

«Uzman bir subay gelip elbiselerini incelemiş, yirmi RAD civarında radyasyon tespit ettiler. Akyuvarların azalması başka bir nedenle olabilir.»

«Hastanın durumu?»

«İyiye gidiyor, sanırım Keflin iyi geldi.» Jamie hastanın tabelasını açtı. «Akyuvarlar düzeliyor, iki saat önce bütün kanını değiştirdik, kan kimyası normale dönüyor, tansiyon sekiz-onaltı, nabız doksan dört, ateş otuz altı buçuk.»

«Kalbi kuvvetliymiş. Beklenmedik bir şey olmazsa sanırım kurtarırız.»

«Ruslar ne yapıyor?»

«Şu anda Petchkin hastanın başında, kıyafet değiştirirken elbiselerini Albay Smirnov'a veriyor, çalacağımızı sanıyor herhalde.»

Tait onun bir KGB görevlisi olduğunu söyledi.

«Ciddi mi? Belki de silahı bile vardır.» Jamie kıkırdadı.

«Eğer varsa, dikkatli olması gerek, çünkü üç tane silahlı deniz piyademiz var.»

«Deniz piyadeleri mi? Oda niye?»

«Gazetecinin biri olayı haber almış, hastanın yanına girmeye çalıştı, bir hemşire zorla durdurabilmiş. Amiral Blackburn çılgına döndü, alt katı ablukaya aldılar. Bu işteki büyük sır ne acaba?»

«Hiç fikrim yok, bu Petchkin hakkında ne düşünüyorsun?»

«Bilmiyorum, daha önce hiç Rus görmedim, gülmeyen insanlar bunlar, hastanın yanında nöbet tuttuklarına bakılırsa, sanki adamı öldürmemizden korkuyorlar gibi.»

Tait düşünceliydi. «Belki de konuşursa, söyleyeceklerini duymamızı istemiyorlar. Belki de ölmesini tercih ederler.»

«Sanmam, Dr. Tait.»

«Git biraz uyu, Jamie.»

Bir hemşire hastanın odasından, elinde kan örneğiyle çıktı; bunun anlamı, hastayla Petchkin birkaç dakika yalnız kalacaklardı.

Dr. Tait camdan baktı; Petchkin sandalyede oturmuş, hastayı seyrediyordu. Birden irkildi, Petchkin cebinden bir şey çıkarıyordu.

«Aman Tanrım.» Tait beş saniye sonra onun yanındaydı, bir vuruşta sigara paketi ve çakmak yere düştü, adamı sürükleyerek kapının dışına çıkardı.

«Nöbetçi!»

«Bu da ne demek oluyor?» Petchkin'in sesi öfke doluydu.

Koridordan ayak sesleri duyuldu, elinde kırbeş'lik bir Cclt'la genç bir deniz piyade onbaşısı, soluk soluğa koridorun cilalı zemininde kayarak yanlarında zorla durabildi.

«Buyrun, efendim?»

«Bu adam, biraz önce hastamı öldürmeye kalkıştı.»

«Ne?» Petchkin haykırdı.

«Onbaşı, şu andan itibaren nöbet yerin bu kapının önüdür. Bu adam odaya girmeye kalkarsa, nasıl durdurman gerekirse öyle durdur. Anlaşıldı mı?»

«Başüstüne, efendim.» Deniz piyadesi Rusa baktı.

«Lütfen kapıdan çekilir misiniz, efendim?»

«Bu şiddetin anlamı nedir?» Petchkin olanlara inanamıyor gibiydi.

«Bayım, şu anda kapıdan çekileceksiniz.» Deniz piyadesi silahını kılıfına sokup Petchkin'in üzerine yürüdü.

«Burada neler oluyor?» İvanov üç metre uzaktan sakin bir sesle soru soracak kadar akıllı davranmıştı .

«Doktor İvanov, hastanızın hayatta kalmasını istiyor

musunuz, istemiyor musunuz, önce onu söyleyin.» Tait sakinleşmek için büyük çaba harcıyordu.

«Anlamadım, gayet tabii ki istiyoruz. Bunu nasıl sorabilirsiniz?»

«öyleyse Yoldaş Petchkin'in biraz önce niçin hastayı öldürmek istediğini bana izah edin.»

Petchkin bağırdı. «Öyle bir şey yapmadım!»

«Tam olarak ne yaptı, bana söyler misiniz?» diye sordu Dr. İvanov.

Tait cevap vermeden Petchkin önce Rusça bir şeyler söyledi, sonra tekrar İngilizceye döndü.

«Sadece bir sigara yakacaktım, hepsi bu. Silahım yok, kimseyi de öldürmek istemiyorum. Tek istediğim bir sigara içmekti.»

«Lobi dışında her yerde sigara içilmez uyarısı var, görmediniz mi? Ayrıca yoğun bakım odasındaydınız, hasta yüzde yüz saf oksijen alıyor, odadaki hava, yatak çarşafları, her şey saf oksijen içinde... ve siz o Tanrının belası çakmağınızı yakmak üzereydiniz. Tabii, birkaç yeriniz yanardı, tam bir kaza ve de hasta yanarak ölürdü. Bayım, kim ve ne olduğunuzu biliyorum, bu kadar aptal olamazsınız, bu kattan defolup gidin.»

Olayı seyreden hemşire, yoğun bakım odasına girip sigara paketiyle çakmağı getirdi.

Petchkin kıpkırmızı olmuştu. «Dr. Tait, sizi temin ederim, böyle bir niyetim yoktu. Ne olacağını tam da anlayabilmiş değilim.»

Dr. İvanov alçak sesle konuştu. «Yoldaş Petchkin, bir patlama olur ve yangın çıkardı. Saf oksijenin yanında ateş yakılmaz.»

«Nichevo!» Petchkin sonunda anlayabilmişti. Hastanelere alışık değildi ve KGB ajanı olarak her istediği yerde her istediğini yapmaya alışıktı. Ivanov'la Rusça konuşmaya başladı, ses tonu kırdığı cam için babasından af dileyen

çocuklarınkine benziyordu. Tait biraz fazla aşırı davranıp davranmadığını düşündü, sonra haklı olduğuna karar verdi; sigara içen biri zaten aptalın tekiydi, aptallar da böyle davranılmaya lâyıktı.

«Dr. Tait,» dedi Petchkin. «Size yemin ederim, bilerek yapmadım. Belki de aptalın biriyim ben.»

Dr. Tait hemşireye döndü. «Hemşire, hasta asla yalnız bırakılmayacak, götürmeniz gereken ne varsa bunun için personel talep edin, tuvalete bile gidecekseniz, biri gelip beklesin. Anlaşıldı mı?»

«Evet, doktor.»

«Bundan sonra dalga geçmeyin. Bay Petchkin. Bir kere daha kuralları bozarsanız, bir daha bu kata giremezsiniz. Anlatabildim mi?»

«Dediğiniz gibi olacak, doktor, ve lütfen af dilememe izin verin,»

Dr. Tait cevap vermeden deniz piyadesine döndü. «Buradan ayrılmayacaksın.» Söylenerek yürüdü gitti. Keşke şu anda kendi hastanesinde olabilseydi. Neydi bütün bunlar?

Aşağı inip, hastayla birlikte gelen istihbarat subayını aradı.

Adamı bulunca başhekimin boş olan odasına gittiler.

«Gerçekten öldürmek için yaptığına inanıyor musunuz?» diye sordu yarbay.

«Neye inanmam gerekir ki? Siz ne düşünüyorsunuz?»

«Bana göre aptallığından akıl edemedi. İyileşmesini ve konuşmasını istiyorlar, hem de bizden çok!»

«Nereden biliyorsun?»

«Petchkin her saat başı elçiliğe telefon ediyor. Konuştuklarını banda aldık tabii. Doktor, siz hastayı yaşatın, gerisini bize bırakın. Nöbetçi koymakla iyi ettiniz tabii. Hasta ne zaman kendine gelir?»

«Bilmem. Hâlâ çok halsiz. Konuşmasını niye bu kadar çok istiyorsunuz?»

«Hangi denizaltıdan olduğunu öğrenmek için. Petchkin' in konuştuğu KGB ajanı ağzından kaçırdı aslında, bu konuda o kadar heyecanlılar ki, dikkatsiz davranmaya başladılar.»

«Yani biz, çocuğun hangi denizaltıdan olduğunu biliyor muyuz?»

«Tabii, efendim.»

«Tanrı aşkına, o zaman bütün bunların anlamı ne?»

«Söyleyemem, doktor.» Yarbay biliyormuşcasına gülümsedi; aslında o da, pek çok kimse gibi hiçbir şey bilmiyordu.

NORFOLK TERSANESİ

USS Soomp denizaltısının komutanı, Avalon denizaltı kurtarma aracının gemisine yüklenişini huzursuzlukla seyrediyordu. Rus denizaltılarının peşindeyken geri çağrılıp bu bebeğe analık etmekten hiç hoşlanmıyordu. Bu araç üstündeyken sürati on mil düşecekti, ayrıca gemide doyurulacak ve yatırılacak dört adam daha vardı şimdi. Neyse, hiç değilse taze sebze ve kumanya alabileceklerdi, bu da bir teselliydi. Beş haftadır denizdeydiler ve konserveden gına gelmişti.

«Her şey tamam mı?» diye seslendi komutan.

«Evet, efendim, hazırız,» diye cevap verdi Yüzbaşı Ames.

Komutan iç haberleşmenin düğmesine bastı. «Makine dairesi, on dakika sonra harekete hazır ol.»

«Her an hazırız, komutan.»

Romorkör de hazır bekliyordu.

«Buraya gel, Svyadov,» dedi Melekhin. «Gel de sana bir scbotörün nasıl düşündüğünü göstereyim.» Teğmen geldi ve baktı. Çarkçıbaşı ısı değiştirici ünite üzerindeki bir kontrol valfını gösteriyordu.

Svycdov bir şey sormadan Melekhin telefonu aldı.

«Yoldaş komutan, ben Melekhin, buldum. Reaktörü bir saat durduralım, bataryalarla ve Tırtıl'la gidelim, ne dersiniz?»

«Tabii çarkçıbaşım, istediğinizi yapın,» dedi Ramius.

Aletleri onardıktan sonra ikinci komutan ve çarkçıbaşı bütün gemiyi kontrol etmişler ve hiçbir şey bulamamışlardı. Ayrıca bir gün önceki kartlar kontrol edildiğinde de, hiç radyasyon bulunamamıştı. Nasıl olmuştu bu?

«Gel Svyadov, bana ne gördüğünü söyle.»

«Su kontrol valfı, yoldaş.»

«Bana büyük bir valf anahtarı getir.»

Reaktörün durmasını beklediler, sonra Melekhin valfı söktü.

«Bak teğmen, şu küçük deliği görüyor musun? Biri bu valfı söküp bu minik deliği matkapla açmış; çok az kaçak yapacak kadar, o da yeterli basınç varsa tabii, yani normal veya tam yol sürat yaparken. Bizse kontrol için sürat düşürüyoruz, o zaman düşük basınç olduğu için kaçak olmuyor, biz de bir şey bulamıyoruz, tekrar yol veriyoruz, kaçak yine başlıyor. Bunu, bu sistemi ezbere bilen birisi yapmış olmalı. Bana elektrik kaynağını getir, kendim onaracağım bunu.» .

Yirmi sekiz dakika sonra onarım bitmişti. Svyadov, Leningrad’daki okulda bu adam hakkında söylenenlerin ne kadar doğru olduğunu düşündü; Melekhin denizaltı çarkçıbaşıların en iyisiydi mutlaka.

Reaktör tekrar çalıştırılmadan önce statik basınç testleri yapıldı, reaktörü çalıştırıp yine kontrol ettiler, kaçak yoktu artık.

Melekhin, Ramius'a onarımın tamamlandığını rapor etti.

«Yoldaş Melekhin, bütün o radyasyonun nedeni bu küçük sızıntı mıydı?» diye sordu Svyadov.

«Gayet tabii.»

Svyadov endişeliydi ,acaba sabotör başka tuzaklar da kurmuş muydu?

«Haklısın,» dedi Melekhin. «Küba’ya gidince bütün sistemi elden geçireceğim, ama şu anda bunu yapamayız. İki saatte bir nöbet değiştireceğiz. Sabotör belki de personelden biridir. Dikkatle gözleyeceğiz onları. Böyle bir şeyin bir daha olmasına izin vermeyeceğiz.»

ON İKİNCİ GÜN

14 ARALIK SALI

USS DALLAS

«Çılgın Ivan!» diye haykırdı üones. «Sancağa dönüş yapıyor.»

«Komutan» diye bağırdı Thompson ve uyarıyı iletti.

«Makineler stop. Tam sessizlik istiyorum,» dedi Mancuso.

Dallas'ın hedefi dokuz yüz metre önündeydi ve ansızın sancağa doğru keskin bir dönüşe geçmişti. Temas kurduklarından beri, her iki saatte bir yapıyordu bunu. Bu gemiyi kullanan, işini biliyor, diye düşündü Mancuso. Sovyet denizaltısı takip eden olup olmadığını anlamak için tam bir tur atıyor ve sonar teması almaya çalışıyordu. Bu, Rusların peşlerindeki Amerikan denizaltılarını uzak tutmak için uyguladıkları bir yoldu, çok da tehlikeliydi. Birkaç kere çarpışma olmuştu ama her iki taraf da bunu saklıyordu. Amerikalılar bu manevraya «Çılgın Ivan» adını takmışlardı. Mancuso büyük bir riski göze almıştı, o kadar yakından gidiyor ve öylesine aynı anda manevra yapıyordu ki, Ruslar onu bulamıyordu.

Bir keresinde Rus denizaltısının uskurlarına yüz otuz metre kalmıştı.

Rusların pasif sonarlarına yakalanmamak için türbinler susturuluyor, reaktör minimumda çalışıyor ve gemide tam sessizlik uygulanıyordu.

«Sürat düşüyor,» diye rapor etti Yüzbaşı Goodman.

Mancuso sonara gitti.

«Hedef hâlâ sancağa dönüyor,» diye fısıldadı Jones.

«Hedef kıçından mesafe yüz seksen yarda... Tamam efendim, sıyırdık, kerteriz daha çabuk değişmeye başladı. Sürat ve makine gürültüleri sabit. Çok ağır sancağa dönüyor. Komutan, bu adam kendine çok güveniyor.»

«Ne demek bu?»

«Sanki bu manevrayı otomatik yapıyor, efendim. Burada olduğumuzu bilse bile çok soğukkanlı, sanki döne döne bir yere varmak istiyor gibi... işte yine dönüşe geçti. Sen ne diyorsun, Frenchie?»

Sonar kıdemli astsubayı Laval başını salladı. «Burada olduğumuzu bilmiyor.» Başka bir şey söylemek istemedi; komutanın bu manevrasını çok tehlikeli buluyor ve onaylamıyordu.

«Sancağımızdan geçiyor. Komutan, garip bir dümen açısı kullanıyor, acaba şu garip tahrik sistemi dümenini etkiliyor mu?»

«Belki...» Mancuso kulaklıkları takıp dinlemeye başladı. Geminin bütün gürültülerini duyabiliyordu, doğrusu adamlar sessiz olabilmek için hiç de gayret etmiyorlardı.

«Kıç tarafa geçti... hâlâ dönüyor, dönüş yarı çapı en az dokuz yüz metre olmalı,» dedi Mancuso.

«Evet efendim, aşağı yukarı o kadar,» diye onayladı Jones.

Dallas bir mezar gibi sessizdi, gerilim en üst düzeydeydi, ama herkes görevini kusursuz yapıyordu.

«Bizi geçti, efendim... dönüşü bıraktı... tekrar bir dokuz sıfıra gidiyor, yine başardık efendim.» Jones gülüyordu.

«Aferin, çocuklar.»

Mancuso hücum santralına geri döndü. Herkes verilecek yeni emirleri bekliyordu.

«Makineleri çalıştırın ,ağır ağır on üç mile gelin.»

Biraz sonra reaktörün hafif mırıltısı duyuldu. Gemi ileri harekete geçmişti.

«Dikkat, komutan konuşuyor.» Mancuso SP telefonuyla konuşuyor ve her bölmede kulaklık takmış olanlar, mesajı diğer personele sözlü olarak aktarıyorlardı.

«Yine etrafımızda döndüler ve farketmediler. Herkese aferin. Nefes alabilirsiniz.» Mancuso telefonu yerine taktı. «Yüzbaşı Goodman, tekrar peşine düşün.»

«Başüstüne efendim. İskele beş!»

«Dümen iskele beşte!»

On dakika sonra Dallas hedefin kıçında mevki almış ve yeniden izlemeye başlamıştı. Mk-48 torpidoları atışa hazırdı, bu mesafede atıldıkları taktirde yirmi dokuz saniye sonra hedefi vurabilirlerdi.

SAVUNMA BAKANLIĞI, MOSKOVA

«Kendini nasıl hissediyorsun, Misha?»

Mikhail Semyonovich Filitov koca bir yığın oluşturan dosyaların arasından başını kaldırdı. Görünüşü hâlâ kötüydü, ateşi de düşmemişti. Savunma Bakanı Dmitri Ustinov yaşlı dostu için endişe ediyordu, doktorların önerdiği gibi Misha’nın birkaç gün daha hastanede kalması gerekirdi. Ama Misha hayatında kimseden nasihat almamıştı, yalnız emir alırdı o.

«İyiyim, Dmitri. Hastaneden çıktığı anda iyi oluyor insan, ölsen bile!» Filitov gülümsüyordu.

«Ama görünüşün hâlâ pek iyi değil.»

«Bizim yaşımızda insan hep hasta görünür. Bir içki alır mısın, Yoldaş Savunma Bakanı?» Filitov çekmecelerden birinden bir şişe Stolychnaya votkası çıkardı.

«Cok içiyorsun, dostum.»

«Yeterince içemiyorum bile. Geçen hafta motorumda biraz daha antifriz olsaydı donup hasta olmazdım.» İki küçük kadehi doldurup birini Dmitri’ye uzattı.

«Al bakalım Dmitri, dışarısı soğuk.»

Kadehlerini tokuşturup birer yudum aldılar. Filitov güldü. «Daha şimdiden kendimi iyi hissetmeye başladım. Söyle sene Dmitri, şu hain Litvanycılıdan ne haber?»

«Emin değiliz?»

«Hâlâ mı? Mektubunda ne demişti?» Ustinov bir yudum daha aldı. Konuşmasını bitirdiğinde Filitov kaskatı olmuştu.

«Aman Tanrım! Ve hâlâ da bulunamadı öyle mi? Kaç kişinin kellesi gitti?»

«Amiral Korov öldü. KGB tarafından tutuklanmasından kısa bir süre sonra beyin kanaması geçirmiş.»

«Dokuz milimetre çapında bir kanamaydı herhalde. Kaç kere söyledim, Deniz Kuvvetlerine ne gerek var? Çinlilere karşı kullanabilir miyiz? Gorshkov'un bu teknelerini inşa etmek ve yakıt yetiştirmek için kaç ruble harcıyoruz ve sonunda elimize ne geçiyor? Hiç! Şimdi de bir denizaltı

kayboluyor, o Tanrının cezası donanma, onu bulamıyor. İyi ki Stalin hayatta değil.»

Ustinov onayladı. Başarılı olamayanların o dönemlerde başına neler geldiğini hatırlayacak kadar yaşlıydı.

«Padorin paçayı kurtarabilir. Denizaltıda bir adam daha varmış.»

«Padorin!» Filitov bir yudum daha içti. «Şu harem ağası mı? Üç kez karşılaştım o soğuk nevaleyle... içince bile gülmüyor. Dmitri, söylesene bana, Gorshkov böyle ihtiyar rezilleri niye çevresinde tutuyor acaba?»

Ustinov gülümsedi. «Ben niye tutuyorsam ondan herhalde!» İkisi de kahkahalarla güldüler.

«Peki şimdi Yoldaş Padorin hem devlet sırlarının yabancıların ellerine geçmesine engel olup, hem de kendi paçasını nasıl kurtaracak acaba? Zaman makinesi mi icat etti?»

Ustinov anlattı. Savunma Bakanının konuşup dertleşerek rahatlayabileceği çok fazla dostu yoktu zaten. Filitov her iki dünya savaşına katılmış ve emekliliği çoktan gelip geçmiş bir tank albayıydı; üniformasını hâlâ gururla giyiyordu. Defalarca yararlanmış, bunlardan birinde sağ kolu işe yaramaz hale gelince faal görevden alınmış, Sovyet silah fabrikaları için yeni tasarımlar çizen çok değerli bir uzman olmuştu. Ustinov'la fabrikalardan birinde tanışmışlar ve o zamandan beri dost olmuşlardı. O günden bu yana üç kez Altın Yıldız madalyası kazanan ender askerlerden biri olan Albay Filitov, Ustinov'un yanından ayrılmamış, hem dostu, hem danışmanı olmuştu.

1S65’de Ustinov generallik önerince Filitov öfkelenmiş ve general yıldızının ancak savaşta ve cephede kazanılabileceğini söyleyerek reddetmişti.

Filitov’un iki oğlundan ilki Macaristan'da askerken öldürülmüş, İkincisi de bir tank kazasında ölünce sevgili eşi Eiena Filitova bu acıya dayanamamıştı.

Filitov yıkılmamış, büyük bir sadakatle görevine devam etmişti. Çok tecrübeli ve iyi bir asker olduğundan, generaller bile onu dikkatle dinlerlerdi.

«Peki Dmitri, sence mümkün mü bu? Tek bir adam bir denizaltıyı yok edebilir mi? Sen söyle, roketler konusunda uzman sensin.»

«Kesinlikle. Bir tek roketin patlamasıyla açığa çıkan enerji denizaltıyı eritmeye yeterlidir.»

«Peki ya bu işi yapacak adam?» Tam bir savaş adamıydı Filitov; şimdi de, düşman arasında tek başına kalmış cesur bir askere ne olacağını soruyordu sanki.

«Elimizden geleni yapacağız, Misha, ama çok fazla ümit yok.»

«Kurtarmalısınız onu, Dmitri. Unutma, onlar bir semboldür, böyle bir kahramanlıktan sonra hayatta kaiırsa yüz gemiye bedeldir. Savaş böyledir, dostum, zaman geçtikçe bazı şeyleri unutuyoruz, bak Afganistan'da neler oldu!»

«Haklısın dostum, ama Amerikan sahillerinin burnunun dibinde...»

«Gorshkov denizcileriyle pek övünür, şimdi bunu yapsın da görelim.»

Filitov bir kadeh daha içti.

«Misha, kayak yapmaya gidiyorsun galiba?»

«Hayır Dmitri, bugün buhar banyosuna gidip bedenimdeki zehirleri atacağım. Gelir misin?»

«Çalışmam gerek.»

«Banyo sana iyi gelir.»

Filitov ısrar etti, ama ikisi de bunun lafta kalacağını biliyorlardı. Maraşal Ustinov halkın gittiği banyolara asla gitmezdi, Misha’nın ise böyle bir sorunu yoktu.

USS DALLAS

Kızil Ekim'le temas sağlanmasından tam yirmi dört saat sonra Mancuso üst subaylarla subay salonunda bir toplantı yaptı. Kendisi de dahil herkes üç dört saat uyku uyumuşlar, biraz kendilerine gelmişlerdi. Sürekli izlerken aldıkları sonar temasları sonunda bilgisayarda Kızıl Ekim’ in bütün karakteristiklerini gösteren bir model çıkarmışlardı.

İkinci Komutan Wally Chambers elindeki kurşunkalemle masaya vurdu. «Jonesy haklı. Osc«r ve Typhoon sınıflarındaki reaktörle aynı, bu biraz daha sessiz, ama yine de aynı. Asıl sorun şu, o diğer duyduğumuz ses nedir acaba? Şu bir zamanlar denediğimiz tünel sistemine benziyor.»

«O çok uzun zaman önceydi,» dedi ikinci çarkçı Yüzbaşı Butler. «Denediler ama başaramadılar, nedenini de hatırlamıyorum. Bizimki homurtu gibi bir ses çıkarıyor, aslında bu ses olmasaydı keratayı hiç yakalayamayacaktık.»

«Stratejik güdümlü mermili bir denizaltı olduğunda hepimiz hemfikiriz herhalde?» diye sordu komutan.

Butler başını salladı. «O tür bir reaktörü bir hücum denizaltısına sığdıramazsınız. Ayrıca manevra özellikleri de stratejik bir denizaltı olduğunu gösteriyor.»

«Bir Oscar sınıfı olabilir,» dedi Chambers.

«Hayır, olamaz. Oscar'lar gemilere karşı kullanılan denizaltılar, bu kadar güneye neden göndersinler? Hayır, bu bir stratejik denizaltı,» dedi Yüzbaşı Mannion. «Ancak benim anlamadığım, diğer kalabalık niye buralarda? Belki de kıyılarımıza kadar geldiklerinde ne yapacağımızı görmek istiyorlar.»

Komutan araya girdi. «Baylar, stratejik tahminleri karadakilere bırakıp biz bunu bir rapor edelim önce. Yüzbaşı Mannion, vardiya amirine söyleyin, bizi yirmi dakika sonra periskop düzeyine çıkarsın. Peşinden ayrılıp mesajımızı verelim, sonra tekrar arkasına takılalım.» Mancuso bunun söylediği kadar kolay olmayacağını biliyordu tabii.

Yarım saat sonra Dallas mesajını çekti.

Z 140925 Z ARA COK GİZLİ THEO KİMDEN : USS DALLAS

KİME : ATDENALFİLKOM

BİLGİ : ATDONANKOM

İLGİ (A) : USS DALLAS Z 090414 Z ARA

1. 0538 Z 13 ARA'DA TEKRAR TEMAS SAĞLANDI. ŞU ANDAKİ MEVKİİ 42° 35' ENLEM 49° 12'

BOYLAM. ROTASI 194 SÜRATİ 13 DERİNLİK 600 FT. 24 SAAT SÜREYLE FARKEDİLMEDEN TAKİPDEYİZ. TEMAS TYPHOON SINIFI STR. GÜD. MER. DENİZALTI OLARAK DEĞERLENDİRİLDİ. USKUR KULLANMAYAN YENİ BİR TAHRİK SİSTEMİ VAR. DETAYLI KARAKTER PROFİLİ ÇIKARILDI.

2. TEKRAR İZLEMEYE BAŞLIYORUM. DETAYLI EMİRLERİNİZ BEKLENİYOR. 10.30Z

ATLANTİK DENİZALTI FİLO KOMUTANLIĞI HAREKÂT MERKEZİ

Tombala, dedi Amiral Gallery içinden. Odasına gidip kapıyı kapattıktan sonra Washington’a bağlı özel hattı açtı. «Sam, ben Vince, iyi dinle şimdi. Dallas bir Rus denizaltısı rapor ediyor, yeni ve sessiz bir tahrik sistemi var, şu anda Grand Banks’ın altı yüz mil güney batısında, rotası bir dokuz dört, sürati on üç mil.»

«Tamam. Komutanı Mancuso mu?»

«Evet, Bartolemeo Vito Mancuso,» dedi Gallery. Yaşı genç olduğu için bu gemi komutanlığını Mancuso'ya verdire ne kadar neler çekmişti.

«Sana söylemiştim, Sam, bu çocuk çok iyi.»

Diğer uçta Dodge taktik panoya baktı ve haykırdı. «Aman Tanrım, Kiev grubuna ne kadar yakınlar, görüyor musun?»

«Evet,» dedi Gallery. «Ama HMS Invincible ve bizim Pogy de oradalar. Sanırım Dallas'ın yardıma ihtiyacı olacak. Asıl sorun, bunu yaparken nasıl gizli tutacağız!»

«Kesinlikle gizli kalacak. Vince, Deniz Kuvvetleri Komutanı Dan Foster’le konuyu görüşmem gerek.»

«Pekâlâ, elli beş dakika içinde Dallas’a cevap vermem

gerekiyor. Usulü biliyorsun, Rusun peşini bırakıp periskop düzeyinde mesajı alacak, sonra tekrar dalıp avını bulması gerek, çabuk ol, Sam.»

«Tamam, Vince.» Amiral Vincent Dodge telefonu kapatıp iç haberleşmenin düğmesine bastı. «Deniz Kuvvetleri Komutanı Oramira! Foster’i hemen bağlayın bana.»

PENTAGON

Korgeneral Harris kırmızı bir gemi modelini panonun üstüne koydu, Kızıl Ekim’i temsil ediyordu bu. «Demek Kiev’le Kirov'un arasında! Pek güzel. Başkan ele geçirebilirsek bizde kalabileceğini söylüyor, öyle mi?»

«Eğer onu istediğimiz yere ve istenen zamanda götürebilirsek!» dedi Genelkurmay Başkanı Orgeneral Hilton. «Dciiics irtibat kurabilir mi onunla?»

Oramiral Foster başını salladı. «Önce Invincible ve Fogy’i oraya alalım, sonra KizîI Ekim’i nasıl uyaracağımızı düşünürüz. Şu andaki rotasına bakılırsa, doğru Norfolk’a geliyor.»

«Bu adamdaki cesarete inanabiliyor musunuz? İşler iyice sarpa sararsa, refakate alıp içeri sokabiliriz artık!»

«O zaman da geri vermek zorunda kalırız,» dedi Amiral Dodge.

«Her şeye hazır olmamız lazım, Sam. Eğer adamı uyaramazsak, Rusların onu batırmasına engel olmak için etrafına bizimkilerden bir sürü gemi koymamız gerekebilir.»

Hava Kuvvetleri Komutanı Orgeneral Barnes sözlerini kesti. «Baylar, deniz hukuku sizin işiniz tabii, ama bence bunun adına korsanlık veya savaş provokasyonu denir. Bu harekât zaten yeterince karmaşık değil mi sizce?»

«Doğru söylüyorsunuz, general,» dedi Amiral Foster.

General Harris söze girdi. «Baylar, bunu düşünmek için zamana ihtiyaç var, şimdi yapılacak şey, bence Dallas'a emir verip, peşinden ayrılmamasını söylemektir. Bu emri vermek için de on beş dakikamız var. Sonra da Invincible ve Pogy’i oraya göndeririz.»

«Haklısın Eddie.» General Hilton, Amiral Foster'e döndü. «Katılyorsan, hemen uygulayalım.»

«Mesajı çek, Sam,» dedi Amiral Foster.

«Başüstüne.» Amiral Sam Dodge telefona gitti ve Dallas’a gerekli mesajın çekilmesi için Amiral Gallery’i aradı.

Z 141030 Z ARA

ÇOK GİZLİ

KİMDEN : ATDENALFİLKOM

KİME : USS DALLAS

İLGİ : USS DALLAS Z140925 Z ARA

1. İZLEMEYE DEVAM EDİN. ROTA VE SÜRAT DEĞİŞTİĞİNDE RAPOR EDİN. YARDIM YOLDA.

2. ELF KANALINDAN GELECEK «G» İŞARETİ SİZE VERİLECEK YILDIRIM HAREKÂT EMRİ OLDUĞUNU BELİRTECEKTİR.

3. HAREKÂT SAHANIZ SINIRSIZDIR. KORAMİRAL V. GALLERY.

«Pekâlâ, duruma bir daha bakalım,» dedi Harris.

«Rusların niyetinin ne olduğu hâlâ anlaşılmadı, öyle değil mi?»

«Ne demek istiyorsun, Eddie?» diye sordu General Hilton.

«Kuvvetlerinin yapısı meselâ. Ellerindeki suüstü kuvvetinin yarısı havaya ve suüstüne karşı, denizaltı savunma harbi (DSH) için değil. Sonra niçin Kirov'u getirdiler? Sancak gemisi olarak iyi de, aynı işi Kiev de yapabilirdi.»

«Bunu konuştuk,» dedi Foster. «Yüksek sürat yapabilecek ellerinde ne varsa onunla denize çıktılar. Gönderdikleri denizaltılar için de aynı şey sözkonusu; yarısı su üstü gemilerine karşı savaşmak için yapılmış SSGN’ler. Neden şu, Eddie, Gorshkov elindekilerinin hepsini kullanmak istedi. Kapasitesi sınırlı gemiler hiç gemi olmamasından iyidir.»

«Efendim, öyle bile olsa, kuvvetlerini niye üçe böldüler o zaman, DSH imkân ve kapasitesini de üçe bölmüş oldular. Ayrıca Küba’da DSH uçakları olduğu halde uçurmuyorlar. Bu bana garip geliyor,» dedi Harris. Amiral Foster atıldı. «Ama o zaman anlattıkları hikâye iflas eder. Batık bir denizaltı, DSH uçağıyla aranmaz. Ayrıca Küba’dan o BEAR’leri uçuracak olsalar bizim Başkan da küplere biner. Böyle bir şey yapmaya kalksalar, onları o kadar taciz ederiz ki, hiçbir şey yapamazlar. Bu bizim için teknik bir harekât, ama onlar yaptıkları her şeye politikayı da bulaştırırlar.»

«Pekâlâ, ama yine de her şeyi açıklamıyor bu. Kullandıkları bütün DSH uçak ve gemileri aktif sonar kullanıyor, gerçekte batmış bir denizaltı böyle aranabilir tabii, ama Kızıl Ektir, batmadı, bunu onlar da biliyorlar.»

«Nereye gelmek istiyorsun?» diye sordu Hilton.

General Harris, Amiral Foster'e döndü. «Amiralim, bu şartlar altında siz olsanız böyle bir denizaltıyı nasıl arardınız?»

Amiral Foster kısa bir süre tereddüt ettikten sonra cevap verdi. «Böyle aramazdım. Suüstü gemileri aktif sonar kullanırsa, ses dalgalarını çok uzaktan duyar denizaltı ve onlar onu bulamadan kaçar gider. Haklısın, Eddie, bu işde bir tuhaflık var.»

«Peki, o zaman bu suüstü gemileri ne halt ediyorlar?» diye patladı General Barnes.

Harris devam etti. «Sovyet doktrinine göre, suüstü kuvvetleri, denizaltı harekâtını desteklemek içindir. Gorshkov yıllar önce söylemişti bunu. Öte yandan, denizaltının nereye gittiğini ve nerelerden geçerek gidebileceğini biliyorlar, bunun içinde elli sekiz denizaltıyı konumlandırdılar. Suüstü gemileri, bence, denizaltıiarının harekâtına engel olmaya kalkışırsak, bize karşı koymak için geldiler. Denizaltılar! Kızıl Ekim'i ararken, suüstü kuvvetleri de bizi kollayacaklar. Biz ne yapacağız, normal olarak bizim de onlar gibi aktif sonar çalıştırıp aramaya katılmamız gerek, o zaman bizim DSH imkân ve kapasitemizi de kendi amaçları için kullanmış olacaklar. Çok zekice doğrusu, tam ellerine düştük.»

«Niye?» diye sordu Barnes.

«Aramaya yardım edeceğimizi söyledik bir kere. Denizaltıyı biz bulursak, bunu anlayabilecek kadar yakında olacaklar, sonra kendileri de denizaltının yerini bulup vuruverecekler onu. Ne yapabiliriz ki? Hiçbir şey!» General Harris bir süre durakladı, sonra devam etti. «Denizaltıları da arıyor ve bulunca vuracaklar. Dolayısıyla adamlar ellerindeki suüstü kuvvetini bizi kendi denizaltılarmdan uzak tutmak için kullanacaklardır. İyi bir plan doğrusu. Kızıl Ekim gürültüyü duyunca gitmeyi kafasına koyduğu limana bir an önce varabilmek için sürat arttıracak ve enfes bir tuzağın içine düşüverecek. Dan, Norfolk'a doğru geldiğini farzedersek, bulma şansları nedir?»

Foster haritaya baktı. Rus denizaltıları Maine’den Florida’ya kadar bütün limanların önünde mevki almışlardı.

«Liman sayısından çok denizaltıları var. Şansları yüksek, Eddie. Bizim suüstü kuvvetlerimiz müdahale edemeyecek kadar uzakta olacaklar. Denizaltılarımız neler olup bittiğini bilmiyorlar, onlara söylemek için emir aldık. Ayrıca söylesek bile ne yapabilirler? Kızıl Ekim'e ateş edecek Rus denizaltılarını önce onlar mu vursunlar? Böylece savaşı başlatmış mı olalım?» Foster derin bir nefes aldı. «Kızıl Ekim'i uyarmalıyız.»

«Nasıl?» diye sordu Hilton.

«Sonarla mesaj verilebillir belki!»

Amiral Dodge başını salladı. «Böyle bir mesaj denizaltı personeli tarafından çıplak kulakla da duyulur, efendim. Eğer bu işi subayların yaptığını hâlâ kabul ediyorsak, ne olup bittiğinden haberi olmayan personel uyanabilir. Nimitz ve America uçak gemileri sahaya girmek üzereler, bunları kullanıp Rusları biraz kıyılarımızdan öteye sürsek diyorum. Allah kahretsin, sen kalk buralara kadar gel, ondan sonra da adamlar burnumuzun dibinde batırsınlar seni!»

«Bence olmaz,» dedi Harris. «Kirov’a yaptığımız o gece hava akınından sonra son derece barışsever davranıyorlar. Eğer tahrik edersek, biz suçlu duruma düşeriz. Sadece bir arama-kurtarma harekâtı yapıyorlar, kimseyi tehdit etmiyorlar ki! Bu sabah Post gazetesi, Norfolk Deniz Hastanesinde bir Rus kazazedesi olduğunu yazdı. Her neyse şimdi biraz da işin iyi yönlerini görelim. Bir kere Kızıl Ekim’in kullandığı sürat hakkında yanıldılar, bu iki grup, denizaltının yanından geçip gidecekler.»

«Yani suüstü gruplarını bütünüyle zararsız ve safdışı mı görüyorsun?» diye sordu Maxwell.

«Hayır,» dedi Hilton. «Bence şöyle yapalım. America ve Nimitz geliyor nasıl olsa, İnvincible'ı serbest bırakıyormuşuz gibi yapıp, Kuzıl Ekim’in üstüne gönderelim. Bu arada Kızıl Ekim'le temas kurmasının bir yolunu bulalım.»

HMS INVINCIBLE

«Bizden ne kadar uzakta?» diye sordu Ryan.

Albay Hunter haritayı işaretledi. «İki yüz mil. On saatte orada oluruz. Pogy de geliyor, bizden bir saat sonra Dallas* la buluşacak. Kızıl Ekim geldiğinde biz Rusların şu suüstü grubunun yüz mil doğusunda olacağız. Kiev ve Kirov, Kızıl Ekim'in doğusunda ve batısında yüzer mil mesafedeler o zaman.»

«Sizce Ramius durumun farkında mı?»

«Sanmam. Çok derinde, ayrıca pasif sonarları pek iyi değil, hava şartları da aleyhinde. Satıhtan esen saatte yirmi millik bir rüzgâr, o derinlikte bile pasif sonarı etkiler.»

Amiral White söze karıştı. «Onu uyarmalıyız ve bunu akustik hiçbir şey kullanmadan yapmalıyız.»

«Nasıl yaparız, efendim, bunu?» diye sordu Ryan. «O derinlikte telsiz teması kuramayız, bunu ben bile biliyorum. Hey Tanrım, adam dört bin mil yolu, tam hedefine varmak üzereyken vurulmak için geldi sanki!»

«Baylar,» dedi Yarbay Barclay. «Biz bir denizaltıyla değil, bir insanla temas kurmaya çalışıyoruz.»

«Aklında ne var senin?» diye sordu Hunter.

«Ramius hakkında ne biliyoruz biz?»

«Tipik bir denizaltı komutanı, denizin üstünde yürüyebileceğine inanan biri işte!» dedi Albay Carstairs.

«Baylar, Marko daha önce hücum denizaltılarında komutandı, dolayısıyla yakalanmadan buralara geleceğinden emindi. Eğer yakalarsak, mesajı da vermiş oluruz.»

«Nasıl?» diye sordu Ryan.

Barclay'in fikrini bir saat kadar tartıştılar. Ryan, Washington'un onayını aldı. Harekât on iki saat erkene alındı. Pogy birliğe katıldı ve İnvinçible'in yirmi mil doğusunda sonar nöbeti tutmaya başladı. Gece yarısından bir saat önce Michigan'daki verici bir «G» mesajı verdi ve yirmi dakika sonra Dallas emirlerini almak üzere satha çıktı.

ON ÜÇÜNCÜ GÜN

15 ARALIK ÇARŞAMBA

USS DALLAS

«Çılgın İvan!» diye bağırdı Jones yine. «İskeleye dönüyor.»

«Makineler stop,» dedi Mancuso.

«Makineler stopta, efendim.»

«Her iki makine tam yol tornistan.»

«Her iki makine tam yol tornistanda, efendim.»

Bütün gemi gürültü ve titreşimle sarsılmaya başladı,

«Sancak alabanda.»

«Dümen sancak alabanda.»

İç haberleşmeden Jones'un sesi duyuldu. «Komuta merkezi, sonar, kavitasyon yapıyoruz, efendim.»

«Çok iyi sonar,» dedi Mancuso. Yeni aldığı emirlere göre yapmak zorunda olduğu işlemlerden hiç hoşnut değil, hatta öfkeliydi.

«Süratimiz dört mile düştü,» diye rapor etti Yüzbaşı Goodman.

«Dümeni ortala, makineler stop.»

«Dümen ortada, makineler stopta.»

Sonar dairesinde Jones yapılanlara inanamıyordu. «Aman Tanrım, komutan ne yapıyor böyle?»

Bir saniye sonra Yarbay Mancuso sonara girdi.

«Hâlâ iskeleye dönüyor, komutan. Eizim yaptığımız manevradan sonra şimdi arkcmıza geçmiş oldu.» Jcnes’un ses tonu, komutanı suçlar gibiydi.

«Oyun bitti Jones,» dedi Mancuso.

Jones konuşmadı ve içinden, oyun senin, istediğin gibi oyna, dedi. «Makine gürültüleri azalıyor, efendim. Yol kesti, yavaşlıyor. Sanırım bizi duydu, efendim.»

«Duyması gerektiği için duydu,» dedi Mancuso.

KIZIL EKİM

«Komutan, düşman denizaltısı var,» diye haykırdı vardiya astsubayı.

«Hangi düşman?» diye sordu Ramius.

«Amerikalı. Bizi izliyordu sanırım, biz dönüşe başlayınca tornistan yapmak zorunda kaldı. Mesafe bir kilometre.» Kulaklıkları Ramius'a uzattı.

«688 tipi» dedi Ramius. «Lânet olsun, son iki saattir bizi izliyordu mutlaka. Kör talih!»

USS DALLAS

«Pekâlâ Jones, sonarı aktif çalıştır.»

Jones düğmeyi çevirdi. Ping... Pong. Ses dalgası gitti ve hedefe çarpıp geri döndü.

«Hedef mesafesi bin elli yarda,» diye rapor etti Jones. «Hedef sınıflandırması, Typhoon sınıfı, Doppler etkisi yok, stop etti.»

«Sonarı durdur.»

Jcnes söyleneni yaptı.

KIZIL EKİM

Bütün personel izlendiklerini biliyordu artık. Sonarın sesi bütün gemide duyulmuştu. Duymayı isteyebilecekleri en son sesti bu, üsteiik reaktörleri de arızalıyken... Ramius bir an bu durumdan yararlanabileceğini düşündü.

USS DALLAS

«Satıhta birisi var,» diye rapor etti Jones.

«Yemin ederim, bir dakika önce tek bir ses yoktu, şimdiyse en az iki muhrip, bir de daha büyük bir şey, sanki orda durup bizi bekliyorlarmış gibi. Lanet olsun, hiçbir şey duymadım.»

HMS INVİNCİBLE

«Zamanlama iyiydi,» dedi Amiral 'White.

«Şansımız yardım etti,» diye ekledi Ryan.

«Jack, oyunun önemli bir bölümü daima şanstır zaten.»

Albay Hunter rapor etti. «İki helikopter yolda, efendim, bir dakika sonra mevkilerini almış olacaklar.»

«Bristot ve Fife muhriplerine işaret çekin, rüzgâr altında kalsınlar, hedefle onların arasında Invincible kalsın istiyorum.»

Biraz sonra mevki alan helikopterler, suya daldırdıkları sonarlarıyla aldıkları temas bilgilerini İnvinctbie'e aktarmaya başladılar.

«Helikopter sonarları var, efendim, tip 195, o büyük şey ana gemileri herhalde, iki de muhrip var.»

Mancuso başını salladı. «HMS Invincible, İngilizlerin en iyi DSH gemisi o!»

«Büyük olanı buraya geliyor, efendim. Helikopterler ikimizi de tespit ettiler, civarda da duyabildiğim başka denizaltı yok,» diye rapor etti Jones,

HMS INVİNCİBLE

«Kesin sonar teması,» dedi operatörü.

«Bizden kerterizleri sıfır iki sıfır, mesafe iki mil, iki denizaltı.»

«Şimdi işin zor yanı kaldı,» dedi Amiral White.

Beş subay dürbünleriyle sathı tarıyorlardı.

«Haydi Albay Ramius,» diye mırıldandı Ryan. «Akıllı bir adamsın, kanıtla bakalım!»

KIZIL EKİM

Ramius komuta merkezinde haritanın başındaydı. Karşısına birdenbire çıkıveren bir Los Angeles denizaltısı bir şeydi tabii, ama şimdi de bir suüstü kuvvetiyle burun buruna kalmıştı.

Bilgisayar analizleri İngiliz gemileri olduğunu gösteriyordu. Niçin ama? Belki de bir tatbikattı, belki de rastlantıyla tam ortalarına düşüvermişti.

Yapmak istediğini yapabilmek için önce bunlardan kurtulması gerekiyordu. Nasıl yapacaktı bunu? Yapılacak tek şey vardı tabii, onlara ne kadar kararlı olduğunu ve gerekirse hepsiyle tek başına başa çıkabileceğini göstermek.

«Borodin, periskop düzeyine çıkalım, personel savaş yerlerine!»

HMS INVİNCİBLE

«Haydi Marko, gel yukarı, sana bir mesajımız var,» diye mırıldandı Albay Barclay.

Haberleşmeden ansızın bir mesaj geldi. «Üç No. helikopter, temasın satha çıktığını rapor ediyor.»

«Tamam!» Ryan elini alabandaya vurdu.

Amiral 'White telefonu kaldırdı. «Helikopterlerden birini geri çağırın.»

Kızıl Ekim'den mesafe bir buçuk mildi. Helikopterden biri rapor verdi. «Temas, şu anda iki yüz metrede, yavaş yavaş satha geliyor »

KIZIL EKİM

Denizaltının tankları ağır ağır suyu boşaltırken Ramius geminin rotasını HMS lnvir;cible[J]ın üzerine çevirdi.

HMS INVİNCİBLE

«Hunter, ışıldağın başında hazır mısın?» diye sordu Amiral 'White.

«Evet, efendim,» Herkesin heyecanı en üst düzeydeydi.

Ryan yutkundu, son birkaç saattir deniz tutmasından içi dışına çıkmıştı. Aldığı hapların biraz yararı olmuştu tabii, şimdi de aşırı heyecandan bulantısı tekrar artmıştı.

USS DALLAS

«Satha çıkıyor, efendim,» dedi Jones.

«Yukarı mı? Tabii, tam ona uygun bir davranış bu. Mücadeleye karar vermeden neyle karşı karşıya olduğunu görmek istiyor.» Mancuso hücum santralına gitti.

«Bizde satha çıkalım mı, efendim?» diye sordu Mannion.

«Evet, yavaş yavaş biz de çıkalım.»

HMS INVİNCİBLE

Gökte yağmur bulutları vardı, rüzgârın hızı saatte yirmi mildi, deniz altı kuvvetindeydi. Ryan, Bristol ve Fife muhriplerinin mevkilerine baktı, komutanları rüzgâr altında kaldıkları için sövüyor olmalıydılar.

Önceki gün ayrılan Amerikan refakat gemileri, New Jersey’le buluşmaya gidiyorlardı.

Amiral White tekrar telefonu aldı. «Yarbayım, denizde bir suüstü radar ekosu aldığımız anda bilmek istiyorum. Hedefin derinliği he kadar? Peki, ikinci helikopteri de geri çağırın. Her ikisi de rüzgâr altında mevkilerini korusunlar.»

KîziI Ekim'e bir mesaj verebilmenin en iyi yolunun ışıldak olduğuna karar vermişlerdi. Işıldağın yanında Albay Hunter ve Ryan’dan başka kimse yoktu, nöbetteki muhabere personeli uzaklaştırılmıştı.

KIZIL EKİM

«Satha otuz metre kaldı, yoldaş komutan,» diye rapor etti Borodin.

Komuta merkezinde herkes savaş yerlerindeydi.

«Periskop,» dedi Ramius yavaşça. Yağlı madeni tüp, hidrolik basınçla tıslayarak yükseldi. Marko şapkasını vardiya subayına verdi ve periskop merceklerine eğildi.

«Burada üç emperyalist gemisi var. HMS Invincible, iki de refakat gemisi var, biri Bristol, diğeri County sınıfı bir kruvazör.»

HMS INVİNCİBLE

«Periskop, sancak başomuzlukta!»

«Görüyorum, işte orada,» diyerek eliyle işaret etti Barclay.

Ryan da gördü periskopu; yaklaşık bir mil mesafede suyun içinde yüzen bir bastona benziyordu.

«Başlayın,» diye emir verdi Amiral White.

Ryan'ın sol tarafında Albay Hunter ışıldakla mesajı çekmeye başladı.

KIZIL EKİM

Ramius önce görmedi ışıldağı. Periskopla ufku tarıyordu, görünürde başka gemi ve uçak yoktu. Turunu bitirdiğinde yanıp sönen ışıldak gözüne çarptı birden. Mesajın doğrudan kendisine yöneltildiğini anlaması ve okuması için bir dakika geçti.

AAA AAA AAA KIZIL EKİM, KIZIL EKİM, MESAJI MI OKUYABİLİYOR MUSUN? OKUYORSAN AKTİF SONARINLA TEK BİR SİNYAL GÖNDER. MESAJIMI OKUYABİLİYOR MUSUN?

işaret tekrarlanıyordu. Marko'nun parmakları kenet lendi.

«Borodin,» dedi, mesajı almıştı sonunda.

«Sonarı bir tek pals gönderecek şekilde çalıştırın. Mesafe almak istiyorum.»

HMS INVİNCİBLE

«Hedeften tek bir sonar palsı, efendim, karakteristik Sovyet sonarı,» diye rapor etti operatör.

Amiral White cevapladı. «Teşekkür ederim, devamlı bilgi verin.» Geriye yaslandı. «Evet baylar...»

«Anladı, efendim!» diye haykırdı Ryan. «Tanrı aşkına, mesajın gerisini de hemen gönderin.»

«Derhal,» dedi Albay Hunter.

KIZIL EKİM, KIZIL EKİM, BÜTÜN SOVYET DONANMASI PEŞİNİZDE, YOLUNUZ KAPALI. DENİZALTILAR SİZİ VURMAK İÇİN BEKLİYORLAR. 33° KUZEY 75° BATI NOKTASINA İLERLEYİN, GEMİLERİMİZ SİZİ ORADA BEKLİYOR. MESAJIN ALINIP ANLAŞILDIĞINI TEKRAR VE TEK BİR SONAR PALSIYLA BİLDİRİN.

KIZIL EKİM

«Hedeften mesafe?» diye sordu Ramius, bir yandan da tekrarlanan mesajı anlayabilmek için daha çok zamana ihtiyacı olduğunu düşünüyordu.

«İki bin metre, yoldaş komutan. Tam bir hedef, eğer biz ateş...» Borodin komutanın yüzündeki ifadeyi görünce sustu.

Ramius'un zihninde düşünceler birbirini kovaladı. Adımızı biliyorlar, nasıl olabilir bu? Bizi tam olarak nerede bulabileceklerini de biliyorlardı. Nasıl? Amerikalıların elinde ne var? Arkamızdaki denizaltı ne zamandır bizi izliyor? Karar ver, karar vermelisin! «Yoldaş, hedef bir sonar palsı daha gönderin.»

HMS INVİNCİBLE

«Hedeften bir sonar palsı daha,» diye rapor etti sonar operatörü.

Amiral White, Ryan'a baktı. «İstihbarat değerlendirmen doğru çıktı, Jack, tebrikler!»

«Amiralim, yapmamız gereken şeyler var.»

USS, DALLAS

Mancuso ilk mesajın son kısmını periskopdan okuyabilmişti.

«... Donanması peşinizde 33° kuzey 75° batıya ilerleyin.»

Neler dönüyordu böyle?

Sonra ikinci mesajı da okudu.

«Komuta merkezi sonar. Hedefte makine gürültüleri artıyor, derinlik değişiyor.»

«Periskop aşağı,» dedi Mancuso ve telefonu alıp sonarı aradı.

«Aferin sonar. Başka bir şey var mı?»

«Hayır, efendim,» dedi .Jones. «Helikopterler de gitti, suüstü gemilerinde de hiçbir transmisyon yok. Neler oluyor, efendim?»

«Ben de anlamadım.»

Mannion tekrar Kızıl Ekim’i izlemek üzere gerekli emirleri verdi.

Mancuso çelişkiler içindeydi. Bir İngiliz uçak gemisinin bir Rus denizaltısına çektiği bu mesajların anlamı neydi? Hangi denizaltılar Rusun önünü kesiyordu? Olamazdı böyle şey.

HMS INVINCIBLE

Ryan, geminin muhabere merkezindeydi. ClA’in gönderdiği şifre aygıtının tuşlarına basmaya başladı.

«MAGIden OLYMPUS’a. BUGÜN MANDOLİN ÇALDIM. SESİ İYİ GELDİ. KÜÇÜK BİR KONSER VERECEĞİM, MALUM YERDE. İYİ SONUÇLAR ÜMİT EDİYORUM VE YENİ TALİMAT BEKLİYORUM.»

BEYAZ SARAY

«Demek Ryan görevin başarıyla sonuçlanacağını düşünüyor,» dedi Dr. Pelt. «Ama kesin başarıyı gösteren kod kelimesini kullanmadı.»

Başkan arkasına yaslandı. «Haydi Dr. Pelt, her zaman bir aksilik olabilir, Ryan dürüst ve gerçekçi bir adam. Kabul etmeliyiz ki, işler iyi gidiyor.»

«Aslında bu plan çılgınca, efendim.»

«Evet,ama sen de günlerdir düşünüp başka bir yol bulamadın. Merak etme, bütün parçalar yakında yerine oturacak.»

HMS INVINCIBLE

«OLYMPUS’DAN MAGI'YE. MANDOLİN MÜZİĞİNİ SEVERİM. KONSER ONAYLANDI.»

Ryan brendisinden bir yudum alıp arkasına yaslandı. «Buraya kadar iyiydi. Acaba planın ikinci kısmı nasıl?» «VVashington umarım bize bilgi verir,» dedi Amiral White.

«Şimdi batıya gidip Sovyet filosuyla Kızıl Ekim'in arasında mevki almamız gerek.»

USS AVALON

Yüzbaşı Ames pruvadaki minik lombozdan dışarıya baktı. Alfa sınıfı denizaltı iskele tarafında dipte yatıyordu. İlk önce kıç tarafından dibe çarptığı kesindi. Uskurlar ve dümenler kopmuştu. Arkasında oturan teğmen ve bir astsubay, projektör ve TV kameralarını hazırlıyorlardı. Küçük denizaltı bir mil hızla ilerliyordu; pruvada yanan güçlü ışıklarına rağmen görüş mesafesi yirmi metre kadardı.

Alfa sınıfı denizaltı, tam bir uçurumun kenarındaydı; daha derinlere yuvarlanıp gidecekken köprüstünden dibe saplanıp kalmıştı.

«Aman Tanrım,» diyen astsubayın sesi geldi. Alfa'nın gövdesinde bir yarık mı vardı, yoksa ona mı öyle gelmişti?

«Reaktör patlamış,» dedi Yüzbaşı Ames ve derinlik göstergesine baktı, 610 metreydi.

«Tatsız bir ölüm,» diye mırıldandı astsubay.

Denizaltının üzerine oturdular biraz sonra ve dinlemeye geçtiler, sonra da aktif bir sonar palsı gönderdiler, ölüleri ayağa kaldıracak bir ses yankılandı Rus denizaltısında, ama hiçbir tepki yoktu.

Politovsky’nin oksijeni bir gün önce bitmişti çünkü,

Ames denizaltıya yol verirken, astsubay küçük denizaltının kıskaçlı koluyla, batık Alfa'nın üzerine bir sonar vericisi yerleştirdi. Tekrar geri dönmeleri gerekebilirdi. Deniz Kuvvetleri bir Sovyet Alfa sınıfını araştırmak isterdi mutlaka. Birden muhabere aygıtı canlandı.

«Avaton, burası Scomp, hemen geri dönün, tamam.»

«Scamp, burası Ava i on, alındı anlaşıldı.»

USS Scümp biraz önce kısa bir harekât emri almıştı

«HAREKÂT YILDIRIM, TAM YOLLA 33° KUZEY 75° BATIYA SEYREDİN»

Mesajda hiçbir gerekçe yoktu.

CIA MERKEZİ

Yargıç Moore, Ritter'e baktı. «Kardinal hâlâ bizimle.»

«Tanrıya şükür,» dedi Ritter ve oturdu.

«Yolda bir mesajı daha var, bu sefer o kadar telaşlı değil, belki de hastanede yattığı sürede sakinleşmiştir. Onu dışarı çıkarma teklifini tekrar yapacağım,»

«Yine mi?»

«Evet, Bob, yapmak zorundayız bunu!»

«Biliyorum, yıllarca önce bir öneri de ben yapmıştım biliyorsun. İhtiyar kaçık işi bırakmak istemiyor. Bazıları hareketi sever. Ha, bu arada söylemeyi unutuyordum, Senato İstihbarat Komitesi Başkanı Senatör Donaidson aradı.»

«Ya?»

«Neler olup bittiğini öğrenmek istiyor. Arama-kurtarma harekâtı masalını yutmamış ve bizim bir şeyler bildiğimizden de emin.»

Yargıç arkasına yaslandı. «Adamın kafasına acaba bu fikri kim soktu?»

«Benim bir fikrim var,» dedi Ritter. «Sanırım tam zamanı ve çok iyi bir fırsat.»

İkisi bir saat kadar tartıştılar ve sonunda Başkanın onayını da aldılar.

WASHİNGTON

Senatör Donaldson, ClA'den gelen Ritter’i on beş dakika bekletirken gazete okudu, bu adamın Senatodan sızıntılar olduğu hakkında sık sık ortaya attığı iddialar yeterince canını sıkıyordu zaten; herkes yerini bilmeli, atanmışların seçilmişlerle aralarındaki fark iyice anlaşılmalıydı artık.

«Beklettiğim için kusura bakmayın. Bay Ritter.» Donaldson ayağa kalkmadığı gibi, elini de uzatmamıştı.

«Önemi yok, efendim, çok yoğun çalışmaktan dolayı bir türlü okumaya fırsat bulamadığım bir iki dergiye baktım ben de.»

«Evet, Sovyetler’in niyeti nedir?»

«Senatör, konuya girmeden önce size şunu söylemek zorundayım, bu toplantıyı yapabilmek için Başkandan onay alınması gerekti. Vereceğim bilgiler yalnız sizin içindir, başka kimsenin duymasına izin verilmemiştir ve emir Beyaz Saraydan verilmektedir.»

«Bay Ritter, benim başkanı olduğum komitede benden başkaları da var.»

«Senatör, bunun için sizden bir centilmen sözü alamazsam, bilgiyi veremeyeceğim, aldığım emir böyle. Ben yürütme erkinin bir memuruyum, efendim, emirlerimi Başkandan alırım.» Ritter üzerindeki teybin bütün konuşulanları net olarak kaydettiğini umdu.

«Kabul ediyorum,» dedi senatör isteksizce.

«Açık olmak gerekirse, senatör, tam olarak neler olup bittiğinden biz de tam emin değiliz.»

«Siz benden ClA'in neler olup bittiğinden haberi olmadığını kimseye söylememem için söz aldınız öyleyse.»

«Tam olarak bilmediğimizi söyledim, efendim. Bazı şeyleri biliyoruz tabii. Aldığımız bilgiler çoğunlukla İsrail’den, kısmen de Fransa’dan geliyor. Her iki kanaldan da aldığımız bilgilere göre, Sovyet Deniz Kuvvetlerinde ciddi bazı aksilikler varmış.»

«Bunu ben de biliyorum, bir denizaltıları kaybolmuş.»

«En az bir tane, ama esas olan bu değil. Tahminimize göre birileri Sovyet Kuzey Donanması Harekât Başkanlığına bir oyun oynadı. Emin değiliz ama sanırım PolonyalIlar yaptı.»

«Niye Polonyalılar?»

«Kaynaklarımızın Polonya'yla bağları çok kuvvetli ve onlar böyle düşünüyorlar. Bildiğimiz bir şey varsa, Sovyetler’e bu oyunu Batılı istihbarat servislerinden hiçbiri oynamadı.»

«Peki sonuç?» diye ısrar etti Donaldson.

«Birisi Sovyet Donanmasında bir sahtekârlık yaptı ve iş çığrından çıktı. Denizaltılardan birinin harekât emirlerini değiştirmişler, ayrıca denizaltı komutanının ağzından sahte bir mektupla Sovyet Donanma Komutanlığına,

denizaltının bütün füzelerini ateşleyeceğini bildirmişler. İşin ilgi çekici yanı, Sovyetler de bunu yutmuşlar.»

«Bunu biz yapmadık, öyle mi?»

«Kesinlikle hayır, efendim. Böyle bir şeye kalkışsak ve diyelim ki, başarılı olsak, aynı şekilde misilleme yaparlar. Böyle bir şey, savaş nedeni olabilir. Ve bilirsiniz Başkan bu tür bir operasyona asla izin vermez.»

«ClA'de birileri Başkana aldırmayabilir.»

«Benim bölümümde hayır, efendim, sonunda benim kellem gider. Böyle bir operasyonu başarıyla bitirip sonra da aynı başarıyla gizleyebileceğimizi mi sanıyorsunuz? Keşke yapabilseydik. senatör.»

«Peki, niçin PolonyalIlar ve de nasıl başarabildiler?»

«Polonya istihbarat örgütü içinde küçük ve özel bir anti-Sovyet hücrenin varolduğunu sanıyoruz. Sovyetler Polonya'nın önce Polonya, sonra komünist olduğunu unuttular. PolonyalI Papanın kendisi ve Polonya adına bütün dünyada kazandığı prestij Sovyetler'i rahatsız ediyor ve Polonya'ya karşı tutumlarını olumsuz etkiliyor. Bu arada PolonyalI mühendis ve teknisyenler gemi yapım teknolojisinde çok ileri olduklarından, Sovyet tersanelerinde görev alıyorlar.»

«Demek ki, Polonya İstihbarat Servisinin bir oyunu bu ve de hedefleri Maraşal Gorshkov?» diye özetleyerek sordu Donaldson.

«Doğru, efendim, ama Gorshkov sadece bir fırsat hedefi, asıl amaç Moskova'yı utandırmak sanıyoruz. Keşke t.üm gerçekleri bilebilsek! İsrail, Sovyet Donanmasını tehdit olarak gördüğü için bu konuda Polonya'ya en azından teknik düzeyde yardım etmiş olabilir, ancak bundan emin olabilmek için zamana ihtiyacımız var.»

«Anladığım kadarıyla, nasıl ve niçin olduğunu biliyoruz da, neler olup bittiğini bilmiyoruz.»

«Senatör, bu işler sandığınız kadar kolay değil, bize biraz zaman verin. Sovyetler'e bir oyun oynandı; oyun, tasarlandığı sınırlardan dışarı taştı ve kontroldan çıktı. Asıl amacı Sovyetler Birliği'ni şöyle bir silkelemekti. Kim ve nasıl yaptı, henüz tam belli değil, ama yapanlar izlerini iyi örtüyorlar.

Sovyetler’in kimin yaptığını bildiklerinde gösterecekleri tepkiyi tahmin etmek zor değil. Senatör, İsrail'in birkaç konuda bize borcu var, olayı bizden önce çözerlerse bilgi vereceklerdir.»

«Tabii birkaç tane daha F-15 ve en az bir bölük tank karşılığında.»

«Bu ucuz bir fiyat olurdu.»

«Peki ama, işin içinde biz yoksak, bu gizlilik niye?»

«Tekrar söz verdiğinizi hatırlatmak zorundayım, senatör. Bir nedeni şu, efendim: Eğer bu konu sızarsa, Sovyetler bizim bu oyuna katılmadığımıza inanırlar mı dersiniz? Büyük bir olasılıkla hayır! Diğeriyse, eğer neler olduğunu tam olarak anlarsak, bunu kendi yararımıza da kullanmak isteyebiliriz.»

«Bu iki neden birbiriyle çelişkili,» dedi senatör.

Ritter gülümsedi. «İstihbarat denen oyunun kuralları böyle, efendim. Kimin yaptığını bulursak, bu bilgiyi kendi yararımıza kullanırız. Her neyse, senatör, bana söz verdiniz, Langley’e dönerken Başkana uğrayıp sonucu bildireceğim.»

«Pekâlâ.» Donaldson ayağa kalktı, toplantı bitmişti. «Sanırım gelişmeler hakkında bilgi vermeye devam edersiniz.»

Ritter de ayağa kalkmıştı, «Bunu zaten yapmak zorundayız, efendim.»

«Evet, tabii. Geldiğiniz için teşekkür ederim.» Yine el sıkışmadılar,

Ritter arabasına bindikten sonra şoföre FBI binasına gitmesini söyledi.

Senatörün başyardımcısı Peter Henderson ısrarla sordu. «Demek bu bir CIA operasyonu değil, öyle mi, efendim?»

«Hayır,» dedi Donaldson. «Adama inanıyorum. Böyle ikili bir oyunu oynayacak kadar akıllı değil o.»

Henderson bürosuna dönünce, pencerenin panjurlarını kapattı, oysa güneş öbür taraftaydı. Bir saat sonra binanın önünden geçen bir taksi şoförü panjurlara baktı ve bunu zihnine kaydetti.

Henderson gece geç vakitlere kadar çalıştı. Senato binası aşağı yukarı loştu zaten, senatörlerin çoğu kent dışındaydı. Donaldson ise sadece kişisel

işleri ve İstihbarat Komitesi başkanı olması nedeniyle kentte kalmıştı.

Asansörle aşağı indi; dış görünüşüyle tam bir başyardımcıydı. Yelekli gri bir takım elbise, pahalı deri bir çanta, kısa ve özenle kesilmiş saçlar, dimdik bir yürüyüş... Binadan çıkar çıkmaz köşeden bir taksi yanaşıverdi kaldırıma. Henderson bindi ve, «Watargate,» dedi. Birkaç blok ötede konuşmaya başladı. VVatergate'de tek yatak odalı bir apartman katında oturuyordu. Taksi durunca bahşiş vermedi. Apartmana doğru yürürken taksiye bir kadın bindi. Akşamın bu saatlerinde VVashington da taksi bulmak bir şans işiydi zaten.

Kadın genç ve güzeldi, ellerinde kitaplar vardı. «Georgetown Üniversitesi lütfen,» dedi şoföre.

«Gece okuluna mı?» diye sordu şoför aynaya bakarak.

«Evet, psikoloji sınavına gidiyorum.»

«Sınava giderken sakin olmak gerek,» dedi şoför. Özel ajan Hazel Loomis kitaplarını yere düşürdü ve eğilip toplarken, daha önce başka bir ajanın şoför koltuğunun altına yerleştirmiş olduğu minik kayıt aygıtını ustaca alıp çantasına atıverdi. Üniversiteye gelince genç kadın şoföre bir beş dolarlık verdi ve üstünü almadan üniversite otoparkına gidip bir Ford'a bindi ve doğruca FBI binasına gitti. Operasyon çok güç planlanmıştı, ama sonucu çok basitti işte! Arabayı kullanan FBI müfettişi anlayışla gülümsedi.

«Ayı tüfeğin dürbününde görününce tetiği çekmek daima kolaydır, işin zor yanı ayıyı bulmak önce,» dedi.

PENTAGON

Amiral Davenport odasında oturan dört istihbarat subayına baktı ve konuşmaya başladı.

«Baylar buraya çağrılmanızın nedeni, hepinizin denizaltılar ve Ruslar hakkında bilgi sahibi olmasıdır. Bu nitelikleri olan subaylara ihtiyacım var. Bu gönüllü olarak yapılacak bir görev. Tehlikeli de olabilir, şu anda bunun için bir şey söyleyebilecek durumda değiliz. Ancak şu kadarını söyleyebilirim: Bu bütün istihbarat subaylarının ancak rüyalarında görebilecekleri bir görev, ama hiç kimseye anlatamayacağınız türden bir

rüya bu. Hepiniz böyle şeylere alışıksınız zaten, öyle değil mi?» Davenport gülümsedi.

«Filmlerde olduğu gibi... eğer kabul ediyorsanız, mesele yok, etmiyorsanız hemen ayrılabilirsiniz, bunun için hiç kimse hiçbir şey söylemeyecektir. İnsanlardan gözü kapalı tehlikeli bir göreve gitmeleri istenemez tabii!»

Hiç kimse kımıldamadı. Hepsi profesyoneldi, ayrıca birileri mutlaka bir şeyler söylerdi ilerde, Davenport'un belleği çok kuvvetliydi.

«Teşekkür ederim baylar. Sanırım bu görevi beğeneceksiniz.» Amiral ayağa kalktı ve her subaya kalın bir sarı zarf verdi. «Yakında bir Sovyet güdümlü mermi denizaltısını içerden inceleme fırsatını bulacaksınız.»

Dört çift göz, şaşkınlıkla açıldı.

33° KUZEY 75° BATI

USS Etham Ailen denizaltısı otuz saattir aynı mevkideydi. Yetmiş metre derinlikde ve beş mil çaplı bir dairenin içinde dönüp duruyordu.

Gemi subaylarından biri, mutfakta seyir astsubayıyla birlikte omlet pişiriyordu.

«Evde de yemek pişirir misiniz, efendim?»

«Bazen, annemle babamın restoranı vardı. Bu annemin özel omleti, tabii biraz balıkla limon olsa daha da iyi olurdu.»

«Yarbayım, ne yapıyoruz burada, Tanrı aşkına?»

«Keşke bilsem, sanırım bir şey bekliyoruz.»

«İyi ama neyi, efendim?»

«Biliyorsam ne olayım! Şu kuşbaşı etleri uzat bana, bir de fırındaki ekmeğe bakıver, olmuştur herhalde!»

USS NEW JERSEY

Tuğamiral Eaton'un zihni karışmıştı. Emrindeki muharebe grubu Rusların yirmi mil güneyindeydi. Karanlık olmasa Kirov'un köprüüstü

seçilebilecekti. Refakat gemileri pruvasında borda nizamında aktif sonarla denizaltı araması yapıyorlardı. Yapılan son aldatıcı hava hücumundan sonra Sovyetler çok sakin davranıyorlardı. Onların karakteri bu değildi oysa. New Jersey grubu Sovyet nizamını sürekli izliyor, iki AWACS uçağı ise her hareketlerini kontrol ediyordu. Ruslar birliklerini yeniden konumlandırınca, Eaton’ un grubuna Kirov’u ve yanındakileri izleme sorumluluğu verilmişti.

Topları doluydu ve personel savaş yerlerindeydi. Tarawci otuz mil güneydeydi ve üzerindeki HARRIER uçakları beş dakikada kalkış yapacak şekilde hazır tutuluyordu. Sovyetler bunu biliyorlardı tabii, Küba'yla Rusya arasında gidip gelen BEAR ve BACKFIRE’ların gördüklerini rapor ettikleri kesindi.

Amerikan gemileri saldırı düzenindeydi, radarlardan alınan bilgiler sürekli ve otomatik olarak füze bataryalarının bilgisayarlı atış kontrol sistemlerine giriyordu. Ve Ruslar sanki bunların hiçbirine aldırmıyorlardı, çalıştırdıkları tek şey seyir radarlarıydı. Garipti bu!

Nimitz uçak gemisi d6 uçak menziline girmiş, Californiya, Boinbricîge ve Truxtun nükleer kruvazörleri ise dört yüz mil güneyde mevki almışlardı.

USS America ve beraberindeki muhabere grubu da onlardan yarım günlük yol gerideydi. USS Kennecfy uçak gemisi ise beş yüz mil doğudaydı. Şimdi üç ayrı muharebe grubu, bünyelerindeki hava vurucu kuvvetiyle birlikte büyük bir tehdit oluşturuyorlardı. Buna bir de her gün kuzey-onlardan yarım günlük yol gerideydi. USS Kennedy uçak da eklenirse, Rusların bu kadar sakin davranmasına şaşırmamak gerekirdi. Amerikalılar artık Rusları taciz etmiyorlardı, ama harekete geçirdikleri birliklerin niteliği, sayısı ve konumlandırılış biçimi, Amerika’nın bu işi ne ölçüde ciddiye aldığını göstermeye yeterliydi. Eaton memnundu tabii, tahrik ederek çatışma çıkmasını istemezdi, ama gerekirse iki dakika içinde savaşa başlayabilecek durumdaydı.

WATERGATE APARTMANLARI

«Afedersiniz, yeni taşındım. Telefonumu henüz bağlamamışlar. Mümkünse telefonunuzu kullanabilir miyim?»

Henderson kararını çabuk verdi. 1.65 boyunda, kızılımsı saçlar, gri gözler, düzgün bir vücut, çarpıcı bir gülümseme ve şık bir giyim.

«Tabii, Watergate'e hoşgeldiniz. İçeri buyrun.»

«Teşekkür ederim. Adım Hazel Loomis. Arkadaşlarım bana Sissy derler.» Elini uzattı.

«Pete Henderson. Telefon mutfakta, gelin göstereyim.» İyi gidiyordu işler. Senatörlerden birinin sekreteriyle biraz fazlaca uzayan ve cansıkıcı ilişkisi yeni bitmişti.

«Rahatsız etmiyorum umarım, evde konuğunuz yoktur herhalde!»

«Hayır, yalnız ben ve televizyon var. Washington'da yenisiniz galiba? Gece hayatı pek cazip değildir burada, hoş olsa da ertesi gün işe gitmek zorundaysanız neye yarar? Nerede çalışıyorsunuz? Tek başına oturuyorsunuz sanırım.»

«Doğru, DARPA'da bilgisayar programcısı olarak çalışıyorum. Bu konuda daha fazla bir şey söyleyemem.»

Aman ne iyi, diye düşündü Henderson. «İşte telefon şurada.»

Loomis çabucak etrafı gözden geçirdi, sonra çantasından bir on sent çıkarıp Henderson'a verdi, adam güldü.

«İlk telefon parasız, ne zaman isterseniz kullanabilirsiniz.»

«Teşekkür ederim... Alo, Kathy?.. Ben Sissy. Yeni taşındım, daha telefonum bile bağlanmadı... Aynı katta bir komşu nezaket gösterdi... Peki, yarın yemekte görüşürüz.. Hoşçakal Kathy.» Loomis tekrar etrafa baktı. «Dekoratörünüz kim?»

«Kendim yaptım. Harvard'da sanat tarihi okudum, ayrıca Georgetovvn'da birkaç küçük güzel dükkân biliyorum. Nereye bakacağınızı bilirseniz güzel şeyler bulmak her zaman mümkün.»

«Ah, benim apartman da böyle olsa! Bana evi gezdirir misiniz?»

«Tabii, ilk önce yatak odası?» Henderson güldü, kötü bir niyeti olmadığını göstermek için yapmıştı bunu. Aslında niyeti kötüydü tabii, ama

sabırlı bir adamdı. Loomis evin boş olduğunu gördü. Bir dakika sonra kapı vuruldu. Henderson homurdanarak kapıyı açmaya gitti.

«Peter Henderson?» Soruyu soran adam takım elbise giymişti, Henderson'un üzerinde ise spor bir gömlek ve blucin vardı.

«Evet?» Henderson geriledi, bunun ne olduğunu tahmin edebiliyordu, ama bir sonraki olay onu çok şaşırttı.

«Tutuklandınız, Bay Henderson,» dedi Loomis ve kimliğini gösterdi. «Casusiukla suçlanıyorsunuz. Hiçbir şey söylememeye ve avukatınızla konuşmaya hakkınız var. Konuşursanız, söylediğiniz her şey kayda geçecek ve size karşı kullanılabilecektir. Avukatınız yoksa ya da avukat tutacak paranız yoksa, hükümet size avukat verecektir. Haklarınızın ne olduğunu anladınız mı, Bay Henderson?» Bu, Sissy Loomis'in ilk casusluk vakasıydı. «Bu haklarınızdan vazgeçiyor musunuz?»

«Hayır.» Henderson’un sesi pürüzlüydü.

Kapıdaki adam yanındaki üç ajana döndü. «Burayı kimseyi uyandırmadan karış karış arayın. Siz Bay Henderson, bizimle geliyorsunuz. İsterseniz üstünüzü değiştirebilirsiniz. Biliyorsunuz, sizi zorla da götürebiliriz. İşbirliği yaparsanız, kelepçe takmayız. Kaçmaya kalkmayacağınızı umarım.»

Müfettiş yirmi yıldır FBI'daydı ve daha silahını hiç kullanmamıştı, Loomis ise iki kişiyi öldürmüştü.

KIZIL EKİM

Ramius ve Kamarov birkaç dakika haritanın önünde hangi rotayı kullanacaklarını tartıştılar. Ramius telefona gitti.

«Yoldaş Melekhin, ben Ramius. Reaktörle ilgili sorununuz var mı?»

«Hayır, yoldaş komutan.»

«Çok iyi, iki gün daha dayanın.» Vardiyanın değişmesine otuz dakika kalmıştı.

Makine dairesinde birden alarm zilleri çalmaya başladı. Melekhin bağırdı. «Reaktörü durdurun.»

İkinci Çarkçı Surzpoi kollarını indirdi.

«Herkes dışarı! Hey sen, bataryaları Tırtıl'a bağla.»

Astsubay piyangonun ona çıkmasına sövdü içinden, ama söyleneni yaptı.

«Tamam, yoldaş.»

«Koş, çık buradan.»

Adam koşarken Ramius’la karşılaştı.

«Ne oldu?»

«Radyasyon alarmı, yoldaş komutan.»

«Peki, git duş al, kontrolünü da kaybetme. Daha önce de böyle şeyler oldu, sen eğitilmiş bir adamsın, üstelik amirsin.»

Ramius telefonu kaldırıp dinledi. Personel bu adamın soğukkanlılığına hayrandı doğrusu.

«Pekâlâ, Melekhin. Uzun süre bataryayla seyredenleyiz. Şnorkel düzeyine çıkalım, dizeli çalıştırın.» Ramius telefonu kapattı. «Yoldaşlar, reaktörde arıza var, önemli değil, ama reaktörü kapattık. Bundan böyle dizelle gideceğiz. Reaktör bölmelerine girişi yasaklıyorum. Şnorkel düzeyine çıkınca bütün gemi taze havayla havalandırılacaktır. Kamarov, sen kıç tarafa git, kumandayı ben alıyorum.»

«Başüstüne.»

Ramius mikrofonu alıp personele bilgi verdi. Herkes mırıldanmaya başlamıştı. Nükleer bir reaktörde «önemsiz ve küçük bir sorun» olamazdı. Konuşması bitince Ramius şnorkel düzeyine çıkmak için gerekli emirleri verdi.

USS DALLAS

«Reaktör gürültüsü durdu efendim,» dedi Jones. «Aynı süratle gidiyor, bataryayla sanırım.»

Mancuso başını salladı. «Uzun sürmez.»

Jones elini kaldırdı. «Bir dakika efendim... Satha çıkıyor galiba.»

KIZIL EKİM

«Şnorkeli çıkarın,» dedi Ramius ve periskopla şnorkelin çıkıp çıkmadığını kontrol etti. «Evet, görünürde hiçbir gemi yok, iyi haber bu. Emperyalist avcılarımızı atlattık sanırım. ESM antenini çıkarın, düşman uçakları varsa ve radarları çalışıyorsa anlayalım bakalım.»

«Temiz,» diye rapor etti ESM operatörü Bugayev. Ramius telefonu kaldırdı. «Melekhin, havalandırmayı başlat, sonra da dizeli çalıştır.»

Bir dakika sonra herkes, dizelin çalışmasından doğan titreşimi hissetti, ancak kısa bir süre sonra durdu. Telefon çaldı, Ramius kaldırdı telefonu.

«Yoldaş Melekhin, dizelin nesi var?.. Anlıyorum, tamam, birini gönderirim... bir dakika...» Ramius etrafına baktı. «Dizelden anlayan birine ihtiyacım var.»

«Ben çiftlikte traktör motorlarıyla çocukken oynamaya başladım, efendim,» dedi Bugayev.

«Ama biliyorsun radyasyon da var.»

«Biliyorum, yoldaş komutan, ama dizele de ihtiyacımız var.»

«Bunu unutmayacağım, yoldaş,» dedi Ramius.

Bugayev gülümsedi. «Küba'da bir rom ısmarlarsınız öyleyse, yoldaş komutan.»

«Ben de seninle geleyim,» dedi Teğmen Svyadov.

Bugayev komutana baktı. «Önce ne olduğunu anlasak...»

«Evet,» dedi Ramius. «Zamanımız var daha. Bugayev, on dakika sonra durumu bana rapor et.»

«Başüstüne.»

«Svyadov, Teğmen Bugayev’in görevini devral.»

Svyadov söyleneni yaptı; daha önce komutanı hiç böyle görmemişti.

ON DÖRDÜNCÜ GÜN

16 ARALIK PERŞEMBE

SÜPER STALLİON HELİKOPTERİ

Denizin altı yüz metre üzerinde yüz elli mil süratle gidiyordu yaşlı helikopter. Asıl görevi mayın taramak olan güçlü araç, bu akşam iki pilotun dışında dört yolcu taşıyordu. Dört istihbarat subayı havadan sudan konuşuyorlar, daha doğrusu o gürültüde konuşmaya çalışıyorlardı. Her birinin aklında Rus denizaltısı vardı tabii.

Kocaman Sikorski helikopterinin görevi onları HMS invincible'a bırakıp geri dönmekti, böylece birkaç saatlik rutin bir uçuş gibi görünecek ve dikkat çekmeyecekti. Ayrıca radariarı da yanıltmak için zikzak bir rota izliyorlardı. Dört saattir uçan pilotlar, karanlık gökyüzünde uçarken yapay ufuk çizgisini gösteren kadrana bakmaktan yorulmuşlardı, ayrıca askeri taşıtların pek konforlu olduğu da söylenemezdi tabii.

«Juliet 6, hedefiniz sıfır sekiz sıfırda, mesafe yetmiş beş mii.» AWACS uçağının sesiydi bu.

«Bizi kayboldu mu sandı acaba?» dedi pilot Yarbay John Marcks.

Yardımcı pilot cevap verdi. «Hava Kuvvetleri suyun üzerinde alçak uçuşta pek tecrübeli değiller, onun için bize

kaybolabilir gözüyle bakmaları normaldir.»

Başlarının birkaç metre üstünde motorlar binlerce devir/dakikayla dönüyordu; şanzıman kutusunda meydana gelen ve gittikçe açılan bir çatlakdan hiçbirinin haberi yoktu daha.

«Juliet 6, hedefiniz size eşlik etmek için bir savaş uçağı kaldırdı. Sekiz dakika sonra buluşacaksınız. İskele baş-omuzluktan yaklaşıyor.»

«Çok nazikler,» dedi pilot.

HARRIER 2-0

Helikoptere eşlik edecek Harrier'in pilotu Yüzbaşı Parker’di. İngiliz uçağının arka koltuğunda ise bir üsteğmen vardı. Görevleri helikoptere eşlik etmek olduğu kadar, helikopterin rotası üzerinde Sovyet denizaltısı olup

olmadığını da kontrol etmekti. İki subay da neler olup bittiğini bilmiyorlardı.

«Helikopteri bulmaya çalış,» dedi Parker.

«Bir dakika... işte orada, tam arkamızdalar.»

Üsteğmen bir düğmeye bastı ve pilotun önündeki ekranda termal görüntü belirdi.

«Harrier 2-0, burası AVVACS ECHO, hedefiniz sancak baş omuzluğunuzda, mesafe yirmi mil, tamam.»

«Anlaşıldı, kızılötesi ışınlarla bulduk onu, sağolun, tamam.»

«Şunun ekrandaki görüntüsüne bakın, efendim, tam yolla geliyor.»

SÜPER STALLION HELİKOPTERİ

Dişli kutusu parçalandı birden. Ön panelde bir alarm ışığı yanıp sönmeye başladı. Marcks ve yardımcısı hemen motorların gazını kestiler, ama çok geçti. Helikopter çılgınca daireler çizerek düşmeye başladı.

«MAYDAY MAYDAY, burası Juliet-6, düşüyoruz,» diye telsize bağırdı yardımcı pilot.

Yarbay Marcks yığılıp kalmıştı, ensesinden aşağı oluk gibi kan akıyordu.

Yirmi saniye sonra suya düştüler.

HARRİER 2-0

Yüzbaşı Parker daha önce de insanların öldüğünü görmüştü ama bu en kötülerinden biriydi. Suya çarpan helikopter ortadan ikiye ayrılıp hemen battı. Önlerindeki kızılötesi termal ekran, deniz üzerinde hiçbir canlı olmadığını gösteriyordu.

«AVVACS-ECHO, gördünüz mü? Tamam.»

«Evet Harrier, arama-kurtarma ekibini çağırıyoruz, mevki muhafaza edebilir misiniz, tamam »

«Evet, doksan dakikalık benzinim var, burada tur atıyorum.» Parker iniş ışıklarını açtı.

«lan, sen de gördün mü?»

«Sanki bir şey kıpırdadı.»

«AWACS ECHO, muhtemelen hayatta birisi var. Invincible'a söyleyin, hemen buraya bir SEA-KING helikopteri yol lasınlar. İncelemek üzere alçalıyorum. Bilgi vereceğim, tamam.»

«Anlaşıldı Harrier 2-0. Komutanınız bir helikopterin kalktığını bildirdi. Tamam.»

SEA-KING yirmi beş dakika sonra olay yerine geldi. Lastik elbise giymiş bir sıhhiye astsubayı suya atlayarak kazazedeyi helikoptere çekecek sapanı taktı. Suyun üzerinde yayılan benzinden başka hiçbir şey yoktu. Yaralıyı götüren helikopter ayrılırken, ikinci bir helikopter aramaya devam ediyordu.

HMS INVINCIBLE

Ryan sedyenin götürülüşünü gördü. Biraz sonra bir er, elinde bir çantayla geldi.

«Efendim, elinde bir çanta vardı. Dwyer adında bir deniz binbaşısı. Bir ayağı ve kaburgaları kırılmış. Kötü durumda, amiralim.»

«Teşekkür ederim,» dedi Amiral White. «Başka kurtulan olma ihtimali var mı?»

«Pek yok, efendim. Taş gibi batmış olmalı.»

Denizci Ryan’a baktı. «Üzgünüm efendim.»

«Teşekkür ederim.»

«Telsizde karşınızda Norfolk var, amiralim,» diye haber verdi muhabere subayı.

«Gidelim Jack,» dedi amiral, beraberce muhabere kamarasına indiler.

Ryan telsizin düğmesine bastı. «Helikopter denize düştü, bir kişi kurtuldu.»

«Kurtulan kim?»

«Adı Dwyer, şu anda revirde, amiralim, görev yapamaz durumda, lütfen 'VVashington'a bildirin. Bu harekât her ne idiyse, tekrarlanması gerekecek.»

«Alındı tamam,» dedi Amiral Blackburn Norfolk'da. «Ne yapacaksak çabuk yapalım, Ryan. Helikopteri iki saat içinde PIGEON'a göndermem gerek.»

Ryan amiralin ne demek istediğini anladı. Şu anda denizde tüm gerçekleri bilen dört kişi vardı, aralarındaki tek Amerikalı da Ryan'dı. Kennedy çok uzaktaydı, Nîmitz yakındı ama bilgi vermek için telsiz kullanmak zorundaydılar, bunu da IVVashington onaylamazdı. Tek yol başka bir istihbarat timi oluşturmaktı. Yeterince zaman yoktu hiçbir şey için.

«Amiralim, şu çantayı açtıralım, planın ne olduğunu görmek istiyorum.»

Geminin çilingiri bu işi çabucak yaptı. Ryan dosyayı okudu. «Aman Tanrım! Amiral, bunu okusanız iyi olacak.»

Birkaç dakika sonra amiral dosyayı bıraktı. «Çok zekice hazırlanmış.»

«Evet, efendim, bunu kimin akıl ettiğini bilmek isterdim. Bunu da benim üstüme yıkacaklar, VVashington'dan yanımda birkaç subay bulundurmak üzere onay almam gerek.»

Tekrar muhabere kamarasına döndüler. Amiral White kamarayı boşalttı. Jack özel kanalı açtı.

«Sizi iyi duyuyorum, Sayın Başkan Helikoptere olanı biliyorsunuz.»

«Evet, Jack,büyük talihsizlik. Senin bu işi kıvırmanı istiyoruz.»

«Tahmin etmiştim, efendim.»

«Sana bunun için emir veremem, tehlikeli biliyorsun. Yapacak mısın?»

Ryan gözlerini kapattı. «Evet, efendim.»

«Davranışın her türlü takdirden öte, .Jack.»

«Sayın Başkan, bana yardım etmek için birkaç İngiliz rubayı seçmek üzere yetki istiyorum.»

«Tek bir subay,» dedi Başkan.

«Yetmez, efendim.»

«Bir tek kişi.»

«Anlaşıldı, efendim. Bir saat içinde yola çıkıyoruz.»

«Her şeyi biliyor musun?»

«Evet, efendim, çantayı açıp okudum.»

«Şansın açık olsun, Jack.»

«Teşekkürler efendim, tamam.» Ryan uydu kanalını kapattı ve amirale döndü. «Bir kere gönüllü olmaya görün, bakın başınıza neler geliyor!»

«Korkuyor musun?» diye sordu amirai.

«Hem de nasıl. Bana bir subay ödünç verebilir misiniz, efendim? Rusça bilen birisi olursa iyi olur.»

«Bakalım, gel benimle.»

Beş dakika sonra Amiral VVhite'ın kamarasındaydılar. Biraz sonra dört subay geldi; hepsi de yüzbaşıydı ve yaşları otuzun altındaydı.

«Baylar, »diye söze başladı amiral. «Bu bay Yarbay Rycn. ünemiı bir görev için bir gönüllüye ihtiyacı var. Görev son derece gizli ve tehlikeli olabilir. Dördünüz de Rusça bildiğiniz için seçildiniz. Söyleyeceklerim bu kadar.»

Biri atıldı. «Bir Rus denizaltısıyla mı konuşacağız, efendim. Sanıyorum adamınız benim, Rus dilinde ihtisas yaptım.»

Ryan adama görevinin ne olduğunu söylemeden onu seçmenin ne kadar dürüst olduğunu merak etti bir an; başını salladı, diğerleri kamaradan çıktı.

«Ben Jack Ryan.» Elini uzattı.

«GıNen 'VVilliams. Olay nedir?»

«Denizaltının adı Kızıl Ekim.»

«Krcîzny Gktyabr.» dedi Williams gülümseyerek.

«Ve ABD'ye sığınmaya çalışıyor.»

«Öyle mi? Bundan buralarda dolaşıp duruyoruz demek! Gerçeğin bu olduğundan emin miyiz, efendim?»

Ryan birkaç dakika konuştu. «Ona ışıldakla mesaj çektik, sanırım cyunu oynamaya karar verdi. Tabii gemisine çıkana kadar emin olamayız. Hâlâ gelmek istiyor musun?»

«Tabii, yarbayım. Gemiye nasıi çıkacağız?»

«Adım Jack, Deniz Kuvvetlerinden değil, ClA'denim.» Jack planı anlattı.

«Mükemmel, eşyalarımı toplayacak zamanım var mı?»

«On dakikada burada ol,» dedi Amiral White.

«Başüstüne, efendim,» VVilliams esas duruşa geçti ve kamaradan çıktı.

White telefona gitti. «Bana Yüzbaşı Sinclair[1]! gönderin.»

Yüzbaşı Sinclair gemideki deniz piyade birliğinin komutanıydı. «Yanında bir arkadaş daha gerekebilir.»

Bu diğer arkadaşın kim olduğu biraz sonra anlaşıldı. Yedek bir şarjör ve koltuk altı kılıfıyla otomatik bir FN Browning. Gitmeden önce çantadan çıkan dosyayı yaktılar.

Amiral White uçuş güvertesine kadar geçirdi onları.

«İyi şanslar, Ovven,» dedi amiral.

Genç yüzbaşı selam verdi ve kayboldu.

Ryan elini uzattı. «Eşinize selamlar, amiral.»

«Sen onu benden önce göreceksin sanırım. Dikkatli ol, Jack.»

Ryan hınzırca güldü. «Sonuçta bu benim istihbarat değerlendirmem, efendim. Eğer haklıysam, bu turistik bir uçuş olacak, tabii eğer helikopter düşmezse!»

«Üniforma yakıştı sana, Jack.»

Ryan selam verdi. «Teşekkürler amiral, görüşürüz.»

Helikopter bir dakika sonra karanlıklar içinde kayboldu.

33° KUZEY 75° BATI

USS ScGmp denizaltısı USS Ethan Allen'le gece yarısından birkaç dakika sonra buluştu ve hurda denizaltının bin metre kıçında mevki aldı. Biraz sonra USS Pigeon da yanlarına geldi. Oyunun üç oyuncusu yerlerini almışlardı, üç oyuncu daha bekleniyordu.

«Dizeli onarmaktan başka çaremiz yok,» dedi Melekhin.

«Size yardım edelim.» Svyadov'un önerisi içtendi.

«Dizellerden anlar mısın? Hayır, yoldaş. Surzpoi, Bugayev ve ben yeteriz, senin de yarıca radyasyona maruz kalmana gerek yok. Bir saat sonra rapor veririm.»

«Teşekkürler, yoldaş » Ramius aygıtı kapattı.

«Bu ne belalı seyir oldu böyle! Sabotaj! Hayatımda böyle şey görmedim. Eğer bu dizeli onaramazsak... bataryaların birkaç saat ömrü kaldı, reaktörün de baştan aşağı onarılması gerek. Yoldaşlar, size yemin ederim, bunu yapan alçağı bulursam...»

«Yardım istesek?» diye sordu Ivanov.

«Amerikan sahillerine bu kadar yakınken ve belki peşimizde hâlâ o emperyalist denizaltı varken mi? Ne tür bir yardım gelir dersiniz, yoldaşlar? Hayır, bunu göze alamayız. Amerikalılar bu denizaltıya el süremezler.»

CIA MERKEZİ

«Bu kadar çabuk geldiğiniz için müteşekkirim, senatör. Sizi bu kadar erken kaldırdığım için af dilemem gerek.» «Yargıç Moore Senatör Donaldson’u kapıda karşılayıp ofisine aldı.

«FBI Başkanı Jacobs’u tanıyorsunuz herhalde.»

«Gayet tabii, güneş doğarken FBI ve ClA’yi bira raya getiren nedir acaba?»

Odadaki diğer kişi, Ritter yerinden kalktı ve senatör yardımcısı Henderson'u görüverdi birden. Adam perişan

durumdaydı, kötü bir şeyler vardı besbelli.

«Bay Henderson’u tanıyorsunuz herhalde, senatör,» de di yargıç.

«Bu da ne demek oluyor?» Senatörün sesi endişeliydi.

«Bana yalan söylediniz, senatör,» diye söze girdi Ritter, «Dün bana, size anlattıklarımdan kimseye söz etmeyeceğinize söz vermiştiniz.»

«Böyle bir şey yapmadım.»

«Öyleyse bu KGB ajanı nereden öğrendi?»

FBI Başkanı Emil Jacobs kahve fincanını masaya bıraktı. «Bay Henderson’u bir süredir izliyoruz. Temas kurduğu ajan bir taksi şoförüydü, sonunda onları yakaladık.»

Yargıç söze karıştı. «Henderson’a sizin sayenizde ulaştık, senatör. Birkaç yıl önce Moskova'da bize çalışan bir Rus albayını ülkeden çıkarmak üzereyken bir hata yaptım ve adamın adını sizin istihbarat komitesine açıkladım. Adam hemen ortadan kayboldu, kurşuna dizildi sanırım. Karısı ve üç çocuğu Sibirya’ya sürüldü, İyi bir ajan öldü ve ailesi de perişan oldu. Bunu iyi düşünün, senatör, bu gerçek bir hikâye, kahramanlarının hepsi de gerçek kişiler. Yoğun araştırmalardan sonra sızıntının sizden kaynaklandığını anladık, sonra da sizinle birlikte çalışanlar! takibe aldık. Emil, sen devam et.»

«Yardımcınız Henderson Rusların ağına düşürdüğü bir casus. Bindiği taksiye bir alıcı yerleştirdik. Özetlersek, senatör, sizin verdiğiniz söz de bantta kayıtlı, sözümüze rağmen Henderson'a açıkladıklarınızın kendisi tarafından KGB ajanına aktarılmasını da banda aldık. Siz herhangi bir yasayı ihlâl etmediniz, senatör, ama Henderson suçlu. Casusluktan yargılanacak.»

«Benim hiç bilgim yoktu,» diye kekeledi Donaldson.

«Böyle bir şeyi düşünmedik bile,» dedi Ritter.

Donaldson yardımcısına döndü. «Bir şey söyle!»

Henderson sustu, ne diyebilirdi ki?

«Bay Henderson bizimle çalışmayı kabul etti,» dedi Jacobs.

«Tabii siz Senatodan ayrılır ayrılmaz.»

«Bu da ne demek?»

«Senatör, on üç yıldır Senatodasınız, belki artık ayrılma zamanınız gelmiştir,» dedi Yargıç.

«Şantaj mı yapıyorsunuz?»

«Yok canım,» dedi yargıç. «Yasaya aykırı bir şey yapmadınız, ClA'den de hiçbir şey sızmaz. Ama Bay Henderson’un mahkemesi bizim dışımızda tabii. Şöyle bir başlık düşünün: Senatör yardımcısı ihanetle suçlanıyor. Senatör Donaldson hiçbir şeyden haberi olmadığını söylüyor.»

Jacobs devam etti. «Senatör, yanlış hatırlamıyorsam, Connecticut Üniversitesi birkaç yıl önce size kamu yönetimi kürsüsünü teklif etmişti. Niye çimdi kabul etmiyorsunuz?»

«Ya da Henderson hapse girer. Bunu benim vicdanıma mı bırakıyorsunuz?»

«Artık sizinle çalışamaz, bu kadar hizmetten sonra kovulursa dikkat çeker. Ama siz istifa ederseniz o da işsiz kalır, biz de ona yine gizli bilgiler elde edebileceği bir yerde iş buluruz. Tabii bu kez karşı tarafa vereceği bilgileri biz seçeceğiz.»

«Casuslukta sınır yoktur,» dedi Jacobs.

«Kazandınız, yargıç.»

«Emindim zaten. Başkana söylerim. Geldiğiniz için teşekkür ederim. Bay Henderson bu sabah işe biraz geç gelecek tabii. Ona kızmayın, senatör. Oyunu iyi oynarsa, birkaç yıl sonra serbest bile bırakabiliriz. Bu daha önce de oldu, ama önce bunu hak etmesi gerek. İyi günler, efendim.»

Henderson oyuna katılacaktı tabii. Diğer seçeneği ömür boyu hapisti. Taksideki teybi dinledikten sonra mahkeme kâtibinin önünde ifade vermiş ve bütün söyledikleri videoyla filme alınmıştı.

Uçuş olaysız geçti. Katamaran gövdeli kurtarma gemisinin kıç tarafında ufak bir helikopter pisti vardı, İngiliz Deniz Kuvvetlerinin helikopteri pistin bir metre üzerindeyken Ryan ve VVilliams atladılar. Helikopter hemen ayrıldı, Ryan’ la VVilliams da köprüüstüne götürüldüler.

«Gemiye hoşgeldiniz, baylar,» dedi komutan. «Washington'dan aldığım habere göre benim için yeni emirler getirmişsiniz. Kahve?»

«Çayınız var mı?» diye sordu VVilliams.

«Bulabiliriz sanırım.»

«Yalnız konuşabileceğimiz bir yere gidelim,» dedi Ryan.

USS DALLAS

Oyuna DALLAS'da girmişti artık. ELF ile gelen uzun şifreli mesajı Mancuso kamarasında bizzat çözdü. Komutan tekrar komuta merkezine döndüğünde yüzünde hınzır bir gülümseme vardı.

USS PIGEON

Pigeon, Amerikan Deniz Kuvvetlerindeki en gelişmiş iki denizaltı kurtarma gemisinden biriydi, batmış bir denizaltıyı bulmak ve personelini kurtarmak için dizayn edilmişti. Gemideki karmaşık teknolojilerin en başında, askıda taşıdığı Mystic adlı DSRV mini denizaltı geliyordu. Scaımp ve EthiGin Ailen denizaltılarının biraz güneyinde daire çiziyorlardı şimdi.

Yirmi mil kuzeyde üç Orion uçağıyla iki Perry sınıfı firkateyn sahanın emniyetini sağlamak için karakol yapıyorlardı.

«Pigeon, burası Dallas, cihaz kontrol, tamam.»

«Dallas, burası Pigeon, net ve kuvvetli, tamam.»

«Paket burada, tamam.»

«Komutan,» dedi Ryan. «Inyincible'da ışıldakla mesajı bir subay çekmişti. Burada da mümkünse siz kullanabilir misiniz ışıldağı?»

«Şaka mı ediyorsunuz? Bu harekâtın içinde olabilmek için her şeyi yapabilirim.»

Plan basitti aslında. Kızıl Ekim'in sığınmak istediği kesindi artık. Gemideki herkes de oybirliğiyle sığınmak da isteyebilirdi tabii, ama bu düşük bir ihtimaldi. Rusya'ya dönmek isteyecek herkesi gemiden çıkaracaklar, sonrada Rusların kullandığı cinsten patlayıcılarla başka bir denizaltıyı patlatıp batıracaklardı. Kızıl Ekim'de kalan personel, gemiyi Pamlico Sound'a götürecekler ve orada, Sovyet filosu geri dönene kadar

bekleyeceklerdi. Kızıl Ekim batmış olacak ve kurtarılan Sovyet personeli de bunu kanıtlayacaktı. Ne aksilik olabilirdi ki? Tabii binlerce aksilik olabilirdi.

KIZIL EKİM

Ramius periskoptan baktı. Görünürdeki tek gemi USS Pigeon'du ama ESM anteni ve radarı sayesinde civarda başka suüstü gemilerinin radar sinyallerini de görüyordu. Işıldakla verilen mesajı zihninden tercüme ederken, demek plan bu, diye aklından geçirdi.

«Geldiğiniz için teşekkür ederim, doktor.» İstihbarat subayı ikinci hekimin odasına yerleşmişti. «Anladığım kadarıyla hastamız kendine geldi.»

«Bir saat önce,» dedi Doktor Tait. «Yirmi dakika kadar kendindeydi, şimdi uyuyor.»

«Bu yaşayacağını mı gösterir?»

«Olumlu bir işaret sayılabilir. Beyinde hasar yok, ama hâlâ hayati tehlike var. Yarbayım, niye Rusların suratı asık?»

«Nereden çıkardınız bunu?»

«Açıkça görülüyor. Ayrıca bizim IJamie, Rusça bilen bir doktor arkadaşını buldu, şimdi hastanın başında o var.»

«Niye daha önce söylemediniz bunu?»

«Merak etmeyin, Ruslar da bilmiyorlar. Ayrıca bu tıp açısından da doğru bir karar. Ayıldığında hastanın söyleyeceği şeyler, şikâyetlerinin ne olduğunu bilebilmek bakımından tedaviyi olumlu etkileyebilir.» Cebinden bir kart çıkardı. «Neyse, hastanın adı Andre Katyskin, Leningradlı, gemide aşçıymış, gemisinin adı Politovskiy.»

«Tebrikler, doktor.» İstihbarat subayı amatörlerin nasıl bu kadar zekice davranabildiklerini merak etti.

«Evet, yine soruyorum, niye Ruslar surat asıyor? Ve neden sizden biri yukarda beklemiyor?» Dr. Tait birden durdu. «Tanrım, tabii başından beri adamın hangi gemiden olduğunu ve geminin neden battığını da biliyordunuz. Ruslar ısrarla adamın hangi gemiden kurtulduğunu bilmek

istiyorlar ,ama bunu öğrenince surat asıyorlar. Demek ki, bir başka kayıp denizaltıları daha var!»

Yargıç Moore telefonu açtı. «James, sen ve Bob, hemen buraya gelin.»

İki adam bir dakika sonrâ odadaydılar.

«Ne oluyor, Arthur,» diye sordu Amiral Greer.

«Kardinal'den gelen son mesaj.» Yargıç fotokopileri adamlara uzattı. «Bu haberi ne kadar çabuk ulaştırabiliriz?»

«O kadar uzağa mı? Bir helikopter ve birkaç saat, ama daha da çabuk ulaşmamız lazım bence,» dedi Amiral Greer.

«Kardinal'i tehlikeye atamayız. Mesajı hazırlayın, Deniz Kuvvetleri veya Hava Kuvvetleri elden teslim etsin.» Yargıç verdiği emirden nefret ediyordu ama seçim şansı yoktu.

Greer bağırarak itiraz etti. «Çok uzun sürecek, geç kalacak bu mesajı!»

«James, benim için de çok değerli o, ama konuşmanın faydası yok. Harekete geçin.»

Amiral Greer odadan çıkarken yüksek sesle sövüyordu.

KIZIL EKİM

Ramius'un sesi durgun ve endişeliydi. «Yoldaşlar, Kızıl Ekim'in subay, astsubay ve erleri. Makinelerimizi onarmak için gösterdiğimiz çabalar sonuç vermedi, bataryalarımız da bitmek üzere. Yardım alabilmek için Küba'dan da, anavatandan da çok uzaktayız. Birkaç saatlik elektriğimiz kaldı. Gemiyi terketmekten başka çaremiz yok. Yakınımızda bir Amerikan gemisi var, sözümona yardım öneriyor, bu bir rastlantı değildir. Size neler olduğunu anlatmak istiyorum, yoldaşlar. Aldığımız emirlerin ne olduğunu her nasılsa öğrenmiş olan bir emperyalist casus, gemimizi sabote etmiştir. Bu yüzden Amerikalılar bizi bekliyorlardı, yoldaşlar, bekliyorlar ve o kirli ellerini gemimize sürebileceklerini umuyorlar. Bunu başaramayacaklar. Sizler gemiyi terk edeceksiniz. Üst subaylar ve ben gemide kalıp gemiyi yok edecek patlayıcıları ateşleyeceğiz. Kızıl Ektm'i ele geçiremeyecekler! Burada derinlik beş bin metre. Nöbetteki personel dışında herkes toplu halde bataryasında emir bekleyecektir. Hepsi bu kadar!» Ramius komuta

merkezindekilere baktı. «Kaybettik, yoldaşlar.» Bugayev, Moskova'ya ve Amerikan gemisine gerekli mesajları çek, sonra yüz metreye dalacağız. Amerikalılara gemiyi ele geçirmek için hiçbir şans vermeyeceğim. Bu utanç verici durumun bütün sorumluluğunu üzerime alıyorum. Bunu hatırlayın, yoldaşlar, suç sadece ve sadece benimdir.»

USS PİGEON

«Mesaj alındı, SSS,» diye rapor etti telsizci.

«Daha önce denizaltıya bindin mi, Jack?» diye sordu

Cook.

«Hayır, inşallah uçmaktan daha emniyetlidir.» Ryan işi şakaya vurmaya çalışıyordu ama gerçekte çok korkuyordu.

«Pekâlâ, seni Mystic’e bildirelim bakalım!»

USS MYSTIC

Ryan ve VVilliams bindikten hemen sonra mini denizaltı vinçle suya indirildi ve kendi elektrik motorlarını çalıştırıp dalmaya başladı. On dakika sonra Rus denizaltısının baştaraftaki kaçış kaportasının üstüne geldiler. İki teknenin üst üste oturması ve aradaki boşlukta kalan suyun dışarı pompalanması beş dakika sürdü.

«Önden buyrun,» dedi Yüzbaşı 'VVilliams.

«Sanırım öyle olacak.» Ryan eğilip denizaltının kaportasına eliyle birkaç kere vurdu, cevap yoktu. Ryan bu kez bir İngiliz anahtarıyla vurmaya başladı, hemen üç vuruşla cevap geldi. Ryan kaportayı açan kolu çevirmeye başladı. İlk kaporta açılınca Ryan’la VVilliams aşağı inip ikinci kaportaya vurmaya başladılar.

KIZIL EKİM

Kaporta hemen açıldı.

«Baylar, ben Yarbay Ryan, ABD Deniz Kuvvetleri. Yardımcı olabilir miyiz?»

Konuştuğu adam kendinden daha iri ve daha kısa boyluydu, omuzlarında üç yıldız vardı, göğsü şerit rozetlerle doluydu, kolunda da

kalın tek bir sırma vardı. Demek Marko Ramius buydu...

«Rusça biliyor musunuz?»

«Hayır, efendim. İçinde bulunduğunuz acil durumu mümkünse açıklayabilir misiniz?»

«Reaktör dairesinde büyük bir sızıntı var, komuta merkezinin kıçında kalan bölmeler radyasyona maruz. Gemiyi terk etmemiz gerekiyor.»

Ryan «sızıntı» ve «reaktör» sözlerini duyunca sırtının ürperdiğini hissetti.

«Aman Tanrım! Hemen harekete geçelim öyleyse. Bir seferde yirmi beş kişi alabiliriz, efendim.»

«Biraz durun, Yarbay Ryan. Önce adamlarıma ne olacak, onu söyleyin.» Ramius bu soruyu yüksek sesle sormuştu.

«Konuklarımız olacaklar tabii. Tıbbi yardıma ihtiyaçları varsa, gereken her şey yapılacak. En kısa zamanda Sovyetler Birliği'ne geri dönecekler. Onları hapse atacağımızı mı sandınız yoksa?»

Ramius adamlarına dönüp Rusça bir şeyler söylemeye başladı.

Helikopterde gelirken, Williams’ın Rusça bildiğini belli etmemesine karar vermişlerdi. VVilliams'ın üstünde de Amerikan üniforması vardı şimdi.

«Dr. Petrov,» dedi Ramius. «İlk yirmi beş kişilik grubu siz alacaksınız. Adamlarınıza hakim olun, yoldaş doktor. Amerikalıların onlarla tek tek konuşmasına izin vermeyin. Doğrusu neyse onu yapın!»

«Anlaşıldı, yoldaş albay.»

Yirmi beş kişi tek tek yukarı çıktılar. DSRV’nin Kızıl Ekim’den ayrıldığını, çıkan gürültüden anladılar.

Sessizlik uzun ve sıkıcı oldu. Kamaranın bir köşesinde Ryan ve Williams, diğer köşesinde Ramius ve adamları duruyordu. Ryan subaylarından biri bir sigara çıkarınca Ryan bunun buzları kırmak için bir fırsat olduğuna karar verdi.

«Bir sigara rica edebilir miyim, efendim?»

Borodin sigarayı ikram etti ve yaktı.

«Teşekkürler. Aslında bırakmıştım ama patlak bir reaktörle su altında olunca bu pek tehlikeli sayılmaz artık.»

«Buraya nasıl geldiniz?» diye sordu Ramius.

«Virginia körfezine gidiyorduk, albayım. Geçen hafta bir Sovyet denizaltısı battı orada.»

«Öyle mi?» Ramius bu bahaneye bayılmıştı doğrusu.

«Evet, albayım. Bizim Alfa sınıfı dediklerimizden biri. Bir denizci kurtulmuş, o da şu anda Norfolk Deniz Hastanesinde. Adınızı sorabilir miyim, efendim?»

«Marko Aleksandrovich Ramius.»

«Jack Ryan.»

«Oıvven VViliams.» El sıkıştılar.

«Aileniz var mı?» diye sordu Ramius.

«Evet, efendim. Eşim, bir oğlum ve bir kızım var. Sizin, efendim?»

«Hayır, ailem yok.» Ramius döndü ve genç Rus subaylarından birine hitap etti. «Bu grup senin, doktora söylediklerimi duydun!»

«Evet, yoldaş albay.»

Mystic tekrar Kızıl Ekim'in üzerine kenetlenirken madeni bir gürültü kulakları doldurdu. Aradan yalnız kırk dakika geçmesine rağmen sanki haftalar gibi gelmişti herkese. Tanrım dedi Ryan içinden. Ya reaktörde gerçekten sızıntı varsa?

USS SCAMP

İki mil uzakta USS Sccsmp, Ethan Ailen denizaltısından birkaç yüz metre mesafede durdu. Her iki denizaltı da sualtı telefonuyla sürekli haberleşiyorlardı. Scamp’ın sonar personeli bir saat önce üç denizaltının geçişini kaydetmişlerdi. Pogy'yle Dallas da, Kızıl Eklm’le diğer iki

Amerikan denizaltısının arasında mevki almışlardı. Hepsinin bulunduğu mevki bilinen suüstü deniz trafiğinin kullandığı rotalardan uzaktaydı.

KIZIL EKİM

Teğmen Svyadov'un liderliğinde üçüncü grup gemiyi terk ederken, sıranın sonunda bulunan bir aşçı, teybini unuttuğunu söyleyerek izin istedi. Herkes bir an önce gemiyi terk etme telaşında olduğundan onun geriye dönmediği hiç kimsenin dikkatini çekmedi. Gemiyi terk edecek tek bir grup kalmıştı.

Gemiye çıkan Sovyet personeli hemen yemekhaneye alındı. Tost ve pastırmalı yumurtayla kahveden oluşan bir yemek Rusları pek memnun etmişti. Rusların çevirmen aracılığıyla biraz daha pastırma istemeleri üzerine tabaklar birer kere daha dolduruldu.

Petrov en çok sevinenlerden biriydi, tok insanları yönetmek daha kolay olacaktı kuşkusuz.

Herkes yemekle meşgulken kıyıdan gelen bir helikopter gemiye kondu ve içinden inen yirmi kişiden biri koşarak köprüüstüne çıktı.

KIZIL EKİM

«Son grup bu,» diye mırıldandı Ryan. Mystic'in son turu bir saat sürmüştü. Kapaklar açılınca mini denizaltının komutanı yüzbaşı aşağı atladı.

«Boylar, bundan sonraki yolculuk biraz gecikecek korkarım. Bataryalarımız bitmek üzere, dolmaları için doksan dakika beklemeniz gerekecek. Herhangi bir sorun var mı?»

«İstediğiniz gibi olsun,» dedi Ramius ve adamlarına dönerek durumu anlattıktan sonra son grubu Ivanov'un emrine verdi. «Üst subaylar benimle kalacaklar, yapacak işlerimiz var.» Ramius, genç subayın ellerini tuttu. «Eğer başımıza bir şey gelecek olursa, Moskova'ya görevimizi yaptığımızı söyleyin.»

Ivanov ağlomaklı bir sesle cevap verdi. «Başüstüne, yoldaş albay.»

Ryan son grubun da ayrılışını seyretti. Uçmak da ürkütücüydü ama kıyıdan üç yüz mil açıkta, dünyanın en büyük denizaltısının içinde ve okyanusun derinliklerinde bulunmak çok korku vericiydi. Ayrıca bu tekneyi yürütecek sadece on kişi vardı şimdi.

Ramius birden hazırola geçti ve Ryan'a döndü. «Yarbay Ryan, ben ve subaylarım, ABD'den siyasi sığınma hakkı istiyoruz, size bu denizaltıyı hediye getirdik.»

Ryan önceden cevabını hazırlamıştı. «Albayım ABD Başkanı adına istediğinizi kabul etmek benim için bir şereftir. Özgürlüğe hoşgeldiniz, baylar.»

Bulundukları kamaradaki iç haberleşmenin düğmesinin açık olduğuna hiç kimse dikkat etmemişti. İki bölme ötede konuşulanları dinleyen aşçı, kalmakla ne kadar isabetli davrandığını düşündü, yanılmış olmayı ne kadar isterdi aslında. Görevini yapacaktı.

«Ne söyleyeceğimi bilemiyorum, baylar, gerçekten başardınız.» Ryan bütün subayların tek tek ellerini sıktı.

«Affedersiniz, yarbayım,» dedi Kamarov. «Rusça biliyor musunuz?»

«Ne yazık ki hayır. Yüzbaşı Williams konuşuyor. Burada benim yerimde hepsi de Rusça konuşan dört subay olacaktı ama dün helikopterleri düştü.» Williams tercüme etti, Rus subaylarından dördü hiç İngilizce bilmiyorlardı.

«Peki şimdi ne olacak?» diye sordu Ramius.

«Birkaç dakika sonra buradan iki mil ötede bir nükleer denizaltı patlayarak batacak. Bizim eski hurda denizaltılarımızdan biri. Adamlarınıza gerçek niyetinizi söylemediniz umarım.»

«Gemide savaş çıkardı.» dedi Ramius gülerek. «Sonra?»

«Herkes Kızıl Ekim'in battığından emin olunca kuzeybatıda Ocracoke körfezine girip bekleyeceğiz. USS Dallas ve Pcgıy bize eşlik edecekler. Albayım, bu kadar az adamla gemiyi yürütebilecek misiniz?»

«Bu adamlar dünyadaki bütün gemileri yürütebilirler. Peki, gemiden ayrılan personelim bize ne olduğunu bilmeyecek mi?»

«Hayır. Piegon’da bir sualtı patlaması olduğu tespit edilecek, bunu herkes de görecek. Sovyet Filosu ayrılınca da bu güzel hediyeyi devamlı saklayabileceğimiz bir yer bulacağız. Sizler tabii ki konuğumuz olacaksınız. Pek çok kişi sizinle konuşmak isteyecektir kuşkusuz, ama şu anda emin olmanızı istediğim tek şey, sizlere ummadığınız ölçüde iyi davranılacaktır.»

«Ya politik eğitim?» diye sordu Kamarov.

Ryan gülümsedi. «Yüzbaşım, biri sizi alıp bu ülkede sistemin nasıl işlediğini anlatır, bu da en fazla iki saat sürer. Bu konuşma biter bitmez hemen eleştirmeye başlayabilirsiniz. Bütün dünya yapıyor bunu, siz niye yapmayasınız? İnanın bana, bu ülkeyi belki benden daha çok seveceksiniz, ben belki içinde yaşadığım halde yeterince değerini bilemiyor olabilirim. Şimdi sanırım yapacak işleriniz vardır.»

«Doğru,» dedi Ramius. «Gelin bakalım yeni, yoldaşlarım, size de iş verelim.»

Ryan ve Ramius füzelerin bulunduğu bölmeye gittiler. Ryan iki yüz ayrı nükleer başlığın bulunduğu bu yerde tüylerinin ürperdiğini hissetti. Daha sonra komuta merkezine geçtiler.

«Buraya oturun.» Ramius serdümenin iskemlesini işaret etti.

«Ne yapmam gerekiyor?»

«Dümen tutacaksınız, yarbayım. Daha önce hiç yapmadınız mı?»

«Hayır, efendim. Daha önce hiç denizaltıda bulunmadım.»

«Ama deniz subayısınız!»

Ryan başını salladı. «Hayır, albayım, ben ClA'denim.»

«CIA mi?» Ramius’un sesi âdeta tıslar gibiydi.

«Biliyorum, biliyorum, bize 'Karanlık Güçler’ diyorlar. Albayım, o karanlık güçlerin bu üyesi, bu iş sona ermeden muhtemelen altına kaçıracaktır. Ben masa başında çalışırım.., ve inanın bana, şu an en çok istediğim şey evime, karıma ve çocuklarıma kavuşmaktır. Eğer aklım olsaydı zaten, Annapolis’de kalıp kitaplarımı yazmaya devam ederdim.»

«Ne kitabı?»

«Ben tarihçiyim, albayım. Birkaç yıl önce analizci olarak çalışmamı önerdi CIA. Ne olduğunu biliyor musunuz? Ajanlar bilgileri getirirler, ben de bunların ne anlama geldiğini yorumlarım. Her neyse, ben aslında deniz tarihiyle ilgili kitaplar yazardım.»

«Bana kitaplarınızdan söz edin.»

«Çözümler ve Kararlar, Lanetli Kartallar, bir de yeni çıkacak olan Savaşan Denizci, Amiral Halsey'in biyografisi. İlk kitabım Leyte muharebesiyle ilgiliydi ve sanırım sizin Morskoi Sborrıjk'de eleştirisi yapıldı. Savaş şartlarında verilen taktik kararlarla ilgili bir kitapdı. Frunze Akademisinin kütüphanesinde en az bir düzine olması gerekir.»

Ramius bir süre düşündü. «Ah evet, okudum onu. Yanılmışsınız, Ryan, Amiral Halsey'in kararları aptalcaydı.»

«Albay Ramius, benim ülkeme çabuk uyum sağlayacaksınız. Baksanıza daha şimdiden kitap eleştirisi yapıyorsunuz. Albay Borodin, bir sigara alabilir miyim?»

Borodin açılmamış bir paket sigarayla bir kutu kibriti Ryan'a verdi.

USS AVALON

Mystic'in dördüncü turunu tamamlayışı, Etharı Ailen ve Scamp'ın harekete geçmeleri için bir işaret olarak kararlaştırılmıştı. USS Avalon yaşlı denizaltıya kenetlendiğinde personel çıkmaya hazırdı. Geminin bütün iç sızdırmaz bölmeleri ve kaportaları açık bırakılmıştı. En sondaki subay, peşisıra uzayıp giden ve patlayıcılara bağlı telleri zaman ayarlı patlatma mekanizmasına bağladı. Sonra, «Her şey hazır, komutan,» diye rapor etti.

Ryan, Ramius'un verdiği emirlerle adamların yerlerini alışlarını izledi. Çoğu kıç tarafa, makine dairesine gitmişti. Ramius her şeyi önce İngilizce söylüyor, sonra Rusça tekrarlıyordu.

«Kamarov ve Williams, baş taraftaki bütün kaportaları kapatın.»

Ramius, Ryan'a dönüp açıkladı. «Eğer bir aksilik olursa..., olmaz ya... onarım yapacak kimse yok, onun için sızdırmazlığı sağlamak zorundayız.»

'Mantıklıydı tabii bu. Komuta merkezinde Ramius'la Ryan yalnızdılar şimdi.

«Ne zaman kalkıyoruz?» diye sordu Ramius.

«Hazır olur olmaz, efendim. Ocracoke Körfezine gece yarısı sekiz dakika geçe, gel-git'in en yüksek noktasında girmemiz gerekiyor. Başarabilir miyiz?»

Ramius haritaya baktı, «Kolayca,» dedi.

Kamarov ve Williams muhabere kamarasından geçiyorlardı. Arkalarındaki kaportayı açık bırakıp füze bataryalarının bulunduğu böiüme girdiler. Önce aşağı güverteye inip buradaki kaportaları kapattılar, sonra tekrar üst güverteye çıkıp torpido kamarasını da kapattıktan sonra kıça doğru yürüyerek torpido mağazası ve personelin yatma yerlerine geldiler.

'Williams sorular soruyor, Kamarov da anadilinde konuşmanın verdiği rahatlıkla hepsini cevaplıyordu. Her ikisi de yetenekli birer profesyoneldi ve aynı meslekten olmanın oluşturduğu tuhaf bir birlikteliği paylaşıyorlardı sanki. Williams denizaltının yapılış tarzından çok etkilenmiş ve bunu açıkça birkaç kez söylemişti. Geminin yapımında en küçük ayrıntılara dikkat edilmiş, sessizliğin ve ses geçirmezliğin sağlanması için yerlere halı bile kaplanmıştı.

Füze bataryasının üst güvertesine tekrar girdiklerinde. Williams buradaki tavan lambalarının açık olduğunu hatırladı. Yoksa kapatmışlar mıydı?

Ryan rahatlamaya çalışıyor, ama bir türlü başaramıyordu. Kıç taraftakiler reaktörü çalıştırmaya başlamışlardı. Ryan birden başını kaldırdı, sanki sesi duymadan önce hissetmişti. Beyni sesin kaynağının ne olduğunu çözümlemeden önce bütün vücudu ürperdi. Ne olduğunu bildiği halde sordu yine de.

«Neydi o ses, albay?»

«Ne?» Ramius kamaranın kıç tarafındaydı ve çalışmaya başlayan Tırtıl'ın homurtusu duyuluyordu.

«Bir silah sesi duydum... hayır, birkaç el ateş edildi,» dedi Ryan.

Ramius güldü. «Tırtıl'ın gürültüsüdür, hem zaten denizaltıya ilk defa biniyorsun, bütün seslere yabancısın. İlk kez dalış daima zordur, benim için de öyle olmuştu.»

Ryan ayağa kalktı. «Dediğiniz doğru, albay, ama ben silah sesini tanırım.» Ceketinin önünü açıp tabancasını çekti.

«Ver onu bana, benim gemimde tabancayla gezemezsin.»

«Kamarov'la Williams neredeîer?»

Ramius omzunu silkti. «Doğru, biraz geç kaldılar, ama bu büyük bir gemi.»

«Ben baş tarafa gidip kontrol edeceğim.»

«Yerinde kalacaksın.» Ramius emrediyordu. «Ne diyorsam onu yapacaksın.»

«Albay, silah sesleri duydum ve baş tarafa gidip bakacağım, siız hiç vuruldunuz mu? Ben vuruldum, izlerini de hâlâ taşıyorum. Dümeni devralsanız iyi olur, efendim.»

Ramius telefonu kaldırıp Rusça bir şeyler söyledi.

«Ben de seninle gelip gemimde hayaletler olmadığını kanıtlayacağım.» Eliyle tabancayı gösterdi. «Bir de casus değilim diyordun!»

«Komutan, ne istiyorsan ona inanabilirsin, tamam mı? Bu uzun bir hikâyedir, sana da bir gün anlatırım.»

O sırada Rus subaylarından biri girdi içeri, Ramius bir şeyler söyleyince güldü adam, ama silahı görünce gülümsemesi donuverdi.

«izninizle, komutan,» dedi Ryan ve baş tarafı işaret

etti.

«Devam et, Ryan.»

Ryan muhabere merkezine girerken gözleriyle çevreyi dikkatle araştırdı. Füze bölmesinin kaportası kapalıydı. Ryan tek eliyle kaportanın dairesel açıp kapama mekanizmasını çevirdi ve kaportayı açtı.

«Lanet olsun!» Ryan derin bir nefes aldı ve Ramius'a gelmesi için işaret etti. Füze bölmesi loştu, öteki uçta parlak bir ışık görünüyordu, kaportanın yanında hareketsiz yatan iki karaltı vardı.

«Hayaletler, öyle mi, komutan?»

«Kamarov bu!» Ramius fısıltıyla Rusça sövdü. Ryan tabancasının namlusuna bir kurşun sürdü ve ayakkabılarını çıkardı.

«Ben halletsem dafta iyi olur. Bir zamanlar deniz piyade subayıydım.» Ryan bölmeye girdi.

Füze bölmesi denizaltının üçte birini kaplıyordu ve iki güverteliydi. Alt güverte bütünüyle madenden yapılmış, üst güverte ise kafes şekiinde tellerle kaplanmıştı.

Ryan kaportayı kapattı ve sağa doğru harekete geçti. Işık, üst güvertenin sancak tarafında en baştaki füze rampasından geliyor ve hareket ediyordu, ayrıca bir sürtünme sesi vardı.

«Niye ben» diye fısıldadı kendi kendine. Işığın kaynağına varabilmek için altmış metre mesafeyi açık ve korumasız bir alanda geçmek zorundaydı, bu arada on üç tane füze rampasını da aşması gerekiyordu.

İlk iki tanesini geçti, her tarafından ter boşanıyordu. Kafesli tellerden yapılmış güverte tabanı ayaklarını acıtmaya başlamıştı. Karanlıkta giderken ayda yürüyen astronotlara benzetti kendini, ama tabii ayda astronotları vurmak için bekleyen kimse yoktu. Omzuna bir el dokununca sıçrayarak geri döndü, Ramius'du gelen. Bir şey söylemek üzereyken Ryan susmasını işaret etti. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki, mors alfabesiyle mesaj gönderebilirdi. Kendi soluğunun bile sesini duyabilirken nasıl olup da Ramius'un gelişini duymamıştı?

İşaretle anlaştılar, biri füze rampasının iç tarafından, diğeri dış tarafından dolaşarak ilerleyeceklerdi. Ryan beyaz gömleğinin karanlıkta seçilmemesi için ceketini düğmeledi ve yakalarını kaldırdı. Yedinci rampaya geldiklerinde baş taraftan gelen ses iyice duyulmaya başlamıştı. Işık kesinlikle hareket ediyordu. Her kimse o, ne yapıyordu? Füzelerden biriyle mi uğraşıyordu acaba? Acaba kaç kişi vardı? Ramius adamlarını gönderirken neden sayım yapmamıştı ki?

Altı füze rampası daha kalmıştı. Ramius, Ryan'ın ayaklarının çıplak oiduğunu o sırada gördü, iyi fikirdi bu, sol ayağıyla uğraşırken ayakkabı yere düştü ve madeni bir ses yankılandı. Ryan açıktaydı şimdi, donup kaldı orada.

Işık yönünü değiştirdi. Ryarı sola döndü, füze rampasının arkasına dolaştı. Beş tane kalmıştı şimdi. Birden yarım bir yüz ve parlak bir alev gördü. Silah sesiyle seken kurşunun çıkardığı madeni sesi aynı anda duydu ve geriye çekildi.

«Karşı tarafa geçiyorum,» diye fısıldadı Ramius,

«Ben söyleyene kadar bekle!» Ryan, Ramius'u kolundan tutarak füze rampasının sağ tarafından dolaştı. Adamın yüzünü gördüğü an ateş etti ve aynı zamanda Ramius'u itti. Marko diğer tarafa koşup bir rampanın arkasına gizlendi.

«Seni ele geçirdik!» diye bağırdı Ryan.

Çok genç ve korku dolu bir ses cevap verdi. «Hiçbir

şeyi ele geçiremediniz.»

«Ne yapıyorsun sen?» diye sordu Ryan.

«Ne yaptığımı sanıyorsun, Amerikalı?» Bu kez ses daha kendinden emin bir tonda çıkmıştı. Herhalde savaş

başlıklarından birini patlatmaya çalışıyor, diye düşündü

Ryan.

«O zaman sen de öleceksin!» diye bağırdı Ryan. Kimdi karşılarındaki acaba? Bir subay? KGB ajanı? Personelin arasına sızmış bir GRU görevlisi?

«Evet, o zaman ben de öleceğim,» dedi ses. Işık yer değiştirmeye başladı; adam yaptığı işe geri dönüyordu. Ryan iki el ateş etti ve seken kurşunların sesini duydu. Dört kurşunu kalmıştı. Derin bir nefes aldı ve bir sonraki rampaya doğru sıçradı. Adam da bunu bekliyordu. Ryan kendini yere attı ve kurşun boşa gitti. Doğrulurken bağırdı. «Kimsin sen?»

«Bir Sovyet kahramanı! Sen ülkemin düşmanısın ve bu gemiyi ele geçiremeyeceksin!»

Çok konuşması iyiye işaretti. «Adın ne?»

«Adımın önemi yok!»

«Ailen yok mu?»

«Var, ve benimle gurur duyacaklar.»

Bir GRU ajanı, Ryan emindi bundan. Politik subay olamazdı bu, İngilizcesi fazla iyiydi. Karşısında iyi yetiştirilmiş faal bir ajan vardı. Üstelik bir fanatik değil, yaptığının görevi olduğuna inanan bir kahraman.

Korkuyordu tabii, ama görevini yapacaktı.

Beni de bu boktan gemiyle beraber uçuracak, diye aklından geçirdi. Yine de bir ümit vardı. Adamın yapması gereken onu durdurmak ya da yeterince geciktirmekti. Rampanın köşesinden baktı.

«Ölmen gerekmez, dostum. Silahını bırakırsan...»

Ryan sustu, ne diyecekti ki? Federal bir hapishane, belki de bütünüyle ortadan kayboluverme. Denizaltının ellerine geçtiğini Moskova öğrenmemeliydi.

«... Ve de CIA beni öldürsün öyle mi? Eğer öleceksem, benim amacıma uygun bir ölüm olacak bu, dostum!»

Işık söndü. Acaba işini bitirmiş miydi? Eğer öyleyse ölmek üzereydiler. Ya da belki ışığı yerini belli ettiği için söndürmüştü. Eğitilmiş ya da acemi bir çocuktu o, hem de korkmuş bir çocuk!

Eşim ve iki çocuğum var, bu adama ulaşamazsam onları kaybedeceğim!

Sonra ne olacaktı? «Noeiiniz kutlu olsun çocuklar, Babanız havaya uçtu, kusura bakmayın, gömebilecek bir şey artmadı ki!»

Ryan dua etmek istedi, ne için dua edecekti ama? Bir çocuğu öldürmek üzere yardım istemek için! Tanrım, ne yapalım bu işler böyle...

«Orada mısın, albayım?»

«Da!»

Bu GRU ajanını biraz daha endişelendirecekti herhalde. Üç rampa kalmıştı; soluk soluğaydı, dinlenmesi gerekti. DÜŞÜN!

«Belki anlaşabiliriz,» diye bağırdı Ryan.

«Evet, kurşunu nereden yiyebileceğimi seçebilirim belki!»

«Belki Amerikalı almak istersin!»

«Ailem ne olacak peki?»

«Belki onları da çıkarabiliriz.» Konuşurken bir yandan ilerliyordu Ryan. İki rampa kalmıştı.

«Gel bakalım Amerikalı beraber öleceğiz.»

Kaç kurşunu kalmıştı, emin değildi Ryan. Yedek şarjör boştu, onu diğer tarafa atsa dikkatini çeker miydi acaba? Filmlerde işe yarıyordu bu, gerçekte ne olurdu bilmiyordu ama denemekten başka çare yoktu. Yedek şarjörü sol eline aldı, kaybedecek zaman da yoktu artık.

Ramius daha önce harekete geçti, alabandaya sıçrayıp tavan lambalarından birini açtı, adam tam o sırada ateş etti. Ramius kendini yere atarken Ryan yedek şarjörü sağ tarafa attı ve sol taraftan fırladı, kalan mesafeyi yuvarlanarak aştı. Adam Ryan'a doğru dönerken Ryan altı el ateş etti. Rus önce havaya fırladı, sonra düştü.

İki kurşundan biri sol göğsüne girmiş, biri karaciğerini parçalamıştı Yirmi yaşlarındaydı çocuk, parlak mavi gözleri Ryan'a bakarken bir şeyler söylemek istiyor gibiydi.

«Albay, iyi misiniz?» diye bağırdı Ryan.

«Yaralıyım ama yaşayabilirim sanırım. Kimmiş?»

«Ben nereden bileyim?»

Çocuk ölüyordu artık. Ryan diz çöktü, başını elleri arasına aldı.

«Anlaşabilirdik belki,» dedi. Son sözleri anlaşılmadı, pembe kanlı köpükler arasında öldü Rus denizcisi. «Üzgünüm,» diye mırıldanan Ryan birden kusmaya başladı. Ayağa kalkmak ve gerçeğe denmek zorundaydı.

Ramius baldırından yara almış, kan kaybediyordu. Yüzbaşı Williams ise göğsünden ve başından vurulmuştu. Baştaki yara sıyrık gibi görünüyordu ama göğüsteki yara kalbin hemen altındaydı. Kamarov'un hiç şansı olmamıştı, tek bir mermi burnunun üstünden girmiş ve başının arkasından çıkmıştı.

«Tanrım,» dedi Ryan. «Niçin kimse yardıma gelmedi?»

«Kaportaları kapattık,» dedi Ramius. «İç haberleşme aygıtımız var.»

«Hangi düğme?»

Ramius eliyle «iki» işareti yaptı.

«Komuta merkezi, ben Ryan. Yardıma ihtiyacımız var, Albay Ramius yaralandı,»

Aygıttan yüksek sesie ve Rusça cevap geldi, Ramius da bulunduğu yerden bağırarak cevap verdi. Ryan füzeye baktı, başlık kısmından dışarıya teller çıkmıştı.

«Ne yapıyordu bu çılgın? Savaş başlığını mı ateşleyecekti acaba?»

«İmkansız, emniyet mekanizması vardı.»

«Peki ne öyleyse, bu teller nereye gidiyor?»

«Güdüm bölümüne.»

Ryan yerde lastik bir kese buldu, ucunda ağza alınacak bir kısım vardı.

«Bu nedir? Bu bir oksiien maskesi, adam kaçmayı düşünüyormuş. Aman Tanrım, saatli bomba!»

Ryan bölmeye girip telleri rasgele koparmaya başladı. «Ah!» Elektrik şokundan sonra bir süre ölümü bekledi, ama hiçbir şey olmadı, elektrik çarpmıştı sadece. Bir dakika sonra ulaşabildiği bütün telleri koparmıştı. Daha sonra elindeki fenerle kırıtabilecek her şeyi kırdı. Güdüm bölümünün içi oğlunun oyuncak kutusuna dönmüştü.

Koşarak gelen ayak sesleri duydu, Borodin en öndeydi.

«Bu bizim aşçı!» dedi Borodin.

Ryan yerden silahı aldı. «Bu da yemek kitabı herhalde. Sanırım bir GRU ajanıydı. Bizi havaya uçurmaya çalışıyordu. Albay Ramius, emin olmak için bu füzeyi ateşlesek!»

«İyi fikir,» dedi Ramius. Sesi gittikçe yavaşlıyordu sanki.

«Kontrol kapağını kapat, kontrol odasından ateşleyebiliriz.»

Ryan füzenin açık kalan bütün kapaklarını kapattı. Borodin ve bir başka subay Williams’ı kıç tarafa taşırken Ryan, Ramius'un yürümesine yardım etmeye çalıştı. Birisi yaranın üst kısmını bir pantolon kemeriyle sıkmıştı.

«Çok aptalca davrandınız, albay,» dedi Ryan.

«Bu benim gemim. Aslında kabahat benim, adamları saymam gerekirdi.»

Ryan kaportadan çıkıp Ramius’un geçmesine yardım ederken kemer çözüldü, yara yine kanamaya başlamıştı.

«Kaportayı kapa ve kilitle,» dedi Ramius.

Ryan kontrol odasında Ramius’u bir koltuğa oturttu.

«Bir bıçağınız var mı, efendim?»

Ramius cebinden bir çakı çıkardı, zincirin ucunda başka bir şey daha vardı.

«Al şunu. Savaş başlıklarının anahtarıdır bu. Bunu kullanmadan nükleer başlıklar ateşlenmez. Sende kalsın.» Ramius güldü, nasıl olsa Putin’in anahtarıydı o.

Ryan anahtarı boynuna taktı, çakıyla Ramius’un pantolonunu kesti. Kurşun ete girmişti. Ryan kendi mendilini kurşunun giriş yerine koydu, Ramius’un mendilini de çıkış yerine bastırdı ve kemeri iyice sıktı.

«Karım bunu beğenmezdi ama ne yapalım, bununla idare edeceğiz.»

«Karın mı?»

«Göz doktoru ve operatördür. Vurulduğum gün bana aynısını yapmıştı.»

Ramius’un bacağında morarma başlamıştı, ama Ryan kemeri henüz gevşetmek istemiyordu.

«Füzeyi ne yapıyoruz?»

Ramius haberleşme aygıtıyla üç subay çağırdı. Hepsinin boyunlarında füze anahtarları vardı. Ramius kendi anahtarını da Ryan’a verdi. Beş tane panelin kapağı açıldı, herkes anahtarlarını yuvalarına soktu.

Füze subay,, füze bölmesini suyla dolduracak düğmeye bastı ve ön kapağı açtı.

«Anahtarı çevir, Ryan,» dedi Ramius.

Hepsi aynı anda anahtarlarını çevirdiler. Bir numaralı SS-N-20 füzesi ateşlenince gemi sarsıldı.

USS DALLAS

«O ne?» dedi Jones. «Komuta merkezi, sonar. Hedef bir füze ateşledi.»

«Neler oluyor?» Mancuso yıldırım gibi sonara gelmişti.

«Hedef bir füze attı, efendim, ama füzenin motoru ateşlenmedi, füze suyun ortasında duruyor.»

Füze yerinden fırladıktan sonra denizaltının on beş metre yukarısında durdu. Ryan’ın tam kapatamadığı kapaklardan içeri su doldu, başı ağır gelen füze döne döne derinlere doğru 'battı.

USS ETHAN ALLEN

Personel gemiden ayrılırken saatli patlama mekanizması otuz dakikaya ayarlanmıştı. Bu da personelin USS Seamp’a geçişi ve oradan uzaklaşmaları için yeterliydi. Dört büyük bomba, birer milisaniye aralıkla ateşlendi ve hurda denizaltı şişen bir balon gibi patladı. Hasar görmeyen tek parça reaktör olmuştu, o da tek başına okyanusun derinliklerine yuvarlanıp gitti. Enkaz parçalan okyanusun kumlu tabanında üç millik bir alana yayıldı.

USS DALLAS

«Allah kahretsin.» Jones kulaklıkları çıkarıp attı, bütün süzme devrelerine rağmen patlamanın şiddetiyle meydana gelen ses dalgası kulaklarını sağır etmişti sanki.

Mancuso mikrofonu aldı. «Bütün personel dikkat, komutan konuşuyor, Duyduğunuz sesle ilgili endişe edilecek bir durum yoktur. Hepsi bu kadar, tamam.»

BEYAZ SARAY

«Ryan'a zamanında ulaşabildiniz mi?»

Yargıç Moore koltuğunda büzüldü. «Hayır, efendim.» «Helikopter birkaç dakika geç kaldı, yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu.»

«Ondan bunu yapmasını şahsen ben istedim, yargıç. BEN!»

Yargıç, gerçeklerin dünyasına hoşgeldiniz, Sayın Başkan, dedi içinden. Adam şanslıydı aslında, daha hiç kimseyi bile bile ölüme göndermemişti.

«Bekleyip göreceğiz, efendim. Bu haberin kaynağı, her türlü harekâttan önemli, biliyorsunuz.»

«Pekâlâ, Senatör Donaldson'dan ne haber?»

«Kabul etti. Harekâtın bu yönü kusursuz oldu.» «Ruslar yutacak mı?» diye sordu Dr. Pelt. «Henderson'un kod adı Oassius, çok güvendikleri bir casus. Bu attığımız adımdan sonra Rusların göstereceği tepkiye göre bundan böyle ne ölçüde yanıltıcı istihbarat verilebileceğini kararlaştıracağız. Henderson işe yarayacaktır sanırım, ama gözümüzün üzerinde olması gerek. KGB'nin çift taraflı çalışanlara ne yaptığını hepimiz biliyoruz.»

ON BEŞİNCİ GÜN

17 ARALIK CUMA

OCRACOKE KÖRFEZİ

Ayışığı yoktu. Üç denizaltı, gece yarısından sonra beş mil süratle peşpeşe körfezden içeri girdiler. Önde Pogy, arkada Kızıl Ekim ve en arkada da Dallas vardı. Körfezin her iki yanındaki kıyı koruma istasyonları boşaltılmış, personelin yerini deniz subayları almıştı.

Ryan köprüüstündeydi. On sekiz saat teknenin içinde kaldıktan sonra dış dünyayı görebilmek büyük mutluluktu. Pruvada Pegy'nin zayıf kırmızı bir kılavuz fenerinden başka hiçbir şey görünmüyordu. Rüzgâr batıdan yirmi mil süratle esiyordu. Kanalı geçtikten sonra Zodiac tipi bir sürat teknesi hızla yanlarına geldi.

«Kızıl Ekim!» diye karanlıktan bir ses geldi.

«Cevap verebilir miyim, Albay Borodin?» diye sordu Ryan.

Borodin başını salladı.

«Ben Ryan. Gemide iki yaralı var, biri çok ağır. Hemen bir doktor ve ameliyat ekibi istiyoruz. Anlaşıldı mı?»

«İki yaralı var, doktor istiyorsunuz, anlaşıldı. Hemen hava yoluyla bir doktor indireceğiz. Pogy ve Dollas'da sıhhiye ekibi var, ister misiniz?»

«Derhal gönderin.»

«Pekâlâ. Pcgy'i iki mil daha izleyin ve hazır olun.» Zodiac geri dönüp sürat arttırdı ve gözden kayboldu.

«Tanrıya şükür,» dedi Ryan.

«Tanrıya inanır mısın?» diye sordu Borodin.

«Tabii, herkes bir şeye inanmak zorundadır.»

«Neden, Yarbay Ryan?»

«Çünkü, eğer inanacağın hiçbir şey yoksa, yaşamın anlamı kalmaz, o zamanda Sartre ve Camus haklı demektir; her şey bir kaosdan ibarettir, yaşam anlamsızdır. Daha ayrıntılı bir anlatım istiyorsan, tanıdığım birkaç papaz var.»

Borodin cevap vermedi; biraz sonra birkaç derece sancağa doğru rota değiştirdiler.

USS DALLAS

Yarım mil geride Mancuso gece görüş dürbünüyle pruvaya bakıyordu, Mannion dG yanıbaşındaydı.

«Tanrım, şu işe bak!» dedi Mancuso.

«Haklısınız, efendim,» dedi Mannion. «Ben de hâlâ inanamıyorum... Zodiac geliyor, efendim.» Elindeki küçük telsizi komutana verdi.

«Beni duyuyor musunuz?»

«Ben Mancuso, devam edin.»

«Öndeki dostumuz durunca on adam seçip gönderin, sıhhiye de içlerinde olsun, iki yaralı varmış. En iyi adamlarını seç, yarbay, ihtiyaçları olacak. Adamları seçerken dilini tutacak olanları bul.»

«Alındı anlaşıldı. Sıhhiye dahil on kişi. Tamam.»

Zodicc hızia ayrılıp Pogy’e doğru gitti.

«Geliyor musun, Pat?»

«Tabii, efendim. Siz de gelecek misiniz?»

Mancuso gülümsedi. «Sanırım Charrvbers, Dallas'a bir iki gün komuta edebilir.»

Kıyıdaki sahil koruma istasyonunda bir subay Norfolk’daki Atlantik Başkomutanlığıyla konuşuyordu. İçerisi subay doluydu. Burada sadece iki saat kalacaklar ve ayrıldıktan sonra her şey eski halinde bırakılacaktı. Dışarda bir amiralle birkaç albay gece görüş dürbünleriyle denizaltıları seyrediyorlardı.

CHERRY POINT -KUZEY CAROLINA

Deniz Piyade Hava Üssü Hastanesinde Doktor Yarbay Ed Noyes doktorlar odasında dinleniyordu. Nöbetçi operatör olarak üç gece daha

nöbeti vardı, bu sayede Noel’ de dört gün boş kalacaktı. Sakin bir geceydi, ama uzun sürmeyecekti bu.

«Doktor?»

Noyes başını kaldırdı, tanıdığı bir deniz piyade yüzbaşısı kapıdaydı. Doktor elindeki dergiyi bıraktı.

«Merhaba Jerry, olay mı var?»

«Doktor, acil bir ameliyat için gereken her şeyi yanınıza alınanız için emir verildi. İki dakikanız var, sonra havaalanına gideceğiz.»

Noyes ayağa kalktı. «Ne tür bir ameliyat?»

«Söylemediler, efendim. Bütün bildiğim, yalnız başınıza bir yerlere uçacaksınız.»

«Hay allah, ne alacağımı bilmem için ne ameliyatı yapacağımı da bilmem gerekir.»

«Öyleyse her şeyi alın, efendim. Sizi helikoptere götürmem gerek.»

Noyes acil odasına gidip seyyar ameliyat takımları, uyuşturucu ilaçlar ve iki şişe plazma aldı. Kapıda bekleyen cip beş dakika sonra Sea-Stallion helikopterinin yanna yanaştığında helikopterin pervaneleri dönmeye başlamıştı bile. İçinde istihbarattan bir albay vardı.

«Neler oluyor, albayım?»

«Pamlico boğazına gidiyoruz. Bir denizaltıya indireceğiz seni, iki yaralı varmış. Sana yardım edebilecek iki de sıhhiye var, bildiğim hepsi bu, tamam mı?»

Tamamdı tabii, seçim şansı var mıydı sanki? Stallion hemen kalktı ve son hızla uçmaya başladı.

PAMLİCO BOĞAZI

Helikopter Cherry Point’den kalkarken Pogy tam o sırada stop etti. Kızıl Ekim de sancağa kırdı ve Pogy'nin bordasında stop ederek mevki aldı. Dallas da aynı şeyi yaptıktan kısa bir süre sonra ZotJicsc tekrar göründü, önce Dallas’a yanaştı, sonra Kızıl Ekim’in bordasına geldi.

«Kızıl Ekim!»

Borodin İngilizce cevap verdi. «Kendinizi tanıtın.»

«Bart Mancuso, Dallas'ın komutanıyım. Beraberimde sıhhiye astsubayı ve daha birkaç adamım var. Gemiye çıkmak için izin istiyoruz, efendim.»

Ryan, Borodin'in yüzünün kasıldığını gördü, adam gerçeği yeni anlıyor ve kendiyle mücadele ediyordu sanki.

«İzin... evettir.»

Bot yanaştı, içlerinden biri köprüüstüne geldi.

«Komutan, ben Bart Mancuso. Gemide yaralılarınız varmış.»

«Evet, Albay Ramius ve bir İngiliz subayı; ikisi de vuruldu.»

«Vuruldu mu?» Mancuso'nun sesinde şaşkınlık vardı.

«Bunu sonra tartışırız» diye araya girdi Ryan. «Şu sihhiyenizi gönderin de işe başlasınlar olur mu?»

«Tabii, kaporta nerede?»

Borodin iç haberleşmeye Rusça bir şeyler söyledi, biraz sonra güvertede bir kaporta açıldı.

«Doktorumuz yok, sadece bir sıhhiye teknisyeni astsubay. İşini iyi bilir, Pcgy'nin adamı da bir iki dakikaya kadar burada olur. Peki siz kimsiniz?»

Borodin adeta alay ederek cevapladı soruyu. «O bir casustur.»

«Jack Ryan.»

«Ya siz, efendim?»

«Albay Vasily Borodin, ikinci komutan. Affedersiniz yarbayım, lütfen köprüüstüne gelin. Kusura bakmayın, hepimiz çok yorgunuz.»

«Hepimiz öyle, albayım,» dedi Mancuso.

Borodin, Mancuso'ya yer açtı. Mancuso, Borodin'e baktı.

«Albayım, bilmenizi istediğim bir şey var; sizi izlerken cehennem azabı çektik. Profesyonel ustalığınızı tebrik etmek gerek.»

Borodin'in cevabı, iltifatın yerini bulmadığını gösteriyordu. «Nasıl izlediniz ki bizi?»

«Pekâlâ, yarbayım, şimdi ne yapıyoruz?»

«Kıyıdan aldığımız emre göre, doktoru aldıktan sonra dalacağız, sonra da yeni emir gelene kadar dipte oturup bekleyeceğiz. Daha sonra size güzel ve emin bir yer bulacağız ve size yiyebileceğiniz en güzel İtalyan yemeğini ısmarlayacağım.» Mancuso güldü. «Rusya'da İtalyan yemeği var mı?»

«Hayır,» dedi Borodin. «Eğer güzel yemeklere alışıksanız Kızı! Ekim'de moraliniz bozulabilir.»

«Belki bir şeyler yapabiliriz. Kaç kişisiniz?»

«On iki. On Rus subayı, bir İngiliz, bir de bu casus.» Gülerek Ryan'a baktı.

Mancuso cebinden küçük bir telsiz çıkardı.

«Ben Mancuso.»

«Buyrun, komutan,» diye cevap verdi Chambers.

«Dostlar için yemek hazırlayın. Yirmi beş kişi için altı öğün yemek istiyorum, bir de aşçı gönderin. Wally, bu adamlara güzel yemek neymiş göstermek istiyorum, anladın mı?»

«Tamam, komutan.»

«İyi aşçılarım var, albayım. Yazık ki, geçen haftaya yetişemediniz, Lazanya vardı. Tek eksiğimiz Chianti şarabıydı.»

«Votkaları var,» dedi Ryan.

«Yalnız casuslar için.» Borodin yine güldü. Ryan bir ara fenalaştığında revirden bir kadeh votka göndermişti.

«Aşağı gitsek nasıl olur?» dedi Ryan.

Herkes razı oldu, hava çok soğumuştu zaten. Kontrol odasında Amerikalılar bir yanda, Ruslar diğer yanda sessizce bekliyorlardı.

Mancuso buzları kırdı. «Albay Borodin, sizi bulan adam bu. Jonesy, buraya gel.»

«Kolay olmadı, efendim. Sonar kamaranızı görebilir miyim?»

«Bugayev!» Albay Borodin gerekli emri verdi, elektronik subayı üsteğmen Bugayev'le Jones sonara gittiler.

Jones devre şemalarına baktıktan sonra sordu. «Sualtı telefonunuz var mı, efendim?»

«Evet, kontrol odasında, ama çalışmıyor.»

Jones tekrar şemaya baktı. «Buna bir modülatör takarsam, bir sualtı telefonu yapabilirim. Komutanınız ister mi acaba, efendim?»

«Soralım,» dedi Bugayev.

Kontrol odasında Bugayev, Borodin’le konuşurken Jones de Mancuso'ya durumu özetledi.

«Albay Borodin, sizce sakınca var mı?» diye sordu Mancuso.

«Hayır, adamınız yapabilir.»

Jones araya girdi. «Komutan, gemide ne kadar kalacağız?»

«Bir iki gün, niye sordun?»

«Bizim gemiden bir teyple bir de video-televizyon getirsem diyorum!»

İyi fikirdi doğrusu, gerilimi azaltırdı kuşkusuz.

«Pekâlâ, subay salonundakini al.»

«Sağoiun, komutan.»

Biraz sonra Zodiac, Pcgy'nin sıhhiye astsubayını getirdi, sonra da Jones'u alıp Dallas'a gitti. Subaylar birbirleriyle konuşmaya başlamışlardı. İki Rus subayı Mannion' la konuşmaya çalışırken bir yandan da saçlarını inceliyorlardı. İlk gördükleri zenci oydu.

«Albay Borodin,» dedi Mancuso. «Aldığımız emre göre, sizin gemiye ait olan bir parçayı almam lazım. Örneğin, derinlik göstergesi olabilir. Yerine bizimkilerden birini hemen takabiliriz.» Derinlik göstergesinin arkasında seri numarası yazıyordu.

«Niçin?»

«Bilmiyorum, efendim, ama emir böyle.»

«Peki,» dedi Borodin.

Mancuso astsubaylardan birine gerekli emri verdi.

Helikopter güverteye konmadan doktor atladı, ameliyat malzemesini ve ilaçlarını arkasından attılar, helikopter hemen uzaklaştı.

«Ben Doktor Noyes.» Mancuso'nun yanında ve kontrol odasındaydı doktor. Hayatında hiç denizaltıya binmemişti, etrafında bir sürü anlamadığı alet ve üzerlerinde yabancı bir dille yazılmış yazılar vardı.

«Kızıl Ekim,» dedi Borodin, şapkasının ortasında kırmızı bir yıldız parlıyordu.

«Burada neler oluyor?»

Ryan doktorun koluna girdi. «Doktor, kıç tarafta iki hastanız var, isterseniz onlarla ilgilenelim biraz.»

Revire doğru yürürlerken doktor tekrar sordu. «Burada neler oluyor Tanrı aşkına?»

«Ruslar bir denizaltı kaybettiler, onu biz bulduk. Ve eğer kimseye bundan söz edersen...»

«Sizi duydum, ama inanmıyorum.»

«İnanmana gerek yok. İhtisasın nedir senin?»

«Göğüs cerrahisi.»

«İyi, göğsünden vurulmuş bir hastan var.»

Williams çıplak olarak revirdeki masaya yatırılmıştı. Sıhhiyeler plazma vermeye başlamışlardı. Göğüse bir diren sokulmuş, ucu da vakumlu bir şişeye bağlanmıştı.

«Göğsünde 9 mm'lik bir kurşun var,» dedi sıhhiyelerden biri. «Göğsündeki tüp on saattir oradaymış, başı göründüğü kadar kötü değil. Sağ gözbebeği biraz şiş, ama önemli değil sanırım. Göğüs kötü, efendim.»

«Nabız ve tansiyon?»

«Nabız yüz on ve düzensiz, tansiyon seksene kırk.»

Doktor göğsü muayene etti, sonra Ryan'a döndü. «Çıksanız iyi olur, göğsü açmam gerekecek.»

«Ona iyi bakın doktor, esaslı adamdır.»

«Hepsi öyle zaten.»

Ryan komutan kamarasına gitti. Ramius verilen ilaçların etkisinde uyuyordu. Kanama durmuş, bacağı sarılmıştı. Williams'dan sonra sıra ona gelecekti.

Borodin kontrolü yitirmiş olmaktan rahatsız olmuştu. Aslında iki hafta gerginlikten sonra iyi gelmişti tabii, ama bütün nezaketlerine rağmen Amerikalılar şimdiden her şeye hakim olmuşlardı. Neyse, subayları tehlikede değillerdi artık.

Zodiac'la gıda stokları geldi. Donmuş gıda paketlerini buz odasına taşıyanlar, biri buz tutmuş üç ceset görünce şaşırdılar biraz tabii.

«Her şeyi aldım, komutan,» dedi Jones.

«Nedir bütün bunlar?» diye sordu Borodin.

«Bu sualtı telefonu için kullanacağım mcdulatör, efendim, bu televizyon, video ve birkaç film.»

«Sinema filmleri mi?»

«Tabii,» diye kıkırdadı Mancuso. «Neler getirdin, Jones?»

«E.T., Yıldız Savaşları, Big Jake ve Hondo.»

Aşçı hızla yanlarından geçerken seslendi. «Kahve birkaç dakikada hazır olur, efendim.»

«Acıktım,» dedi Borodin.

Mannion saatine baktı. «Yirmi dakika, efendim.»

«Her şey hazır mı?»

«Evet, efendim.»

Jones sualtı telefonuyla Dallas'la konuşup mahabere kontrolü yaptıktan sonra dalışa geçtiler. Beş dakika sonra Kızıl Ekim yirmi metre derinlikte dibe oturdu.

BEYAZ SARAY

Dr. Pelt, Sovyet Büyükelçiliğini sabaha karşı saat üçte aradı. «Alex, ben Jeffrey Pelt.»

«Nasılsınız, Dr. Pelt? Denizcimizi kurtardığınız için ben şahsım ve Sovyetler Birliği adına teşekkürlerimi iletmek istiyorum. Biraz önce öğrendiğime göre kendine gelmiş ve hızla iyileşecekmiş.»

«Evet Alex, ben de aynı şeyi kısa bir süre önce öğrendim. Ayrıca başka bir haber daha var. USS Pigeon, Carolina açıklarında başka bir Sovyet denizaltısının hemen hemen bütün personelini sağ olarak kurtarmış. Geminin adı Kızıl Ekim. Haberin bir de kötü yanı var, denizaltı bütün personel gemiyi terk edemeden patlayarak batmış. Subayların çoğu ve bu arada bizden de iki subay kayıp.»

«Ne zaman olmuş bu?»

«Dün sabah erken saatlerde. Gecikme için kusura bakma, Alex, ama USS Pigeon’un telsizi patlamanın şiddetinden arıza yapmış, tahmin edebilirsin herhalde.»

«Gerçekten öyle.» Dr. Pelt, Alex'in bunu içtenlikle söylediğini ses tonundan anladı.

«Dr. Pelt, kurtarılan personel şu anda neredeler?»

«USS Pigeon şu anda Gharleston’a gidiyor. Personelinizi oradan hava yoluyla hemen Washington'a götüreceğiz.»

«Denizaltının patlayıp battığından emin misiniz?»

«Evet, kurtulanlardan biri, gemide büyük bir reaktör arızası olduğunu söylemiş. Pigeon'un orada olması şans eseriydi, kaybettiğiniz diğer denizaltıyı aramak üzere Virginia sahillerine doğru seyrediyormuş o sırada. Alex, sanırım Deniz Kuvvetlerinizin biraz çalışması gerek!»

Alex ifadesiz bir sesle cevap verdi. «Bunu Moskova' ya söylerim, Dr. Pelt. Olayın tam nerede meydana geldiğini söyleyebilir misiniz?»

«Daha da fazlasını yaparız. Enkazı kontrol için bir derin su araştırma gemimiz kalkmak üzere. İsterseniz deniz ataşenizi Norfclk’a gönderin, biz de onu hava yoluyla araştırma gemisine bırakalım, kendisi baksın. Yeterli olur mu?»

«Sizin iki subayınız mı kayboldu demiştiniz?» Arbatov yapılan öneriye o kadar şaşırmıştı ki, zaman kazanmaya çalışıyordu.

«Evet, ikisi de kurtarmada görevli personel. Yüz adamınızı kurtardık, Alex, bu da bir şeydir.»

«Haklısınız, Dr. Pelt. Talimat almak için Moskova'ya mesaj çekmeliyim. Sizi tekrar arayacağım, büronuzda .mısınız?»

«Evet, Alex, hoşçakal.» Dr. Pelt telefonu kapatıp Başkana baktı. «Sınıfı geçtim mi, patron?»

«İçtenlik dersine biraz daha çalışman gerek.» Başkan pijaması ve sabahlığıyla koltuğunda oturuyordu. «Yutarlar mı dersin?»

«Yutacaklardır. Tabii denizaltının patlayarak battığından emin olmak isteyeceklerdir. Asıl sorun, kandırabilecek miyiz?»

«Amiral Dan Foster kandırabileceğimizi söylüyor.»

«Ele geçirdik onu. Sayın Başkan.»

«Albay Ramius'u görmek istiyorum. O reaktör arızası hikâyesiyle herkesi dışarı atması harika bir buluş!»

PENTAGON

Skip Tyler, Deniz Kuvvetleri Komutanının ofisinde oturup dinlenmeye çalışırken, teğmen rütbesinde bir kurye Pamlico boğazında gece görüş kamerasıyla çekilen bir video kaset getirdi. Amiral Foster kasedi taktığında Skip de yanıbaşındaydı.

«Evet o!» dedi Skip.

«Evet o!» diye onayladı Amiral Foster.

Görüntü pek net olmasa da Sovyet denizaltısının dev silueti yanılgıya meydan vermiyordu.

«Evet,» dedi amiral. «Elimizde bir Sovyet stratejik füze denizaltısı var.»

«Gerçekten inanılmaz, efendim.» Skip gülümsüyordu.

«Skip, kaza geçirdiğinde Los Angeles'in komutanı olmuştun değil mi?»

«Evet, efendim.»

«Sana çok borçlandık, yarbayım. Daha öncede tek bacaklı komutanlar gördük biz. Bunun için bizzat ben Başkana gideceğim, evlat. Tabii hazırlanman bir yıl sürebilir, ama istiyorsan, Tanrının izniyle bu komutanlığı sana vereceğim.»

Tyler oturdu ve düşündü. Yeni bir takma bacak, onunla yürümeye alışmak için birkaç ay, en az bir yıl sıkı bir çalışma...

«Teşekkür ederim, amiralim, söylediklerinizin benim için taşıdığı değeri hayal bile edemezsiniz, efendim. Ama ne yazık ki hayır! Benim için geç, efendim. Şimdi daha değişik bir yaşamım ve daha farklı sorumluluklarım var. Ayrıca sağlıklı bir başka komutan adayının yerini almak istemem. Şu Rus denizaltısına bir bakmama izin verin, ödeşelim, amiralim.»

«Sana bunu garanti ederim.»

Foster bu cevabı alacağını biliyordu; ne kadar yazıktı oysa! Bacağı olsaydı Skip Tyler çok iyi bir amiral adayıydı. Bu dünyada her şeyin adaletli olduğunu kimse söyleyemezdi zaten!

KIZIL EKİM

«Öyle görünüyor ki, sizler her şeyi kontrol altına aldınız,» dedi Ryan. «Ben bir yerlerde şöyle bir kestirsem olur mu?»

«Uyumak.»

«Ah, Dr. Petrov'un kamarasını kullanabilirsin.»

Ryan kıç tarafa doğru giderken Borodin'in kamarasına uğrayıp votka şişesini aldı. Tadı pek güzel gelmedi ama yutarken kayıp gidiyordu hiç değilse. Petrov'un yatağı sert ve rahatsızsa da, Ryan buna aldırmayacak

kadar yorgundu. Büyük bir yudum alıp, üniformasıyla uzandı, beş dakika sonra da kendinden geçti.

USS SEA CLIFF

Hava temizleme aygıtı iyi çalışmıyordu. Yüzbaşı Sven Johnsen nezlesi geçmemiş olsaydı bunun dikkatinden kaçabileceğini düşündü, Sea Cliff üç bin iki yüz metredeydi ve satha çıkmadan önce havalandırma sistemiyle oynamak tehlikeli olabilirdi.

«Bu kadar derine hiç dolmamıştım,» dedi Albay Igor Kagonovich. Rus albayının buraya kadar getirilişi hiç de kolay olmamıştı. Helix tipi bir helikopterle önce Kiev’den Tarcnva’ya gelmiş, sonra bir Sea King helikopteriyle Norfolk'a, oradan da başka bir helikopterle Sea Cliff'in taşıyıcı gemisi olan USS Austin’e inmişti.

«Bir süre sonra alışırsınız,» dedi Yüzbaşı Johnsen. «Bir kere alıştınız mı, yüz elli metreye de dalsanız, üç bin beş yüz metreye de dalsanız pek bir şey farketmez. Herhangi bir aksilik olursa nasıi olsa aynı şekilde ölürüz; tek fark, bu derinlikte olursa geriye pek parça artmaz.»

«Bu mutlu düşüncelerinize devam edin, efendim,» dedi Astsubay Jesse Overton. «Sonarda hâlâ bir şey yok mu?»

«Yok, Jess.» Yüzbaşı, Jess'le iki yıldır birlikteydi ve USS Sea Cliff çocukları gibiydi. Uç kişilik denizaltı da disiplin kuralları ve askerlik o kadar sıkı değildi tabii.

Jesse Overton’un bu minik denizaltıyı kullanmaktaki ustalığı eşsizdi. Yüzbaşı Johnsen de bu görevi seve seve ona bırakmıştı.

«Havalandırmanın elden geçmesi gerekiyor,» dedi yüzbaşı.

«Evet, filtrelerin değişmesi gerek, gelecek haftaya planlamıştım o işi. Aslında bu sabah da yapabilirdim ama kablo donanımlarının kontrolü daha önemliydi.»

«Sanırım haklısın, Jesse. Gemi iyi gidiyor mu?»

«Mükemmel. Hedef sahasının genişliği ne kadar?»

«Oldukça geniş. USS Pigecn'un dediğine bakılırsa, patlamadan sonra dağılan parçaların en büyüğü kahvaltı sofrasındaki tabaklar kadarmış

ancak.»

«İnanırım, derinlik üç mil, bir de akıntı var.»

Yüzbaşı Rus albayına döndü. «Geminin adı Kızıl Ekim' di galiba, albayım, Victor sınıfı bir hücum denizaltısı mıydı?»

«Sizin verdiğiniz isme göre öyle,» dedi Kaganovich.

«Siz nasıl adlandırıyorsunuz peki?» Cevap yoktu.

Neler dönüyordu acaba'? Geminin hangi sınıf olduğundan kime neydi ki?

«Sonarı çalıştırıyorum,» dedi Yüzbaşı Johnsen.

«İşte dip gözüktü, evet... kuvvetli ekolar almaya başladım. Tam önümüzde. Dibe yüz elli metre daha var.»

«Tamam.»

«Şurada, sancak başomuzlukda, üç yüz metre de büyük bir parça var. Yaklaşık on metre boyunda, üç metre kadar eninde, ilk önce ona gidelim.»

«İskeleye dönüyorum, ışıkları da yakıyorum.»

Altı kuvvetli projektör aynı anda yanınca küçük denizaltı ışıktan bir kürenin içinde kalıverdi. Derinlik, yoğunluk ve koyu karanlıktan dolayı görüş mesafesi ancak on metreydi.

«Dediğiniz gibi, yüzbaşım, dibe geldik.»

Jesse ileri yolu kesti ve gemiyi düzeltti.

«Akıntı çok güçlü, bataryalardan fazla enerji çekeceğiz.»

«Akıntının sürati ne kadar?»

«Bir buçuk veya iki mil, geçen yıl da bu kadardı. Bir ya da bir buçuk saat çalışabiliriz.»

Johnsen onayladı.

«Bir dakika, dipte bir ışık yansıması oldu, kıskaçlarla alalım mı onu?»

«Becerebilirsen al tabii!»

Henüz TV ekranlarında bir şey görünmüyordu.

«Tamam.» Jesse kıskaçları kontrol eden levyeyi eline

aldı, en ustaca kullandığı şeylerden biri de buydu.

«Ne olduğunu görebiliyor musun?» Johnsen bir yandan TV'deki görüntüyü netleştirmeye çalışıyordu.

«Bir çeşit gösterge veya kadran. Bir numaralı projektörü söndürür müsünüz, efendim, gözümü alıyor.»

Johnsen pruvayı aydınlatan ışığı söndürünce TV ekranı karardı.

«Haydi bebek, az kaldı.» Jesse sol eliyle gemiyi dengede tutarken sağ eliyle de kıskacı kontrol ediyordu.

Şu anda hedefi tek görebilen oydu.

«Aldım onu,» diye bağırdı Jesse. Kıskaç denizaltı hareket etmeden önce bir dalgıç tarafından gövdesinin üstüne yerleştirilmiş olan kadranı alıvermişti.

«Işığı açabilirsiniz, efendim.»

Johnsen ışığı açınca Jesse kıskacın kolunu pruvadaki TV kamerasının önüne getirdi.

«Ne olduğunu görebiliyor musunuz?»

«Derinlik göstergesine benziyor, ama bizimkilerden biri değil bu. Siz tanıyabildiniz mi, albayım?»

«Do,» dedi Kagonovich. Ne kadar üzgün olduğunu göstermek istercesine derin bir nefes aldı. «Bizimkilerden biri bu, seri numarasını okuyamıyorum ama kesinlikle Sovyet yapısı olduğunu söyleyebilirim.»

«Koy sepete, Jesse.»

«Tamam, efendim.»

«O büyük hedef neredeydi?»

«Tam pruvada, yüz metre ötede, Gidip bir bakalım.»

«Mesafe?»

«Altmış yarda. Artık görmeniz lazım.»

«Aman Tanrım!»

Her iki subayda aynı anda gördüler.

«Bu bir Rus nükleer füzesi komutan,» dedi Jesse.

«Olduğumuz yerde tut gemiyi, Jesse.»

«Anlaşıldı, efendim.» Johnsen, Rus albayına baktı. «Viclor sınıfı demiştiniz.»

Kaganovich'in dudakları kıvrıldı. «Yanılmışım herhalde.»

«Jess, biraz daha yakından bakalım şuna.»

Küçük denizaltı füzenin çevresinde dolaştı. Kiril alfabesiyle yazılan yazılar, yanılgıya meydan bırakmayacak kadar belirgindi.

Kaganovich füzenin üzerindeki işaret ve yazıları not etti, Kiev’den ayrılmadan önce kendisine brifing verilmişti.

Ne kolay olmuştu. Amerikalılar en gizli ve en özel araçlarından birine binmesine izin vermişler ve görevini kolaylaştırmışlardı. Kızıl Ekim ölmüştü. Bütün yapacağı, durumu Amiral Stralbo’ya rapor etmekti, ondan sonra Sovyet Filosu Amerikan kıyılarından çekip gidebilirdi. İsterlerse oyunlarını oynamak için Norveç denizine gelsinlerdi, orada oyunu kimin kazanacağını görürlerdi.

«Markala, Jess,» dedi Johnsen.

Jess, Rus füzesinin yanına, tekrar bulabilmelerini kolaylaştırmak için bir sonar vericisi bıraktı.

«Bu füze Sovyet malı, burası da uluslararası sular, ülkeme aittir bu füze.»

Jess öfkeyle, «O zaman gel de sıkıysa çıkarıp al,» dedi.

Kaganovich geriledi. «Affedersiniz, Bay Johnsen.»

«Geri dönüp onu alacağız,» dedi yüzbaşı.

«Çok ağır, kaldıramazsınız ki!»

«Sanırım haklısın.» Johnsen alaylı alaylı güldü.

Kaganovich, Amerikalıların bu küçük zaferlerini hoş görmeye karar verdi. Çok, ama çok daha da kötü olabilirdi. «Aramaya devam edeceğiz mi?»

«Hayır,» dedi Johnsen. «Sanırım artık satha çıkacağız.»

«Ama aldığınız emirler...»

«Albay Kaganovich, aldığım emir, Victor sınıfı bir denizaltıyı aramaktı, onun yerine bir stratejik füze denizaltısı bulduk. Albayım, bize yalan söylediniz, bu nedenle konukseverliğimiz de burada sona erdi. İstediğinizi gördünüz ve aldınız. Daha sonra bizde kendi istediklerimiz için geri döneceğiz. Haydi Jess, eve dönüyoruz.»

«Başüstüne. komutan.»

USS AUSTİN

Bir saat kadar sonra Kaganovich, Austin’in köprüüstüne çıktı ve Kirov’a bir mesaj çekmek için izin istedi.

Daha önce bu konuda anlaşmaya varıldığı için gemi komutanı izin isteğini onayladı. Rus albayı bir dizi kodlu mesajı verdikten sonra derinlik göstergesinin arkasındaki rakamları da bildirdi.

Jesse Overton ve Johnsen, Kaganovich’in elinde derinlik göstergesiyle birlikte helikoptere binişini seyrettiler.

«Bu adamı sevmedim, yüzbaşım, ama iyi kandırdık,» dedi Jesse.

«Seninle bir daha hiç poker oynamayacağım, Jesse.»

KIZIL EKİM

Ryan altı saat sonra, kulağına hiç de yabancı gelmeyen bir müzik sesiyle uyandı, Jones’un getirdiği televizyonda E.T. filmi oynuyordu.

«Günaydın Ryan,» dedi Mancuso.

«Günaydın yarbay, görüyorum her şey yolunda.»

«Evet, biraz gevşememiz iyi oldu. Şu bizim Jonesy için bir takdirname daha yazmam gerek, bu televizyonu o akıl etti.»

Dr. Noyes içeri girdi.

«Williams nasıl?» diye sordu Ryan.

«Yaşayacak,» dedi Noyes ve kendine bir bardak kahve doldurdu. «Baştaki yara da kötüydü ama göğüs daha da fena, kurşun kalp zarına bir santim öteden girmiş. Albay Borodin, Williams'a ilk acil yardımı kim yaptı?»

Borodin Rus teğmenlerden birini gösterdi. «İngilizce bilmez.»

«Ona lütfen söyleyin, Williams yaşarsa hayatını ona borçlu olacak. Göğsüne o direni sokması hayatını kurtarmış, onsuz ölebilirdi.»

«İyileşeceğinden emin misiniz?» Ryan endişeliydi.

«Tabii eminim, hayatımı doktorlukla kazanıyorum ben. Biraz yatacak tabii, bir an önce bir hastaneye götürülse daha da iyi olur ama şimdilik idare eder.»

«Albay Ramius?» diye sordu Borodin.

«Sorun yok, hâlâ uyuyor. O uyurken ben de bacağını diktim. Albay Borodin, şu teğmene sorar mısınız, böyle ilk yardım yapmayı nerede öğrenmiş?»

Borodin soruyu tercüme etti.

«Tıp kitapları okumaya meraklıymış.»

«Kaç yaşında?»

«Yirmi dört.»

«Ona söyleyin lütfen, eğer tıp eğitimi yapmayı düşünürse yol gösterebilirim. En doğru şeyi en doğru zamanda böylesine isabetle yapabiliyorsa, bununla hayatını da kazanabilir.»

Genç teğmen duyduklarından pek hoşnut olmuştu, hemen ardından Amerika'da bir doktorun ne kadar kazandığını sordu.

«Ben askeri doktorum, onun için çok iyi kazandığım söylenemez. Yılda kırk sekiz bin dolar kazanıyorum. Dışarda olunca çok daha fazla kazanmak mümkün tabii.»

«Sovyetler Birliği'nde doktorlar fabrika işçileri kadar maaş alırlar,» dedi Borodin.

Noyes atıldı. «Bu da doktorlarınızın neden o kadar başarılı olmadığını açıklıyor.»

«Albay Ramius komutayı tekrar ne zaman alabilir?»

«Bugün yatsın, yarın yavaş yavaş kalkar. Fazla zorlanmasını istemiyorum, kanama başlayabilir. Kan kaybettiği için biraz zayıf düşmüş, ama iyileşecek.»

«Size teşekkür ediyoruz, doktor,» dedi Borodin.

«Görevim bu. Şimdi baylar, izninizle bir soru sorabilir miyim? Burada neler oluyor Tanrı aşkına?»

Borodin gülerek tercüme etti. «Hepimiz Amerikan vatandaşı oluyoruz.»

«Ve de beraberinizde bir denizaltı getirdiniz! Hay allah, ne hikâye ama! Tabii herhalde bu hikâyeyi hiç kimseye anlatamayacağım!»

«Haklısınız, doktor,» dedi Ryan.

«Ne kötü.»

MOSKOVA

«Evet, yoldaş amiral, demek bize başarılı olduğunuzu söylüyorsunuz?» dedi Genel Sekreter Normanov.

Gorshkov masada oturanların yüzlerine bakarak başını salladı. «Evet, yoldaş genel sekreter.»

Bütün Politbüro üyeleri, kuvvet komutanları ve KGB Başkanı toplantıdaydı.

«Amiral Stralbo'nun istihbarat subayı Albay Kaganovich, dipte yaptığı araştırmadan sonra beraberinde bir derinlik göstergesi getirmiş. Seri numarası kontrol edildi, kesinlikle Kızıl Ekim’e ait; ayrıca dipte birde SEAHAWK füzesi bulmuşlar. Kızı! Ekim, öldü, görevimizi başardık.»

«Rastlantıyla!» dedi Mikhail Alexandrov. «Deniz Kuvvetleri gemiyi bulup yok edemedi. Sanırım KGB Başkanı Yoldaş Gerasimov'un bize söyleyeceği bazı şeyler var.»

Nikolay Gerasimov, KGB'nin yeni başkanıydı. Raporunu Politbüro üyelerine vermişti ve şimdi bu üniformalı horozlara da açıklamak için sabırsızlanıyordu. Tepkilerini görmeliydi, KGB'nin bu adamlarla görülecek hesabı vardı. Washington'daki ajanları Cqssius'dan aldıkları bilgileri özetledi.

«İmkânsız,» diye atıldı Gorshkov.

«Bence mümkün olabilir,» dedi Gerasimov.

«Amerikalılar önce pek saldırgandılar, sonra yumuşayıverdiler, niçin acaba?»

«Çünkü Amiral Stralbo onları tahrik etmekten vazgeçti.»

«Belki. Ama belki de Amerikalılar o sırada Cassius'un bize aktardığı bilgileri öğrendiler. Yaptığımız araştırmaya göre Polyarnyy denizaltı üssünde yirmi dokuz PolonyalI var. Albay Ramius'un mektubu, PolonyalIların bir operasyonu olabilir. Lütfen hatırlayın, Kızıl Ekim patlayıp battığında, mektupta söylendiği gibi New York limanının yakınlarında değil, bin kilometre daha güneydeydi.»

«Hayır olamaz.» dedi Gcrshkov. «Ramius bunu bizi yanıltmak için yapmıştır. Bu yüzden de gemilerimizi bütün Amerikan sahilleri boyunca yaydık.»

«Ve de bulamadınız,» dedi Alexandrov, «Devam edin, yoldaş.»

«Ramius isteseydi, herhangi bir limana dümdüz bir rotayla gidebilirdi, üstelik bunu yedi günde yapabilirdi. İlk brifingde bunu siz söylediniz.»

«Evet ama, bunun için azami sürat kullanması gerekirdi, denizaltı komutanları böyle yapmaktan pek hoşlanmazlar.»

«Bu mantıklı,» dedi Alexandrov. «Polîtovskiy'nin akıbeti de bunu gösteriyor, ama yine de anayurda ihanet eden birinin çok acele etmesi gerekirdi.»

«Evet, acele etseydi kurduğumuz tuzağa düşerdi,» dedi Gorshkov.

«Kurduğumuz tuzak da başarılı olmadı,» diye söze karıştı Genel Sekreter.

Gerasimov devam etti. «Hangi hikâyenin doğru olduğunu tam olarak bilmiyoruz, ama KGB bunu araştırıp bulacaktır.»

«Deniz Kuvvetlerinde güvenlik. Askeri İstihbarat GRU' nun sorumluluğundadır.» Gorshkov öfkelenmişti.

«Artık değil!» Genel Sekreter, iki saat önce Politbüronun aldığı kararı böylece açıklamış oldu.

«Bu işi KGB üstlenecek. Bir yandan Washington'doki ajanımız Cassius'un verdiği bilgilerin doğruluk derecesini araştırırken, öte yandan Ramius'un mektubunun sahte mi, yoksa gerçek mi olduğunu tespit edecek. Eğer gerçekten bir ihanetse, bundan böyle subayları aynı gemide veya görevde uzun süre bırakmaktan vazgeçiyoruz.»

Gorshkov masaya bir yumruk attı ve hayatının son hatasını yaptı. «Yaptığınız şeyle Deniz Kuvvetlerimin bütün etkinliğini yok edeceksiniz!»

Alexandrov öfkeyle konuştu. «Halkın kuvvetleri, partinin kuvvetleri, amiral; sizin değil. Ve size gelince Yoldaş Padorin...»

«Buyrun Yoldaş Alexandrov.» Kaçış yoktu Padorin için.

Normanov sözü aldı. «Ramius hainse, başarılı oldunuz demektir. Eğer değilse, bu bir Polonya operasyonuysa ve Amerikalıların gemimizi ele geçirmeleri için düzenlenmişse o zaman başka tabii. Her neyse, denizaltıdan ele geçenler, gemimizin düşmanın eline geçmediğini kanıtlıyor.»

Padorin düşündü, kendisini harcamayacaklardı. Sonuçta İstedikleri, partinin Silahlı Kuvvetlere hakim olmasıydı, kendisi de partinin Silahlı Kuvvetlerdeki temsilcisiydi. Ama yerini koruduğu takdirde de bu adamların oyuncağı olacaktı tabii, özellikle Alexandrov'un. Padorin buna dayanabileceğini düşündü.

Gorshkov'un durumu değişikti, herhalde bir iki ay içinde Sovyet Deniz Kuvvetlerine yeni bir komutan bulunacaktı. Yeni atanan komutanın kişisel saygınlığı ve gücünün, partiye galebe çalabilecek ölçüde olmamasına da dikkat edilecekti kuşkusuz.

Kellemi kurtardım, diye düşündü Padorin.

Genel Sekreter sözlerini bitirdi. «KGB Başkanı, aldığınız güvenlik önlemlerini kontrol edecek ve gerekirse önerilerde bulunacaktır.»

Ve şimdi de Padorin, KGB'nin yüksek komuta heyetindeki casusu oluyordu! Ne önemi vardı ki? Yaşamını, rütbesini, görevini, maaşını ve yazlık villasını kurtarmıştı ya; ödediği karşılık çok sayılmazdı.

ON ALTINCI GÜN 17 ARALIK CUMARTESİ

DOĞU SAHİLİ

USS Pigeon, Chorleston limanına sabaha karşı dörtte yanaştı. Bütün seyir boyunca Rus subayları, kendi askerleriyle Amerikalıların yakınlaşmalarını önleyemediler. Daha önceden gemiye getirilen ve asker üniforması giydirilen Rus dili uzmanları subaylar, Rusların tuvalete gitmesinden bile yararlanarak personelle Rusça sohbet edip yakınlaşmayı sağlamışlardı. Pigecm'un geç vakit yanaşmasına rağmen basından yüzlerce gazeteci ve televizyon muhabiri limandaydı; getirilen bir bando Sovyet ve Amerikan marşları çalıyordu. Tercümanlar aracılığıyla soru yağmuruna tutulan Rusların havaalanına gitmek üzere bekleyen otobüslere binmeleri bir saat aldı.

Uçuşa geçmeden önce sigara ve minyatür şişelerde içki dağıtıldı. Kısa bir süre yolcuların hepsi çakırkeyif olmuşlardı. Uçağın pilotu anons devresinden, Rusları almak üzere ertesi gün bir Sovyet uçağının geleceğini, bu arada sağlık muayenesinden geçeceklerini, birkaç gün daha kalıp Amerikan konukseverliğini iyice tanımanın ne kadar iyi olabileceğini söylerken, bir yandan da alçaktan uçarak sürekli açıklama yaptı. Ayrıca Kızıl Ekim’in kahraman subaylarının fedakârlıkları, Sovyet denizcilerin cesaretleri övüldü, ölenler için başsağlığı dilekleri sunuldu.

Washington'a iniş için uçak alçalıp .kentin banliyöleri üzerinden geçerken, görülen iki katlı evlerin orta sınıfa ve işçilere ait olduğu söylendi. Otobüsler kentin en kalabalık caddelerinden geçerken her ailenin birden fazla arabası olunca yaşanmak zorunda kalınan bu trafik felaketi için özür dilendi.

Herkesin bir arabaya sahip olabilme kavramı Ruslara çok yabancıydı tabii, politik subayları daha sonra bunların hep düzmece olduğunu söyleyeceklerdi. Ama sokaklardaki on binlerce araba da Rusları kandırmak için biraraya getirilmiş olamazdı kî. Üstelik zenciler bile araba kullanıyorlardı. Hastanede her biri tek tek muayene edilirken hepsine ayrı ayrı sığınma önerisi yapıldı; ancak kabul edenler, hastanede bekleyen dört Sovyet diplomatından birine bunun kendi kararları olduğunu söylemek zorundaydılar. Dört kişi kalmaya karar verdi; bunlardan biri, Sovyet deniz ataşesiyle konuştuktan sonra vazgeçti. Sonradan suçlamalara meydan vermemek için hem Amerikan makamlarıyla, hem Sovyet temsilcileriyle tek tek yapılan görüşmelerin tamamı videoyla kaydedildi.

Sağlık kontrolları tamamlanan Ruslar yemekten sonra yatacakları yerlere dağıldılar.

WASHINGTON D.C.

«Günaydın, Sayın Büyükelçi,» dedi Başkan.

Arbatov, Dr. Pelt'in yine Başkanın yanında ayakta durduğuna dikkat etti, olumlu ve yapıcı bir görüşme olmasını beklemiyordu zaten. «Sayın Başkan, buraya Sovyet vatandaşlarının kaçırılmasını protesto etmek için geldim.»

Başkanın sesi çok sertti. «Sayın Büyükelçi, eski bir bölge savcısı olarak size şunu söylemek isterim. ABD yasalarına göre adam kaçırmak çok ağır bir suçtur ve ABD böyle bir şeyle suçlanamaz, hele benim makam odamda asla. Biz adam kaçırmadık, kaçırmayız ve hiçbir zaman da kaçırmayacağız. Yeteri kadar açık mı, efendim?»

Dr. Pelt söze karıştı. «Ayrıca Alex, sözünü ettiğin adamlar, biz olmasaydık şimdi ölmüş olacaklardı. Sizinkileri kurtarırken çok değerli iki subayımızı kaybettik. Bunu hatırlayıp teşekkür edebilir, hiç değilse ölen subaylarımız için başsağlığında bulunabilirdin.»

«Hükümetim olanları takdir ediyor ve Sovyet halkı adına teşekkürlerini sunuyor. Böyle de olsa, adamlarımıza ülkelerine ihanet etmeleri için baskı yapılmaktadır.»

«Sayın Büyükelçi, geçen yıl sizin balıkçı geminiz bizim düşen uçağımızın personelini konuşturmak veya sığınmaya ikna etmek için para, kadın ve daha neler teklif ettiler, öyle değil mi? Bana sakın haberim yok demeyin. Oyunun kurallarını bilirsiniz. O zaman bunları yaptınız diye sizi protesto etmedik. Hayır, adamlarımızın sağ kalması bizim için yeterliydi, hepsi de şu anda görevinin başında. Bunun için de hükümetinize teşekkür borçluyuz. Şimdi, bu son durumda her Sovyet denizcisine, isterlerse bu ülkede kalabilecekleri söylendi, hiç de baskı yapılmadı. Ayrıca bu önerinin yapıldığı her vatandaşınıza, elçiliğinizden bir temsilciyle görüşme hakkı verildi, ola ki vazgeçebilirler diye. Sayın Büyükelçi, yapılanlara kimsenin adaletsizliktir diyecek hali yok, kimseye para veya kadın teklif etmedik. Biz insanları satın almayız, hele adam hiç kaçırmayız. Ben bir zamanlar adam kaçıranları hapse attırırdım, hatta birine ölüm cezası bile verildi. Bir daha sakın böyle bir suçlamada bulunmayın.»

«Hükümetim bütün Sovyet vatandaşlarının ülkelerine iadesinde ısrarlıdır.»

«Sayın Büyükelçi, ABD’de bulunan herhangi biri, geliş şekli veya milliyeti ne olursa olsun, yasaların koruması altındadır. Aynı yasalara göre, hiç kimse isteği dışında bir şeyi yapmaya zorlanamaz. Konu kapanmıştır. Şimdi benim size bir sorum var. Amerikan sahillerden üç yüz mil açıkta bir balistik füze denizaltısının ne işi var?»

«Balistik füze denizaltısı mı, Sayın Başkan?»

Dr. Pelt, SS-N-20 SEAHAWK füzesinin denizaltında çekilmiş resmini Arbatov’a verdi.

«Denizaltının adı Kızıl Ekim, daha doğrusu öyleydi. Güney Carolina'nın üç yüz mil açığında patladı ve battı. Alex, aramızda bu konuda anlaşma var biliyorsun, iki tarafın da denizaltıları, diğer ülkenin kıyılarına beş yüz milden daha fazla yaklaşmayacaktı. Bu denizaltının orada ne yaptığını bilmek istiyoruz. Bu füze sizin ve batan denizaltıda onun gibi on dokuz tane daha vardı.» Dr. Pelt füze sayısını kasten yanlış söylemişti. «A.B.D, SSCB’den bu denizaltının ve Sovyet Donanmasının kıyılarımızda ne aradığını soruyor ve cevap istiyor.»

«Kaybolan denizaltı olmalı bu,» dedi Arbatov.

«Sayın Büyükelçi,» dedi Başkan yumuşak bir sesle. «Denizaltı perşembeye kadar kayıp değildi, siz bundan bize söz edeli de yedi gün olmuştu. Kısaca, geçen cuma anlattıklarınızla gerçekler birbirine uymuyor.»

«Neyle suçluyorsunuz bizi?» Arbatov öfkeliydi.

«Hiçbir şeyle, Alex,» dedi Başkan. «Eğer o anlaşma artık işlerliğini yitirmişse, tamam, biz de bilelim bunu. Bugün öğleden sonra Amerikan halkına açıklama yapmam gerekecek. Personeliniz kurtarıldı, Sovyet Filosunun daha fazla buralarda kalması artık tahrik edici olacaktır. Generallerimin şu anda bana ne tavsiye ettiklerini tahmin edin ve Sayın Genel Sekreteriniz de dikkate alsın bunu.

Benzer bir durumda sizin generalleriniz de aynı şeyi kendisine yaparlardı. Eğer akla yakın bir açıklamanız olmayacaksa, bana çok az seçim hakkı bırakıyorsunuz, seçeneklerin hiçbiri de uygulamaktan zevk duyacağım şeyler değil. Bu mesaj: hükümetinize gönderin ve kendilerine söyleyin, adamlarınızdan bazıları ABD’de kalmak istediğine göre, hikâyenin aslını nasıl olsa kısa sürede öğreniriz. İyi günler!»

Arbatov arabasına binip uzaklaşırken, aslında KGB' nin Washington’daki politik istihbarat şefi olan şoförü sonucun ne olduğunu sordu.

«Tam tahmin ettiğim gibi çıktı, şimdi adamlarımızı niçin kaçırdıklarından bütünüyle eminim.»

«Bu ne demek oluyor?» diye sordu KGB görevlisi. Çok öfkeliydi. Birkaç yıl öncesine kadar hiçbir parti üyesi, KGB’yle böyle umursamazcasına konuşmaya cesaret bile edemezdi. Yoldaş Andropov'un ölümünden sonra KGB’nin başına gelenler utanç vericiydi. Ama düzelecekti bunlar, her şey eskisi gibi olacaktı.

«Başkan bizi 1979 yılında imzaladığımız bir anlaşmayı bozmakla suçluyor. Burada kalan adamlarımızı sorguya çekip denizaltının burada ne aradığını öğrenmek niyetindeler. Bu da CIA için bir iki günlük iştir. Belki de konuşturmuşlardır bile. Ayrıca Genel Sekretere, generallerinin ona böyle bir durumda ne yapmayı tavsiye edebileceğini düşünmesini söylememi istedi. Bu da beklenirdi zaten. Sürpriz bir nükleer saldırının provasını yaptığımızı, hatta böyle bir saldırıyı başlattığımızı söyleyeceklerdir. Oysa

biz, barış içinde birlikte yaşamak için onlardan daha çok çaba harcıyoruz. Her şeyden kuşkulanan aptallar bunlar; hem korkuyorlar, hem de çok öfkeliler.»

«Böyle oldukları için onları suçlayabilir misiniz, Sayın Büyükelçi?»

«Ayrıca Sovyet Filosunun buralarda dolaşması için de neden kalmadığını söyledi.»

«Ne şekilde söylediler bunu?»

«Yumuşak bir tarzda söyledi, beklediğimden daha da yumuşak. Bu da beni endişelendiriyor, bir şeyler planlıyorlar sanki. Bütün bu olanlar için bir açıklama istiyorlar. Ne söyleyebilirim ona? Gerçekte neler oldu?»

«Sanırım biz de asla öğrenemeyeceğiz.» Oysa KGB görevlisi biliyordu. Washington'daki ajanları Cassius’un mesajını Moskova'ya geçen kendisiydi.

Sovyet Büyükelçisi kapıyı kapatıp çıktıktan sonra Dr. Pelt yan kapıdan CIA Başkanı Yargıç Moore’u içeri aldı.

«İşe yarayacak mı acaba?» diye sordu Dr. Pelt.

«Gayet tabii,» dedi yargıç.

«Böylesine karmaşık bir operasyon insanı biraz ürkütüyor.»

«İşin güzelliği de burada, doktor. Biz hiçbir şey yapmıyoruz. Sovyetler her şeyi bizim yerimize yapacaklar. Dost ülkelerin gizli servisleri orada burada sorular sormaya başlayacaklar. Eğer bu bizim planladığımız bir operasyon olsaydı, bu servisler soru soracak yerde kabuklarına çekilip otururlardı. Dolayısıyla Sovyetler ya Ramius’un ihanet ettiğine inanacaklar ya da bizim Henderson kanalıyla verdiğimiz bilgiye göre bunun PolonyalIlar tarafından düzenlenmiş bir operasyon olduğuna ve Ramius'un suçsuz olduğu kanısına varacaklar.»

«Hangisini seçecekler dersin?» diye sordu Başkan.

«Bu psikolojik bir sorun, Sayın Başkan. Sanırım İkinciyi seçerler. Birinci olursa, inançlarını gözden geçirmeleri gerekir. Bir Sovyet albayının Rusya’da sahip olduğu ayrıcalıkları düşünürseniz, böyle bir adamın ABD’ye sığınmak istemesi, New York’da bir milyonerin SSCB'ne sığınmak istemesiyle eşdeğerdir. Bu durumda güvenlik ve istihbarat servislerine

sızılmış demektir, yara almış olacaklardır, ama politik felsefelerindeki çelişkiyle karşı karşıya kalma'ktansa bunu tercih edecekler sanırım. Ayrıca soruşturmayı da KGB yönlendirecek herhalde.»

«Niçin?» diye sordu Dr. Pelt.

«GRU'nun zayıflığı ortaya çıkmış oluyor, bu soruşturmanın sonucunda GRU'yu ikinci plana itmiş olacaklar ve eski güçlerini kazanacaklar.»

«Yani bu, ikinci seçeneğin doğru olduğunu mu kanıtlayacaklar?»

«Tabii efendim. İstihbaratta bir kural vardır; bir şeyi yeterince ısrarla ararsanız, öyle bir şey olmasa da bulursunuz. Tanrım, bu Albay Ramius'a neler borçluyuz bilseniz. Böyle bir fırsat çok ender ele geçer.»

«İyi ama KGB çok güçlenecek, iyi bir şey mi bu?»

«Arasıra olur bu. Andropov'un ölümünden sonra çok yara aldı KGB. Parti de Silahlı Kuvvetlerin güçlenmesinden rahatsızdı, şimdi KGB aracılığıyla Silahlı Kuvvetleri hizaya getirecekler. Her neyse, şimdi yapmamız gereken birkaç şey daha kaldı.»

«Ne gibi?» dedi Başkan.

«Bir iki ay içinde dostumuz Henderson, Moskova'ya başka bir haber sızdırıp, bizim USS Dallas'ın baştan beri Kızıl Ekim'in peşinde olduğunu söyleyecek.»

«Niye ama?» diye itiraz etti Dr. Pelt. «O zaman denizaltıları hakkında yalan söylediğimizi anlayacaklar.»

«Pek öyle değil, doktor. Bir kere anlaşmayı ihlâl ettiler, gerçeği öğrenmemize de imkân yok, adamlarını konuşturmuş olsak da imkân yok, çünkü adamlar bir şey bilmiyorlar, Ruslar da bunu biliyor. O zaman biz bir şeyler saklıyoruz. Denizaltılarımızdan birinin baştan beri Kızıl Ekim'i izlediği bir şeyler sakladığımızı gösteriyor zaten. Araştıracaklar bunu, ama hiçbir şey bulamayacaklar. Bu konunun aslını ClA'de bilen Greer, Ritter ve benim. Kendi ajanlarımıza neler olup bittiğini arayıp bulma emrini verdik, Ruslar da onların bulabileceği kadarını bulabilirler.»

«Peki ya Henderson? Denizaltıdan kaç kişinin haberi var?»

«Henderson konuşursa, KGB ölüm emrini verir. Kızıl Ekim'e gelince, yüz kişi kadar biliyor, bu sayı belki biraz daha artar. Ama biliyorsunuz, şu anda sahillerimizde iki batık Rus denizaltısı var. Araştırılmak üzere laboratuvarlara getirilen denizden çıkarılmış parçalar olacak. Tabii denizaltı araştırma gemisi Glomar Explorer'i oraya göndereceğiz, yoksa kuşkulanırlar. Er geç gerçeği ortaya çıkarabilirler, ama o zamana kadar biz de Kızıl Ekim'i parçalayıp İncelemiş ve denizin dibine serpmiş oluruz zaten.»

«Demek bu sırrı sonsuza kadar saklayamayacağız?» dedi Dr. Pelt.

«Sonsuz biraz uzunca bir zaman. Orta vadede bir sır olarak kalacaktır sanırım. Bir veya iki yıl içinde topladıkları bilgilerle, ikiyle ikiyi toplayıp dört etmesi gerektiği sonucuna varabilirler, ama o zaman da kanıtlar yok olmuş olacak. Ayrıca, diyelim ki, KGB gerçeği buldu, acaba rapor eder mi? Ederse, GRU tekrar eski gücüne kavuşur, kendi istihbarat örgütleri arasında yeni bir soğuk savaş çıkar, bu da yine bizim işimize gelir. Dediğim gibi, Ramius bize muhteşem bir fırsat verdi, efendim.»

«Sığınanlar ne olacak, yargıç?» diye sordu Başkan.

«Onlara iyi bakacağız, efendim. Bunun nasıl yapılacağını iyi biliyoruz. İfadelerini almak birkaç ay sürecek tabii. Bu arada Amerika’daki yeni yaşamlarına da hazırlayacağız onları. Yeni kimlikleri olacak, isterlerse eğitim görecekler, gerekirse plastik ameliyat da yapılacak, hiç çalışmadan yaşayabilecek kadar da paraları olacak. Ama sanırım çalışacaklar, daha öncekiler de boş oturmak istemediler. Herhalde Deniz Kuvvetleri onlara'uygun bir iş bulabilir.»

«Onları görmek istiyorum,» dedi Başkan.

«Olabilir tabii, efendim, ama çok gizli olması gerek.» «Camp David uygun olur sanırım. Yargıç, Ryan’a iyi bakın.»

«Anlaşıldı, efendim. Geleceğinin parlak olduğuna karar verdik zaten!»

TYURATAM, SSCB

Kızıl Ekim'in güneş doğmadan dalışının nedeni, dünyadan sekiz yüz kilometre yüksekte tur atan Sovyet yapımı ve Rorşat tipi bir Albatros 8 uydusuydu. Uydu Pamlico boğazının üstünden 11.31'de geçti ve çektiği

kızılötesi fotoğrafları Iskra tipi bir haberleşme uydusu kanalıyla Tyuratam’daki istasyona iletti. Aynı sinyalleri Batı Çin’deki Amerikan istasyonu da alıp Washington'a iletmiş ve uydunun ilettiği bilgiler, birbirlerinden beş bin mil uzakta aynı anda değerlendirilmeye başlanmıştı.

Sovyet teknisyeni birden irkildi. «Bu da ne? Albayım!»

«Evet yoldaş?» Vardiya amiri Rus albayı hemen konsolun yanına geldi.

«Bakın burada, Pamlico boğazında iki leke var, su yüzeyinde hiçbir şey yok. Lekelerden biri diğerinden büyük. Bunun anlamı sualtında ısı farkı yaratan ve termal görüntü veren iki veya üç hedef var, bunlar da ancak denizaltı olabilirler. Bizim gemilerimiz oralarda olduğu için Amerika balistik füze denizaltıları geçici bir süre orada oturup gitmemizi bekliyor olabilirler. Muhtemelen Ohio sınıfı, yanında da koruyucu bir avcı denizaltı olabilir.

«O zaman yakında kalkarlar. Bizimkiler eve dönüyor.»

«Yazık, onları izlemek iyi olurdu, böyle fırsat pek ele geçmez, yoldaş albay.»

«Gerçekten öyle. Aferin, yoldaş teknisyen.»

On dakika sonra bu bilgiler Moskova’ya ulaştı.

SOVYET DENİZ KUVVETLERİ KARARGÂHI,

MOSKOVA

«Bu fırsatı değerlendireceğiz, yoldaş» dedi Gorshkov. «Filomuz geri geliyor, ama denizaltılarımızın bir kısmını elektronik istihbarat için geride bırakabiliriz. Orada yatıp duran Ohio sınıfı da ya güneyde Charleston'a ya da kuzeye Norfolk’a gider. Norfolk açıklarında Konovalov, Charleston açıklarında ise Shafoilikov denizaltılarımız var. Gerçek bir deniz gücüne sahip olduğumuzu politikacılara göstermek için bir fırsat bu. Bir Ohio sınıfını izlemek, iyi bir başlangıç olabilir.»

«Gerekli emirleri on beş dakikada veririm, yoldaş.» dedi Deniz Kuvvetleri Harekât Başkamı. İyi fikirdi doğrusu. Ayrıca Gorshkov yolcu olacaksa, onun yerini alabilmek için uygun bir fırsattı.

USS NEW JERSEY

Tuğamiral Eaton elindeki istihbarat mesajına baktı. Moskova uydu kanalıyla filosuna uzun bir emir yayınlamıştı. Ecton dürbününü kaldırıp Kirov'a baktı.

«Yarbayım, gruptaki bütün gemileri savaş yerlerine alın.»

«Başüstüne, amiral.»

«Kirov'dan mesafe?»

«Otuz yedi bin metre, efendim. Toplar ve füze bataryaları dolu ve atışa hazır, atış kontrol problemi çözüldü.» Haberleşmeden grup harekât subayının sesi çınladı.

«Dönüyorlar, efendim.»

Sovyet gemileri sancaktan dönüşe geçerek nizam değiştirdiler ve sıfır dört sıfır rotasına döndüler. Eaton dürbününü indirdi. «Sanırım eve dönüyorlar. Washington'a bilgi verin, personel bir süre daha savaş yerlerinde kalsın.»

DULLES ULUSLARARASI HAVAALANI

Sovyetler adamlarını ABD'den bir an önce çıkarabilmek için ellerinden geleni yaptılar. Moskova'dan doğrudan gelen bir Aeroflot illyushin IL-62 tipi yolcu uçağı güneş batarken Dulles'a indi. Hemen kalkış yapabilmesi için uçakta bir de yedek uçuş ekibi vardı. Yolcular uçağa binmeden karlı piste son bir göz attılar, bu Amerika'yı son görüşleriydi. Bu kez gazeteciler yoktu.

Uçağa biner binmez, dört subay, dokuz astsubay ve erler ayrı ayrı gruplar halinde oturdular. Subay ve astsubayların her biri için ayrı bir KGB görevlisi vardı. Uçak kalkınca sorgulama başladı.

Uçak normal olarak seyredeceği yüksekliğe çıktığında yolcuların çoğu neden Amerika'da kalmadıklarını kendilerine sormaya başlamışlardı.

Bir KGB binbaşısı, Dr. Petrov'u sorguluyordu. «Albay Ramius'un davranışlarında bir gariplik var mıydı?»

Petrov tereddütsüz cevap verdi. «Kesinlikle hayır. Gemimize sabotaj yapıldığını bilmiyor musunuz? Hayatımızı kurtardığımıza şükretmemiz gerek!»

«Sabotaj mı? O da ne demek?»

«Reaktör sistemi. Bunu bana sormanız yanlış, ben makine subayı değilim, ama radyasyon kaçağını önce ben buldum. Kartlarda radyasyon vardı, oysa geminin aletleri hiçbir şey göstermiyordu. Yalnız reaktörle oynansa iyi, radyasyon ölçme aletlerinin hepsi de kasten bozulmuş. Kendim gördüm bunu. Başçarkçı Melekhin hepsini onarıp kaçıran reaktör boru devresini buldu. Teğmen Svyadov size anlatabilir, o da gördü.»

KGB subayı sürekli not alıyordu. «Peki, Amerika kıyılarına bu kadar yakında ne yapıyordunuz?» *

«Ne demek bu? Aldığımız emirlerin ne olduğunu bilmiyor musunuz?»

KGB subayı Petrov'un yüzüne dik dik baktı. «Neydi emirleriniz, yoldaş doktor?»

Petrov emirlerin ne olduğunu özetledi ve ekledi. «Emirleri gördüm. Ayrıca âdet olduğu üzere her yere de asıldı.»

«İmza kimindi?»

«Amiral Korov tabii, başka kim olabilir?»

«Bu emirleri biraz garip bulmadınız mı?»

«Siz aldığınız emirleri tartışır mısınız, yoldaş binbaşı? Ben tartışmam şahsen.»

«Politik subayınıza ne oldu?»

Başka bir bölümde Ivanov, Kızıl Ekim’in Amerikan ve Ingiliz gemileri tarafından nasıl bulunup izlendiğini anlatıyordu. «Ama Albay Ramius onları ustaca atlattı. Reaktörümüz arıza yapmasaydı hepsini atlatırdık. Bunu bize kimin yaptığını bulmalısınız, yoldaş yüzbaşı, onun öldüğünü görmek isterim.»

KGB subayı kımıldamadı bile. «Albay Ramius’un en son söyledikleri neydi?»

«Adamlarıma hakim olmamı, Amerikalılarla konuşturmamamı ve Amerikalıların gemimizi asla ele geçiremeyeceklerini söyledi.» Ivanov'un

gözleri yaşarmıştı. «Yoldaş, siz ve bütün KGB, bize bunu yapan piçi bulmak zorundasınız.»

Biraz ilerde Svyadov konuşuyordu. «Çok zekice bir sabotajdı. Melekhin bile üçüncü kontrolda bulabildi.»

İki saat sonra KGB görevlileri uçağın başka bir yerinde, notlarını karşılaştırmak için toplandılar.

«Ramius hain ise, çok da iyi bir aktör,» dedi KGB albayı.

«Adamlarına verdiği emirler kusursuz. Görev emirieri de her yere asılmış, herkes okumuş.»

Bir KGB binbaşısı araya girdi. «Ama personelden hangisi Korov'un imzasını tanır ki? Tabii bunu Korov'a da so~ ramayız artık!»

Kuzey Donanması Komutanı Amiral Korov, Lubyanka' da sorgulanmaya başladıktan iki saat sonra beyin kanamasından ölmüştü.

«İmza taklit edilmiş olabilir. Sonra bizim Küba'da gizli bir denizaltı üssümüz var mı? Ayrıca politik subayın ölümüne ne buyrulur?»

Bir diğer binbaşı cevapladı bu soruyu. «Gemi doktoru kaza olduğundan emin. Tabii telsizle bildirmeleri de gerekirdi.»

«Telsiz sessizlik emri,» dedi Albay. «Kontrol ettim. Balistik füze denizaltıları için normal bir işlem bu. Bu albay Ramius'un yakın dövüş eğitimi var mıydı? Politik subayı öldürmüş olabilir mi?»

«Hayır, ama bir adamı öyle öldürmek pek zor bir şey değil.»

Albay kararsızdı. «Personelden birinin Ramius'un ihanet ve sığınma niyetine dair herhangi bir şüphesi var mı?»

Hepsi olumsuzca başlarını salladılar.

«Peki denizaltının harekât şekli usullere uygun mu?»

«Evet, yoldaş albay,» diye cevap verdi genç bir yüzbaşı.

«Düşman gemilerinden kaçınmak için bütün manevralar hem usulüne uygun, hem kusursuz; ayrıca Albay Ramius'un bunları uygulama biçimi âdeta dâhice. Bir ihanet olduğunu gösteren kanıt yok. Henüz yok tabii.»

Hepsi bütün personelin Lubyanka’da ayrıca sorgulanacağını biliyorlardı.

«Pekâlâ» dedi albay. «Önce bırakın gevşesinler biraz, sonra Moskova’ya varana kadar tekrar sorgulayın.»

Personele bol yemek ve votka servisi yapıldıktan sonra sorgulama tekrar başladı. KGB albayı sonuca ulaşılacağından emindi, ama sorunun çözümünü ve cevapları bu adamların bilmediği kesindi.

KIZIL EKİM

Dr. Noyes, Ramius’un yürümesine yardım ederek subay salonuna kadar getirdi. Pek iyi görünmüyordu Ramius, ama herkes gibi onun da yıkanmaya ve traş olmaya ihtiyacı vardı tabii.

«Evet Ryan, nasılsın bugün?»

«İyiyim, teşekkür ederim, Albay Ramius. Bacağınız nasıl?»

«Acıyor. Bir daha kurşun yememeyi öğrenmem lazım. Bu arada sana, hepimizin olduğu gibi kendi hayatımı da borçlu olduğumu söylemeyi unuttum.»

«Benim de hayatım sözkonusuydu, efendim.»

Aşçı gelip Ramius’un kahvaltı siparişini aldı.

«Ne zaman hareket ediyoruz?»

«Yarın,» dedi Mancuso. «Sovyet Filosunun dönüşe geçtiğini öğrendik. Bizimkiler gözlerini ayırmıyorlar.»

«Peki, nereye gideceğiz?»

«Mektubunuzda onlara nereye gideceğinizi söylediniz?» diye sordu Ryan.

«Mektubu... nereden biliyorsunuz bunu?»

«Biliyoruz, daha doğrusu biliyorum, ama daha fazla bir şey söyleyemem, efendim.»

«New York'a gideceğimi yazdım.»

«Ama rotanız Ne!w York değildi!»

«Tabii değildi. Onlara doğruyu mu söyleseydim! Norfolk’a gidecektim. Peki, şimdi Norfolk’a mı, Charleston'a mı gidiyoruz?»

«Sanırım Norfolk,» dedi Mancuso.

«Arkanızdan bütün Sovyet Donanmasını göndereceklerini bilmiyor muydunuz? Niye mektup yazdınız?» diye sordu Ryan.

«Bilsinler diye! Bizi kimse yakalayamazdı. Size yakalanmak da çok şaşırttı bizi doğrusu.»

«Sizi İzlanda'dan bu yana izledik. Sonar operatörlerimiz çok iyidir, Albay Ramius. Sizi sonra tanıştırırım. Şu anda sizin Bugayev’le birlikte çalışıyorlar.»

«Starshina,» dedi Borodin.

«Astsubay mı? Yani sonarcınız subay değil mi?» Ramius şaşırmıştı.

«Hayır efendim, sadece iyi bir sonar operatörü.»

«Peki adamlarımın geleceği nedir?» dedi Ramius.

«Sanırım biraz dinlendikten sonra sizlere bazı sorular soracaklardır. En çok bir yıl sonra istediğiniz gibi yaşamaya başlarsınız.»

«Bu kadar arkadaşça davranan birisi nasıl bir CIA casusu olabiliyor?» dedi Borodin.

«Ben bir casus değilim, bu işe rastlantı sonucu bulaştım. Daha önce de söylediğim gibi ben masa başında yorum ve değerlendirme yaparım. Sizin bu işe sokulmamın nedeni de, niyetinizin ne olduğunu tahmin edip bulmam oldu.»

«Baban da casus muydu?» diye sordu Borodin.

«Hayır, babam polisti, on yıl önce annemle birlikte bir uçak kazasında öldüler.»

«Özür dilerim, bilemezdim. Peki ya siz Yarbay Mancuso, siz neden denizci oldunuz?»

«Çocukluğumdan beri hayal ederdim. Babam berberdi. Denizaltıları da isteyerek seçtim.»

Ryan daha önce hiç tanık olmadığı bir sahneyi seyretiğini düşündü, İki ayrı ülke ve iki ayrı kültürden insanlar, ortak bir zeminde buluşmaya çalışıyorlar, karakter ve tecrübelerinde benzer noktalar yakalayarak birbirlerini anlamak için çaba harcıyorlardı.

Çok dokunaklıydı bu. Ryan bu durumun Sovyet subayları için ne kadar güç olduğunu düşündü. Şimdiye kadar yaptıkları en zor şey buydu herhalde! Bildikleri her şeyi bırakıp geçmişleriyle bütün köprülerini atmışlar ve yeni yaşamlarının daha iyi olacağına inanmış ve güvenmişlerdi.

Kendisi gibilerin belki değerini doğru dürüst bilmedikleri özgürlük için bu adamlar neleri göze almışlardı!

ON YEDİNCİ GÜN

19 ARALIK PAZAR

KIZIL EKİM

Sekiz saat daha, diye düşündü Ryan. Norfolk'a sekiz saat kalmıştı. Kendi isteğiyle dümene oturmuş, aynı zamanda ufki dümenlere de kumanda ediyordu. Kullanabildiği tek şey bunlardı ve o da bir şeyler yapabilmek istiyordu. Personel zaten azdı, herkes birkaç kişinin işini birden yapıyordu. Kontrol odasında da Ramius, Mancuso ve kendisinden başka kimse yoktu. Bugayev'le Jones sonarı çalıştırıyorlar, doktorla sıhhiyeler de revirde Williams'la ilgileniyorlardı.

«Ortala!» dedi Mancuso.

«Ortala» diye tekrarladı Ryan ve dümen dolabını ortaya almak için sancağa döndürdü.

«Dümen ortada, pruva bir iki sıfır.»

«Dikkatli olmalıyız buralarda,» dedi Mancuso. «Akıntıdan sık sık dip kumulları oluşur.» Periskopa gitti. «Burası Atlantik'in mezarlığıdır, her neyse, şuraya gelene kadar bu rotada gidip sonra kuzeye döneceğiz,»

«Burası sizin sularınız, yarbay!»

Üç denizaltı gevşek borda nizamında seyrediyorlardı. Her üçünün de sadece kuleleri suyun üstündeydi ve periskopla seyir yapıyorlardı. Radarlar dahil bütün elektronik aygıtlar susturulmuş, yalnız sonar pasif olarak dinlemedeydi.

«Komuta merkezi, sonar.» Jones'du konuşan. «Dallas dalıyor.»

Mancuso telefonu aldı ve makine dairesinin düğmesine bastı. «Mannion'u gönderin buraya. Biraz sonra dolıyoruz.»

İki dakika sonra Mannion gelip yerini aldı.

«İstediğiniz zaman dalabiliriz, Albay Ramius,» dedi Mancuso.

«Yoldaş Mannion, sarnıçları doldurun.»

«Başüstüne, efendim.» Genç yüzbaşı hidrolik kontrollarla oynamaya başladı.

«Ufki dümenler beş derece aşağı!»

«Ufki dümenler beş derece aşağıda,» diye rapor etti Ryan.

Mannion derinlik göstergesine baktı. «Ağır dalıyor.»

«Ufki dümenler sıfır,» diye emir verdi Ramius, Gemi otuz saniye sonra dengelendi.

Mannion beş dakika kadar uğraştıktan sonra gemiyi sıfıra getirdi. «Özür dilerim, baylar,» Gemi fazla büyük, ben de biraz acemiyim.» İçtenlikle söylemişti bunu. Ramius çok etkilenmişti, ama belli etmek istemedi. Bu adamlar alışık olmadıkları bir sistemi ilk kullanışlarında ne kadar ustaca davranıyorlardı!

«Tamam, artık kuzeye dönebiliriz. Albay Ramius, yeni rotamız sıfır sıfır yedi olmasını öneririm, efendim.»

«Ryan, iskele on, yedi rota sıfır sıfır yedi olacak »

«Dümen iskele onda.»

«Çabuk öğreniyorsun, Ryan,» dedi Ramius, «Belki bir gün gerçek bir denizci olabilirsin.»

«Aman efendim, sizin olsun. Bu seyirde bir şeyi öğrendim, kazandığınız her kuruşu hak ediyorsunuz,»

V.K. KONOVALOV

Yarbay Tupolev batıya doğru seyrediyordu. Herkes yirmi mil süratle eve dönerken ona, iki buçuk saat süreyle batıya seyretmesi ve bulabilirse, oralarda bir yerde olan Ohio sınıfı Amerikan denizaltısını ve yanındakileri izlemesi emredilmişti. Kumanda ettiği Alfa sınıfı denizaltı, sessizce seyredebileceği azami sürat olan beş mille ilerliyordu. Kızıl Ekim batmıştı. Tupolev başını salladı, Ramius böyle bir şeyi nasıl yapabilmişti? Bunun cevabı her neyse, ihanetinin bedelini hayatıyla ödemişti.

PENTAGON

«Biraz daha hava örtümüz olsaydı iyi olurdu,» dedi Amiral Poster.

«Aynı fikirdeyim, efendim, ama çok belirgin olurdu o zaman!»

Doğuya doğru uzaklaşmaya başlayan Sovyet Filosu, ölçülü bir mesafeden uçaklarla izleniyor, Kersnedy, America ve Nimitz uçak gemileri de beş yüz mil mesafeden bu izlemeye katılıyorlardı. İzlanda'ya kadar sürecek olan bu görevi, oradan Sovyetler Birliği'ne kadar da İzlanda'daki müttefik hava kuvvetleri sürdüreceklerdi. HMS Invincible geri dönüyor, Amerikan denizaltıları eski devriye görevlerine başlamak üzere mevki alıyorlardı. Sovyet denizaltıları da dönüşe geçmişlerdi, ancak dağınık seyrettikleri için her birini ayrı ayrı izlemek zor oluyordu. Sonuç olarak bu hardkât sona ermişti işte.

«Norfolk'a mı gidiyorsunuz, efendim?» diye sordu. Harekât Başkanı General Harris.

«Evet, bir tatbikat sonrası kritiği yapalım diyorum.» «İyi yolculuklar, efendim.»

USS NEW JERSEY

New Jersey on iki mille giderken, her iki tarafında birer muhrip yakıt ikmali yapıyorlardı.

Tuğamiral Eaton köprüüstündeydi. Tanrıya şükür, her şey kazasız belasız bitmişti. Sovyetler yüz mil ileride dönüş rotasına girmişlerdi. Hâlâ füze menzili içindeydiler tabii, ama bitmişti bu iş artık. Eaton memnundu; kendi grubu Taraivva'yla birlikte harekâtı başarıyla sürdürmüş, görevlerini yapmışlardı. Savaş çıksaydı Ruslarla başedebilecekîeri kesindi. Norfolk'a dönüş için emir bekliyorlardı, Noei'i evde geçirmek güzel olacaktı.

KIZIL EKİM

Ring! Jones, Pogy'den gelen tek aktif sonar yayınını not etti. «Komutan, Pogy'den tek bir sonar palsı aldık.»

Pogy, Kızıl Ekim'le DaKcs'ın on mil ilerisinde seyrediyor ve her şey yolundaysa sonarla işaret veriyordu. Dallas ise Kızıl Ekim'in sancağında ileri geri yüksek süratle karakol yapıyordu.

Jones, Sovyet sonar donanımını incelemişti. Aktif sonara pek diyeceği yoktu ama pasif sistem sıfırdı ona göre. Dipte yatarken, bir mil mesafede hareketsiz duran Pogy ve Dalkss'ı bile alamamıştı.

V.K. KONOVALOV

Alfa sınıfı denizaltı kıta sahanlığı sınırında tam bir sessizlikle seyrediyordu. Reaktör asgariye indirilmiş, yüksek sesle konuşmak bile yasaklanmıştı.

KIZIL EKİM

Ryan saatine baktı, beş saat geçmişti bile. Belki de sekiz saatlik tahminlerinde yanılmışlardı, belki de kendisi yanlış anlamıştı. Haritaya baktı, en çok dört saat olmalı, diye düşündü. Ramius ve Mancuso yorgun görünüyorlardı, ama kim değildi ki?

V.K. KONOVALOV

«Güneyden bir gürültü alıyorum,» dedi sonar subayı.

«Nedir?» Yarbay Tupolev dört saattir sonardaydı.

«Henüz bir şey söylenemez, yoldaş komutan, ama kerteriz sabit, bize doğru geliyor.»

Tupolev komuta merkezine gitti ve sürati biraz daha düşürdü. Reaktörü bütünüyle durdurmayı da düşündü bir an, ama sonra tekrar çalıştırmak için gereken süreyi düşünüp vazgeçti.

«Tek uskur, yoldaş komutan; Amerikan, muhtemelen bir Los Angeles sınıfı, sürati otuz beş dakikada kerterizi sadece iki derece değişti. Yakınımızdan geçecek ve... bir dakiıka, makinelerini stop etti. Durdu ve dinliyor, yoldaş.»

Tupolev gülümsedi. «Bizi duymaz, yoldaş. Acaba başka birilerine refakat mi ediyor?»

Sonar subayı tekrar dinlemeye başladı.

«Satıhtan çok gürültü yansıması var, ama olabilir tabii... Evet, başka bir gürültü daha var. Bir öncekinin kerterizi bir yedi beşti, bununki bir yedi bir.

Çok zayıf, efendim... aktif sonarıyla tek bir gönderme yaptı, evet efendim ikinci bir denizaltı.

«Aferin yoldaş,» dedi Tupolev. «Şimdi sabırlı olmalıyız.»

USS DALLAS

Kıdemli sonar Astsubayı Laval sahanın temiz olduğunu rapor etti. Dallas, Pogy’e pruvasını çevirip tek (bir sonar palsı gönderdi, aynı şeyi Pogy, Kızıl Ekim'e dönerek yaptı. Haberleşme tamamdı, tehlike yoktu. Pogy tekrar otuz mille ileri harekete geçti, arkasından ABD'nin en yeni ve Sovyet yapımı baiistik füze denizaltısı Kızıl Ekim yol verdi.

V.K. KONOVALOV

«İki denizaltı daha var, yoldaş. Biri tek, diğeri çift uskurlu. Tek uskurlu olanı çok süratli dönüş yapıyor. Yoldaş komutan Amerikalıların çift uskurlu denizaltısı var mıydı?»

«Evet, herhalde.» Ama emin değildi Tupolev. Konovcilov yüz elli metre derinlikte iki mil süratle ilerliyor ve dinliyordu. Gelenler her kimse, ona doğru geliyorlardı. Emperyalistlere bir ders verme fırsatı çıkmıştı.

«Birisi yerimi alabilir mi acaba, tuvalete gitmem gerek,» dedi Ryan.

«Ben geçerim.» Mancuso koltuğa oturdu.

Ryan işini bitirip geri döndü ve birkaç jimnastik hareketi yapıp uyuşan bacaklarında kan dolaşımını hızlandırdı. «Norfolk’a ne kadar kaldı?»

Mancuso cevapladı bu soruyu. «En fazla dört saat. Bizi karanlık bastıktan sonra limana almak üzere hazırlık yapıyorlar.»

«Peki ama boğazdan gündüz çıktık, bizi gören olmadı mı acaba?»

«Gören olduysa bile, bütün görebildiği suyun üzerinde giden ve borda numarası olmayan üç tane denizaltı kulesidir.»

Ryan tekrar dümenci iskemlesine oturdu ve bir sigara yaktı.

POGY VE KIZIL EKİM

Pogy, Dallas'ın yanından otuz mille geçip yirmi dakika süreyle bu şekilde seyrettikten sonra on bir mil ötede durdu, o sırada Konovaicv'dan üç

mil mesafedeydi, ve Komovclov’da hiç kimse nefes bile almıyordu artık.

Pogy'nin sonarı kusursuzdu ama gürültü çıkarmayan bir şeyin gürültüsünü yakalamasına da imkân yoktu tabii.

Kızıl Ekim «tehlike yok» sinyalini aldıktan sonra saat 15.00’de Dallas'ın yanından geçti. Personel son derece yorgundu ve herkes dört gözle Norfolk’a varmayı bekliyordu. Ryan, Londra'ya uçmadan önce olanı biteni anlatip rapor vermek İçin ClA'de kaç gün kaybedeceğinin hesabını yapıyordu.

V.K. KONOVALOV

«Bu her neyse, çok, çok büyük bir şey, yoidaş,» dedi sonar subayı.

«Ohio sınıfı olmalı.» Tupolev emindi.

«Ama iki uskur sesi alıyorum.»

«Ohio'nun tek uskuru var, biliyorsun bunu.»

«Evet, yoldaş... her neyse, nasıl olsa yirmi dakika içinde yanımızda olacaklar. Diğer denizaltı otuz mille seyrediyor, böyie devam ederse on beş kilometre ötemizde kalacak.»

«Ya diğer Amerikalı?»

«Bizden açık denize doğru birkaç kilometrede şu anda, aynı bizim gibi, düşük süratle seyrediyor. Tam mesafe veremiyorum. Aktif sonarı çalıştırabilirim tabii, ama o zaman...»

«Tamam, biliyorum.» Tupolev sonar subayının sözünü kesip komuta merkezine gitti.

«Makine dairesine söyleyin, ani manevraya hazır olsunlar, personel savaş yerlerine.»

«Başüstüne, yoldaş komutan,» dedi ikinci komutan. «Hareket eden Amerikalı için mükemmel bir atış kontrol çözümü yaptık. Tam yolla gidişi de çözümü kolaylaştırıyor. Diğerini de biraz sonra çözeriz.»

«Güzel,» dedi Tupolev. «Gördünüz mü, koşullar bizden yana olunca neler yapabiliyoruz!»

«Ne yapacağız peki, yoldaş?»

«O büyük olan geçince peşine takılacağız. Onlar

oyunlarını oynadılar, şimdi sıra bizim. Makine dairesine söyleyin, gücü arttırsınlar. Biraz sonra tam yola ihtiyacımız olacak.»

«Gürültü yaparız ama,» diye uyardı ikinci komutan.

«Doğru, ama başka çaremiz yok. Gücü yüzde on arttırın. Ohio sınıfının duymasına imkân yok, belki yanındaki avcı da duymaz.»

USS POGY

«O da nesi?» Sonar astsubayı düğmelerle oynadı.

«Komuta merkezi, sonar. Temas, kerteriz iki üç sıfır.»

«Anlaşıldı,» dedi Yarbay Wood hemen. «Smıflandırabildin mi?»

«Hayır efendim, henüz aldım. Reaktör ve istim sesleri var, henüz çok zayıf. Ama bizimkilerden biri değil, muhtemelen bir Alfa, efendim.»

«Aman Tanrım! Hemen Dallas'a işaret verin.»

Sonar astsubayı aktif sonarla beş pals gönderdi, ama otuz iki mille giden Dallas duymadı bunu. Kızıl Ekim sekiz mil uzaktaydı şimdi.

Yarbay Wood kararını verdi. Tehlike işaretini yerlerini belli etmemek için yönlü ve düşük güçle veriyorlardı, ama Dallas duyamıyordu.

«Azami güç sonar, ne varsa hepsini kullanın, Dallas duymalı bunu.»

«Başüstüne.» Birkaç saniye sonra sonar yüz kilovvatt güçle enerji palsları göndermeye başladı.

Ping Ping Ping Ping!

«Komuta merkezi, sonar. Pogy'den tehlike işareti!» «Makineler stop! Tam sessizlik!» dedi Chamıbers. «Makineler stopta!»

«Sürat dört mile düşünce, her iki makine ağır yol ileri!» Chamıbers sonara gitti. «Frenchie, atış kontrol çözümü için acil bilgi istiyorum.»

«Hâlâ çok hızlı gidiyoruz, efendim,» dedi Laval.

KIZIL EKİM

«Albay Ramius, sanırım hız kesmemiz gerek,» dedi Mancuso.

«Tehlike işareti tekrarlanmadı,» diye karşı çıktı Ramius.

İkinci işareti duymamışlardı. Dallas da henüz işaret verememişti, çünkü hâlâ çok hızlı seyrettiğinden, Kızıl Ekîm’in yerini tespit edemeden yanından geçip gitti.

USS POGY

«Tamam efendim, Dallas yol kesiyor.»

Wood, alt dudağını ısırdı. «Pekâlâ, bulalım şu piçkurusunu! Aktif sonarı çalıştırın, astsubayım, azami güçle!» Komuta merkezine döndü. «Personel savaş yerlerine!» Savaş alarmı çalmaya başladıktan kırk saniye sonra personel savaş yerlerini aldı.

«Komuta merkezi, sonar. Kesin temas, kerteriz iki üç dört, mesafe altı bin yarda. Alfa sınıfı düşman denizaltısı.»

«Atış kontrol problemini hemen çözün!» dedi Yarbay Wood.

«Pogy’nin dört torpido kovanının ikisinde Harpoon füzeleri, ikisinde ise Mk 48 torpidoları vardı. Elde bulunan en iyi tek güdümlü torpidolardı 'bunlar, kendi aktif sonarıyla arama yapıp elli mil süratle gidebilen ve yarım tonluk patlayıcıyla dolu savaş başlıkları olan en güçlü silahlardı.

«Komutan, atış kontrol problemi çözüldü, torpidonun seyir süresi dört dakika otuz beş saniye!»

«Sonar stop,» dedi Wood.

«Sonar stopta. İrtifa açısı sıfır, aynı düzeydeyiz, efendim.»

«Çok iyi sonar, üzerinde kal.» Wood hedefini kıstırmıştı artık.

USS DALLAS

«Pogy sonarla birisini buldu galiba. Aldıkları ekonun bize göre kerterizi bir dokuz bir. Orada bir denizaltı daha var, efendim. Reaktör gürültüleri alıyorum, ama henüz kim olduğunu söyleyemem.»

USS POGY

«Kızıl Ekim'de hâlâ yol var, efendim,» dedi Astsubay Palmer. Bu rotayla giderse, bizimle alfa arasına girecek.»

«Aman ne güzel! Her iki makine ağır yol ileri, iskele yirmi!» Wood sonara gitti. «Kızıl Ekim'e azami güçle sonar palsı göndermeye hazır olun,» dedi.

«Başüstüne... hazırım, efendim.»

«Gönder! Bu sefer ıskalamasın ama!»

Ping Ping Ping Ping!

«Komutan, tehlike işareti!» diye bağırdı Jones.

Mancuso, Ramius'u beklemeden makine telgrafının üzerine atladı ve makineleri stopa aldı, sonra Ramius'a baktı. «Kusura bakmayın, efendim.»

«Önemi yok.» Telefon çalınca Ramius açtı ve Rusça bir dizi emir verdi. «Onlara bir sorunumuz olduğunu ama ne olduğunu henüz bilmediğimizi söyledim.»

Gemi yavaşladıkça sesler azalıyordu, ama Mancuso hoşnut değildi, onun için çoik gürültülüydü bu gemi.

«Sonarcınız bir şey alıyor mu?» diye sordu Ramius.

«Tamam,» dedi Mancuso. «Jonesy, orada ne varsa bul onu!»

«Başüstüne, efendim!»

USS DALLAS

«Elimizde ne var?» diye sordu Chambers.

Sonar astsubayı çaresizlikle cevap verdi. «Sadece bir kerteriz, efendim. Pogy onu kıstırdı, ama o da hemen stop etti, ıben de kaybettim. Pogy çok kuvvetli eko aldı, sanırım çok yakında, efendim.»

Chambers ikinci komutan olalı henüz dört ay olmuştu. İyi bir subaydı, görevini de iyi biliyordu. Ama şimdi komutanı yoktu ve yalnızdı. Bundan sonraki geleceğinin bu çok önemli durumda vereceği kararlara bağlı olacağını biliyordu.

«Tek bir sonar palsı gönderip yerini bulabilir misin?»

«Atış kontrol problemini çözmeye yetmez, efendim, ama yine de bir fikir verir.»

«Gönder! Tek pals!»

V.K. KONOVALOV

Tupolev çok erken davrandığını anlamıştı, hepsinin geçmelerini beklemeliydi aslında. Şimdi diğer üçü de durmuşlardı ve onu bekliyorlardı. Dört denizaltı da sadece mevki ve derinliklerini koruyacak kadar yol yapıyorlardı.

KIZIL EKİM

«Biri Alfa'ya tek bir pals gönderdi,» dedi Jones.

«Kerteriz kuzeybatı, başka ses yok. Efendim, bana göre hedef, bizimkilerle bizim aramızda.»

Bugayev söze karıştı. «Mesafe on kilometre.»

Mancuso komuta merkezine döndü.

«Neler oluyor?» diye sordu Ryan.

«Düşman denizaltısı var!»

«Ne biliyoruz?» dedi Ramius.

«Çok değil. Kuzeybatıda bir temas, mesafe belirsiz, oma bizden değil.»

«Sürüklenelim öyleyse!» dedi Ramius.

Gemi iki mil yolla ve çok yavaş bir tempoyla ağır ağır yükselmeye başladı.

USS DALLAS

«Güneye doğru gidelim. Alfa'nın dostumuza bizden daha fazla yaklaşması fikri hoşuma gitmedi. Sancaktan bir sekiz beşe gel, her iki makine yarım yol ileri,» dedi Chambers.

«Başüstüne efendim.» Goodman serdümene döndü. «Sancak on beş, yeni rota bir sekiz beş olacak. Her iki makine yarım yol ileri.»

Serdümen komutları tekrar etti. Dallas'ın torpido kovanlarında Mk 48 torpidolarından başka, atıldıktan sonra gönderdiği sinyallerle, hareket eden bir denizaltıyı taklit eden ve MOSS adı verilen uzaktan güdümlü bir roket de vardı.

Torpidolardan biri Alfa’ya ayarlandı; atış kontrol probleminin çözümü henüz net değildi, ama torpidolar kendi aktif sonarlarıyla da hedefi bulabilirlerdi. Asıl sorun başkaydı, ateş açma yetkileri yoktu. Ancak kendilerine ateş açıldığında karşılık verebilirlerdi. Acaba Alfa, Kızıl EkSm’in kim ve ne olduğunu anlamış mıydı?

V.K. KONOVALOV

«Ohio'ya doğru gidin,» diye emir verdi Tupolev. Sürat üç mil. Sabırlı olmalıyız, yoldaşlar. Şimdi Amerikalılar yerimizi bildiklerine göre artık sonar çalıştırmazlar. Biz de sessizce süzülüp öyle hareket ederiz.»

Gemideki elektrik sistemlerinden bazılarının akımı kesil di. böylece reaktör gürültüsü artmadan biraz daha yol verildi.

USS POGY

Temas zayıflamış, sonra kaybolmuştu. Wood sonarı çalıştırıp çalıştırmama konusunda bir süre kararsız kaldıktan sonra çalıştırmamaya karar verdi. Yoksa .karanIık bir 'binada elinde kocaman bir fenerle silahlı bir hırsızı arayan polise benzeyecekti. Pasif sonarı kullanmalıydı.

Dallas iskeleden geçti, her iki denizaltı da sessizliği bozmamak için sualtı telefonuyla haberleşme yapmıyorlardı.

KIZIL EKİM

Yarım saattir sürükleniyorlardı. Ryan'ın avuçları terlemişti, peşpeşe sigara içiyordu. Çelik bir borunun içine tıikılıp kalarak hiçbir şey görmeden ve duymadan beklemek alışık olduğu bir savaş türü değildi.

«Denizaltılarınız bizi savunabilir mi?» diye sordu Ramius.

«Ancak Alfa ateş açarsa.»

«Ne?» Ryan çok şaşırmıştı.

«Savaşı başlatmak istiyorsun galiba.» Mancuso gülümsedi.

«Sakin ol Ryan,» dedi Ramius. «Bu bizim her zaman oynadığımız bir oyun. Avcı bizi bulmaya çalışır, biz de yakalanmamaya. Yarbay Mancuso, bana söyler misiniz, İzlanda açıklarında bizi hangi mesafede yakaladınız?»

«Yirmi veya otuz kilometre, albayım.»

«O zaman on üç mille gidiyorduk. Gürültü süratten daha hızlı artar. Sanırım duyulmadan yavaşça doğuya kayabiliriz. Tırtıl'ı çalıştırıp altı mi! sürat yapmayı düşünüyorum. Ne dersiniz, Mancuso?»

Mancuso başını salladı. «Gemi sizin, efendim. Kuzeydoğu rotasını önerebilir miyim? Bu şekilde, bir saat içinde bizimkilerin arkasına geçmiş oluruz.»

Ramius gerekli emirleri verdi, gemi hızlanmaya başladı.

«Ryan, sancak on, ufki dümen açısını düşür!» dedi Ramius,

«Yeni rotan sıfır dört sıfır olacak,» diye seslendi Mancuso,

«Korkuyor musun, Ryan?» Ramius gülümsüyordu.

Ryan içinden sövdü. «Ayrıca oldukça da yorgunum.»

V.K. KONOVALOV

«Yoldaş komutan, bir temas alıyorum, ama ne olduğunu bilemiyorum!»

Tupolev sonara geldi ve diğer kulaklıkları taktı.

«İşte, yoldaş, yine duyuldu.»

Komutanın yüzü sararmıştı. «Kerteriz nedir?»

«Bir üç altı derece.»

Tupolev kulaklıkları masaya fırlatıp baş tarafa koştu ve politik subayı kolundan tutup subay salonuna soktu.

«Kızıl Ekim bu!»

«İmkânsız! Parçalarını buldular.»

«Hayır, aldattılar bizi. TırtıPın sesi yanıltmaz, yoldaş. Amerikalılar ele geçirmişler onu ve burada o. Yok etmeliyiz onu!»

«Hayır, Moskova'yla temas kurup talimat almalıyız.»

«Yoldaş, bu söylediğiniz için en az iki saat gerek, belki de üç. Kaçar gider o. İlk emirlerimiz hâlâ geçerli ve zamanımız yok!»

«Ya yanılıyorsak?»

«Ben yanılmıyorum, yoldaş!» diye tısladı Tupolev.

«Aldığım teması ve verdiğim kararı gemi jurnaline yazacağım. Karşı çıkarsan, bunu da yazacağım. Gidecek olan senin kellendir, benimki değil. Karar ver!»

«Emin misin?»

«Eminim!»

«Pekâlâ, nasıl yapacaksın?»

«En çabuk şekilde. Şimdi savaş yerinize gidin, yoldaş.» Baş taraftaki altı kovan da Mark C-533 tel güdümlü torpidolarla doluydu.

«Sonar, pruvayı aktif sonarla araştır, tam güçle!»

KIZIL EKİM

«Ah!» Jones sesin şiddetinden sıçradı. «Komutan, aktif sonar palsı, iskele tarafta. Bizimkiler değil, efendim.»

USS POGY

«Komutan, sonar. Alfa, dostumuzu yakaladı. Alfa'nın kerterizi bir dokuz iki.»

«Her iki makine yarım yol ileri,» dedi Yarbay Wood. Pogy sarsılarak hızlanmaya başladı.

V.K. KONOVALOV

«Mesafe yedi bin altı yüz metre. İrtifa açısı sıfır.» İkinci komutan verilen değerleri bilgisayara soktu.

«1 ve 2 no. torpidolar, atış kontrol problemi çözüldü, atışa hazır.»

«Atışa hazır ol!»

«Kaportalar açıldı.»

«Atış kontrol çözümünü tekrarlayın!»

Sonar astsubayı sesleri duymuştu. «Komutan, sonar. Affa, torpido kovanlarına ara suyu aldı, efendim. Kerteriz bir yedi dokuz.»

V.K. KONOVALOV

«Çözüm tamam, yoldaş komutan,» dedi ikinci komutan.

«1 ve 2 ateş!»

«1 ateşlendi... 2 ateşlendi.»

KIZIL EKİM

İlk önce Jones duydu. «İskele tarafta yüksek süratli pervane gürültüsü! İskele taraftan torpidolar geliyor!» «Ryl nalyera!» diye bağırdı Ramius.

«Ne?» Ryan Rusça komutu anlamamıştı tabii.

«İskele alabanda!»

Ryan dümeni iskele alabandaya aldı, Ramius bu sırada makine telgrafına atlamış ve gemiye son yolu vermişti.

USS POGY

«İki torpido suda,» diye rapor etti Astsubay Palmer. «Kerteriz sancaktan iskeleye kayıyor. Hedefleri balistik denizaltı, efendim.»

Dallas'da duymuştu torpidoları. Chambers gemiye son yolu verip iskeleden dönüşe geçti. Suda torpido varken yapılabilecek tek şey vardı, yüksek süratle kaçınma manevrası!

KIZIL EKİM

«Rotam ne olacak?» dedi Ryan.

Mancuso bağırdı. «Jonesy, bana bir kerteriz ver.» «Üç iki sıfır, efendim. Torpidolar üzerimize geliyorlar.»

«Üç iki sıfıra dön, Ryan,» dedi Ramius.

USS POGY

«Ateş açabilir miyiz?» diye sordu ikinci komutan. «Alfa'ya mı? Lanet olsun, hayır. Zaten artık ne farkeder?»

V.K, KONOVALOV

İki tane Mark-C torpidosu kırk bir mil süratle gidiyorlardı. Hedefe gidiş süreleri altı dakika olarak hesaplanmış ve bunun bir dakikası geçmişti bile!

«Pruva üç dört beş, dümen ortada!» dedi Ryan.

Mancuso suskundu, Ramius'un torpidoların üstüne dönüş manevrasını onaylamıyordu, ama herhalde Ramius ne yaptığını biliyordu.

«Pruva üç iki sıfır, albay,» dedi Ryan.

«Ryan, ufki dümenler, azami dalış açtsı!»

Ryan söyleneni yaptı. Bu iki komutan da inşallah ne yaptıklarını biliyorlardır, diye düşünüyordu.

V.K. KONOVALOV

«Hedef pozisyonu değişti, yoldaş komutan. Şimdi daha dar profil veriyor.»

Tupolev tahmin etmişti bunu. Sovyet savaş doktrininin tamamını ezbere biliyordu tabii, ama onların çoğunu yazan da Ramius’du.

«Hedef dalışa geçecektir. Hazır olun!»

«Dibe vaktinde ulaşabilir mi?» diye sordu ikinci komutan.

«Hayır, bu kadar kısa sürede hayır. Vurduk onu!» Tupolev iç geçirdi. Üzgünüm eski dost, başka çarem yok, dedi içinden.

KIZIL EKİM

Sonar palslarının gemiye her vuruşunda Ryan irkiliyordu.

«Bunu engelleyemez misiniz?» diye sordu.

«Sabırlı ol, Ryan,» dedi Ramius, «Önce bizi avladığını sansın.»

«Aldatıcılarınız var mı?» diye sordu Mancuso,

«Torpido bataryasında dört tane var, ama şu anda onları atacak torpido personelimiz yok.»

İkisi de soğukkanlı görünmek istiyor, diye düşündü Ryan.

«Komutan,» dedi Jones. «İki torpido, kerteriz üç iki sıfır, sesleri aynı bizim Mk 48'ler gibi.»

Ramius bunu bekliyordu. «Evet, sizin torpido sonar sisteminizi beş yıl önce sizden çaldık, ama motorları alamadık.»

Sonar kamarasında Bugayev akustik engelleme aygıtını çalıştırdı, bu şekilde torpidoların sonarlarına sahte hedef ekoları gidecek ve Alfo'daki atış kontrol operatörlerinin aklı karışacaktı.

V.K. KONOVALOV

«Lanet olsun! Akustik engelleme yapıyor. Komutan, Sovyet yapımı akustik aygıtı kullanıyor.»

Tupolev politik subaya döndü. «Gördün mü?»

KIZIL EKİM

«Ryan, ufki dümenler yukarı!» diye bağırdı Ramius.

Ryan kolları çekti ve Ramius'un ne yaptığını biliyor olmasına dua etti.

«Jones, bize zaman ve mesafeyi ver!»

«Başüstüne... kerteriz üç iki sıfır. 1 numaradan mesafe iki bin yarda, 2 numaradan mesafe iki bin üç yüz yarda, 1 numara dalıyor, efendim, bizi kaybetti.»

Komutan öfkeliydi, çünkü anlaşma kuralları ateş açmasına engeldi, ama belki... «Sonar, tam güçle aktif pals gönder.»

Ateş açamazdı tabii, ama Alfa bunu bilemezdi.

KIZIL EKİM

İkinci torpido vasattan kıça doğru, tam komuta merkezinin önüne vurdu ve patladı. Ryan sandalyeden fırlayıp yere düştü. Jones kulaklıklarını zamanında çıkarmıştı, ama son ana kadar akustik engellemeye devam eden Bugayev geç kalmıştı. Kulaklarını tutarak yerde kıvranıyordu; kulak zarları patlamış, sağır olmuştu.

Ryan ayağa kalkıp iskemlesine otururken önlerindeki bölmeye dolan suyun sesini işitti.

«Bir şey yapabilir miyim?» diye sordu.

«Sen hâlâ burada mısın?» Mancuso'ydu bu, kırmızı acil durum ışıkları altında yüzü zor seçiliyordu.

«Hayır, öldüm! Ne demek oluyor bu, tabii ki buradayım, bana ne yapacağımı söyleyin.»

Mancuso, Ramius'c seslendi. «Komutan?»

«Dibe dalalım,» dedi Ramius ve makine dairesine, «Makineler stop,» emrini verdi.

Ryan kolları öne itti, ne Tanrının cezası işti bu!

Denizaltında koca bir delik açılmıştı, ona hâlâ dalışa geçmesini söylüyorlardı.

V.K, KONOVALOV

«Vurduk onu,» dedi sonar subayı. «Makineleri durdu, teknede ezilme sesleri duydum, derinlik değişiyor, dibe doğru gidiyor.»

USS DALLAS

«Düşman bir sıfır galip, efendim.» dedi Astsubay Laval. Chambers hücum santralında mevki koydu, Krzıl Ekim'den iki mil mesafedeydiler.

«Sürat düşün, makineler ağır yol ileri.»

Vardiya subayı emri tekrarladı.

«Sonar, bilgi verin!»

«Çalışıyoruz, efendim.» Bir iki dakika sonra sonar astsubayı durumu rapor etti. «Komuta merkezi, sonar. Tek bir isabet, makine sesi yok, ama teknenin ezilme sesi de yok, efendim.»

«Alfo'yı duyabiliyor musun?»

«Hayır, efendim.»

«Hedeften mesafe?»

«Dokuz bin yarda efendim,» dedi yüzbaşı Goodman.

«Altı yüz fite gelin ve dinleyin. Aşağı iniyoruz. Dipte olabilirler ve hâlâ sağ olmaları da mümkün. Her halde, Atfa'yla onun arasına gireceğiz.»

Chambers bu durumda Alfa'nın kendisine ateş açıp açmayacağını düşündü. Öldürürüm o zaman seni piçkurusu, anlaşma kurallarının da canı cehenneme, dedi içinden.

Beklediklerinden daha hızlı dalıyorlardı. Patlama denge sarnıçlarından birini de delmişti. Telsiz kamarasındaki yara büyüktü, ama tahliye tulumbaları çalışmaya başlamıştı bile.

Bütün haberleşme aygıtları hasar görmüştü, ama zaten kimsenin mesaj çekmeye niyeti yoktu.

«Ryan, ufki dümenler yukarı, sancak alabanda!»

«Dibe vurur muyuz acaba?» diye sordu Ryan.

«Vurmamaya çalış,» dedi Mancuso. «Delik büyüyebilir!»

«Aman ne iyi haber!»

Mancuso sağ kaldıkları takdirde, bu teknenin planlarına daha yakından bakmaya karar verdi.

USS DALLAS

«Sonar, balistik denizaltıya düşük güçle sadece iki pals gönder, başka kimse duymasın ama.»

«Anlaşıldı, efendim.» Laval düğmeye bastı. «Tamam efendim, yakaladım onu. Kerteriz iki sıfır üç, mesafe iki bin yarda. Dipte değil, efendim, ölmemiş daha!»

«İskele on beş, pruva iki sıfır üç olacak.»,

Serdümen emri tekrarladı.

«Frenchie, bilgi ver.»

«Tulumba sesleri alıyorum, efendim, az da olsa hareket ediyor, kerteriz iki sıfır bir oldu.»

«Thompson, rotasını saptayın. Goodman, MOSS'u hazırlayın.»

«Başüstüne,» dedi torpido subayı.

V.K. KONOVALOV

«Batırdık mı onu?» diye sordu politik subay. «Herhalde,» dedi Tupolev. «Ama emin olmak için yaklaşmalıyız. Her iki makine pek ağır yol ileri.»

USS POGY

Pogy şimdi Konovalcv'un iki bin yardasına gelmişti ve aktif sonarıyla dövüyordu Rus denizaltısını âdeta.

«Hareket ediyor, efendim, pasif sonarla alabilirim artık!»

«Pekâlâ, aktif pals stop »

«Aktif sonar durduruldu, efendim.»

«Atış kontrol problemi?»

«Hedefe kilitlendik, efendim. Torpido seyir süresi bir dakika on sekiz saniye. İki torpido hazır!»

«Her iki makine ağır yol ileri.»

Pogy yavaşlamaya başladı. Komutan ateş açtığı için sonradan ne mazeret öne süreceğini düşünüyordu.

KIZIL EKİM

«Komutan, son gelen iki sonar palsı bizimkilerden biriydi, yakında olmalılar.»

«Sualtı telefonuyla konuşabilir misin?»

«Evet, efendim.»

«Albay Ramius,» dedi Mancuso. «Gemimle konuşmak için izin istiyorum.»

«Kabul.»

«Jones, ara onları!»

«Anlaşıldı. Frenchie, ben Jonesy, duyuyor musun? Tamam.»

USS DALLAS

«Komuta merkezi, sonar. Jones sualtı telefonunda.»

Chambers telefonu aldı. «Jones, ben Chambers. Durumunuz nedir?»

Öbür tarafta Mancuso mikrofonu almıştı. «Wally, ben Bart. Vasattan bir tane yedik, ama idare ediyoruz. Bizim için şu Alfa'nın sonarına akustik engelleme yapar mısın?»

«Anlaşıldı, hemen başlıyoruz, tamam.» Chambers telefonu yerine taktı. «Goodman, MOSS'u ateşle. Pekâlâ baylar, MOSS'un arkasından gideceğiz. Affaı ateş ederse biz de onu vuracağız.»

«Dış kapak açıldı, efendim.»

«Atın!»

«Atıldı, efendim.»

Atılan aygıt, 688 sınıfı bir denizaltının karakteristiklerini taşıyan bir bantla yayın yapıyordu.

«Haydi ateş aç, piçoğlu piç,» dedi Chambers.

Hücum santralındaki herkes duydu bunu.

V.K, KONOVALOV

«İskele on,» dedi Tupolev. «Şu gürültüden çıkıp tekrar geri dönelim ve bakalım batırmış mıyız!»

«Temas,» dedi sonar. «Kerteriz bir yedi sıfır. Ses değişik yoldaş, tek uskur, Amerikalı bu!»

«Pruvası?»

«Güney. Kesin Amerikan denizaitısı, efendim.» «Aldatıcı attılar. Boşverin onu! Demek ki, Ramius sağ, bizi ondan uzak tutmak istiyorlar. Onu tekrar bulup işini bitireceğiz.»

«Ama Amerikalılar...» diyecek oldu politîk subay. «Ateş edemezler, yoldaş. Edebilselerdi çoktan ölmüşe tük zaten. Onlar izin almadan ateş açmazlar. Bizimse zaten iznimiz var.»

KIZIL EKİM

Şimdi altı mille gidiyorlardı ve çok da gürültü yapıyorlardı tabii.

«İskele alabanda, rotayı 180 derece aksedin.»

«Ne?» diye bağırdı Mancuso.

«Peşimizden geleceği kesin,» dedi Ramius. «Biz de biraz geri basıp geçmesini bekleyeceğiz.»

USS DALLAS

«Yutmadı kerata! Veya duymadı onu,» dedi Laval. «Sancak on beş!» Hiç değilse Dallas'ı da duymamıştı

Alfa.

«‘Arkasına geçelim.»

V.K. KONOVALOV

«Tam pruvada temas, uskur sesleri var, ağır yolla gidiyor. Kerteriz sıfır dört dört, mesafe belirsiz,» diye rapor etti sonar.

«Kızıl Ekimi mi?»

«Emin değilim, yoldaş komutan, Amerikalı da olabilir. Bize doğru geliyor.»

«Allah kahretsin!»

USS DALLAS

«Frenchie, bizi duyabilir mi dersin?» diye sordu Chambers.

«Hayır, efendim, tam arkasındayız ve... Temas, Alfa' nın arkada. Bu o efendim, bu tarafa geliyor.»

«Alfa'dan mesafe?»

«Üç bin yardanın altında, efendim.»

«Her iki makine yarım yol ileri, on derece iskelede git!» Chambers tekrar sonara döndü. «Frenchie, buzaltı sonarını çalıştır, bunun karakteristiğini Ruslar bilemez. Bizi o sansın.»

«Başüstüne, efendim.»

V.K. KONOVALOV

«Kıç tarafta yüksek frekanslı sonar palsı! Amerikan sonarı değil bu, yoldaş!»

Tupolev sıçradı, Kızıl Ekim olmalıydı bu. Marko hâlâ tilkiyi oynuyordu demek!

«Her iki makine *am yol ileri, iskele alabanda!»

KIZIL EKİM

«Temas» dedi Jones. «Tam pruvada... bir dakika, bu Alfa. Çok yakın dönüş yapıyor, öbür tarafta biri sonar palsı gönderiyor. Tanrım, çok yakın bize!»

Mancuso’yİa Ramius bakıştılar ve sessizce anlaştılar.

«Mesafe ver!»

«Jonesy, aktif sonarı çalıştır.»

«Mesafe bin beş yüz yarda. İrtifa açısı sıfır.» «Jonesy, devamlı mesafe ve kerteriz ver, atış kontrolörü sensin, yakala şu hergeleyi!»

V.K. KONOVALOV

«Sancağımızdan bir aktif sonar palsı aldık, mesafe belirsiz, kerteriz sıfır dört sıfır, bizden mesafe aldı,» dedi sonar subayı.

«Mesafe ver bana,» diye emretti Tupolev. Bunlardan biri Kızıl Ekiim'di, ama hangisi? Bir Amerikan denizaltısına ateş etme riskini göze alabilir miydi? Hayır. «Pruvadaki hedef için durum nedir?»

«Pek iyi değil, efendim, manevra yapıyor ve sürat arttırıyor.» dedi ikinci komutan.

Sonar subayı batıdaki hedefe konsantre olmuştu. «Komutan, pruvadaki hedef Sovyet değil, Amerikalı bu.»

«Hangisi?» diye haykırdı Tupolev.

«Batıda ve kuzeydoğudakiler Amerikalı, doğudakini tanımlayamıyorum!»

«Dümen alabanda da kalsın! Hedef arkamızda. Dönüşü tamamlayınca ateş edeceğiz. Lanet olsun, çok hızlı gidiyoruz, her iki makine ağır yol ileri!»

Konovaılov manevrası süratli bir gemiydi aslında, ama yol kesince yavaşlayan uskurlar âdeta bir fren etkisi yaptı ve dönüşü yavaşlattı. Aslında yaptığı doğruydu Tupolev'in tabii. Torpido kovanlarını hedef yönüne getirmek için dönmek ve sonarla atış değerlerini doğruya yakın alabilmek için de hız kesmek zorundaydı.

«Alfa dönüşe devam ediyor, pruvasını iskeleye aldı. Pervane gürültüsü azalıyor, yol kesti,» diye rapor etti Jones. «Mesafe bin iki yüz yarda, hâlâ dönüyor. Komutan, sandığım şeyi mi yapacaksınız?»

«Öyle görünüyor.»

«Viya böyle!»

«Viya böyle,» diye tekrarladı Ryan.

«Dönüşe devam ediyor, iskelesindeyiz şimdi veya iskele başomuzluğunda. Bizden önce dönüp arkamıza geçecek, efendim, aktif sonar palsları gelmeye başladı.»

Kızıl Ekim süratini on sekiz mile çıkardı.

V.K. KONOVALOV

«Yakaladım onu,» dedi sonar subayı. «iMesafe bin yarda, kerteriz sıfır dört beş, irtifa açısı sıfır.»

«Torpidolar atışa hazır oü» diye emir verdi Tupolev.

«Sıfır açılı bir atış olacak, yoldaş komutan, çok çabuk dönüyoruz,» dedi ikinci komutan. İki denizaltı şimdi birbirlerine kırk millik bir nisfoi süratle yaklaşıyorlardı.

«Sadece 5 numara hazır... ara suyu alındı... kapak açık... Hazır!»

«Ateş!»

«5 numara ateşlendi!» İkinci komutan düğmeye bastı.

Mesafe dokuz yüz yarda... tam pruvada yüksek süratli pervane sesi... suda torpido var, tam üstümüze geliyor!»

«Bırak onu. Alta'yı saptamaya devam et.»

«Anlaşıldı, kerteriz iki iki beş, sabitleşiyor. Biraz iskeleye almamız gerek, efendim.»

«Ryan, beş derece iskelede git, yeni rota iki iki beş olacak.»

Ryan komutları tekrarladı ve dümeni iskeleye aldı.

«Torpido süratle yaklaşıyor,» dedi Jones.

«Lanet olsun! Sana onu boş ver, Alfa'yı izle dedim.»

Anlaşıldı, kerteriz sabit, torpidoyla aynı kerterizdeler.»

Torpido süratle yaklaşıyordu, ancak atılan torpidoların kendi gemilerini vurmaması için içlerine, atıldıktan sonra bin yarda mesafe almadan patlamayacak şekilde bir emniyet mekanizması konurdu. Kızıl Ekimi şimdi yirmi mille gidiyordu.

«Affa'dan mesafe yedi yüz elli yarda, kerteriz sabit. Torpido çok yakın, birkaç saniye kaldı.»

«KLONK!»

Torpido tam baş tarafa vurdu, emniyet mekanizmasının ateşlemeyi serbest bırakabilmesi için daha yüz yardası vardı, bu yüzden patlamadı ve çarpmanın şiddetinden üçe bölünüp batmaya başladı.

«Şükür Tanrım,» dedi Jones. «Hedef kerterizi sabit, mesafe yedi yüz yarda!»

V.K. KONOVALOV

«Patlama olmadı mı?» diye sordu Tupolev.

«Emniyet mekanizması!» ikinci komutan sövdü, ayarları çok çabuk yapmak zorunda kalmıştı.

«Hedef nerede?»

«Kerteriz sıfır dört beş, sabit. Hızla yaklaşıyor.» «İskele alabanda, her iki makine son yol ileri!»

KIZIL EKİM

«Sancağa dönüyor,» dedi Jones. «Kerteriz iki üç sıfır oldu. Biraz sancağa alalım, efendim.»

«Ryan, beş derece sancakta git.»

Ryan tekrar etti.

«Hayır, on derece sancakta git.»

«On derece sancakta git!»

«Mesafe dört yüz yarda, kerteriz iki iki beş... Mesafe üç yüz yarda, irtifa açısı sıfır... mesafe iki yüz yarda, kerteriz sabit... artık ıskalamayız, komutan!»

«Mahmuzluyoruz!» diye bağırdı Mancuso.

Tupolev'in düzey değiştirmesi gerekirdi. Aslında Alfa' nın ivmesine ve manevra yeteneğine güvenmişti, ama bunları Ramius'un da ezbere bildiğini unutmuştu.

«Çarpışmaya hazır olun!» Ramius çatışma alarmını çalmayı unutmuş, son anda bağırmayı akıl edebilmişti.

Kızıl Ekim, KohgvgIov’u, tam vasattan ve otuz derecelik açıyla mahmuzladı. Konovalov’un titanyum gövdesi paramparça olurken. Kızıl Ekim'in pruvası da boş bir bira tenekesi gibi ezildi.

Ryan yeteri kadar sağlam tutunamamıştı. Öne doğru

fırlayıp yüzünü gösterge paneline çarptı. Kıç tarafta yaralı Williams yatağından havalanmış ve başını yere çarpmadan son anda Dr. Noyes tarafından kurtarılmıştı. Sonar kamarasındaki bütün aygıtlar hasar gördü. Kızıl Ekim, Alfa’nın üstüne binmiş, beraberce sürüklüyordu onu şimdi.

V.K. KONOVALOV

Tupolev'in son gördüğü şey, sancak taraftan fışkırarak gelen beyaz köpüklü sular oldu. Gemi, Kızıl Ekim'in altından kurtulunca ters döndü ve batmaya başladı.

Konovalov'un mezarı, hava kabarcıklarıyla işaretlenmişti.

KIZIL EKİM

«Hâlâ sağ mıyız?» Ryan’ın yüzünden kan fışkırıyordu.

«Ufki dümenler yukarı!» diye bağırdı Ramius.

Ryan sol eliyle kolları çekti, sağ elini yüzündeki derin yaraya bastırmıştı.

Ramius Rusça emir verdi. «Hasar raporu verin.»

İlk cevap Melekhin'den geldi. «Reaktör sağlam, torpido bölmesi su alıyor, basınçlı hava veriyorum. Tulumbayı da çalıştırdım. Kesin hasar tespiti için satha çıkmayı öneriyorum.»

«Da,» dedi Ramius.

USS DALLAS

«Tanrım, ikisi çarpıştılar. Biri batıyor, diğeri satha çıkıyor. Aradaki farkı ayıramıyorum, efendim. Her ikisinin

de makineleri çalışmıyor,» dedi sonar astsubayı.

Chambers hemen emir verdi. «Çabuk periskop düzeyine çıkalım.»

KIZIL EKİM

Kızıl Ekim, Norfolk'un kırk yedi mil güneydoğusunda saat 16.54’de, Rusya’dan ayrıldığından beri ilk kez bütün gövdesiyle satha çıktı. Görünürde başka gemi yoktu.

«Sonar kaput, efendim,» dedi Jones.

«Tamam Jones, aferin. Baş tarafa gidebilirsin.»

Jones pakedindeki son sigarayı aldı. «Rica ederim, efendim, görevim. Ancak bir şeyden emin olabilirsiniz, önümüzdeki yaz Deniz Kuvvetlerinden ayrılışım kesinleşti artık!»

Kızıl Ekim’in pruvası hafifçe aşağı doğru ve iskeleye yirmi derece meyilli olarak suyun üzerinde duruyordu.

USS DALLAS

«Tanrım, şuna bak!» dedi Chambers ve mikrofonu aldı. «Personel dikkat, konuşan Yarbay Chamıbers. «Alfa’yı batırmışlar, bizimkiler hayatta. Satha çıkıyoruz, yara savunma ekibi hazır olsun.»

KIZIL EKİM

Jones, Ryan’ın başını yavaşça çevirdi.

«İyi misiniz, efendim? Camdan bir kapıya tos vurmuş gibi bir haliniz var!»

«İyiyim herhalde.»

Jones mendilini yaraya bastırdı. Mancuso, Ramius'a döndü. «Albay Ramius, köprüüstüne çıkıp gemimle konuşmak için izin istiyorum.»

«Buyrun, hasarı onarmak için yardıma ihtiyacımız olabilir.»

Mancuso küçük el telsizini yanına alıp gocuğunu giydi ve köprüüstüne çıktı. Dallas biraz ötedeydi.

«Dallas, ben Mancuso.»

«Komutan, ben Chambers. İyi misiniz?»

«Evet, ama yardıma ihtiyacımız var. Baştan ve vasattan yara aldık.»

«Buradan görebiliyorum, Bart. Eğil bir de kendin bak!»

«Aman Tanrım!» Mancuso geminin hâlâ nasıl olup da yüzebildiğine şaştı.

«‘Waily, salı indirin.»

«Hemen geliyor, yara savunma ekibi hazır ve ben... Pogy satha çıkıyor!»

İki saat süren hasar tespiti ve acil onanından sonra Ramius, Melekhin ve Mancuso, otuz metreden daha fazla dalmamak ve düşük sürat kullanmak suretiyle geminin seyre çıkabileceğine karar verdiler. Norfolk’a biraz geç kalacaklardı.

ON SEKİZİNCİ GÜN

20 ARALIK PAZARTESİ

Ryan, Ramius ve Mancuso köprüüstündeydiler. Pogy ve Dallas dalmış olarak arkalarından geliyorlardı.

«Albay Ramius, daha önce hiç Amerika'ya geldiniz mi?» diye sordu Ryan.

«Hiçbir Batı ülkesine gitmedim, yıllarca önce bir kez Küba'ya gelmiştim sadece.»

«Evinize boşgeldiniz. Kendi adıma konuşuyorum, efendim, başarabildiğiniz için çok mutluyum.»

«Bu gemide birlikte olduğumuz için daha da mutlusundur herhalde!»

Ryan kahkahalarla güldü. «Bahse girer misiniz, efendim?»

«Ayrıca köprüüstüne çıkmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim.»

«Buna hak kazandınız, Ryan.»

«Adım Jack, efendim.»

«Römorkör geliyor,» diye araya girdi Mancuso.

Telsiz çıtırdadı. «Sceptre, burası Paducoh, beni duyuyor musunuz?»

«Burası Sceptre, günaydın, efendim,» dedi Mancuso.

«Beni izleyin lütfen, tamam.»

Falkland adalarında üslenmiş olan İngiliz denizaltısı Sceptre oldukları söylenmişti herkese dernek!

«Burada mı yaşıyorsunuz, yarbayım?» diye sordu Ramius.

«Evet, birliğim Norfolk'da, evim de Virginia körfezinde. Herhalde daha bir süre eve gidemem, sanırım tekrar seyre çıkacağız. Evden uzak geçireceğim bir Noel daha! Ne yapalım, bu da 'bu mesleğin bir cilvesi!»

«Evli misiniz?»

«Evet, albayım. Eşim ve iki oğlum var. Michael sekiz yaşında, Dominic dört. Babalarından ayrı kalmaya alışıktırlar.»

«Ya siz, Ryan?»

«Bir erkek, bir de kız. Sanırım Noel'de evde olurum. Kusura bakma, yarbayım, bir süre bundan oldukça kuşku duydum. İşler yatışınca, bu macerayı birlikte yaşadığımız herkese bir yemek vermek isterim.»

«Faturası yüklü olur,» dedi Mancuso.

«CIA öder.»

«CIA bize ne yapacak?» dedi Ramius.

«Daha öncede söylediğim gibi, albayım, engeç bir yıl içinde bu ülkenin istediğiniz herhangi bir yerinde ne istiyorsanız onu yaparsınız.»

«Bu kadar basit mi?»

«Bu kadar basit, efendim. Ayrıca şunu da belirtmek isterim, tekrar Amerika’ya döndüğümde evimin kapısı siz ve arkadaşlarınız için daima açık olacaktır.»

«Römorkör iskeleye dönüyor,» dedi Mancuso.

«Artık emirieri siz verin, yarbayım, burası sizin limanınız.» Ramius’un sesi titriyor gibiydi.

«İskele beş!»

Kanalın her iki yanı da bomboştu, Ryan römorkördeki personelin de amirallerden ibaret olup olmadığını düşündü bir an. Hiç şaşırmazdı doğrusu.

Yirmi dakika sonra, Ohio sınıfları için yapılmış üstü kapalı doka geldiler.

«Makineler stop!»

«Makineler stopta!»

Doka girip halatların 'bağlanması on beş dakika sürdü. Giriş kapısı kapatıldıktan sonra dokun ışıkları yandı. Otuz kırk kişilik bir subay grubu bağırmağa başladılar, bir bando eksikti.

Ramius Rusça seslendi. «Makineler tamam.»

Gemiye ilk giren Deniz Kuvvetleri Komutanı Orarniral Dan Foster oldu. Amiral önce iskelede selam verdi sonra köprüüstüne baktı. «Gemiye girmek için izin istiyorum, efendim.»

«İzin verildi,» dedi Albay Ramius.

«Albay Ramius, Ben Dan Foster.» İki subay el sıkıştılar, amiral Mancuso’yla Ryan'a da «hoşgeldiniz,» dedi.

«Ryan, üniformanın ve yüzünün biraz onarıma ihtiyacı var galiba!»

«Evet, efendim, birkaç sorun çıktı da!»

«Belli oluyor. Ne oldu?»

Mancuso anlatmaya başlarken Ryan izin isteyip aşağı indi, eşyalarını toplayıp kimsenin dikkatini çekmeden gemiden ayrıldı. İki sıhhiye erinin bir sedyeyle gemiye girdiğini görünce Williams’ı beklemeye karar verdi ve son Rus sigarasını yaktı.

Biraz sonra Williams sedyenin üzerinde göründü, Dr. Noyes da yanındaydı. Ambülansa doğru birlikte yürümeye başladılar.

«Nasılsın, Williams?»

«Yaşıyorum, efendim. Ya siz?»

«Ayağımın altında toprak var, Tanrıya şükür.»

«Williams için bir süre hastane yatağından başka bir şey yok. Haydi bakalım, tanıştığımıza memnun oldum, Ryan. Baylar, acele edin biraz!» Dr. Noyes hastayı alıp götürmüştü bile.

«Yarbay Ryan?» Bir deniz piyade astsubayı selam verdi.

«Evet.»

«Bir araba sizi bekliyor, efendim. Lütfen beni izler misiniz?»

«Önden buyrun, astsubayım.»

İki saat sonra Langley'deydi Ryan.

CIA MERKEZİ

Greer'in ofisine girdiğinde sabaha karşı dörttü.

Yargıç ve Ritter de odadaydılar. Amiral, Ryan’a bir bardak burbon viskisi verdi.

«Otur evlat,» dedi yargıç.

«Aferin oğlum,» diye ekledi Amiral Greer.

«Teşekkür ederim.» Ryan bir yudum aldı. «Şimdi ne yapıyoruz?»

«Bize olanları anlat,» dedi Amiral Greer.

«Ama, efendim, buradan doğru eve uçuyorum.»

Amiral Greer göz kırptı ve cebinden bir bilet çıkardı. «Saat 07.05 uçağında yerin ayrıldı, Londra’ya ilk kalkan uçak. Ayrıca yıkanıp traş olman ve üstünü değiştirmen gerekecek.»

Ryan bardağın kalanını içti.

«Üniforma biraz hırpalanmış,» dedi Ritter.

«İçindeki de oldukça yıprandı,» diye cevapladı Ryan ve silahı çıkardı. «Bunun da bakıma ihtiyacı olacak, kullanmak zorunda kaldım.»

«GURU ajanı değil mi?» diye sordu yargıç.

«Tanrım!» diye 'bağırdı Ryan. «Biliyordunuz ve bana haber vermediniz!»

«Sakin ol, evlat,» dedi yargıç. «Yarım saat geç kaldık. Sen hayattasın ve önemli olanda bu!»

Ryan başka bir şey söyleyemeyecek kadar yorgundu, yine de her şeyi anlatması iki saat sürdü.

«Banyoda ihtiyacın olan şeyleri bulacaksın, Ryan.» dedi Amiral Greer. «İstersen traş olabilecek kadar vaktin var.»

«Az daha unutuyordum,» dedi Ryan ve boynundaki ateşleme anahtarını amirale verdi,

«Pek bir şeye benzemiyor değil mi, efendim? Oysa bununla elli milyon kişiyi öldürmek mümkün.»

Ryan banyoya girince Greer sordu. «Başkana götürelim mi?»

«Şimdi olmaz,» dedi yargıç. «Adam altüst olmuş, bindir uçağına onu, James. İfadesinin geri kalanını Londra'ya bir ekip gönderip orada alırız.»

NORFOLK TERSANESİ

Mancuso'yla adamları şafaktan önce gemilerine döndüler ve hemen hareket ettiler. Pogy zaten limana bile girmemişti. Her ikisi de otuz gün süreyle denizde kalacaklar, bu arada personele, görüp duydukları her şeyi unutmaları için gereken uyarılar tekrar tekrar yapılacaktı.

Kızıl Ekim'den ilk olarak şifre makineleri çıkarılıp NSA merkezine götürüldü,

Ramius ve diğer subaylar bir saat sonra Charlottesville'de ClA'e ait bir evde dinlenmeye çekilmişlerdi.

DULLES ULUSLARARASI HAVAALANI

Ryan güneşin doğuşunu kaçırdı. Uçak seyir yüksekliğine çıkmadan, daha önce hiç yapmadığı bir şey yaptı ve hayatında ilk kez bir uçakta uyuyakaldı.

SON